

အနုပညာရှင်များ

ဖန်ဆင်းရှင်ထံပါးမှာ

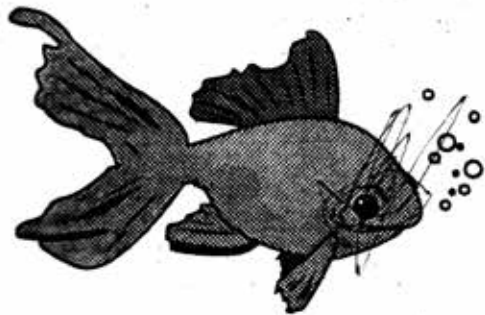

Peace

နေ့နွယ်ခင်မြင့်

ပီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

အချစ်ဆိုတာ ..

တစ်ခါတစ်ရံမှာ ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းဆည်းထားအပ်သော
အရာဖြစ်၏။ ဖွင့်ဟခံစားခြင်းဖြင့် အချစ်ကပေးသည့်
သောကများကို ပိုက်ဆွေး ရနိုင်ပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ ..

တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ မမျိုးသိပ်နိုင်စွာ ပေါက်ကွဲတတ်
သည့်အရာလည်း ဖြစ်တတ်ပါသေးသည်။ အချစ်ဖြင့်
ပေါက်ကွဲရသည့် အခါတွင် အချစ်ကပေးသည့် သောက
များကို ရင်ဆိုင်ဝံ့သော သတ္တိတွေက ရင်ထဲမှာ အချစ်နှင့်
အတူ ရှင်သန်လျက် ရှိတတ်ကြပါ၏။

အချစ်နှင့် ရူးသွပ်စွာ ..

တိမ်းမှုကြည်မွေ့ရသည့် အချိန်တွေကျတော့၊ ငှက်က
လေးတွေက သီချင်းဆိုလျက်၊ ပန်းပွင့်ကလေးများ ကိုယ်
ဟန်အလှတွေ ကိုယ်စီပြုလျက်၊ စမ်းချောင်းကလေးက
တစ်ခပ်ရယ်မော၍ ဇီးမျောသွားတော့သည်။

ကားဂိုဒေါင်လေးကိုကြည့်၍ “ယုန်ဖြူလေး”က တစ်
နက်တော့ ပြုံးဖြစ်သွားရသည်။

အဲသည် ကိုကိုဟာ တစ်ခါ တစ်ခါတော့ ကလေး
ဆိုးကြီးလိုပဲ ... ဟု တွေးမိ၏။ သို့ပေမဲ့ ... သူဆိုးပုံက၊
ကလေးဆိုးရယ်လို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်လောက်သည့် အတိုင်းအတာထက်
ဘာမျိုးတွေ ရှိသည်။ လူကြီးဆိုးကြီးမို့ ခွင့်မလွှတ်ချင်စရာ။
သူ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်စွာ ... သူ့ထံပါးမှ ဖယ်ခွာသွားကြသည့်
ဆွေမျိုးတွေ၊ အပေါင်းအသင်းတွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး
ပဲသလို၊ သူ့ကို ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ တစ်သက်တာ လက်တွဲမည့်
အဖေတစ်ဆယ့်ဆွေမျိုးတွေ၊ အပေါင်းအသင်းတွေ၊ သူငယ်ချင်း
တွေလည်း အများကြီး ရှိပါသည်။

“ငါနဲ့ မတည့်တဲ့လူ မှန်သမျှ တစ်ယောက်မှ လူကောင်း
မဟုတ်ဘူး၊ စိတ်ပုပ်နဲ့ စိတ်ယုတ်ချည်းပဲ၊ သူတို့စဉ်းလဲ
တာကို ငါက ဖော်ထုတ်လို့ သူတို့က ငါ့ကို မကြည်တာ၊

ငါက မေးချင်သေးတယ် ... လွမ်း ... လောက် ... လို့ ... လား ... လို့။ မလွမ်းကြီးထဲက၊ သွားကြစမ်း၊ တစ်ယောက်မှ မရှိလည်း ဖြစ်တယ်။ သွေးရဲ ဆိုတာ မွေးလာတည်းက တစ်ယောက်တည်း ...

“သေတော့လည်း တစ်ယောက်တည်းသေမှာ၊ ငါသေရင် ငါနောက်ကို ဘယ်လူလိုက်သေမဲ့သူ ရှိလဲ၊ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ သေလည်းတစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ယောက်တည်း သွားရမဲ့တူတူ၊ ခုတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတော့ရော ဘာအရေးလဲ၊ မလွမ်းလောက်ဘူးလို့ မှတ်လိုက်မယ်” ... တဲ့။

ဖေဖေနှင့် မေမေက “ရဲသွေး” ဆိုသည့် နာမည်ကို ပေးခဲ့၏။ ဗုဒ္ဓဟူးသားတဲ့လေ။

“ဟာ ... ရဲသွေး ဆိုတာ လူတိုင်း မှည့်တယ်၊ ကိုယ်တို့က လူတကာနဲ့ ဆန့်ကျင်ရမ၊ ကိုယ့်နာမည် ... သွေးရဲ” တဲ့။

ဆယ်တန်းဖြေကားနီးမှာ “သွေးရဲ” ဆိုသည့် နာမည် သို့ သူ့သဘောနှင့်သူ ပြောင်း၏။ သတင်းစာထဲထည့်။ ကျောင်းရုံးခန်းသို့ပို့၏။ သူ့ဆယ်တန်းဖြေဖို့ ကတ်ပြားမှာ “မောင်သွေးရဲ” ဟုပါလာတော့သည်။ အဲသည်အချိန်မှာ ဖေဖေ မရှိတော့ပါ။ ဖေဖေ ဆုံးရှာပြီ။ ဖေဖေသာ ရှိလျှင် စိတ်ဆိုးမှာ၊ ခွင့်မပြုမှာ၊ ဇွတ်အတင်းပြန်ပြီး “ရဲသွေး” လုပ်မှာ သေချာပါသည်။ မေမေကတော့ အပြုံးဘက်သို့ နွယ်ပါလေသော မျက်ခုံးအတွန့်ချိုးလေး မပြေတပြေနှင့် ...

“သားကြီး ကတော့လေ” ... ဆိုတာ လောက်နှင့် ရောင့်ရဲစွာ လက်ခံလိုက်ပါသည်။

မေမေမှာ ... မေမေက ချစ်လွန်းစွာ “သားကြီး” ဟု ခေါ်တတ်သော ကိုကိုရဲသွေး၊ အဲ ... မဟုတ်ပေါင်၊ ကိုကိုသွေးနှင့် “သမီးငယ်” ဟု ခေါ်တတ်သော “ယုန်ဖြူလေး” တို့ မေမေနှစ်ယောက် ရှိပါသည်။ ကိုကိုသွေးရဲသည်သာလျှင် မေမေသားရင်းဖြစ်၍ ယုန်ဖြူလေးက မွေးစားသမီးပါ။ ယုန်ဖြူလေးကို မေမေက ဆေးရုံပေါ်က မွေးစားလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အဲသည်တုန်းက ကိုကိုသွေးရဲက အသက်သုံးနှစ်ဆိုလား ...။

ဒေါ်ခင်စောမွန်က သားရဲသွေးကို အသက်စွန့်၍ မွေးရသည်ဟု အမြဲလိုလို ပြောလေ့ရှိပါသည်။

“ဆရာဝန်တွေက ကလေးမယူရင် ပိုပြီး အန္တရာယ် ကင်းတယ်၊ ကလေးယူရင် နည်းနည်းတော့ ဂရုစိုက်ရမယ်၊ အန္တရာယ် ရှိကို ရှိမယ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရှိနိုင်တယ်လို့ ပြောထားမှတော့ ကလေးမရလည်း ဘာဖြစ်လဲကွာ၊ မယူဘဲ နေကြတာပေါ့”

“ကိုက ခုချိန်တော့ ဒီစကား ပြောတာပေါ့၊ မိန်းမကို

အချစ်မွန်နေတဲ့ အချိန်လေ။ အချစ်ဆိုတာ ဒီရေနဲ့ တူတယ်
ကိုရဲ့၊ အတက်အကျ ရှိတယ်။ ဒါတောင် ... ဒီရေက
ဝက်တဲ့အခါတက်၊ ကျတဲ့အခါကျ၊ နောက်တစ်ခါပြန်တက်၊
ပြန်ကျဆိုတာမျိုး ရှိသေးတယ်၊ အချစ်ရဲ့ အရှိန်အဟုန်က
ချဆင်းပြီဆိုရင် ပြန်တက်ဖို့ မရှိတော့ဘူး”

“ပြန်မတက်ရအောင် အရှိန်မလျော့ဘဲ တစ်သက်လုံးတည်
စေရမယ်ကွာ”

“တစ်သက်လုံး တည်စေရမယ် ဆိုတာကိုက စကားမှား
ကြီးပဲ ကိုရဲ့။ လောကမှာ ဘယ်အရာ မြဲလို့လဲ။ မွန်တို့
မြတ်စွာဘုရားက ဟောခဲ့တယ်လေ။ မမြဲခြင်းသည်သာ
မြဲ၏တဲ့။ ဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲတာ မမြဲခြင်းပဲ၊ ကိုအချစ်
ကရော ဘယ်မှာ မြဲနေမလဲ”

“တရားသဘောနဲ့ အချစ်ကို ယှဉ်လို့တော့ ဘယ်ရမလဲ
မွန်ရာ”

“အားလုံးဟာ မမြဲတဲ့ နေရာမှာတော့ တူတူချည်းပါပဲ”

“ဒီတော့ မွန်က ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာဖြစ်ချင်လဲ”

“ကလေးတစ်ယောက်ကိုတော့ အသက်စွန့်ပြီး မွေးလိုက်
ချင်သေးတယ်။ မွေးရင်းနဲ့ အသက်ပါသွားရင်လည်း ကံ
တရား၊ လူကြီးပဲရရ၊ ကလေးပဲရရ၊ နှစ်ယောက်လုံးကို
မရဘဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒါဆိုလည်း ကံစိမရာပဲလေ၊ ဒီကြားထဲ
ကမှ ကံကောင်းထောက်မလို့၊ နှစ်ယောက်လုံး အသက်ရှင်
ကြတယ်ဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးကလည်း ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း
ရှိမယ်ဆိုရင် မွန်က စွန့်စားချင်ပါတယ်”

“ဆရာဝန်တွေက မွန်ဘက်ကို ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း မကပါ
ဘူး၊ ကိုယ့်ဘက်မှာ ရာခိုင်နှုန်း ပိုတယ်လို့ ပြောပါတယ်၊
ကိုယ်ကသာ စိတ်ပူလို့”

“ဒါဆို ... မွန်က ပိုတောင် ဇွန့်စားရဲသွားပြီ”

“စွန့်စားရခြင်း အကြောင်းရင်းက ...”

“မွန် အသက်ရှင်စဉ်မှာ ကိုက အချစ်ပြယ်လို့ အသစ်ရှာ
သွားခဲ့ရင်လည်း မွန်မှာ ရင်သွေးလေး ကျန်ရစ်တော့ ဘဝ
မှာ ဖြေသာနေသာတယ်”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိ”

“မွန် စောစီးစွာ သေသွားခဲ့ရင်လည်း၊ မွန်အလွမ်းပြေ ကို
မှာ ရင်သွေးလေးတစ်ယောက် ချစ်စရာကျန်ရစ်မယ်”

“အဓိပ္ပာယ်ကို မရှိပါဘူးကွာ ...”

“ကံကောင်းထောက်မလို့ မွန်တို့ သားမိသားဖ သုံးယောက်
သေတပန်သက်တစ်ဆုံး နေရရင်လည်း၊ နှစ်ယောက်တည်း
ဆိုတော့ မပြည့်စုံဘူး သားသမီးနဲ့ဆိုတော့ ပိုပြည့်စုံပြီး
ပိုပျော်စရာကောင်း၊ ဘဝတွေက ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိသွားတာ
ပေါ့ ကိုရယ်”

“ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီအတွက် စွန့်စားရမှာ ကိုကမွန်နဲ့
တစ်ခုခုနဲ့ လဲရမှာမျိုးဆိုရင်၊ ဘာနဲ့မှ မလဲနိုင်ဘူး၊ မဆတ်
ဆော့ချင်ဘူး၊ ကိုယ့်အတွက် သားသမီး မလိုပါဘူးကွာ၊
မွန်ရှိရင် ပြည့်စုံပါပြီ”

“အချစ်ဆိုတာ တန်ခိုးရှင်ပါ။ ကောင်းမြတ်ခြင်းတွေကို
ဖန်ဆင်းတတ်ပါတယ်။ အဲဒီဖန်ဆင်းရှင်ရဲ့ တန်ခိုးနဲ့ မွန်

တို့ ကောင်းမြတ်သော ဆုလာဘ်ကို ရကြမှာပါ။ မွန်တော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ မွန် စွန့်စားမယ်၊ မွန် သတ္တိရှိတယ်”

ဦးရဲထင်က သတ္တိကြောင်နေခဲ့၏။ ချစ်လှစွာသော ဇနီးသည်မှာ ဝေဒနာတစ်စုံတစ်ရာ မကျရောက်စေချင်ပါ။ သို့ပေမဲ့ ချစ်ဇနီးကို အလိုလိုက်ခဲ့ရသည်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်စဉ် ကာလတစ်လျှောက်လုံးနှင့် မီးဖွားသန်စင်သည့် အချိန်တွေမှာ ဦးရဲထင် ခဗျာ ...

“မီးပုံကြီးပေါ် ခွထိုင်ပြီး မီးပုံကြီးတစ်ပုံ ခေါင်းပေါ် ရွက်ထားရသလိုပဲဗျာ။ အဲဒီလောက် ပူလောင်တယ်၊ ရင်ဘတ်ထဲ ကျတော့လည်း မီးတောက်နေတာပဲ”

ဟု သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ခေါင်းငိုက်ဆိုက်နှင့် ပြောရှာ၏။

သို့ပေမဲ့ ... ဖန်ဆင်းရှင်က ကောင်းမြတ်သော ဆုလာဘ်ကိုသာ ပေးအပ်ခဲ့ပါ၏။

“သား ... လေး”
ဒီဆရာမ၏ အသံလောက် ချိုသာသောအသံ၊ ဤကမ္ဘာမှာ မရှိပြီ။ ကျက်သရေရှိလှပါတ်။

“မီးပုံတွေ အကုန်ငြိမ်းကျသွားပြီဗျာ၊ ချက်ချင်းပဲ”
ဦးရဲထင်က မိတ်ဆွေတွေကို အော်ပြောခဲ့ပြီ။ ဇနီးသည်ထံသို့ ပြေးဝင်သွားခဲ့သည်။

“ကိုရေ ... သားလေး”
မေဆေး မပြယုတ်ပြယ်လေးပေမဲ့ ဒေါ်ခင်စောမွန်က အလှဆုံး အပြုံးကို ပြုံးပြနိုင်ပါသေး၏။ အဲသည်လို ... မိခင်

က အသက်စွန့်၍ မွေးခဲ့ရသောသားမို့၊ ဤမိခင်သည် ဤသားကို အဘယ်မျှ စူးနက်နက်နဲ့စွာ ချစ်လိုက်ပါမည်နည်း။

ပြီးတော့ ...

ကံတရားများကလည်း ဆန်းကျယ်သည်။ သားတစ်ယောက်ကို အသက်နှင့်ရင်း၍ မွေးခဲ့ရသော ဒေါ်ခင်စောမွန်သည် သားချစ်ဇောကြောင့်ပဲလားတော့ မသိ၊ ဒီသားတစ်ယောက်ကို ထားစရာမရှိအောင် အချစ်လွန်စွာ ပြုစုယုယရင်း ကျန်းမာရေးက ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကောင်းမွန်လာခဲ့၏။ အဲဒီသား ဆယ်နှစ်အရွယ်မှာ ဦးရဲထင် ဆုံးရှာ၏။ အဲသည်အချိန်မှာ ယုန်ဖြူလေးက ခုနစ်နှစ်သမီး။ တစ်ဦးတည်းသော သားကို “သားလေး”ဟု ခေါ်ခဲ့သော မေမေက ယုန်ဖြူလေးကို မွေးစားပြီး နောက်ပိုင်းမှာ “သားကြီး”ဟု ပြောင်းခေါ်ခဲ့သည်။ ယုန်ဖြူလေးကိုကျတော့ “သမီးငယ်”ဟု ခေါ်၏။

ဤသို့နှင့် ... သွေးရဲနှင့် ယုန်ဖြူလေးတို့ဟာ သွေးမတော် သားမစပ်ဘဲ၊ အဖေမတူ အမေကွဲလျက် မောင်နှမဖြစ်ကြရတာလေ။ ယုန်ဖြူလေးက အငယ်ဆိုပေမဲ့ ကိုကို ခပ်ဆိုးဆိုး ကိုအမြဲသည်းခံပေးရသည့် ဘဝကတော့ ခေါက်ရိုးကို ကျိုးခဲ့ရပါပြီ။ ခုလည်း ... မေမေဆုလို့ မေမေကို စိတ်ကောက်နေသည့် ကိုကိုကို လိုက်ရှာရတာ။ မေမေဆုလျှင် ကိုကိုက အိမ်ပေါ်မှ အထုပ်အပိုးနှင့် ဆင်းတတ်မြဲ။ သူ့လက်ဆွဲအိတ် ခပ်ပျော့ပျော့ထဲမှာ ဘာတွေမှန်းမသိထည့်လျက်၊ အိတ်ဆွဲကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသည်။ မေမေက ချစ်လှစွာသော သားကို မကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်းနေတတ်၏။

ယုန်ဖြူလေးက လိုက်ရှာသည့်အခါမှာ ... ကိုကိုကို ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်ခန်းကလေးထဲမှာ အမြဲတွေ့၏။

“ခစ် ... အိမ်ပေါ်က ဆင်းတာကလည်း ကားဂိုဒေါင်တဲ့ ရယ်ရတယ်”

“ဆေလိုက်ပါလား၊ ငါ့ဘာသာ ဆင်းချင်တဲ့နေရာ ဆင်းမှာ ပေါ့၊ ဒီကားဂိုဒေါင်ပေါ်ကို အိမ်ပေါ်က မဆင်းဘဲ လာလို့ ရလို့လား၊ နင်ပဲ ဟိုအိမ်ကြီးရဲ့ ဝရန်တာကနေ ဒီဂိုဒေါင် အပေါ်ထပ်ရဲ့ ဝရန်တာပေါ် ရောက်အောင်လှမ်းခုန်ပါဦး”

ကားဂိုဒေါင် အပေါ်ထပ် ဆိုပေမဲ့ ဖြစ်ကတတ် ဆန်း မဟုတ်ပါ။ အခန်းကလေးက တစ်ခန်းတည်းပေမဲ့ သပ် ရပ်လှပသည်။ အိမ်သာ ရေချိုးခန်းကလေး တွဲလျက်ပါသည်။ ဝရန်တာကလေး ထုတ်ထားသည်မို့၊ အနားမှာ ကပ်ပေါက်နေသော မချစ်စု သရက်ပင်၏ အနိမ့်ကိုင်တွေဆီမှာ သီးနေသော အသီး တွေကို အသာတကြည် လှမ်းဆွတ်၍ရသည်။ နေချင့်စဖွယ်ကား ဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်ခန်းကလေးကို မေမေပဲ ပြင်ဆင်ပေးထားခဲ့တာ ပါ။

“သားက အရွယ်ရောက်လာပြီ။ သူငယ်ချင်း အပေါင်း အသင်းဆိုတာရှိတယ်၊ ညအိပ်ညနေ ခေါ်ချင်လည်းခေါ်၊ မေမေက ကျွေးရမွေးရတာ ဝါသနာပါတယ်၊ အိမ်ပေါ် မှာဆိုတော့ နှမအပျိုလည်း ရှိတယ်မှလား၊ ဒီအခန်းက လေးထဲမှာ သားတို့ ကြိုက်သလောက် ပျော်ရအောင်လို့”

အဲဒါကိုတော့ သွေးရဲက တော်တော်သဘောကျ သည်။ တစ်ပါးမိန်းကလေးတွေအပေါ် အာချောင်တတ်သည့်

သွေးရဲက သူ့နှမ ယုန်ဖြူလေးကိုတော့ တိုထွာ၏။ သူငယ်ချင်း တွေက လှစ်ခနဲ လှမ်းကြည့်လျှင်တောင် သူငယ်ချင်း မျက်လုံးကို အတင်းလိုက်ပိတ်တတ်သည်။

“ဒီယုန်ဖြူ တစ်ယောက်ဟာ လှောင်အိမ်ထဲဝင်ပြီး ကစွန်း ရွက် စားနေစမ်း”

ယုန်ဖြူလေးကို လှမ်းမာန်ပုံက ရယ်စရာကြီးမို့ ယုန်ဖြူလေးက ခစ်ခနဲ ရယ်မိလျှင်တော့ နာပြီသာမှတ်တော့။ ကိုကို လက်ဝါးအပြားလိုက်ကြီးက ယုန်ဖြူလေး စက်ပိုးပေါ်သို့ ဖြောင်းခနဲ ကျတော့၏။

“ဟာ ... မူးသွားတာပဲ”

“နောက်တစ်ခါဆို မူးရုံတင်မကဘူး၊ စားပြီးသားတွေ ပြန်ထွက်စေရမယ်၊ စိတ်ချ၊ သွား”

ပြောပြောဆိုဆို ကြမ်းတမ်းစွာ တွန်းလွှတ်လိုက်တော့ ယုန်ဖြူလေးခမျာ မျက်ရည်ပေါက်ခနဲ ကျရလေ၏။

“မငိုပါနဲ့ သမီးငယ်ရယ် ... ကိုကိုက သိပ်သဝန်တိုတာ။ အဲဒါ ဒီညီမလေးကို ချစ်လို့ပေါ့၊ နှမြောလို့ပေါ့၊ သိတယ် မှလား။ မေမေက သမီးတို့ကို အချိန်တန် အရွယ်ရောက်တဲ့ အခါကျရင် အိမ်ထောင်ချပေးမှာ”

“ဟင် ... မေမေကလည်း”

ယုန်ဖြူလေးက မျက်ရည်ချက်ချင်းတိတ်၍ မျက်နှာ တစ်ပြင်လုံး ရဲသွားသည်။ ယုန်ဖြူလေး၏ အသားရောင်က ယုန် ဖြူလေးဟု ခေါ်ဆိုလောက်အောင်ပင် ဆွတ်ဆွတ်ပွေး၏။ ရှက်ရဲ ကလေးများ ရဲပြီဆိုလျှင် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပါးနီဆိုးလိုက်သ

လား ထင်ရသည်။ နှာသီးဖျားကလေးက ပိုလိုတောင် ရဲတတ်ပါ သေးသည်။

“ဘာရှက်စရာရှိလဲ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာဆိုလည်း ဥမကွဲ သိုက် မပျက်၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်လည်း ငယ်ချစ်တွေ၊ ကိုကိုကဆိုလည်း ဘယ်လောက်ချစ်လဲ၊ သမီးကရော ဘယ်လောက်ချစ်လဲ၊ ကဲ ... လေ”

ယုန်ဖြူလေးကတော့ ချစ်ရပါသည်။ မေမေ ပြော သလိုမျိုး မဟုတ်တောင် ကိုကိုကို မေမေက ရှေ့ကနေပြီး သည်း သည်းလှုပ် ချစ်ပြနေတာနှင့်ပင်၊ ယုန်ဖြူလေးကပါ ရောယောင် ပြီး သည်းသည်းခိုက်ခိုက် ချစ်လိုက်ရတော့တာလေ။ ယုန်ဖြူလေး ရဲ့ အချစ်က မေမေ စီစဉ်ချင်သလိုထဲမှာ ပါသလား၊ မပါသလား တော့ မသိ၊ ကိုကို ဆိုတာ ယုန်ဖြူလေး ချစ်ရမည့်သူ၊ အငယ် ပေမဲ့ ယုန်ဖြူလေးကသာ သည်းခံအလျှော့ပေးရမည့်သူ၊ ကိုကို စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်လျှင် မျက်ရည်မှလွဲ၍ ဘာတစ်ခုမှ ဆန့်ကျင် မပြုရမည့်သူ၊ ကိုကိုအလိုလိုက် ကိုကိုအကြိုက်ကိုဆောင်၊ ကိုကို ဆိုးသမျှ ရယ်မောခွင့်လွှတ်နေရမည့်သူ၊ ကိုကိုဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှ ဆောင်ရွက်ပေးရမည့်သူဆိုတာ ...။

ကိုယ့်နေရာကလေး ကိုယ်သတ်မှတ်ထားပြီးသား ဖြစ်နေခဲ့ရပါ၏။ ခုလည်း ... ကိုကိုကို ကားဂိုဒေါင် အပေါ်ထပ်က လေးမှာ လာချောင်းရတာလေ။ ကိုကိုက မေမေကို စိတ်ကောက် လျက် အိတ်ပျော့တစ်လုံး ဆွဲပြီး ဆင်းချသွားခဲ့တာ မဟုတ်လား။

“ကိုကို ...”

အသံကို ခပ်အုပ်အုပ်ကလေးလုပ်၍ ခေါ်ရ၏။ အကျယ်ကြီး မခေါ်ဝံ့ပါ။ အရင်က ခပ်ကျယ်ကျယ်ကလေး ခေါ် ခဲ့ဘူးပါ၏။

“နင့်ပါးစပ်က အသံလွှင့်ရုံလား” ... တဲ့။

“နင်က ငါ့ဆီလာချော့ပါတယ် ဆိုတာ မေမေ သိအောင် အသံကောင်း ဟစ်တာမှလား”

“မဟုတ်ရပါဘူး ကိုကိုရယ် ... ယုန်လာတာ မေမေတောင် မသိပါဘူး”

“နင်ဟာလေ ... နာမည်ကသာ ယုန်ဖြူ၊ စိတ်က ယုန်မည်း၊ ပုပ်ကျစ်နေတာပဲ”

“ယုန် ဘယ်မှာ စိတ်ပုပ်လို့လဲ”

“ဘယ်မှာပုပ်သလဲတော့ မသိဘူး၊ ငါက ပုပ်တယ်ဆိုရင် ပုပ်တယ်ပဲ၊ ဘယ်မှာပုပ်သလဲ ဆိုတော့၊ ပုပ်စရာနေရာ မတွေ့ရင် နင့်ဘာသာရှာ” ... တဲ့။

အဲသည်လို ကိုကိုပါ။

“ကိုကို ... ကိုကိုရေ ...”

“ငါ ဒီမှာ ... ဘာလဲ၊ ဘာလုပ်မလို့ တကျော်ကျော်ခေါ် နေတာလဲ”

ဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်ခန်းကလေးက တစ်ခန်းတည်း။ အခန်းဖွဲ့ထားတာတွေ မရှိသည်မို့ ကိုကိုက ပိုးလို့ပက်လက် အိပ်ချင် အိပ်နေမှာမို့ ယုန်ဖြူလေးက လှေကားတစ်ဝက်မှ အသံပေးရပါ၏။

“ကိုကိုဖို့ ထမင်းလာဖို့တာ”

“စားဖူးတယ်”

“ဪ ... ကိုကိုကလည်း”

ယုန်ဖြူလေးက အပေါ်ဆုံးထစ်ထိ တက်လိုက်ပြီး သည်နှင့် အခန်းထဲသို့ ရောက်လေ၏။ သွေးရဲက ကြမ်းပြင်မှာ ဖျာတစ်ချပ်ခင်း၊ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးနှင့် ပက်လက်အိပ်နေသည်။ ဘေးနားမှာ သူ့ဆွဲချသွားသည့် အိတ်ပျော့ အိပ်ရင်းက ဒူးတစ်ဖက်ထောင်၊ နောက်ခြေထောက်တစ်ချောင်းက ထောင်ထားသည့် ဒူးပေါ်ပြန်ချိတ်၊ လက်တစ်ဖက်နောက်ပစ်၊ လက်တစ်ဖက်နဖူးပေါ်တင် ပုံစံနှင့် ဖြစ်နေ၏။ ယုန်ဖြူလေးက ဆွဲခြင်းကို သွေးရဲနား သွားချကာ ကျုံ့ကျုံ့လေး ထိုင်လိုက်၏။

“ထမင်းလာဖို့တာကလည်း ဆွဲခြင်းကြီးနဲ့၊ ဆွမ်းအုပ်ကလေးများ မပါဘူးလား”

“ဖတ် ... ဖတ် ... ကိုကိုကလည်း ငရဲကြီးဦးမယ်၊ ဆွမ်းအုပ်က ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ပို့ရတာ”

“ဘုန်းကြီးတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဘုန်းကြီးလို့ ခေါ်တာလဲ သိလား”

“ဘုန်းတန်ခိုးကြီးလို့ပေါ့၊ လူတွေထက် မြတ်လို့ပေါ့ ကိုကိုရဲ့”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ဒီလောက်တော့ သိသားပဲ၊ နင့် ခြင်းတောင်းကြီးက ကြီးလိုက်တာ၊ ဘာတွေ ထည့်လာတာလဲ”

စင်စစ် ... ခြင်းတောင်းမှာ အဖုံးအပိတ်မှ မပါတာ၊

... နုရသားနဲ့ သွေးရဲ သက်သက် မေးခြင်းဖြစ်၏။

“ဒီမှာလေ ... သုံးဆင့်ချိုင့်ထဲမှာ ဟင်းသုံးမျိုး၊ ဒီနှစ်ဆင့်ချိုင့်ထဲမှာက နှစ်အံလုံး ထမင်း။ ကိုကို မဝမှာစိုးလို့”

“ငါ့ကို ပိန်တယ်ပြောချင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကလည်း ... ထမင်းမဝမှာ စိုးလို့ ပိုပိုမိုမိုလေး ထည့်လာတယ် ပြောတာ”

“ဝတယ်၊ ငါအစားမပုပ်ဘူး၊ နင်တို့သာ အလကားရတိုင်း ပါးစပ်ကြီး အကုန်ဖွင့်ပြီး စားကြတာ၊ ငါက ချင့်ချိန်စားတယ်”

ဒီလောက် စကားလေးများတော့ ပန်းနှင့်ပေါက် ... လောက်တောင်မှ နာစရာမရှိတာ၊ ယုန်ဖြူလေးက ရယ်နေလိုက်တော့သည်။

“နင်ဟာလေ ... အလကားနေရင်း၊ တော်တော်ရယ်တယ်၊ နင် ရုပ်ရှင်ထဲ လိုက်ပါလား၊ ဟာသမယ်လုပ်”

“မင်းသမီးရမှ လုပ်မှာ”

“ဟား ... ဟား ... နင်ကလား။ နင်က မင်းသမီးလုပ်ချင်သေးတယ်။ ဟေး ... ဟေး ... ငါ အော်ရယ်ပေးလိုက်မယ်။ စုန်ကား နတ်ကားနဲ့ သိုက်သမိုင်းကားတွေ ပြန်ရိုက်တဲ့ခေတ်ကို ရောက်ရင် နင်လည်း မင်းသမီး ဖြစ်နိုင်ပါ

တယ်၊ ငါ့မိတ်ဆွေ ထုတ်လုပ်သူတွေ ဒါရိုက်တာတွေကို ပြောပေးမယ်”

“ယုန်ဖြူလေးက ဥစ္စာစောင့်မလေး လုပ်ရမှာလား”

“စန္ဒမုခိကားရိုက်မှ နင် ဇာတ်လိုက်ဖြစ်တော့မှာပေါ့ဟဲ့ ယုန်မည်းရဲ့၊ ဘီလူးမဇာတ်လေ”

ယုန်ဖြူလေးက ရယ်မောလို့ပဲ နေလိုက်တော့သည်။
“ဒီဇာတ်ဘူးထဲမှာ ကော်ဖီ၊ ဒီဇာတ်ဘူးထဲက ရေခွေးကြမ်းကိုကိုက ဂျက်စမင်တီးနဲ့ ခပ်ပြီးသောက်တတ်တာသိလို့ ယုန်ဖြူ လုပ်လာတာ၊ ဒီပန်းကန် ... လက်သုတ်ပဝါ အုပ်ထားတာလေ၊ ကိုကို ထမင်းစားပြီးရင် အချိုတဲ့ ငှက်ပျောသီး”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ ... မစားချင်ပါဘူး”

“သရက်သီးလည်း ပါပါတယ်”

“သရက်သီးများ ... ဒီဝရန်တာထွက်ပြီး ခူးလိုက်ရင် ရတယ်၊ နင် တကူးတက ယူလာစရာ မလိုဘူး”

“ဝရန်တာက ထွက်ခူးရင် ရတာက မချစ်စု ကိုကိုရဲ့ ခဟာ စိန်တစ်လုံး”

“စိန်တစ်လုံး ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ နင့် နားထဲထည့်ပြီး ပန်လိုက်”

“ဒီသရက်သီးကြီးကို”

“အေးလေ ... နင့်နားရွက်ကြီး ပြတ်ကျအောင်လို့၊ နင် စကားပုံတစ်ခု ကြားဖူးလား။ ဘာဖြစ်ချင်တုန်း နားရွက် ပဲ့ဆိုလား”

ယုန်ဖြူလေး မျက်ရည်စို့ခနဲ ဝဲရတော့သည်။ ကိုကို ဘာချင်သည့် စကားပုံကို ယုန်ဖြူလေး ကြားဖူးပါသည်။ ကိစ္စ တစ်ခု အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်ရန်ရှိခိုက်မှာ တစ်ခုခု မှားယွင်း ချွတ်ချော်သွားရခိုက်တွင် သုံးသော စကားပုံ ဖြစ်ပါ၏။ စကားပုံ အဓိပ္ပာယ်က မရိုင်းပါ။ သို့ပေမဲ့ ... နှိုင်းခိုင်းထားပုံက၊ ယုန်ဖြူလေးအဖို့ကျတော့ ရှက်ရပါသည်။ စကားပုံက ... လင် ချင်တုန်း နားရွက်ပဲ့တဲ့လေ။

“မျက်ရည်ပေါ့မ။ မဆိုးပါဘူး၊ အလွမ်းမင်းသမီး လုပ်လို့ ရတယ်”

“ဒီမှာ ပန်းကန်တွေရော၊ ဇွန်းခက်ရင်းရော အကုန်ပါတယ်၊ ကိုကို စားတော့မလား”

“နင့်ဟင်းသုံးမျိုးက ဘာတွေလဲ”

“ချဉ်ပေါင်ရွက်နဲ့ မျှစ်နဲ့ ချဉ်ရည်ဟင်း”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ပုစွန်လေးတွေ ခပ်ထားတော့ မချဉ်ဘူး ကိုကိုရဲ့။ ချိုတယ်”

“ချိုတော့လည်း ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ချိုချင်ရင် သကြားလျက် မှာပေါ့၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်းတော့ မချိုခိုင်းတော့ဘူး”

“တစ်မျိုးစီပေါ့ ကိုကိုရယ်။ ပြီးတော့ ... ငါးရဲ့ကို ရယို ရွက်နဲ့ ထုပ်ထားတဲ့ ငါးပေါင်းထုပ်ဆီပြန်”

“မကြိုက်ဘူး”

သွေးရဲ့ အဲဒီဟင်းကို ကြိုက်မှန်း ယုန်ဖြူလေး သိပါသည်။

“သီးစုံနဲ့ ပုစွန်နဲ့ ချိုချည်ကြော်လည်း ပါတယ်”

“ရက်စတောရင့်တကာ လျှောက်စားထားတဲ့ ကောင်ကုန် နှင့် ချိုချည်ကြော်လောက်တော့ ... သနားသည် ... ပဲ၊ ဖြူ ယူသွား”

“ကိုကိုကလည်း ဆာနေမှာပေါ့”

“ဆာလို့သေမှ ... မျက်ရည်ပေါတဲ့ နှင့်အတွက် ပိုဝင် အခွင့်အရေး ရမှာပေါ့၊ နင်က ငိုဖို့အကွက်လောက် စော ချောင်းနေတဲ့ဟာမ”

“နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ် စားလိုက်နော် ကိုကို”

“မစားပါဘူးဆို၊ ပြန်ယူသွား၊ ယူသွားဆို ယူသွားနေ မယူသွားရင် ငါ ကန်ပစ်မှာ”

“ကိုကိုကလည်း မေမေ ဆူတာနဲ့ ထမင်းမစားတာ တခြားစီ”

“အဲဒီ မေမေကလေး ဦးထွန်းမြတ် သဘောကျအောင် ကို အလကားနေရင်း ဆူပြနေတာ”

“မဟုတ်တာ ကိုကိုရယ် ... ဦးလေးက သဘောကောင်း ပါတယ်”

“သူ့ဘာသာ ကောင်းပေမဲ့၊ ငါ့အတွက်ကျတော့ မကောင်း ဘူး၊ ငါက ရန်ဖြစ်ချင်တာ၊ ရစ်ချင်တာ၊ ဂျစ်ချင်တာ၊ လူကြီး သဘောကောင်းနေတော့ ရစ်လို့မရ ဂျစ်လို့မရ အဲဒါနဲ့ မေမေကဝင်ဆူ၊ ငါ ဒီအိမ်မှာ မနေချင်ဘူး သိလား”

“သားနဲ့အမိပဲ ကိုကိုရဲ့”

“နင် မသိပါဘူးဟာ ... နင်ကတော့ ဘယ်ခံစားရမလဲ၊ နှင့်အမေရင်းမှ မဟုတ်တာ”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ကိုကိုရယ် ... ယုန်ဖြူက မေမေကို အမေရင်းလိုပဲ ချစ်တာပါ။ မေမေကလည်း သမီးရင်းလို ချစ်ပါတယ်”

“ငါကတော့ ရှင်းရှင်းပဲဟောနော်၊ ပြောထားတယ်၊ ငါ့ကိုယ် ငါကလွဲပြီး ဘယ်သူ့မှ မချစ်ဘူး”

“ကိုကိုက စကားကို အနိုင်ရရုံပြောတာ၊ အတွင်းစိတ်က ကောင်းမှန်း သိသားပဲ”

“မကောင်းဘူး၊ ငါ့အမေဟာ ဦးထွန်းမြတ် ဆိုတဲ့ လူကြီး ကို မယူခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ၊ ငါလေ ... သင်္ချိုင်းကုန်းကိုသွားပြီး ဖေဖေ အလောင်းကို တူးကြည့် ချင်တယ်”

“ဘယ်တူးလို့ရမလဲ၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်လိုက်တာကို”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ငါ့မှာ အလောင်းသွားတူး ချင်ရင်တောင် တူးစရာမရှိဘူး၊ မေမေတို့များ လက်ကျန် ဖြတ်ပစ်တာ ပြောပါတယ်”

ယုန်ဖြူလေးက အိမ်နဲ့ ရယ်မိတော့၏။

“ခုငို ခုရယ်နဲ့၊ နင် ရူးနေလား”

ယုန်ဖြူလေးက မနာနိုင်ပါ။

“ဝူသာသွင်းထားရင်၊ ငါက တကယ့်ကို အလောင်းသွားတူး မှာ၊ အရိုးတော့ ကျန်ဦးမှာပဲ မဆွေးလောက်သေးဘူးထင်

တယ်၊ ပြောချင်တယ် ... သိလား။ ဖေဖေရေ ... လို့၊ မေမေယောက်ျားယူလိုက်တာ သိလားလို့၊ ခွင့်မလွှတ်နဲ့လို့။ ဖေဖေကို မချစ်တော့ဘူးလို့၊ ဖေဖေ ... အဲဒီကိစ္စ စိတ်ဆိုးပါလို့၊ ဖေဖေမှာ တန်ခိုးတစ်ခုရှိရင် မေမေကို လာခြောက်ပါ၊ လျှာထုတ်ပြပါ၊ လက်အေးကြီးနဲ့ ရိုက်ပါ၊ မေမေကို ဆုံးမပါလို့”

“ကြည့်ပါဦး ကိုကိုရယ် ... ဒီလို ပြောစရာလား”

ယုန်ဖြူလေးကတော့ တခစ်ခစ်ပဲ ရယ်နေလိုက်တော့သည်။

“ငါ့ဘာသာ အေးဆေး ... ဒေါသဖိလင်လေးနဲ့ ငြိမ်နေတာ၊ နင်လာပြီး လျှာရှည်တာနဲ့ စိတ်ဆိုးတောင် ပြေမလိုလို ဖြစ်သွားပြီ၊ ငါက ပြောချင်သေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်ပြန်တော့”

“ကိုကို စားလိုက်ဦးလေ”

“ပြန်ဆိုပြန်နော်၊ လက်ပါလာမှ မငိုနဲ့”

လက်ဝါးကြီး ထောင်ပြကာ ရိုက်တော့မည့်ပုံမို့ ယုန်ဖြူလေးက ကမန်းကတန်း ထရသည်။

“ဒီဆွဲခြင်းပါ ယူသွား”

ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထားမိသည့် ပစ္စည်းတချို့၊ ဆွဲခြင်းထဲ မြန်မြန်ကောက်ထည့်ရသည်။ ဆွဲခြင်းလေးကိုယူ၍ လှေကားထိပ်သို့လာ၏။ လှေကားထိပ် အရောက်မှာ ခဏလိုလို ဘာလိုလိုနှင့် ဆွဲခြင်းကို ချသည်။ ပြီးတော့ လှေချည်း ပြေးဆင်းလာခဲ့ရတော့သည်။ ယုန်ဖြူလေးက ကြောက်ကြောက်နှင့် စွပ်ပြေးလို

သာလေ၊ ကားဂိုဒေါင်ထဲ၊ လှေကားအောက်မှ စောင့်၍ ချောင်းမားထောင်လျှင် သွေးရဲ ရယ်သံကြီးကို ကြားရမှာ သေချာ၏။

“ဟား ... ဟား ... စားရချင်သေး”

သွေးရဲက ဆွဲခြင်းကို သွားယူသည်။ ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းနှင့် စားမှာပေမဲ့ ငယ်စဉ်ကတည်းက မေမေ ချမှတ်ပေးခဲ့သည့် စည်းကမ်းအတိုင်း၊ ထမင်းမစားမီ လက်ကိုတော့ ဆေးဖြစ်အောင် ဆေးရပါသေးသည်။ လက်ကို ခြောက်အောင်ပြန်သုတ်ပြီးမှ ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို ကိုင်၍စားသည်။ ငါးရဲ့ငါးပေါင်းထုပ်မှာ သွေးရဲ တော်တော်ကြိုက်သည့် ဟင်းတွေထဲမှာ ပါ၏။ ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းနှင့် စားရသည့်အတွက် အရိုးမျက်မှာလည်း ကြောက်ရောမလို။ မေမေက ငါးရဲ့ကို အသားလွှာပြီးမှ ချက်တာဖြစ်၏။ မေမေ ကိုယ်တိုင် လွှာထားသည့် အသားဘက်ခြမ်းမှာ ဘယ်တော့မှ အရိုးတစ်ချောင်းတလေတောင် ပါလေမရှိသည်မို့ အရိုးထွင်ရော့ လုံးဝမလိုပါ။

မေမေ အကြောင်း တွေးတော့ ရင်ထဲမှာ အားကိုးချစ်ကြည် လေးစားရပါသည်။ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုလို ဘဝအဖို့ မေမေကို သွေးရဲ သိပ်ချစ်သည်။ ချစ်လို့ မေမေကလည်း ခွင့်လွှတ်မည်မှန်းသိလို့၊ မေမေ အပေါ် နှံ့ဆိုးနှင့် စိတ်ကောက်ရတာ အရသာတစ်မျိုး ဖြစ်တော့သည်။ မေမေသည် ကိုယ့်အမေမို့ ကိုယ်ချစ်ရတာ မဟုတ်ပါ။ သူစိမ်းအမျိုးသမီးကြီး ဆိုလျှင်တောင် မေမေစိတ်ဓာတ်၊ မေမေအရည်အချင်းတွေက လေးစား၊ ချီးကျူး၊ အားကျ အတုခိုးဖွယ်မို့ ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ခင် ဖြစ်ပါ၏။

မေမေက ချောမောခန့်ညားသည်။ သဘောကောင်းသည်။ ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းသည်။ သူစိမ်း ဆွေမျိုးမရွေးသည်။ ခံ အနစ်နာခံသည့်ဘက်မှနေ၍ ပေါင်းသည်။ အလိုက်သိသည်။ တစ်ဖက်သားကို ကူညီတတ်သည်။ မေမေ ဂုဏ်ယူပုံကြားစွာ ပြောလေ့ရှိသည့် စကားတစ်ခွန်းက ...

“မိန်းမတို့ တတ်အပ်သည့် ပညာရပ်မှန်သမျှ အကုန်တတ်တယ်” ... တဲ့။

အဲဒါကို မေမေ ဂုဏ်ယူ၍ ပြော၏။ မေမေက ဟင်းချက်ကောင်းသည်။ ဇာထိုးပန်းထိုး အချုပ်အလုပ် တတ်သည်။ အိမ်ကို အလှပြင်သည်။ ခြံထဲမှာ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေ စိုက်သည်။ မိသားစုဝင်တိုင်းကို ယုယပြုစုသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သာရေးနာရေးဆိုလည်း၊ မေမေ ဘယ်တော့မျှ မလစ်ဟင်းစေရပါ။ မေမေသည် ရှာမှရှားသော အမျိုးသမီးကြီးပါ။ ပြောရင်းဆိုရင်း မေမေကို လွမ်းလာရတော့၏။ ပြတင်းပေါက်ကလေးမှ ထွက်မျှော်လိုက်သည့်အခါ ဟိုဘက်အိမ် နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်ခန်း တစ်ခန်းကို ခပ်မော့မော့ မြင်ရသည်။

အဲသည် အခန်းမှာ မေမေ ရှိသည်။ မေမေအိပ်ခန်း ဖြစ်၏။ ဟိုတုန်းကတော့ ... အဲသည် အခန်းထဲမှာ သွေးရဲက မေမေကိုဖက်ပြီး အိပ်ခဲ့တာလေ။ ယုန်ဖြူလေးကိုတောင် အခွံအရေး မပေးခဲ့ပါ။ ခုတော့ ... မေမေနားမှာ သူစိမ်းယောက်ျား တစ်ယောက် ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဒါ ... လောလောဆယ် ဆန်းသစ်သည့် ကိစ္စတော့လည်း မဟုတ်။ နှစ်ကလေးတွေ ကြာညောင်းသက်ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ သို့ပေမဲ့ ... မေမေကို ချစ်သော သားက၊ ဦးလေး

(ပထွေး)ကိုလည်း ခင်မင် လက်ခံနိုင်ပေမဲ့၊ နှမြောတော့ နှမြော နေတာပဲ ဖြစ်သည်။ ဦးလေးနှင့် လက်ထပ်လိုက်ရသည့် အကြောင်းကလည်း ခွင့်လွှတ်စရာပါ။

သွေးရဲတို့ဖေဖေ ဆုံးပြီးကတည်းက အိမ်ရှင်မစစ် စစ်ကြီးသာ ဖြစ်သော မေမေမှာ ဘာဝင်ငွေမှမှ ရှိတော့တာမဟုတ်ဘဲ။

“ယုန်မည်း ... ယုန်ညစ်၊ ယုန်စုတ်မ ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊
လာခဲ့စမ်း၊ ငါခေါ်နေတယ်နော် ... ချက်ချင်းလာရင်လာ၊
မလာရင် သေပြီမှတ်”

“ဟဲ့ ... သားရယ် တိုးတိုးလုပ်စမ်းပါ”

“မတိုးနိုင်ဘူး၊ မေမေမွေးစားသမီး လုပ်ပုံ ... နည်းနည်း
ကလေးမှ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီလို မပြောရဘူးလို့ ပြောတာ ဘယ်နှခါ ရှိပြီလဲ
သွေးရဲ”

သူ့ကိုယ်သူ “သွေးရဲ” ဟု နာမည်ပြောင်းပြီးကတည်း
က ဒေါ်ခင်စောမွန်ကပါ သွေးရဲဟု လိုက်ခေါ်ရပါသည်။ ရဲသွေး
ခေါ်လျှင် လုံးဝမထူးပါ။

“ကိုယ့်ခေါ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ” ... တဲ့။

သွေးရဲတို့က ဘယ်သူနှင့်မျှ စကားမပြောဘဲ နေရ
လည်း နေနိုင်၏။ မနေနိုင်သူတွေက လိုက်ပြောတော့ “သွေးရဲ”

ဟု ထည့်မသုံးလျှင် သူနှင့် မဆိုင်သလို နေပစ်လိုက်သည်ချည်းမို့ သူ့အကြိုက်လိုက်ကာ သွေးရဲခေါ်ရင်း ဆယ်ခါခေါ်တော့ အတည် ဖြစ်လျက်၊ ဒေါ်ခင်စောမွန် ကိုယ်တိုင်၊ သွေးရဲကိုသာ နှုတ်ကျိုး သွားရတော့၏။ သွေးရဲတို့က အဲသည်လိုမျိုး။ အဲသည်လိုမျိုး သွေးရဲကို ဒေါ်ခင်စောမွန်က တုန်နေအောင် ချစ်သည်မို့ အလို လိုက်ထားလိုက်တာ ပြောမပြတ်အောင်ပင်၊ သွေးရဲကို အမေ စိတ်ဆိုးတာမျိုးက မရှိသလောက် ရှား၏။ သို့ပေမဲ့ ... မေမေ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဒေါသထွက်တာတစ်ခုရှိ၏။

“မေမေ မွေးစားသမီး”

ယုန်ဖြူလေးကို မွေးစားသမီး ... ဟု ပြောတိုင်း ဒေါ်ခင်စောမွန် ဆတ်ဆတ်ခါနာ၏။ စိတ်ဆိုး၏။ ဒေါသထွက်၏။

“ဗိုက်ထဲက မထွက်ရုံတစ်မယ်ပဲ၊ ငါးရက်သမီးကလေးတည်း က မေမေ လက်ထဲ ရောက်တာ၊ မွေးစားသမီးလို့ ဘယ် တော့မှ မပြောနဲ့”

ဒီတစ်ခုကို ဒေါ်ခင်စောမွန် တင်းကျပ်စွာ တားမြစ်

၏။

“ပြောတဲ့သူက ပေါ့ပေါ့လေး၊ ခံရတဲ့သူက ဘယ်လောက် အားငယ်ရင်နာသွားမလဲ၊ အင့်စိတ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို လုံးဝဖျက်ဆီးနိုင်တယ်၊ အမျိုးကောင်းသမီးလေး ဖြစ်အောင် တစ်သက်လုံး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ခဲ့သမျှ၊ မင်းပါးစပ်ကထွက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့်၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက် စိတ်မှာဒဏ်ရာရသွားရင် သားကို မေမေနှင့် မလွှတ်ဘူး”

ယုန်ဖြူလေးကို မွေးစားသမီးဟု ပြောလျှင် မေမေက ချစ်လှစွာသော သားကို၊ မင်းတွေ ငါတွေ ဖြစ်ကုန်သည်ထိ ဒေါသထွက် စိတ်ဆိုးရှာ၏။

“ဘာလုပ်မလို့ အော်ခေါ်နေတာလဲ ငါ့သမီးကို”

“မေမေသမီးက မေမေ အရေးပေးလွန်းလို့ ရောင့်တက်နေ လိုက်တာ၊ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ခေါ်ကြည့်ရဦးမယ်၊ ကျွန် တော့်နှမလား၊ ကျွန်တော့်ကြီးဒေါ်လားလို့”

ယုန်ဖြူလေးက ပုန်းနေရာမှ ခိခနဲ ရယ်ဖြစ်၏။ အဲသည် ကိုကို တစ်ယောက် ပြောသမျှ စကားတိုင်းလိုလိုဟာ ယုန်ဖြူလေးကို ပြစ်တင်မောင်းမဲနေတာချည်းပေမဲ့ သူ့ဝါကျ ဆွဲက ဟာသရသမြောက်နေသည်ဟု ထင်၏။

“ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော့်ဆီလာတဲ့ ဖုန်းကို၊ ခေါ်မပေးဘူး၊ ပြီးတော့ ဘာပြောလိုက်တယ် ထင်လဲ၊ ကျွန်တော် ရှိရဲ့သားနဲ့၊ ကျွန်တော် မရှိပါဘူးတဲ့။ ဟိုက ဘယ်သွားလဲဆိုတော့၊ ကျွန်တော်နဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြ နေပါတယ်လို့ သွားပြောတယ်လေ ...

“အဲဒါ ယုန်ဖြူလား။ ယုန်မည်းလား၊ ယုန်ညစ်စုတ် လား၊ ယုန်စုတ်ပဲ့လား မေမေ တွေးကြည့်”
ဒေါ်ခင်စောမွန် ရယ်ပါလေတော့၏။

“မေမေကလည်း ရယ်စရာလား”

“သားဆီ ဖုန်းဆက်တဲ့ ကောင်မလေးကို ဖြတ်တောက်စေ ချင်လို့ ပြောတာနေမှာပေါ့”

“ဖြတ်တောက်ခြင်း ဆက်သွယ်ခြင်း ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်ရမဲ့ ကိစ္စပါ။ သူက ဝင်ရုပ်ရအောင် ကျွန်တော့် အဘွားလား၊ ဟေ့ ... ယုန်စုတ် ထွက်ခဲ့နော်၊ ခန်းဆီး နောက်မှာ လှုပ်တုပ် လှုပ်တုပ်နဲ့ မြင်တယ်၊ နင်ထွက်လာ မလား၊ ငါ လက်သီးနဲ့ လာထိုးရမလား၊ ကြိုက်တာရွေး”

ယုန်ဖြူလေးက ခေါင်းလေးငုံ့၍ ထွက်လာ၏။

“ပြောစမ်း မယ်မင်းကြီးမ၊ ဘာသဘောလဲ”

“အဲဒီမိန်းမကမှ မကောင်းတာ”

“ဩ ... တစ်ကမ္ဘာလုံး ရှိသမျှ မိန်းမတွေထဲမှာ နင် တစ် ယောက်တည်း ကောင်းတယ်ပေါ့”

“သူက ရည်းစားများတယ်”

“ငါကရော ရည်းစားနည်းလို့လား၊ ရည်းစားများနဲ့ ရည်းစားပေါ့၊ ရည်းစားဖြစ်ကြတဲ့ ကိစ္စမှာ နင်က ဘာကိစ္စ ဝင်ပြီး ကုန်းချောရတာလဲ”

“ကိုကိုကို သန့်သန့်လေးနဲ့ပဲ တွေ့စေချင်တာ”

“ညစ်ပတ်အိုးတုံးကြီးနဲ့ တွေ့တော့ရော နင့်အပူလား”

“ယုန်အပူပေါ့၊ ယုန်က ကိုကိုညီမပဲ၊ ယောက်မကောင်း ကောင်း ရချင်တာပေါ့”

“အဲဒီ ယောက်မဆိုတဲ့ဟာနဲ့၊ နင်ယူမှာလား၊ ငါယူမှာလား ပြောစမ်း၊ ကာယကံရှင်က ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒီ မိန်းမက လည်တယ်”

“နင်ကရော ... ရပ်တန့်နေလို့လား”

“ယုန် ဘာလုပ်နေလို့လဲ”

“နင်လုပ်နေတာ နင် မသိဘူးလား”

“ဘာမှ မလုပ်ဘူး”

“နင်လား ... ငါ အော်ရယ်ပေးလိုက်ရ၊ တိုက်ပြိုတော့မှာ ပဲ၊ တိုက်ပိပြီးသေတဲ့ မသာထဲမှာ ငါ့အမေ ပါသွားမှာစိုး လို့ အရယ်အောင့်လိုက်တာ”

“ကျန်တဲ့သူတွေတော့ သေပစေလား”

“အဲဒါတွေ နင့်ကို ငါမုန်းတာ၊ ပြောလိုက်ပလားဆို၊ စကားက အတို့နဲ့ အထောင်ချည်းပဲ”

“ယုန်က ရိုးရိုးသားသား ပြောတာ”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က အနားမှာ မရှိတော့ပါ။ ဒီမောင် မဟာ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုင်း ရန်ဖြစ်နေကျ။ ရန်စကားတွေ ချစ်ချစ်နဲ့ သွေးရဲက လွန်သူဖြစ်လျက်၊ ယုန်ဖြူလေးက အမေနှင့် ခင်မိမိ ချစ်ခင်မှုကို အရဲကိုးစွာ ပြန်ပက်တတ်သည်။ သွေးရဲ ရမ်းစိတ်ဆိုးလာလျှင်တော့ အရုံးပေးရသူက ယုန်ဖြူလေးပဲ ဖြစ်သည်။

“အေးလေ ... နင့်အလှည့်မှာ နင်ထုထားဦးပေါ့။ နင် ရည်း စားရတဲ့တစ်နေ့ ... သိမယ်။ နင့်ရည်းစားနဲ့ နင့်ကို မကွဲ ကွဲအောင်ခွဲဖို့ ငါ ဒီနေရာမှာ ကတိပြုလိုက်တယ် သိလား”

“ဘယ်တော့မှ မကွဲဘူး”

“အောင်မယ် ... ဒါက ဘာစကားလဲ”

“ကွဲဖို့အတွက်၊ ရည်းစားအရင် ထားရဦးမှာ၊ ယုန်က တစ်သက်လုံး ရည်းစားထားမှာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“အပျိုကြီး လုပ်မယ်ပေါ့ ...”

“မေမေ ပေးစားတာကို ယူမှာ”

“အပျိုကြီးလုပ်မယ်များ ပြောမလား မှတ်တယ်။ မေမေ ပေးစားတာကို ယူမယ်တဲ့။ အေး ... မေမေ့ကိုတောင် ပြောရဦးမယ်။ သဘောကောင်း ပိုက်ဆံချမ်းသာ ပညာတတ်တစ်ယောက် တွေ့ထားတယ်။ နင့်အတွက်”

“ကိုကိုနော်”

“ဘာတစ်ခုမှ ပြောစရာ မရှိဘူး။ တစ်ခုကလေးပဲ ပြောရုံရှိတာ၊ ဒီလောက်တော့ နင်က ခွင့်လွှတ်ပေါ့”

ယုန်က နှုတ်ခမ်းစုနေလိုက်သည်။ ကိုကိုကို ယုန်ချစ်၏။ ကိုကိုက ဆိုးပေမဲ့ ယုန်ကိုချစ်တာ ယုန်သိသားပဲ။ အဲသည် အချစ်ကို အရဲကိုးပြီး ယုန်က ရန်ပြိုင်ဖြစ်ရဲ့။ နှုတ်ခမ်းစုရတာလေ။ ကိုကို တကယ်စိတ်ဆိုးတော့လည်း ယုန် ကြောက်ရ၏။ ဒေါသကြီးလျက် လက်ပါတတ်သော ကိုကို အထိုးအကြိတ်များကို ယုန်က ရင်မနာပေမဲ့ အသားနာရလွန်းလို့ ယုန်ကြောက်ပါ၏။

“ယူမလား ငါ ပြောပေးမယ်”

“မယူဘူး”

“ပိုက်ဆံရှိတယ်”

“ရှိ ရှိ”

“ပညာတတ်တယ်”

“တတ် တတ်”

“သဘောလည်း ကောင်းတယ်”

“ကောင်းပစေ”

“တစ်ခုပဲ ရှိတယ် ... သူ့ခမျာ ကုဋ္ဌနုနာရောဂါသည် ဖြစ်နေရှာတယ် ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ယုန်က ကိုကိုဆီ ပြေးသွားကာ ထုရိုက်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ယုန် အထုအရိုက်ကလေးတွေက သွေးရဲအဖို့ ဒေါနက် ကြွေကျသလောက်ပဲ ရှိ၏။ ယုန်လက်သီးဆုပ်တွေကို ပိုက်ဖမ်းကာ မနာနာအောင် ဆုပ်ညှစ်ပေးထားလိုက်တော့ ယုန်ခမျာ နာလွန်းလို့ မျက်ရည်ဝဲတော့သည်။

“နင် ... ပန်းယွန်းဆီကို ဖုန်းပြန်ဆက်၊ ကျွန်မ အလကားကုန်းတိုက်မိပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မက ပင်ကိုယ်စိတ်ပုပ်ဖို့ သူများအတင်းပြောရတာ ဝါသနာပါပါတယ်။ ကျွန်မ ပြောတာတွေ ငွေမယူပါနဲ့။ တစ်ခုမှ မမှန်ပါဘူးလို့ ဖုန်းပြန်ဆက်ပေး ...”

“သူနဲ့ ငါနဲ့ ရည်းစားဖြစ်တာမှ ငါးရက်ရှိသေးတယ်။ ခု ... ပြတ်တော့မလို့ ဖြစ်တော့ မြန်လွန်းတယ်ကွ။ နင်ဖုန်းဆက်ကွာ ... ဆက်ဆိုခုဆက်၊ လာခဲ့”

“အခု ... ကိုကို။ နာတယ်”

“သေတောင် သေစေချင်နေတာ”

ယုန် ... မျက်ရည်ပေါက်ခနဲ ကျပြန်တော့သည်။ ကိုကိုက ယုန်ကို သေစေချင်သည်တဲ့။ နားရွက်ကို မညှာမတာ ဆွဲလျက် တယ်လီဖုန်းနားဆီ ဆွဲခေါ်လာတော့၊ နားရွက်ပြတ်မှာ ကြောက်တာနှင့် ယုန် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“ဆက်”

“ယုန်ကို တကယ်သေစေချင်တာလား”

“နောက်နာရီဝက်လောက်ကြာမှ သေစေချင်တယ်၊ ခုမသေ နဲ့ဦး၊ ပန်းယွန်းဆီ ဖုန်းဆက်ပေးဦး”

“ဖုန်းနံပါတ် မသိဘူး”

“ငါလှည့်ပေးမယ် ... ရော့”

သွေးရဲက ကိုယ်တိုင် ခေါ်ပေးပြီး၊ ယုန်လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

“ဟယ်လို”

“မပန်းယွန်းနွယ်လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ယုန်ဖြူလေးပါ”

“ဆို ...”

“ကိုကိုက သူ့မှာ စေ့စပ်ထားတဲ့သူ မရှိဘူးတဲ့”

“ဘာပြောတယ်”

“ကျွန်မ ကုန်းတိုက်တာပါလို့ ပြောခိုင်းနေတယ်”

“အမှန်က ဘာလဲ”

“ကိုကိုကို မေးကြည့်ပေါ့၊ ကိုကို ပြောလိမ့်မယ်”

ယုန်က စကားပြောခွက်ကို၊ သွေးရဲ လက်ထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ ထွက်ပြေးတော့သည်။ သို့ပေမဲ့ ... အဝေးကြီးဆီသို့ မဟုတ်ပါ။ မလှမ်းမကမ်း၊ ကုလားထိုင်ကြီးနောက်မှာ ဝင်ပုန်းပြီး စကားသံကို နားစွင့်ရင်း၊ စောစောက ကိုကို ဆွဲခေါ်လာသော ကြောင့် နာနေသည့် နားရွက်ကလေးကို အလုပ်ပေးရတော့ သည်။

“ရည်းစား”

ကြည့် ...။ ကိုကိုတို့များ အရှက်မရှိ၊ မဏ္ဍပ်တိုင် ဘက်လိုက်ပုံများနယ်၊ ကိုယ့်ရည်းစားကိုယ်ခေါ်တာ ချစ်စနိုးနှင့် ဝန်းရေ ... ယွန်းရေ ... နွယ်ရေ ... သို့မဟုတ်၊ ပန်းယွန်းရေ ... သုန်းနွယ်ရေ ... ခေါ်ပါတော့လား။ ခုတော့ ... ရည်းစားတဲ့။

“ရည်းစား ... သူပြောတာ မယုံနဲ့နော်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံမှ ယုံမယ်ဆိုလို့ သူ့ကို ဝန်ခံခိုင်းတာ”

“မဟုတ်ဘူး ... အဲဒီကောင်မလေးက စိတ်ကိုပုပ်တာ”

“သူ့စိတ်လား ... ဖရီဇာ(Freezer)ထဲ ထည့်သိမ်းရင်တောင် နေ့မကူးခင် သိုးမှာ၊ အဲဒီလောက် အပုပ်မြန်တယ်။”

“သူက မွေးစားသမီးလေ”

ယုန်ဖြူလေး မျက်ရည်ပေါက်ခနဲ ကျရပြန်တော့ သည်။ ပန်းနဲ့ပေါက်ပါ ကိုကိုရယ်။

အဲသည်တုန်းက ... သွေးရဲ သုံးနှစ်သားတဲ့။

သွေးရဲ မဖြစ်သေးသော ရဲသွေးကလေး သုံးနှစ်မှာ ခေါ်ခင်စောမွန်က ယုန်ဖြူလေးကို မွေးစားခဲ့သည်။

“သူ့အမေက ဆုံးရှာတယ်၊ နှစ်ဖက်မိဘတွေ ပစ်ထားတဲ့ စုံတွဲပေါက်စလေးတစ်စုံတဲ့၊ အမေဆုံးပြီး ကလေးကျန်တော့ အဖေ ပေါက်စက ကလေးကို တာဝန်ယူနိုင်ဘူးတဲ့လေ”

ဒေါ်ခင်စောမွန်၏ သူငယ်ချင်းဆရာဝန်မ ကိုယ်တိုင် မွေးစားချင်ပေမဲ့ သူက နယ်ပြောင်းမိန့် ကျပြီးသားမို့ ရက်ပိုင်း အတွင်း ဒေသစိမ်းသို့ သွားကာနီး ဖြစ်နေတာရယ်၊ ကိုယ်တိုင် အပျိုကြီး ဖြစ်နေတာရယ်ကြောင့်၊ ကလေးနီတာရဲလေးကို မျက် ရည်ကျလှနီးပါး သနားမိပေမဲ့ မွေးစားရခက်ရှာ၏။

“အို ... မွန် ယူမှာပေါ့၊ မွန်ကလည်း နောက်ထပ်သား သမီး ရတော့မှာမှ မဟုတ်တာ၊ သားရှိပြီးတော့ သမီးက လေးတစ်ယောက်တော့ လိုချင်သေးတယ်၊ ချစ်စရာကောင်း လိုက်တာ ယုန်ဖြူလေးနဲ့ မတူဘူးလား၊ ဖြူဖြူကစ်ကစ် လေး”

“ကိုရေ ... မွန် မွေးမယ်နော်” ... ဆိုတော့ ဦးရဲထင် က ခေါင်းညိတ်၏။

“မွန်သဘော”

“မွန်က ယောက်ျားရတာ ကံကောင်းတယ်နော်၊ ကိုရဲထင် က ဘာဖြစ်ဖြစ် မွန် သဘောချည်းပဲ”

“ဪ ... သူက ကျန်းမာရေး မကောင်းတော့ အလိုလိုက် ရတာပေါ့ဗျာ ... ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းက ကလေးဝေယျာဝစ္စ လုပ်နေရရင် ကျန်းမာရေး ကောင်းတယ်၊ မဟုတ်ရင် ချူ ချာရော။ သားက သုံးနှစ်ဆိုတော့ ကရိုကထနည်းပြီလေ။ သူက တစ်ညကို သုံးလေးခါထပြီး နို့ဘူးဖျော်ချင်သေးတာ”

ဖြူဖြူကစ်ကစ်လေးမို့ “ယုန်ဖြူလေး”ဆိုသည့်

နာမည်ပဲ တွင်သွားရတော့၏။

“သား ... ညီမလေးကို ချစ်လား”

“ချစ်စရာတော့ ကောင်းတယ်၊ သိပ်မချစ်ဘူး”

“ချစ်ရမယ် သားရဲ့၊ ဒါ သားညီမလေး”

ရဲသွေးလေးက တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ မိခင် အစွမ်းကုန် အလိုလိုက်ခံရသူပီပီ ဆိုး၏။ သူကသာ အချစ်ခံချင် ခဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ပြန်မချစ်ချင်သူ ဖြစ်၏။ သူကသာ အခွင့်အရေး ချချင်၍ ဘယ်သူ့ကိုမျှ အခွင့်အရေး မပေးချင်သူ ဖြစ်၏။ သူ ကရိုကထနှင့် သည်းညည်းကို တစ်ဖက်သားတွေသာ ခံယူစေ ခဲ့လျက် သူကကျတော့ မည်သူ့သည်းညည်းနှင့် ကရိုကထ ကိုမျှ မခံနိုင်သူ ဖြစ်၏။ အဲသည်စိတ်ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ပြင်ပြောင်းလဲခြင်း မရှိဘဲ အသက်အရွယ်သာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ ဘာ့သည်။

ဖေဖေဆုံးတော့ ... ရဲသွေး(သွေးရဲ မဖြစ်သေး) ခယ်နှစ်၊ ယုန်ဖြူလေးက ခုနစ်နှစ်။

မေမေနှင့် ယုန်ဖြူလေးတို့ တရံ့ ရုံ့ ငိုကြွရှာသည်။ သည်းသည်းခိုက်ခိုက် ငိုကြပါသည်။ ရဲသွေးကတော့ ခပ်တည်တည်။ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် တည်ငြိမ်လျက် အဝေးသို့ ငေးနေခဲ့လေ ဖ”။

“ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့ သေသွားတာလဲ”

“သားရယ် ... မင်းဖေဖေကို ကားတိုက်တာလေ”

“အဲဒီကားကို သားသားက ပြန်တိုက်မယ်”

“ကားမောင်းတဲ့သူ ထောင်ကျမှာပါ သားရဲ့”

ဆွေမျိုးတွေက ရဲသွေးလေးကို ပေါင်ပေါ်တင်ထား ဖြဲသည်။

“အဲဒီ ကားမောင်းတဲ့သူက ထောင်ထဲက ပြန်လာဦးမှာလား”

လူကြီးတွေက ထောင်ကျခြင်း အကြောင်းကို ရှင်းပြရသည်။

“သူ ... နှစ်စေတော့ ပြန်လွတ်မှာပေါ့”
“အဲဒီခါကျရင် သူ့ကို သားသားကားနဲ့ တက်ကြိတ်မယ်”
“အဲဒီလို မလုပ်ရဘူး သားရယ်”

အဲသည်တော့မှ ရဲသွေး ဒေါသဖြင့် ငိုတော့သည်။
ဟိုလူ့ကို ကားနှင့်တိုက်သတ်ခွင့် မရလိုတဲ့လေ။
ရဲသွေးက သွေးရဲ ဖြစ်သော နှစ်မှာ၊ ဒေါ်ခင်စောမွန်က နောက်အိမ်ထောင် ပြုပါသည်။

“သားသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မေမေက ခပ်နဲ့နဲ့ရယ်၊ မရှာတတ်မဖွေတတ်ဘူး၊ သားဖေဖေ ချန်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေနဲ့ပဲ ထုခွဲပြီး ထိုင်စားလာတာ ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ်ဆိုတော့ ကုန်လုပြီ ...

“မေမေက ကလေးနှစ်ယောက်အမေ မုဆိုးမ ဖြစ်ရတဲ့အထဲမှာ၊ ပိုက်ဆံလည်း မရှိတော့ လူတွေက နှိမ်ချင်ကြတယ်။ မေမေတို့ သားအမိသုံးယောက်အတွက် မှီခိုရာ အရိပ်ကောင်းကောင်း လိုတယ် သားရယ်”

သွေးရဲက ...

“ကျွန်တော် လုပ်ကျွေးမှာပေါ့ မေမေ”... ဟု လောကွတ်စကားလေးတောင် မဆိုခဲ့ပါ။ ဒါဟာ လက်တွေ့မှာ မဖြစ်နိုင်သော ကဗျာဆန် ဝါကျတစ်ကြောင်းဟုပဲ သူမြင်၏။

မြင်နိုင်၏။ မြင်တတ်၏။ သူ့ မတောက်တခေါက် ပညာလေးနှင့် လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးလျှင် သူလည်း လူမွေးလူတောင်မပြောင်း၊ မေမေလည်း ဖျားနာလိုမှ သမားတော် ဆရာဝန်ပြန်ဖို့ မလွယ်၊ အပျိုဖော်ဝင်တော့မည့် ယုန်ဖြူလေးလည်း ညစ်ထေးထေးဖြစ်လျက် ကျောင်းမှတောင် ထွက်သင့်ထွက်ရမည်။ သွေးရဲက လက်တွေ့သမား ဖြစ်၏။ ကဗျာဆန် ဝါကျတစ်ကြောင်းကို ထုတ်သုံးခြင်းအားဖြင့် အကြောင်းမထူးမှာ သူ နားလည်သည်။

“အရိပ်ကောင်းဖြစ်ဖို့ လူကောင်းမှဖြစ်မယ်”

“ကောင်းရှာပါတယ် သားရယ်၊ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ သူ့မှာ ပိုလီယိုသမီးကလေးတစ်ယောက် ပါလာတယ်”

သွေးရဲက ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်၏။

“ချီရ ထမ်းရ ချည်သေး၊ မြင်ယောင်တယ်”

“ဝိုးလံချဲလေးနဲ့ သွားရှာပါတယ် သားရဲ၊ သားကရိုကထခံဖို့ မလိုပါဘူး၊ သမီးလည်း ရှိတာပဲဟာ”

“ကျွန်တော် သိပ်စိတ်မရှည်တတ်လို့ပါ”

ရှစ်တန်းရောက်ကတည်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် “သားသား” အစား “ကျွန်တော်” ဟု ပြောင်းပြောခဲ့သည်။ ဆယ်တန်းမှာ နာမည်ပြောင်းသည်။ အဲသည် သွေးရဲဟာ မေမေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုမည့် ကိစ္စမှာ ခါးခါးသီးသီး တားမြစ်ခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ ယုန်ဖြူလေးကမှ တရုံ့ရှုံ့ ငိုရှာသေး၏။

“ဘာငိုနေတာလဲ၊ ပရာဒိုကြီး စီးရတော့မှ တဟိဟိ အရင်ဆုံးမဖြစ်နဲ့”

“သားကလည်းကွယ်”

“ဟုတ်တာပြောတာ၊ ပထွေးက စိန်နားကပ် လုပ်ပေးရင် သူ့အရင်ဆုံး ထခုန်မဲ့တူတူ၊ အခုငိုနေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ် ရှိလဲ”

“ညီမလေးကို ဒီလိုမပြောနဲ့လေ”

“ပြောပါစေ မေမေ ... ကိုကို ပြောတာ လက်တွေ့ဆန်ပါ တယ်၊ သမီးက မေမေ့ကို နှမြောလို့ ငိုမိပေမဲ့ သမီးတို့ သားအမိသုံးယောက် စားဝတ်နေရေး ပြေလည်ရင် သမီးပဲ အရင်ဆုံး ပျော်မှာပါ”

“အင်း ... ငါ့သမီးလောက် ကိုယ့်အစ်ကိုအပေါ် အကောင်း မြင်တဲ့သူလည်း မရှိတော့ပါဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ လူတကာကိုလိုက်ပြီး အကောင်းမမြင် တတ်ဘူး မေမေ။ အမှန်ကိုပဲ မြင်တယ်၊ အမှန်အတိုင်း ဆက်ဆံတော့ ခွကျတယ် ဖြစ်မယ်။ မေမေ့လူကြီးကို ကျွန်တော့်အကြောင်းတော့ ကြိုပြောထားပါ ...

“မေမေ့ကို ကျွန်တော်က ချစ်ရုံမကဘူး၊ လေးလည်း လေးစား၊ အထင်လည်းကြီးတော့ မေမေ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ဟာ မမှားနိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လည်း နှမြောတော့ နှမြောတာပဲပေါ့”

ဒေါ်ခင်စောမွန် မျက်ရည်ပေါက်ခနဲ ကျရှာ၏။

“ဒီအချိန်မှာ ... ကျွန်တော် အသိတစ်ခု ရလိုက်တယ် မေမေ။ သားတွေ သမီးတွေကို အိမ်ထောင်ချပေးရတဲ့ အခါမှာ၊ ဘယ်လောက်ပဲ သဘောတူတူ၊ မိဘဆိုတဲ့ လူ တန်းစားက နှမြောဝမ်းနည်း ခံစားရတာပဲ ...

“မှဆိုမ မိခင်က နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ် ဆိုတဲ့ အခါမှာ ဘယ်လောက်ပဲ ကြည်ဖြူတယ်ထားဦး၊ သားသမီး ဆိုတဲ့ လူတန်းစားမှာလည်း နှမြောဝမ်းနည်း ခံစားရတာပဲ ဆိုတာလေ၊ မေမေ ...

“မိဘမေတ္တာဟာ အနှိုင်းမဲ့ပါတယ်၊ မိဘမေတ္တာက ပေါ်လွင်ပါတယ်၊ သားသမီးက မိဘအပေါ် ပြန်ထားတဲ့ မေတ္တာကျတော့ မပေါ်လွင်ဘူး”

“သားရယ် ...”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က သားကိုဖက်၍ ငို၏။

“သား ခွင့်မပြုရင် ...”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ၊ ကျွန်တော် ခွင့်ပြုပါတယ်၊ ခွင့်ပြုတယ် မပြုဘူးဆိုတာထက် ကောင်းမကောင်း၊ သင့်မသင့်ကို ကျွန်တော် မဆုံးဖြတ်တတ်တာပါ၊ ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီ သေးဘူး မေမေ၊ မေမေ ဆုံးဖြတ်ရင် မမှားဘူးလို့ ယုံကြည်စိတ်နဲ့ ကျွန်တော် မတားဆီးတာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်။ ပထွေးရယ်လို့ ရှိလာပြီ ဆိုတဲ့အခါမှာ၊ အဲဒီ ပထွေး အပေါ်မှာတော့ သွားမဆိုးရ ဘူးနော်”

သွေးရဲက မချီတရီ ရယ်ရှာ၏။ မေမေ့ကို နှမြော လိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။ မေမေနှင့် ပတ်သက်၍ ဒုတိယ အကြိမ် နှမြောတွန့်တိုစွာ ခံစားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယုန်ဖြူလေး ကို မွေးစားတုန်းက တစ်ကြိမ်၊ ယခုတစ်ကြိမ်။

“သူ့ပိုလိယိုသမီးလေး နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“ချယ်ရီထွန်းမြတ် ခေါ် ခင်လေးမြတ် တဲ့”

“ပန်းရောင်လေးလား”

“ကလေးက အသားဖြူတယ်၊ ပန်းသွေးသမ်းတဲ့ အဖြူမျိုး ဆိုတော့ ပန်းရောင်လေးပေါ့၊ ဒီကြားထဲ ... အဲကွန်းအခန်း ထဲက ထွက်ရတယ်လည်း မရှိတော့ ပိုပြီး ဖြူနုနေတာ ပေါ့”

“ယုန်ဖြူမ ... နင့်အသားဖြူပုံက နန္ဒင်းရောတယ် သိလား၊ အသည်းရောင်နေသလိုပဲ၊ သတိထား၊ မျက်စိတွေ ဘာတွေ ခဏခဏ ဖြိုကြည့်၊ မျက်သားဖြူတွေပါ ဝါထိန်နေရင် မလွယ်တော့ဘူး ...

“မိုက်တွေ ဘာတွေ အောင်ရင်လည်း ပြောဦး၊ ဆီ ကြော်မစားနဲ့၊ ဗစ်တာမင်စီသောက်။ တောက် ... ဗဟုသုတ ကလည်း နည်းလိုက်တာ၊ ကြားဖူးနားဝလေးတွေ ပြော လိုက်ရတာ ကုန်ပြီ”

ခုပဲ သားကိုဖက်ငိုထားသည့် ဒေါ်ခင်စောမွန် ခမျာ၊ မျက်ရည်မခြောက်သေးပါပဲ ပြုံးမိရလေတော့သည်။

သွေးရဲက အိတ်ပျော့တစ်လုံးထဲ ဘာတွေမှန်းမသိ ထိုးထည့်ကာ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလေ၏။

“ဟဲ့သား ... ဘယ်လဲ”

သွေးရဲက မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်ထား၏။

“အိမ်မှာ မနေချင်လို့”

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ သားရယ် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မေမေ ပိုလီယိုလေးက လက်တွေ ခြေထောက်တွေသာ ပိုလီယိုတာ ပါးစပ်က ပိုလီယိုဘူး”

“ဘာပြောလို့လဲ သားရဲ့”

“ကျွန်တော်က သူ့ကိုကြည့်ရတာ ပျင်းလွန်းလို့၊ နင်က လည်း ငပျင်းပဲ၊ ဒီလောက်ပျင်းရင် ဖျင်းရောပေါ့၊ ဖြစ်တာ ကနည်းနည်း၊ သည်းတာကများများ ဆင်းလျှောက်ပါလား လို့ ပြောမိလို့ ရန်ဖြစ်ကြတယ်၊ အဲဒါ ... ဒီခြံနဲ့ ဒီတိုက် က သူ့အဖေပိုင်တာမို့ ...

“သူပဲ ဆိုင်တယ်တဲ့၊ သူနဲ့ တည့်အောင်မနေနိုင်ရင် အိမ်ပေါ်ကဆင်းတဲ့၊ ဘယ်လောက် လူပါးဝလဲ၊ ပါးစပ်ကို လေဖြတ်ပြီး၊ မျက်စိက မျက်ခမ်းစပ်၊ နှားပါပင်းသွားရင် အေးရော”

“သူ့အဖေ ကြားပါဦးမယ် သားရယ်”

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ် မေမေ”

“ဘယ်လဲ ... မသွားပါနဲ့ သားရဲ့”

“လောလောဆယ် စိတ်ညစ်လို့ပါ။ မေမေ့ကို တစ်ယောက် တည်း မထားခဲ့နိုင်ပါဘူး။ မေမေကတော့ ဒီကမ္ဘာမှာ ဘယ်သူ့ကို အချစ်ဆုံးလဲ မသိဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ မေမေ့ကို အချစ်ဆုံးပဲ”

“သားရယ် ... မေမေ့ အချစ်ဆုံးက သားပဲပေါ့”

“ယုန်စုတ်ကို တစ်ဝက်လောက်ပဲ ချစ်နော်၊ ကျွန်တော် သွားပြီ၊ မေမေ မတားနဲ့”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က အတင်းဆွဲရှာ၏။ ယုန်ဖြူလေးက အိတ်ပျော့ကို သိမ်းသည်။ ဦးထွန်းမြတ်ပိုင် တိုက်ကြီးက အကြီးကြီးမို့ တစ်ယောက်တစ်ခန်းရတော့ သွေးရဲက သူ့အခန်းထဲသို့ သူ ပြန်ဝင်၏။ ထမင်းစားကာနီး သွားခေါ်သည့် အခါမှာ သွေးရဲ မရှိတော့ပါ။ သူ့အိတ်ပျော့လည်း မရှိ။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ကိုထွန်း ... သား မရှိတော့ဘူး၊ သား ထွက် သွားပြီ”

“ဟင် ... ကိုကို မရှိတော့ဘူးလား၊ လုပ်ပါဦး ... ဦးလေး ရဲ့၊ ကိုကိုက ချယ်ရီနဲ့ စကားများတာ”

ယုန်ဖြူလေးက ချယ်ရီကို ခင်ပါသည်။ ချယ်ရီကို တွဲ၍ ဝိုးလံချပေါ် တင်ခြင်း၊ ဝိုးလံချပေါ်မှ ဆင်းခြင်းတို့အတွက် ကူညီသည်။ အိမ်ဖော်တွေက ထမင်းကျွေးတာတောင် ယုန်ဖြူလေးက ရံဖန်ရံခါ ဝင်ကျွေးသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ ... ယုန်ဖြူလေး အဖို့မှာ ဤကမ္ဘာတွင် ကိုကိုကိုသာ အချစ်ဆုံးလေ။

“သူက သမီးကို ဒုက္ခိတမ အပျင်းမ၊ ငဖျင်းမတဲ့ ဖေဖေ၊ ဖြစ်တာက နည်းနည်း၊ သည်းတာက များများတဲ့၊ မျက်စိနောက်လို့ မကြည့်ချင်ဘူးတဲ့၊ သမီးက မကြည့်ချင်ရင် အိမ်ပေါ်ကဆင်း၊ ဒါ ... ဖေဖေအိမ်မို့ သမီးအိမ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

ချယ်ရီကလည်း အာဂသတ္တိနှင့်ပါပေ။ လူကသာ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှ မဆင်းနိုင်တာ၊ ပါးစပ်ကတော့ နည်းနည်းကလေးမျှ လျှော့ချင်သူ မဟုတ်ချေ။

“မှားလိုက်တာ သမီးရယ်၊ သမီးစကားတွေက ကောင်းမှ မကောင်းဘဲ”

ဦးထွန်းမြတ်က ချယ်ရီကို နားချပျောင်းပျ၏။ ဒေါ်ခင်စောမွန်က တစ်အိမ်လုံး ရှိသမျှ အခန်းတွေ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် (သုံးကြိမ်မြောက် လေးကြိမ်မြောက်) ထပ်တလဲလဲ ရှာ၏။

“လုပ်ပါဦး ကိုထွန်းရဲ့၊ ဘယ်လိုက်ရမှန်းမသိ”

ဦးထွန်းမြတ်က ဆူပူမာန်မဲတာ မဟုတ်ပေမဲ့ ချယ်ရီ မှားကြောင်း ပြောတော့ ချယ်ရီ ငို၏။ ချယ်ရီသည်လည်း ဒုက္ခိတ သမီးမို့ ဖခင် အလိုလိုက်ခံ သမီးပီပီ နှုတ်သီးစွာ၏။ သဘောကျတော့ အလွန်ကောင်းသူ ဖြစ်၏။ သည်းမဲရမည်၊ တည့်အောင်နေရမည်၊ လူငယ်ချင်း မတည့်လျှင် ပထမဆုံး စိတ်ဆင်းရဲရမှာက “ဖေဖေ”ဟု သဘောပေါက်သွားရသည့် အခါမှာ သွေးရဲ ဆိုသည့် ဂျစ်ကန်ကန် လူဆိုးကို ရာသက်ပန် သည်းခံဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

“ယုန်ဖြူ ... နောက်ကို ငါ ... ကိုကိုနဲ့ ရန်မဖြစ်တော့ဘူး”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ချယ်ရီ၊ တကယ်ပြောတာပါ”

တစ်နေ့ကုန် ရှာပေမဲ့ မတွေ့၊ သူသွားတတ်သော သူငယ်ချင်း အိမ်တွေလည်း၊ ဖုန်းဆက်လို့တစ်မျိုး လူကိုယ်တိုင် တစ်သွယ် စုံစမ်းမေးမြန်းပြီးပြီ။ ဘယ်ကိုမျှ ရောက်မလာတဲ့။

“ကိုထွန်း ... ဆေးရုံတို့ ရဲစခန်းတို့ လိုက်မှထင်ပါရဲ့”

“ခဏလေး စောင့်ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ဒီအရွယ်ယောက်ျား လေး၊ နေတောင် မဝင်သေးဘူးဆိုတော့ လည်လို့ပတ်လို့ ကောင်းတုန်း ရှိဦးမှာ”

“အို ... ကိုထွန်းရယ်၊ သားကို ဒီအခွင့်အရေး မပေးခဲ့ပါ ဘူး၊ ဘယ်သွားသွား အမေ့ကိုပြောသွား၊ ပြန်လာရင် ... မေမေရေ ကျွန်တော် ရောက်ပြီလို့ပြော ... ဆိုပြီး မှာထား တာ၊ အဲဒီတစ်ခုတော့ ခေါက်ရိုးကျိုးပါတယ် ကိုထွန်းရဲ့ ...

“သားလေးတော့ တစ်ခုခု ဖြစ်ပါပြီ”

“သမီးကြောင့်ဖြစ်တာ၊ ကိုကို ပြန်လာရင် သမီးတောင်း ပန်ပါ့မယ် အန်တီ”

“သမီးက လိမ္မာပါတယ်ကွယ် ... အန်တီသားက ဆိုးတာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ အန်တီက အမေဆိုတော့ သားဆိုးကိုလည်း မမှန်းရက်နိုင်ဘူး သမီးရဲ့”

“ခေါင်းအေးအေး ထားစမ်းပါ မမွန်ရဲ့”

“နေဝင်တော့မယ်၊ မိုးချုပ်ရင် သားလေး ဘယ်သွားအိပ် ရရှာမလဲ၊ ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်းတွေ ဘာတွေပေါ်မှာ များ၊ သမံတလင်းပေါ် အိပ်နေရှာမလား”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က ငို၊ ဦးထွန်းမြတ်က ရှုံ့မဲ့မှုန်ကုတ်၊ ချယ်ရီက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်။ ယုန်ဖြူလေးက စိတ်ညစ် ခိတ်ရှုပ် ရင်ပူစွာ ... ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကားဂိုဒေါင်နားသို့ ရောက်၏။ သရက်ပင်ရိပ်က အုပ်ဖားသောကြောင့် ပင်ခြေမှာ သစ်သားပတ်လည်တန်းဖြင့် ကွပ်ပျစ်လို ရိုက်ထားသည်မို့ ယုန် ဖြူလေးက သွားထိုင်သည်။

“ကိုကို ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့”

စိတ်ပူတိုင်း ရင်ပွင့်မတတ် ခံစားရလျက်၊ သောက ဝါကျက နှုတ်ဖျားမှ ပွင့်ကျ၏။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟ”

“အမယ်လေး”

“ယုန်မည်း ... သရဲဘောကလည်း နည်းလိုက်တာ ခွေး သရဲဘောပဲ”

“ကိုကို”

ကားဂိုဒေါင် အပေါ်ထပ် ဝရန်တာက သရက်ပင် ဘက် လှည့်ထုတ်ထားသလိုမို့ အိမ်မကြီးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ် နေ၏။

“တစ်နေ့ကုန် ဒီမှာလား”

“အေး ... ဘယ်မှမှ ထွက်သွားစရာမှ မရှိတာ၊ မေမေတို့ များ ညံ့တယ်ကွာ၊ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းပြု၊ ရှမ်းပြည်နယ်၊ ချင်းတောင်၊ စမ်ကိုင်းတိုင်းလောက်ကလူနဲ့ပြုရင် ငါ သွား စရာနေရာတွေ အများကြီးဖြစ်မှာ ...

“ခုတော့ ... ငါက မွေးတုန်းက ရန်ကုန်၊ ရန်ကုန်မှာ တစ်သက်လုံးနေပြီး ရန်ကုန်မှာ သေရမဲ့ကောင် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒီမှာ ... ဘာမှ မေးဖို့ မြန်းဖို့ စိတ်ကူးမရှိနဲ့။”

နှုတ်ခမ်းကလေး တလှုပ်လှုပ် တရုဏ္ဏသမားခမျာ ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကိုယ် လက်တစ်ဖက်နှင့် ပိတ်ပစ်တော့သည်။

“ယုန်စုတ် ... ငါစားဖို့ တစ်ခုခု သွားယူခဲ့၊ မေမေ မသိစေနဲ့၊ ငါ ခိုးစားတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်အိမ်က ထမင်းဟင်းကို ကိုယ့်ဘာသာ စားချင်တဲ့အချိန်၊ စားချင်တဲ့နေရာမှာ စားခွင့်ရှိတယ် မဟုတ်လား။”

“သိပ်ရှိတာပေါ့ ကိုကိုရဲ့”

“သွားသယ်လာခဲ့”

“ဟုတ်”

ယုန်ဖြူလေးက လွင့်ခနဲ ပြေးသည်။ ခြင်းတောင်းခပ်ကြီးကြီးထဲမှာ နှစ်ဆင့်ချိုင့်နှင့် ထမင်း၊ သုံးဆင့်ချိုင့်နှင့် ဟင်း၊ ဓာတ်ဘူးနှစ်လုံးအနက်၊ တစ်လုံးကော်ဖီ၊ တစ်လုံးရေခွေးကြမ်း၊ ထမင်းစားပြီး အချိုတဲ့ဖို့ အစားအစာ၊ အသီးအနှံ စုံလင်အောင် ယူပြီး လာကျွေးရသော အလေ့အကျင့်သည် အဲသည်က စခဲ့ပါလေ၏။

သွေးရဲက အိတ်ပျော့ကိုထမ်း၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်

ဘ၏။

“မောင်ရဲ ... မင်းကို ဦးလေး ရှာနေတာကွ၊ ဦးလေးမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သရိုးဒီစာအုပ်တစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးလို့၊ သုံးဆယ့်နှစ်ပုံတောင် ပါတယ်၊ မင်းညီမတွေတော့ တစ်ယောက်မှ မကြည့်တတ်ဘူး။”

ဘယ်တုန်းကမျှ ဘာမျှ မဖြစ်သလို၊ ဦးထွန်းမြတ်ဆီးကြို၏။ ထိုင်ရာမှ ထသွားကာ သရိုးဒီစာအုပ် ယူလာခဲ့၏။

“ကျွန်တော် နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းကြည့်မယ်”

“ဒါပေါ့ ... ဒီဟာ နည်းနည်းခေါ်လာယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ... ဦးထွန်းမြတ်က မသိမသာ ဆောင်၏။ ယုန်က အိတ်ပျော့ကို အခန်းထဲ သွားထည့်သည်။ သွေးရဲက ထမင်းစားခန်းထဲသို့ တန်းဝင်၏။ ဒေါ်ခင်စောမွန်သည် ဆောစောက ဘာလုပ်နေမှန်း မသိပါ။ သွေးရဲ ဝင်လာတာနှင့် မင်းပွဲ ကောက်ပြင်တော့သည်။ သွေးရဲက လှမ်းကြည့်၏။

“ဒီနေ့ ငါးရဲ့ရေချိုချက်ရင်းနဲ့ ငါ့ရဲ့အူတွေ ထုတ်ထားလိုက်တာ၊ အူတွေသာဆိုတယ် ရှစ်တွဲတည်းရတယ်၊ ငါးရဲ့ရှစ်ကောင်မှ အူက ရှစ်ခုတည်းကို၊ ဒါတောင် ငါးရဲ့က ရေချိုတစ်မျိုး၊ အကြော်တစ်မျိုး၊ ငပေါင်းထုပ်တစ်မျိုး၊ ကြိုက်သလို လုပ်စားနိုင်လို့ ငါးရဲ့အူ ဒီလောက်ရတာ”

ငါးရဲ့ရှစ်ကောင်တိတိ၏ ဗိုက်ကိုခွဲမှ လက်တစ်လုံး နှစ်လုံးခန့် ငါးရဲ့အူရှစ်ခုလောက်ရတာလေ။ ဘယ်မှာ လူစေတကစေ ကျွေးနိုင်ပါ့မလဲ။ ငါးရဲ့အူဟင်းက သွေးရဲအတွက် စပယ်ရှယ်ဟင်းခွက် ဖြစ်တော့၏။ ဒေါ်ခင်စောမွန်က သားကို ဣန္ဒြေမပျက်စကားပြောနေပေမဲ့၊ မျက်ရည်ကတော့ တဝဲဝဲဖြစ်ရှာ၏။ သားဘယ်များသွားနေခဲ့ပါလိမ့်။

ခဏကြာတော့ ချယ်ရီက ကိုယ့်လှည်းဘီးကလေးကိုယ်တွန်း၍ ထွက်လာ၏။

“ကိုကို ... ခင်လေး ရိုင်းသွားရင် ခွင့်လွှတ်နော်”

“အင်းပါ”

“ကိုကို ... ယုန်ကိုလည်း ခွင့်လွှတ်နော်”

“နင်က ဘာလုပ်ထားလို့လဲ”

“ကိုကို အိပ်ပျောထဲက စက္ကူစုတ်တွေ လွှင့်ပစ်လိုက်လို့ပါ”

ယုန်က ပြုံးစစလေး ဖြစ်သွားရပေမဲ့ သွေးရဲက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီးသားမှာ အဆုံးစွန် ထပ်ကုတ်လျက်၊ ရှစ်ခေါက်ချိုးနှင့် ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ ဒေါ်ခင်စောမွန်က နေဖို့ညစာတွေပဲ မကျန် သူ့သားရှေ့မှာ ဟင်းခွက်တွေ ပုံနေအောင်ချသည်။ မျက်ရည်ကလည်း ဝဲရိုင်းရိုင်း ဝဲရိုင်းဖြစ်၏။ သွားလေသူ ကိုရဲထင်က သတိရ၏။ သားသာ တစ်ခုခုဆိုလျှင် ကိုယ့်မှာ မိခင်တာဝန် မကျေပြီ။ သူ့အဖေက ရောက်လေရာဘဝမှ စိတ်ဆင်းရဲရှာမည် သွေးရဲ မနေ့တုန်းက အိမ်ပေါ်မှဆင်းကာ တစ်နေ့နှင့်တစ်ည ပျောက်နေသည့် ကိစ္စကို မှိန်ပျောက်ပစ်လိုက်ကြသည်။

“နင် ပြန်မပြောဘူး မှလား”

သွေးရဲက ကျိတ်မေးတော့ ယုန်ဖြူလေးက ခေါင်း

၏။

“ပြောရဲ ပြောကြည့်”

မပြောပါဘူး ဆိုပါလျက် ... ပြောရဲပြောကြည့် ဆိုတာက လာဖြစ်အောင် လာပြီး၊ လက်သီးဆုပ်က နားထင်နားသို့ ဆက်လာသည်။ ယုန်သာ မရှောင်လိုက်နိုင်လျှင်၊ နာလှသည် ဘတ်လျှင်တောင် အနည်းနှင့်အများ ဆိုသလို နာတော့နာရဦးမှာပဲ ဖြစ်တော့သည်။

“မေမေက ကိုကိုကို သိပ်ချစ်တာ”

“သိတယ် ... ဆရာမလုပ်နဲ့”

“သိရင်လည်း ထွက်မသွားနဲ့ပေါ့”

“ငါ့သဘော”

“မဆိုးချင်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ်”

“ဒီမှာ ... ငါ ဆိုးချင်ဆိုးမယ်၊ ကောင်းချင်ကောင်းမယ်၊ ငါ့ဆန္ဒနဲ့ငါ နေမယ်၊ သူများဆန္ဒကို လိုက်လျောတဲ့နေ့ဟာ ကမ္ဘာပျက်တဲ့နေ့ပဲ၊ သဘောပေါက်”

ငယ်ထိပ်ပေါ် အုန်းခနဲ ရောက်လာသည့် လက်သီးက ကြွေသံဟာ ယုန်အဖို့တော့ နှင်းဆီပွင့်ဖတ် ကြွေသလောက်လေး။

ဦးလေးက “ပထွေး” ဆိုပေမဲ့ တော်တော်ကောင်း သည့်ပထွေးမို့ မိဘနှင့်မခြားဟု ဆိုရပါမည်။

“ခုခေတ်မှာ ဦးလေးသားချင်း အရွယ်တွေဆိုရင်၊ ဦးလေး ခေါ်တာ ခေတ်တိမ်သလောက်တောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ မြန်မာ လိုခေါ်ချင်ရင် ဦး ... ဦးဦးပေါ့။ အင်္ဂလိပ်လို ခေါ်ချင်ရင် အန်ကယ်လ်ပေါ့ ... များသောအားဖြင့်မှာ အန်ကယ်လ် ခေါ်ကြတာချည်းပဲ။ ဦးလေးကတော့ ဦးလေးကို ဦးလေး လို့ ခေါ်စေချင်တယ်။ ဦးလေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ ပိုပြီး ရင်းနှီး သလို ခံစားရလို့ပါ” ... တဲ့။

သွေးရဲက ဒီတစ်ခုကို ဂျစ်ကန်ကန် မလုပ်ဘဲ သိုက်လျော့လို့ တော်ပါသေးရဲ့။ သို့ပေမဲ့ ... သွေးရဲ လည်ပုံကို ကြည့်လေ။ ဘယ်ကရှာလာမှန်း မသိသော ရွက်လှေတစ်စင်းနှင့် အိမ်ရှေ့စဉ့်ခန်းမှာ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ် ထိုင်ဆော့ နေ၏။

“ယုန်စုတ်မ ... ပါမလား”

လှမ်းမေးချေသေး၏။

“မအားဘူး ကိုကိုရဲ့၊ မေမေ လိမ်းဖို့ တောင်နံကြီး သွေး
နေတယ်”

“ဖားထားဟေ့ ... ဒါမှ မေမေက နင့်ကို ယောက်ျားကောင်း
ကောင်း ရှာပေးစားမှာ”

“ဘေဒီ ကိုကိုဟာလေ”

“ဒါ ... ငါက မျက်နှာပူပူနဲ့ ပြောရတာ”

ပြောပြီး သူ့ဘာသာ ရယ်နေသေးတော့၏။

“ယုန်စုတ်မ ... ပိတ်ဖြူစ နည်းနည်းယူမယ်၊ ကတ်ကြေး
ယူမယ်၊ အပ်ချည်နဲ့အပ် ယူမယ်၊ အမြန်လာပေး”

“ကြားသားမိုးကြိုး၊ အပ်ချည်နဲ့အပ် ဘာလုပ်လို့လဲ”

“သိချင်ရင် စောင့်ကြည့်၊ လျှာမရှည်နဲ့၊ အမြန်ဆုံးသာ
လာပေး”

သွားပေးလိုက်တော့ တကုပ်ကုပ် ချုပ်၏။ ကြည့်
လိုက်တော့ အိတ်ပေါက်စလေးတွေ ဖြစ်နေသည်။

“ယုန်စုတ် ... ဆန်တစ်စလုံ ယူခဲ့”

“တောင်းပြန်ပြီ”

“သီလရှင် မလာဘူး၊ ငါတောင်းတာ”

ဆန်သွားပေးလိုက်တော့၊ သူချုပ်ထားသည့် အိတ်က
လေးတွေထဲသို့ ဆန်ထည့်၏။ ပြန်ချုပ်၏။

“တွေ့လား ဆန်အိတ် စုစုပေါင်း သုံးဆယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ယုန်မမျှာ တောင်နံကြီး အသွေးရပ်လျက် သွေးရဲ
မားမှာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေး လာထိုင်ကြည့်ရတော့သည်။

“ခင်လေးမြတ် သွားခေါ်လိုက် သွား”

“အခန်းထဲမှာ ... နေပါစေ”

ဦးထွန်းမြတ်တို့မှ ပါလာသော မသန်မစွမ်း သမီးက
သေး ချယ်ရီ ခေါ် ခင်လေးမြတ်က အခန်းထဲမှ ထွက်သည်ဟူ၍
-ရိုလှပါ။ သူ့အခန်းထဲမှာ တီဗီ၊ ဒက်ခဲ၊ ရေဒီယိုကက်ဆက်၊
ဘွန်ပျူတာ၊ သီးသန့်တယ်လီဖုန်းနှင့် စာအုပ်ပေါင်းများစွာ ထားရှိ
သေးထားပါသည်။ ကွန်ပျူတာဂိမ်း ကစားချင်ကစား၊ ရေဒီယို
ကထောင်မလား၊ ကက်ဆက်ဖွင့်မလား၊ တီဗီကြည့်မလား၊ အဆက်
-ပြတ်လာနေသော ယူဘီစီစလောင်း ကြည့်မလား၊ မြန်မာ့ရုပ်မြင်
သံကြားနှင့် မြဝတီရုပ်မြင်သံကြား ကြည့်မလား၊ ဗီဒီယို၊ ဗီစီဒီ
ကြည့်မလား၊ ဝတ္ထု၊ ရုပ်ပြနှင့် မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်ပေါင်းစုံ ဖတ်ချင်ဖတ်၊
ကမဆို (ခြေထောက်မပါဘဲ) သူလုပ်နိုင်သမျှ ဖျော်ဖြေမှုအားလုံး
ခံလေသေးမရှိစေရအောင် ထည့်ပေးထားပါသည်။

သူ့ကို မနက်မိုးလင်းလျှင် ယုန် အကူအညီနှင့်
အားလှည်းကလေးပေါ် တင်ပေးထားလိုက်သည်။ သူ့အတွက်
တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှု၊ ရေချိုး အဝတ်လဲ စတာတွေ ကူညီ
လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ မိန်းမဖော်တစ်ယောက် သီးသန့်ထားပေးရသည်။
ခင်လေးမြတ်က သူ့တစ်ကိုယ်ရေ သန့်ရှင်းမှုကိစ္စပြီးလျှင် အဖော်
အပြင်သို့ ထုတ်လိုက်တော့သည်။

“မီးဖိုထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကုစရာရှိကု၊
လုပ်စရာရှိလုပ်၊ ခင်လေးနားမှာ မနေနဲ့တော့၊ တစ်ယောက်

တည်း နေရတာ ကြိုက်တယ်။ နေတာကြာတော့ နေကျင့်လည်း ရလာပြီ။ ကိုယ့်အတွက် လူတစ်ယောက်က စောင့်ကြည့်လုပ်ကိုင်ပေးနေရတယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို မုန်းတယ်။ ထားခဲ့။ သွားတော့၊ ဟိုနား ဒီနား သွားချင်ရင် ကိုယ့်ဘီးကိုယ်တွန်းသွားမယ်” ... ဟု ဆို၏။

သူက အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းပါ။

“ဟဲ့ ... အခန်းထဲမှာမို့ ပျင်းတာပေါ့။ သွားတွန်းထုတ်လာခဲ့”

“သူမှ မလာချင်တာ”

“သူ လာချင်လား မလာချင်ဘူးလား နင် မသိပါဘူး။ သွားမေးကြည့်စမ်းပါဦးတော့၊ မလာချင်ဘူးဆိုရင် ထားခဲ့။ လာမယ်ဆိုရင် လှည်းတွန်းခဲ့။ ဒါပဲ။ အမိန့်၊ ချက်ချင်း ဆောင်ရွက်”

ပြောပုံကို သဘောကျ၍ ယုန်က ခီခနဲ ရယ်တော့ သူ့ ဆန်အိတ်တစ်အိတ်နှင့် လှမ်းပေါက်ကာ သရဲလုပ်ပြီး ခြောက်ပြနေပြန်သည်မို့ ယုန်က ပိုရယ်ရပါသည်။ ဒါကြောင့် မေမေက ပြောတာပါ။

“သားလေး တစ်ယောက်ကို အသက်စွန့်ပြီး မွေးထားပါတယ်။ ပေါကြောင်ကြောင်လို့ ပြောရလည်း အခက်၊ သူ့လောက် ပြူးပြဲ ပြီပြဲ လုပ်တာ မရှိတော့ဘူး။ သရဲလုပ်ခြောက်တာက ပါသေး။ ဒေါသကြီးလိုက်တာ ကျတော့လည်း ဘီလူးလား မှတ်ရတယ်။ သူ့စိတ်ချည်းပဲ။ သူများစိတ်ကို လိုက်လျောပေးလိုက်တယ်ဆိုတာ နည်းနည်းမှမရှိ

ဘူး။ တည်ကြည်ပလား ဆိုတော့လည်း သိက္ခာတော်ရ ဆရာတော်ကြီးလား မှတ်ရတယ်။ ပုံမှန်ကို မရှိဘူး။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အစွန်းတစ်ခုခုကိုတော့ ရောက်နေတာပဲ” ... တဲ့လေ။

“ခင်လေး ... အိမ်ရှေ့မှာ ကိုကိုရယ်လေ ... ရွက်လှေတစ်စင်းနဲ့ ဆန်အိတ်ပေါက်စတွေချုပ်ပြီး ဘာလုပ်တမ်းလဲတော့မသိဘူး။ ကစားနေတယ်။ ပါမလားတဲ့၊ ပါချင်ရင်လာတဲ့”

ခင်လေး မျက်ဝန်းကလေးများ ဖျတ်ခနဲ လက်လေ

နီ။

ခင်လေးက အထီးကျန်ပါ၏။ ခင်လေး ကျောင်းကို အဖြစ်သဘောလောက်သာ တက်ခဲ့ရသည်။ လေးတန်းအရွယ်မှာ အပြင်းဖျားပြီး (လူကြီးတွေက ပြောကြပေမဲ့၊ ရောဂါကို ခင်လေး သေသေချာချာ နားမလည်ပါ။ ပိုလီယိုဟုပဲ အကြမ်းဖျဉ်း ဓားလည်၏။) အောက်ပိုင်း သေသွားတော့သည်။ လူတွဲနှင့်ဆိုလျှင် ခြေထောက်က ချိန်သားမကိုက်စွာ၊ ကျချင်ရာကျလျက် လမ်းကို ရွတ်ဆွဲနိုးပါးနှင့် လျှောက်နိုင်၏။ အဲသည်လို လျှောက်ရလျှင် ပင်ပန်းလွန်းလို့ ခင်လေးက ဘီးလှည်းကလေးပေါ်မှ မဆင်းတော့ပါ။ လျှောက်ကျင့်နည်းလေ မလျှောက်နိုင်လေမှန်း သိပေမဲ့။ ကိုယ့်အထိ ကျန်ဘဝကို တစ်ယောက်တည်း ကြံ့ခိုင်ရင်ဆိုင်ရင်း၊ ဘီးလှည်းကလေးပေါ်မှာ ကိုယ့်အချိန်တွေ ကိုယ်ဖြုန်းခဲ့ရတာ နှစ်ပေါင်းလည်း ကြာပါပြီ။

မျက်စိ၊ နားနှင့် လက်နှစ်ဖက်တို့ ကောင်းနေ၍ ခင်လေး စာရေးစာဖတ် ကျွမ်းကျင်ရသည်။ အင်္ဂလိပ်စာနည်းနည်း

ပါးပါး ရေးတတ် ဖတ်တတ် ပြောတတ်ရသည်။ ဖေဖေက ဆရာမ
ငှား၍ အိမ်မှာသင်ပေးသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ခင်လေးသည် အင်္ဂလိပ်
စာ၊ မြန်မာစာနှင့် သင်္ချာ သုံးမျိုးတတ်၏။ ကျန်ဘာသာရပ်များ
မတတ်ပါ။ အဲသည်ဘာသာများကို သက်ဆိုင်ရာ ဆရာမများနှင့်
မသင်ဖြစ်ခဲ့ပါ။

“တော်ပြီ ... သင်္ချာတောင် တတ်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊
အင်္ဂလိပ်စာလည်း ဘာလုပ်မလဲ။ ကိုယ်လည်း နိုင်ငံခြား
ရောက်မှာမှ မဟုတ်တာ၊ မြန်မာစာတော့ တတ်ချင်တယ်၊
ခင်လေး စာဖတ်ချင်တယ်”

“အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ အင်္ဂလိပ်စကား တတ်တော့ အင်္ဂလိပ်ဗီဒီယို
ကားတွေ ကြည့်နိုင်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တွေလည်း
ဖတ်နိုင်တာပေါ့ သမီးရဲ့”

ဖေဖေကို ခင်လေး ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

နေသားကျနေသည့် ကိုယ့်ဘဝလေးထဲသို့ လှုပ်ရှား
ရှင်သန်မှုများဖြင့် ကြမ်းရှုစွာ ဝင်ရောက်လာခဲ့သူက (ခပ်ရိုင်းရိုင်း
ပြောရလျှင်- ဖေဖေမယားပါသား) ကိုကိုပဲ ဖြစ်သည်။

“ငပျင်းမ၊ ငပျင်းမ”

ခင်လေးကို ဇွတ်ဆွဲထုလိုထူ။

“လမ်းလျှောက်မလား၊ ငါတွဲမယ်”

ကိုကို ရိုးသားစွာ၊ ရင်းနှီးစွာ (ဟိုတစ်ခါ စိတ်ဆိုး
ပြီး ကားဂိုဒေါင်မှာ သွားနေပြီး ပြန်လာကတည်းက) ကိုကိုက
ခင်လေးကို သနားသွားတာလား၊ ခင်မင်သွားတာလား မသိ၊
တကယ့်ကို ညီအစ်ကို မောင်နှမ အရင်းအချာကဲ့သို့ တရင်းတနှီး

ဆက်ဆံရှာ၏။ ရင်ခုန်ရသူက ခင်လေးပါ။ ခင်လေးသည် ဘီး
လှည်းကလေးပေါ်မှာ နေရပေမဲ့၊ ပိုလီယိုဝေဒနာရှင်ကလေးပေမဲ့
အရွယ်ရောက် မိန်းကလေး၊ လူသားတစ်ဦးပေမဲ့ ခင်လေး
ရင်ခုန်တတ်ပါသည်။ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်း မရှိသော ခင်လေးမှာ၊ ရှင်
သန်ဆဲ နှလုံးသားတစ်ခုကိုတော့ ပိုင်ဆိုင်နေပါသေးသည်။ ဘယ်
သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ဦးနှင့်မျှ ရင်းနှီးဖူးခြင်း မရှိသော၊ ခင်လေး
ဘဝထဲသို့ ကြမ်းရှုစွာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာခဲ့သော တစ်ဦး
တည်းသော ကိုကိုက ခင်လေးရဲ့ နှလုံးအိမ်ကို ပိုင်စိုးနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

သို့ပေမဲ့ ... ခင်လေးက မိန်းမသား။

ဘီးလှည်းကလေးပေါ်မှ ဝေဒနာရှင်သည် အဲသည်
လှည်းကလေးပေါ်မှာထိုင်၊ ကိုယ်အောက်ပိုင်းကို ကတ္တီပုစောင်
ပါးပါးလှလှကလေးတွေ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လွှမ်းခြုံထားရင်း၊
ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေတတ်တာ “မေမေ” ရိပ်မိသွားရတာတော့ ခင်လေး
ရှက်လှပါ၏။ ခင်လေး ဖခင် ဦးထွန်းမြတ်နှင့် မေမေ ဒေါ်ခင်စော
မွန်တို့ လက်ထပ်ကြတော့၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင်က သူ့ကို “ဦးလေး”
ခေါ်ဖို့ ပြောခဲ့သည်။ မိထွေးဆိုပေမဲ့ သဘောသကားက ကောင်း
မြတ်လှစွာသော ဒေါ်ခင်စောမွန်က စကားပြောလျှင် သူ့ကိုယ်သူ
“မေမေ”ဟု ထည့်ပြော၏။ ခင်လေးကို “သမီး” ချင်းထပ်အောင်
ခေါ်၏။ အဲဒါကြောင့် ... ခင်လေးက မေမေဟုပဲ ပြန်ခေါ်ခဲ့ပါ
သည်။

ကွန်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ခင်လေးမိခင်ပြီးလျှင် ဒုတိယ
အဆင့်လောကထိ လိုက်မိသော ဒုတိယမေမေတည်း။ အဲသည်
မေမေက ခင်လေး ရင်ထဲသို့ မြင်နိုင်စွမ်း ရှိသွားရသည်နှင့် တစ်

ပြိုင်နက် (သူ့သားအကြောင်း သူသိစွာ) ဒီကိစ္စ အကောင်အထည် မပေါ်ဖြစ်မှာ သေချာသည်မို့ စွဲလမ်းငြိတွယ်မှုများ ရှိခဲ့လျှင် စောစီးစွာ ဖြတ်တောက်ဖို့ စကားအလှများ တန်ဆာဆင်လျက် ခင်လေး မနာကျင်အောင် သတိပေးခဲ့ရှာပါသေးသည်။

“သမီး ကိုကို အတွက်လည်း မေမေ စိတ်ညစ်တယ်။ ယောက်ျားဆိုတဲ့ အခွင့်အရေးကို အကုန်အသုံးချပြီး၊ ရည်းစားတွေ ဟောတစ်ယောက်၊ ဟောတစ်ယောက် တွဲသလေ။ မိန်းကလေးမှ နာမည်ပျက်တာ မဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့၊ ယောက်ျားလေးလည်း နာမည်ပျက်တာပဲ။ လည်လွန်းတဲ့ ဘီးမို့ ဘယ်နေ့ ချေးသင့်မလဲ ... ရင်ဖိပြီး စောင့်ကြည့်နေရတယ် ...

“မိန်းကလေးတွေအဖို့မှာ လင်ကုန်ရှုံးရင် တစ်သက်လုံးမှောက်တယ်တဲ့၊ လင်စံရွေးတော့ လင်ရွေးနဲ့ညားတယ်တဲ့။ ယောက်ျားလည်းတူတူ၊ မယားကုန်ရှုံးရင် တစ်သက်လုံးမှောက်တာပဲ။ မယားစံရွေးလွန်းလည်း မယားရွေးနဲ့ညားတာပဲ။ အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်ဖို့အတွက်၊ လူကောင်း သူကောင်းချင်း ဆုံစည်းဖို့ အထူးလိုအပ်တယ် ...

“အဲဒါကြောင့်၊ စိတ်မချလို့၊ စိတ်မချဘူး ဆိုတာက နှစ်ယောက်လုံးအတွက် စိတ်မချတာလေ။ သားလည်း မယားရွေးနဲ့ မရစေချင်ဘူး၊ သမီးကိုလည်း လင်ရွေးနဲ့ မရစေချင်ဘူး၊ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် စိတ်ပူနေရမဲ့ အစား၊ တစ်ချီတည်းနဲ့ စိတ်အေးရအောင်။ သမီးကိုကိုနဲ့ ယုန်ဖြူလေးတို့ကို မေမေ စိတ်ကူးစီစဉ်ထားတယ်” ... ဟု ပြောခဲ့ပူးပါ၏။

အဲသည်တုန်းက ခင်လေး မျက်ရည်ပေါက်ခနဲ ကျသည်။ ခင်လေးက မျက်ရည်စများကို လူသိမခံနိုင်စွာ သိမ်းဆည်းခြင်း မပြုပါတော့။ ရင်ထဲမှာ အရှက်သည်းရပေမဲ့၊ ဒါကိုမှ ချီကန်စွာ ခံစားရဦးမည်ဆိုလျှင် ခင်လေး ရင်ကွဲရပါလိမ့်မည်။ ဦးဆော့ ... မေမေသည်၊ ခင်လေး၏ မွေးမိခင်ရင်းအစား ရရှိထားသည့် ဒုတိယမေမေပဲ မဟုတ်လား။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မေမေ”

ခင်လေး မျက်ရည်မသုတ်ဘဲ ပြောခဲ့ပါသည်။

“ပထမဆုံး ကျေးဇူးတင်ရမှာက ဖေဖေကိုပါ။ ဖေဖေစာ သင်ပေးထားလို့၊ ခင်လေး စာတွေဖတ်ထားနိုင်လို့ ခင်လေးရဲ့ ဦးနှောက်ထဲမှာ အသိဉာဏ် ရှိပါတယ်၊ မေမေ စေတနာစကားကို ခင်လေး ခံစားနိုင်ပါတယ်၊ ခင်လေးအတွက် တစ်နေ့နေ့မှာ ခင်လေးပဲ ရင်ကွဲနာကျရမယ်ဆိုတာ ကြိုသိထားနိုင်ဖို့ မေမေက ... ခင်လေးအတွက်၊ ခင်လေးဘက်က ခံစားပြီး ပြောပေးတယ် ဆိုတာ ...

“ခင်လေး နားလည်ပါတယ် မေမေ။ မေမေက စကားလှအောင် လှည့်ပတ်ပြောဆိုပေမဲ့ ခင်လေးက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပါရစေ။ ခင်လေး ... ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်ပါတယ်။ ခင်လေးဘဝမှာ အေးမြကြည်လင်တဲ့ မေတ္တာဆိုတာကိုတောင် အနိုင်နိုင်ကြီးစားရယူရမှာပါ ...

“အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်တော့မှ၊ ဘယ်သူ့ဆီကမှ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ ခင်လေး နားလည်ပါတယ်၊ ရခဲ့ရင်လည်း

အတုပဲဖြစ်မယ်၊ ခင်လေးကို လက်ထပ်ချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့
ရှိလာရင်တောင်၊ အဲဒီလူဟာ ခင်လေးကို ချစ်တာမဟုတ်
ဘဲ၊ ခင်လေး ရရှိမဲ့ ဖေဖေဆီက အမွေတွေကို မက်မော
တာပဲ ဖြစ်မယ် ...

“ခင်လေးက အသက်တိုမဲ့သူ ဆိုတော့ ခင်လေး
မသေခင်မှာ အောင့်အည်းသည်းခံပြီး၊ ခင်လေး သေ
နေ့ကို ထိုင်စောင့်နေတဲ့လူပဲ ဖြစ်မယ်၊ အဲဒီထိ ခင်လေး
သဘောပေါက်ပြီးသားပါ။ မေမေတို့ မိသားစုဆီက
ရင် သန့်ရှင်းအေးမြတဲ့ မေတ္တာကို ခင်လေး ရနိုင်
တယ် ...

“ကိုကိုအချစ်ကိုတော့ ဘယ်ရမလဲ မေမေ၊ ခင်လေး
သိပါတယ်၊ ခင်လေး နားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒါ
ဒါပေမဲ့ ... ခင်လေးကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ခင်လေး ချစ်မိသွားပါပြီ
ခင်လေး မျိုသိပ်ပါ့မယ် မေမေ၊ ခင်လေး မရနိုင်မှ
သိပါတယ် ... ခင် ... ခင်လေးကို၊ မေ ... မေမေ ခွင့်လွှတ်
ပါ”

မေမေခါးကို ဘီးလှည်းကလေး ယိုင်လှနီးပါးလှနီး
ဖက်၊ မေမေ ရင်ခွင်မှာ ခေါင်းသွင်း မျက်နှာအပ်လျက် ခင်လေး
ရှိက်ကြီးတင်င် ငိုခဲ့ဖူးပါပြီ။

“သမီးရယ် ... မေမေ သနားလိုက်တာ”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က ခင်လေး ကျောက်ပြန်ဖက်သည့်
ဦးခေါင်းကို ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်သည်။

“သမီးလေး စိတ်ညစ်ရမှာစိုးလို့ သတိပေးတာနော်”

“နားလည်ပါတယ် မေမေ ... အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ဘဝကိုယ်
နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... တစ်သက်လုံး ဘယ်တုန်း
ကမှ မပျော်ဘူးခဲ့တဲ့သူမို့ ထူးခြားပြီး စိတ်ဆင်းရဲတယ်လည်း
မရှိတော့ပါဘူး မေမေ။ မေမေသာ စိတ်ချလက်ချနေပါ။
စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ် မခံပါနဲ့၊ ခင်လေးမှာ အသိဉာဏ်ရှိပါ
တယ်”

မိထွေးနှင့် လင်ပါသမီး ဆိုပေမဲ့၊ သားအမိအရင်း
ယ် ဖက်ငိုကြပါသည်။ အဲသည်တုန်းက ဒေါ်ခင်စောမွန်လည်း
က်ရည်ကျသည်။ ခင်လေးသည် စည်းစိမ်ဥစ္စာ ကြွယ်ဝလှစွာ
သာ သူဌေးကြီး၏ တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖြစ်ရခြင်း တစ်
က်တည်းမှ လွဲ၍ ကျန်သော ကံတရားအားလုံး ဆိုးရှာသူ
တည်း။

“ဟေ့ ... ခင်လေး၊ ဘာငိုငင်ကျသွားတာလဲ၊ နေမကောင်း
ဘူးလား၊ ခေါင်းကိုက်လား”

ယုန့် လက်ဖဝါးက ခင်လေး နဖူးပေါ်သို့ ချက်ချင်း
ညှပ်သည်။ ယုန့်က ခင်လေးကို ဂရုတစိုက် ရှိလှပါသည်။ တစ်ခါ
တော့ ... ယုန့်က အားငယ်စကား ပြောဖူး၏။

“ခင်လေးနဲ့ ယုန့်နဲ့ဟာ ကံမကောင်းတဲ့ နေရာမှာ သူ့မသာ
ကိုယ်မသာတွေ့ပါပဲ ခင်လေးရယ်၊ ခင်လေးကျတော့ ရောဂါ
တစ်ဖက်ကြောင့် ဒီလှည်းပေါ်က မဆင်းရပေမဲ့၊ မိခင်
ရင်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီလို့ ဆိုပေမဲ့၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တစ်ပုံ
တစ်ပင်နဲ့ ဖခင်ရင်း ရှိနေသေးတယ် ...

“ယုန်ကတော့ မိခင်ရင်း ကွယ်လွန်ပြီဆိုတာ သိရတယ်။ ဖခင်ရင်းက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး။ မြန်မာပြည်ရဲ့ တစ်နေရာရာမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီကမ္ဘာကြီးရဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ဇနီးနဲ့ နောက်ထပ်ရတဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ ပျော်ပျော်ပါးပါးကြီး ဖြစ်နေနိုင်ပါတယ်။ ယုန်မှာ အဖေတူ အမေကွဲ ညီအစ်ကိုမောင်နှမလေးတွေ ရှိမှာနော်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ခင်လေး ...

“ယုန်မှာ မောင်လေးတွေ ညီမလေးတွေ ရှိနိုင်တယ် ဒါပေမဲ့ ယုန် မသိရ၊ မြင်လည်း မမြင်ဖူးဘူး။ စည်းစိမ် ဥစ္စာကျတော့လည်း ဒီအိမ်မှာ ယုန်ပိုင်တဲ့ ယုန်ပစ္စည်းတစ်ခုမှ မရှိ၊ မေမေ မွေးစားလို့ လူဖြစ်ရ၊ မေမေ ကျောင်းထားပေးလို့ တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်လေးရနေ ...

“ယုန်လည်း ယုန်နည်း ယုန်ဟန်နဲ့ ကံဆိုးရတာပဲ ခင်လေးရဲ့၊ ကံဆိုးသူ အချင်းချင်း၊ ကိုယ်ကံပိုးဆိုးတယ် သူကံပိုးဆိုးတယ်ဆိုပြီး မဟာကံဆိုးရှင်ပြိုင်ပွဲကြီးတောင် ကျင်းပလိုက်ချင်သေး”

နောက်ဆုံးဝါကျမှာတော့ ယုန်က ရယ်သွေးလေးနှင့် မချီတရီ ရယ်ရှာ၏။

“မေမေက ယုန်ကို ကိုကိုနဲ့ သဘောတူတယ်တဲ့”

ယုန်က မဲ့လိုက်၏။ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်၏။

“ဟင် ... ယုန်။ ယုန် မကျေနပ်ဘူးလား”

“ခင်လေးရေ ... ယုန် ပြောမယ်”

ယုန်က သက်ပြင်းမောကို ချ၏။

“ယုန် ပြောခဲ့ပြီ၊ ယုန်က ဘဝပျောက်နေတဲ့လူသား၊ မိဘမရှိ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ မရှိ၊ ယုန်ပိုင်ဆိုင်တာ ဘာမှမရှိ၊ တကယ့်ကို ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစား၊ သက်ရှိသက်မဲ့အားလုံးကို ယုန် ဘာတစ်ခုမှ ပိုင်ဆိုင်ဆုပ်တွယ်ထားနိုင်ခြင်း မရှိဘူး။ ယုန်မှာ ယုန်မြတ်နိုးစွာ ဖက်တွယ်ထားနိုင်တာဆိုလို့ ...

“မာနပဲ ရှိတယ်၊ ဒီမာနလေး တစ်ခုမှ ယုန် သိမ်းမထားရင် ယုန်ဟာ သုညဖြစ်သွားမှာပဲ၊ ယုန်မှာ မာနရှိတယ် ခင်လေး၊ ယုန်ကို လက်ထပ်ချင်တဲ့သူဟာ သူ့ရင်ထဲက အသည်းထဲက ယုန်ကို ချစ်မြတ်နိုးလို့ လက်ထပ်ပါရစေလို့ ပြောလာတဲ့သူပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီလိုလူမျိုးကို ယုန်က နှလုံးသားနဲ့ပဲဖြစ်စေ၊ ဦးနှောက်နဲ့ပဲဖြစ်စေ ...

“နှလုံးသားနဲ့ ဦးနှောက် တိုက်ဆိုင်စွာ တစ်ထပ်တည်းကျလျက်ဖြစ်စေ၊ ယုန် လက်ခံမိနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒီလို မှမဟုတ်ရင် ယုန်မာနကို မချနိုင်ဘူး ခင်လေးရေ ...”

“ဒါဖြင့် ... မေမေ စီစဉ်ရင် ယုန် ငြင်းမှာလား”

“မေမေက ကျေးဇူးရှင်၊ မေမေကြောင့် ခင်လေး လူဖြစ်လာရတာ၊ မေမေက တောင်းဆိုရင် ယုန်အသားကိုတောင် ယုန်ကိုယ်တိုင်လှီးပြီး ချက်ကျွေးရမှာပါ။ မေမေစကားကို ယုန် မပယ်ရှာပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ယုန်ဟာ မေမေ ကျေးဇူးကို ယုန်မာနနဲ့ ယုန်ဘဝ နှစ်ခုပေါင်းပြီး ထိုးဆပ်လိုက်ရတယ်ဆိုတာ တစ်သက်လုံး ခံစားသွားမယ်”

“ယုန်က ကိုကိုကို မချစ်ဘူးလားဟင်”

ယုန်က ကိုကိုကိုဆိုလျှင် သည်းသည်းလှုပ်နေတတ် တာ မြင်ရပါလျက်၊ ယုန်စကားတွေက ခင်လေးအတွက် စိမ်းသက် နေရတော့၏။

“ကိုယ့်အစ်ကိုပဲ၊ မချစ်ဘဲ နေပါ့မလား၊ ယုန်မှာ ချစ်စရာ အစ်ကို၊ တခြားဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... တစ်မျိုးစီပေါ့ ခင်လေးရယ်”

“ခင်လေးကဖြင့် ချစ်လိုက်ရတာ” ... ဟု ဝန်ခံပစ် လိုက်ချင်၏။ ယုန်ကတောင် မာနလေး တစ်ခုကို ဖက်တွယ်ပိုင် ဆိုင်ထားသေးတာ၊ ခင်လေးကလည်း သိက္ခာလေးတစ်ခုကို ဖက် တွယ်ပိုင်ဆိုင်ထားရပါမည်။

ဪ ... မေမေ။ ယုန်နှင့်ကိုကိုကို စီစဉ်ပေးသလို “ခင်လေးနှင့်ကိုကို” ဟူ၍များ စီစဉ်ပေးခဲ့လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်း မလဲ။ ကိုကိုဟာ ခင်လေးကို လုံးဝမချစ်ချင်နေပါ။ ခင်လေးရရှိ မှု အမွေအနှစ်တွေကို မက်မောပါ။ ခင်လေးရဲ့ သက်တမ်းတို ကာလလေးထဲမှာ ကိုကို စိတ်တိုင်းကျ သုံးဖြုန်းပါ။ ပြီးတော့ ... ခင်လေးကို လျစ်လျူရှုချင်လည်း ရှုထားလိုက်ပါဦး၊ ဟောဒီ ... စိမ်းရင့်ရောင် အလူဇင့်တွေနဲ့ မိုးထားတဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးထဲမှာ ကိုကိုလည်း ရှိနေတယ်၊ ခင်လေးလည်း ရှိနေတယ်၊ ကိုကိုနဲ့ ခင်လေးဟာ ... တစ်ထပ်စီ ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါ၊ တစ်ခန်းစီ ဖြစ်ချင် ဖြစ်ပါ တစ်မိုးတည်းအောက်မှာ ရှိနေကြလေရဲ့ဆိုတဲ့ ခံစားမှုလေး တစ်ခုတည်းနဲ့ ခင်လေး ပျော်ရွှင်ချင်ပါတယ် ကိုကို။

မပြည့်စုံတဲ့ ခင်လေးဘဝ အထီးကျန်လေးကို တစ်ခု ဘည်းသော ပျော်ရွှင်မှုကလေးနှင့် ဖြည့်စွက်ရှင်သန်ချင်ပါတယ် ကိုကိုရယ်။

“ဟေ့ ... ခင်လေး၊ ခင်လေး၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ နေမကောင်းဘူး လား”

ယုန်က ခင်လေး ပခုံးကို လှုပ်ခါပြီးမေးမှ၊ ခင်လေး ဘိတ်တဆိတ်ကမ္ဘာမှ နိုးထ၏။

“ခင်လေးက ငှ၊ ငေါင်၊ ဝိုင်၊ င၊ သုံးလုံး လူသားမှန်း သိ သားနဲ့”

ခင်လေးက ရယ်၍ ပြောလိုက်၏။

“တွန်း ... တွန်းပေး၊ ယုန်ကို ဒုက္ခပေးပြီး ခင်လေး ဖိမ်ခံ စီးလိုက်ဦးမယ်”

ခင်လေးက အဲသည်လို ကိုယ့်ဘာသာ ဖန်တီးသည့် အပျော်ကလေးနှင့် ... ဒုက္ခိတဘဝကို ရင်ဆိုင်ရှာပါ၏။ ခင်လေး က တခစ်ခစ် ရယ်ပြနေ၍ ယုန်ကလည်း လိုက်ရယ်ရသည်။ အိမ်ရှေ့စဉ်ခန်းဆီသို့ ဘီးလှည်းကလေး တွန်းထုတ်လာတော့၊ သွေးရဲက သူ့ဆန်အိတ်ကလေးတွေနှင့်သူ အလုပ်ရှုပ်ဆဲပါ။

“နှစ်ယောက်ပူးကြီးများ အသက်ထွက်နေပြီလားလို့၊ နောက် ငါးမိနစ်ကြာရင်တောင် အသုဘကိစ္စ စီစဉ်တော့ဖို့ စိတ် ကူးပြီးပြီ”

“မသေခိုင်းနဲ့ ကိုကိုရေ ... သရဲမနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ချိုးရင်၊ ကိုကို ကုပ်မကျိုးဘဲ ခံနိုင်ရိုးလား”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

သွေးရဲက ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်နေ၍ ယုန်ကပါ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ကိုင်လိုက်၏။

“ခင်လေး အောက်ဆင်းချင်တယ်”

“သိသားပဲ ... ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ”

သွေးရဲက ဝုန်းခနဲထကာ ဧွေခနဲ ပွေ့၍ ကြမ်းပေါ် သို့ ဧွပ်ခနဲ ချလိုက်တော့သည်။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ ကိုကိုရဲ့၊ စိတ်ကလည်း မြန်လိုက်တာ ကုလားထိုင်နားရွှေပြီး မှီပေးလိုက်ပါလား”

“နင်ပဲ ဆရာမကြီး၊ အဲဒါတွေ နှင့် မုန်းတာ”

ယုန်က ရင်ထဲ နှင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ကိုယ့် ကို ချစ်ရေးဆိုဖို့ဝေးလို့ မုန်းတယ် မုန်းတယ် ခဏခဏ ပြောနေ သူနှင့် မေမေက စီစဉ်နေသတဲ့။

ဪ ... ယုန်မာနတွေ ကျိုးပဲ့လိုက်ရတာ။

“ဒီမှာကြည့်”

ခင်လေးကို ယုန် ပြောသည့်အတိုင်း ကုလားထိုင် နားပို့၍ မှီထိုင်ခိုင်းထားပြီး၊ သူ့ရွက်လှေကလေးကို စင်ကလေး တစ်ခုပေါ်သို့ တင်၏။ ဘေးနားမှာ ဖွင့်ပေးထားသော ပန်ကာ လေက ရွက်လှေကလေး၏ ပိုးသားအဖြူရောင်ရွက်ကို လာဟပ် သည့်အခါမှာ ရွက်လှေကလေးက လှုပ်ရှား၏။ ရွှေ့မျောခြင်းတော့ မရှိပါ။ နေရာမှာပဲ၊ ဦးထောင်လိုက် ပဲ့ထောင်လိုက်နှင့် စီးဆော် သဖွယ် လှုပ်ရှားပုံလေးက ချစ်စရာကောင်းပါ၏။

“ဒီဆန်အိတ်တွေ တင်မယ်”

သွေးရဲက လှေကလေး၏ ရှေ့ပိုင်းနှင့် နောက်ပိုင်း ဦးပိုင်းနှင့်ပဲ့ပိုင်း)တွေမှာ ဆန်အိတ်ကို မျှတင်သည်။ ဝမ်းမိုက် နေရာမှာလည်း တင်၏။ ရွက်လှေကလေးက ဦးထောင်ပဲ့ထောင် နှင့် လှုပ်ရှားမြဲ လှုပ်ရှားသည်။ သွေးရဲက ပဲ့ပိုင်းမှ ဆန်အိတ်က လေးတွေကို ဦးပိုင်းသို့ ပို့ပြန်၏။ ပဲ့ပိုင်းမှာ ဆန်အိတ်တစ်အိတ် ၃ မရှိတော့ပါ။ ရွက်လှေကလေးက ဦးစိုက်လျက်၊ ပဲ့ထောင်ကာ ၃ ရွ.လျားခြင်း မရှိတော့ဘဲ ငြိမ်ကျသွားတော့သည်။

“မလှုပ်တော့ဘူး တွေ့လား”

“ကိုကိုက ဆန်အိတ်တွေကို ရှေ့ပိုင်းချည်း ပို့တာကိုး”

“ဦးပိုင်းလို့ ခေါ်တယ်”

“အင်းလေ ... ဦးပိုင်းမှာချည်း စုထားတော့ ဦးလေးပြီး ပဲ့ဘယ်ထောင်တော့မလဲ၊ လှေက မလှုပ်တော့ဘူး၊ ဆန် အိတ်တွေ ပဲ့ပိုင်းကို ပြန်ပို့လိုက်ပါတော့လား”

ယုန်နှင့် အခြေအတင် ပြောကြဆဲမှာ ခင်လေးက ဘခစ်ခစ် စတင်ရယ်မော၏။

“ဘာရယ်တာလဲ ... နင်က”

“ခင်လေး သိပြီ”

“ဘာသိတာလဲ”

“ဟောဒီ ကိုကိုဟာလေ ... ကြိဖန်နောက်တယ်”

“ဟား ... ဟား ... ငထုံမ၊ ယုန်ည့် နင် မသိသေးဘူး မဟုတ်လား”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ယုန်က တကယ်ကျန်ရစ်ရှာ၏။

“သိဘူး ... သွား”

ယုန်က ကိုယ့်မာနနှင့် သက်ဆိုင်သည့်ကိစ္စမှလွဲလျှင် ကိုကိုကို သိပ်ချစ်ပါသည်။ ကိုကိုက ဗိုလ်ကျ အနိုင်ကျင့်တတ် တာ ဝါသနာတစ်ခုလို ဖြစ်နေပေမဲ့ ကိုကို ကိုယ်တိုင် ယုန်ကို ချစ်ခင်တာလည်း ယုန်က ယုံကြည်ပြီးသားပါ။ အဲသည် ချစ်ခင် မှုကို အရဲကိုးလျက် ယုန်က ပြန်ပက် မျက်စောင်းထိုး ... စတာ တွေကို လုပ်ရဲလုပ်ဝံ့တာ မဟုတ်လား။

“ဒီလှေက ပဲ့ထောင်နေတယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... ဟား ... ဟား ...”

ယုန် ရယ်ပါလေတော့သည်။

“ဦးလေးလို့ပေါ့ ကိုကိုရဲ့၊ ဒီရွက်လှေက ဦးလေး”

“ဟုတ်တယ် ... ဒီပုံစံအတိုင်း ထားလိုက်ရင် ဒီရွက်လှေ ရဲ့ နာမည်က ဦးထွန်းမြတ် ဖြစ်သွားပြီ။ မေမေ ချစ်ချစ် ကြီးလေ”

“ကြည့် ... ကိုယ့်အမေကိုယ် ဒီလိုပဲ ပြောရလား”

“ပြောရုံတင် မဟုတ်ဘူး၊ ပေးကို ပေးဦးမှာ၊ လှေမှာ ဦးထွန်းမြတ်လို့ စာတန်းကပ်ပြီး မေမေကို လက်ဆောင် ပေးမလို့၊ မနက်ဖြန် မေမေမွေးနေ့”

“ဟယ် ... ဟုတ်ပါရဲ့”

ယုန်က ရင်ဘတ်ကလေးဖိ၏။

“ဟုတ်လား ... ခင်လေးလည်း မေနေတယ်”

“ငါကတော့ ဘယ်မေ့ပါ့မလဲ ကြီးဒေါ်နှစ်ယောက်ရဲ့၊ ငါက သားရင်းလေ၊ မေမေမွေးနေ့မှာ ဦးထွန်းမြတ်လို့

အမည်ရတဲ့ ဦးလေးနေသော ရွက်လှေ၊ ဦးလေးကို မေမေ အတွက် လက်ဆောင်ပေးတယ်၊ မေမေ မြတ်နိုးပေတော့ လို့”

“ပေါက်တီးပေါက်ရှာ သားရယ်”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က ဘယ်ကဘယ်လိုကြားပြီး ရောက် သာမှန်း မသိဘဲ ရယ်မော၍ ဝင်ပြော၏။

“ကျွန်တော်က မေမေ မွေးနေ့ကို အမှတ်တရ ရှိနေပါ တယ်။ မေမေ ချစ်ချစ်ကြီးက သတိရရဲ့လား”

“သားဦးလေးက သူ့အလုပ်နဲ့သူ့ အများသား၊ ပြီးတော့ ဒီအရွယ်နဲ့ ဒီအရွယ်တွေသားရဲ့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြင်နာဖေးမပြီး အဖော်လုပ်ကြတာပဲ ရှိပါတယ်၊ မွေးနေ့ လက်ဆောင်တွေ ဘာတွေ လူငယ်တွေလို ကဗျာဆန်နေ စရာ မလိုတော့ပါဘူး”

“ဒါပေါ့ ... သူက မေမေသားမှ မဟုတ်တာ၊ မေမေ ယောက်ျားလေ။ ဒီမှာ ... ကဗျာဆန်ရဦးမဲ့ လူငယ်တွေပါ။ သတိမရကြပါဘူး၊ မေမေ မွေးစားသမီးနဲ့ မေမေလင်ပါ သမီး”

“သွေးရဲ ... စကားပြော ဆင်ခြင်စမ်း”

သွေးရဲက သူ့ပါးစပ်ကို သူပိတ်၏။ သူ့ရွက်လှေ ကလေးကို မ,သွားကာ ဒေါ်ခင်စောမွန် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွား ဒိုက်တော့သည်။ ဦးထွန်းမြတ် မရှိချိန်ဆိုလျှင် သွေးရဲက မေမေ အခန်းထဲသို့ အဲသည်လို စွပ်ခနဲ စွပ်ခနဲ ဝင်တတ်၏။ မေမေ အခန်းထဲမှ မဟုတ်ပါ။ ခင်လေး အခန်းနှင့် ယုန် အခန်းတွေ

သည်လည်း သူ့အဖို့တော့ တံခါးမရှိ ဓားမရှိပါပဲ။ ဒါကိုက ဒီညီမ နှစ်ယောက်ကို သူ ဘယ်လောက်ရင်းနှီး ချစ်ခင်သလဲဆိုတာ ထင်ရှားစေနေတော့၏။

“ယုန်မည်းရေ ... ယုန်စုတ်၊ ယုန်ညံ့ ယုန်ဖျင်းရေ”

“ရှင် ... လာပြီ ကိုကို”

ခေါ်သံက ခင်လေး အခန်းထဲမှမို့ ယုန်က ခင်လေး အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားလိုက်တော့သည်။

“ဟင် ...”

ယုန်က ရင်ကလေးကို ဖိလိုက်၏။

ခင်လေးရယ်လေ ... သူ့အိပ်ရာပေါ်မှာ ပက်လက် ကလေး၊ လက်နှစ်ဖက်ယှက်၍ မိုက်ပေါ်တင်ထားသည်။ ယုန် ထားသည့်လက်မှာ လက်မနှစ်ချောင်းကို ကြိုးနှင့်ပူး၍ စီးထား၏။ ဆင်းထားသည့် ခြေမနှစ်ချောင်းကိုလည်း ပူးပြီးစီးထားသည်။ ခြေထောက်ကလေးတွေက သေးသေးသိမ်သိမ်ကလေးတွေမို့ ဘီး လှည်းပေါ် ထိုင်လျှင်တောင် ကတ္တီပါစောင်ပါးကလေး အုပ်ထား မြဲဖြစ်၏။ ခုတော့ ... ထဘီကလေးသာ ဖုံးနေသည်မို့ ခြေထောက် သေးသေးလေးတွေက ရုပ်ပျက်စွာ အကြည့်ရဆိုးလှ၏။ ခေါင်း အုံးပေါ်မှ ခေါင်းဘေးတစ်လျှောက် နှင်းဆီပန်းတွေ စီထား၏။

ခင်ဘတ်ပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်းတစ်စည်း။ ခင်လေးက မျက်စိမှိတ် သွက်။

ခင်လေး၏ အသုဘအလောင်းပုံစံကို ရုတ်တရက် နှင်လိုက်ရ၍ ရင်ဖိရငြား၊ ခင်လေး တကယ်မသေဘူး ဆိုတာ ကျက်ချင်း သိလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ... ကဲ ...”

ကိုကိုကို ပြေးထုပစ်လိုက်တော့သည်။

“လုပ်စရာလား၊ ဆော့စရာ ဒီလောက်ရှားလား”

ယုန်က ပန်းတွေဖယ်ပစ်၏။

“ဟဲ့ ... ထားလိုက်ဦး၊ သူ့အဖေလာရင် ပြဖို့”

“နမိတ်မရှိ နမာမရှိ၊ ဦးလေးကို ဒါပြုလို့ ဖြစ်မလား”

“ခင်လေးမြတ်က ခြေထောက်လေးတွေ သေးပေမဲ့ အလောင်းစင် ပြင်ရင်တော့ လှပါတယ်ဆိုတာ ကာယကံရှင် လည်းသိစေ၊ သူ့အဖေလည်း သိစေ၊ ကြိုပျော်ရတာပေါ့”

“သေတာဟာ ပျော်စရာလား”

“ငိုစရာ။ အဲဒါကြောင့်မို့ ဆွေမျိုးထဲက နင်တို့လို မိန်းမ မျိုးတွေ ငိုကြမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... နင်တို့လို လူမျိုးတွေပဲ။ အသုဘကို မိတ်ကပ်လိမ်း၊ နှုတ်ခမ်းနီဆိုး၊ မျက်ခုံးမွေး ဆွဲ၊ ပန်းတွေပန် လုပ်ရမှ ကျေနပ်အားရ ပျော်ရွှင်ကြတာ မဟုတ်လား ... ကဲလေ”

ကိုကို ပြောမှ ခင်လေး မျက်နှာကို သေချာကြည့်မိ တာတော့သည်။ မှိတ်ထားသော ခင်လေး မျက်တောင်လေးတွေက ကျပ်ကျပ် လှုပ်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းလေးက ပြုံးနေသည်။

“သားရဲ့ ... ကြွေးချေးတဲ့ လူများလည်း အံ့ပါရဲ့၊ ပိုက်ဆံ လိုချင်တုန်းကတော့ တစ်မျိုး၊ ကိုယ်က သွားပြန်တောင်း တော့ သူတို့ မျက်နှာက တစ်ဖုံ၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ မျက်နှာ ပြန်ငယ်ရ၊ ကြွေးရှင်က တောင်းရမှာ ရှက်အားနာ၊ သူတို့ က အရှက်မရှိ”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က ဒီတစ်ခါ တော်တော်စိတ်ဆိုးပါ သည်။ ရှက်တာလည်း ပါ၏။ ငွေချေးသူက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းမို့ ခင်ပွန်းထံမှာပါ မျက်နှာငယ်ရသေးသည်။

“သိတယ်မှ... မေမေသူငယ်ချင်း ခင်ရွှေစိန်”

“သိပါ့မေမေရာ ... နာမည်ထဲမှာ ရွှေရော စိန်ရော ပါနေ တော့ ကျိန်းကျေပြီး လူက ရွှေမရှိ စိန်မရှိ ဖြစ်နေတဲ့ ဟို အသားမည်းမည်းနဲ့ အဒေါ်ကြီး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါ”

ခင်စောမွန်တို့ ခင်ရွှေစိန်တို့ ဘဝတုန်းကတော့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ခင်လည်း ခင်ခဲသည်။ တွဲလည်း တွဲခဲ့သည်။ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ အိမ်ထောင်တွေကျကြတော့ ခင်ရွှေစိန်က အိမ်ထောင်ရေးညှိရှာ၏။ သူ့ယောက်ျားက ပညာလည်းမရှိ ပိုက်ဆံလည်း မရှိမို့ ခင်ရွှေစိန်က ဆင်းရဲသည်။ မွေးလိုက်သည့် ကလေးတွေကလည်း ရှစ်ယောက်တိတိ။ သားကလေး တစ်ယောက်တည်းသာ ထွန်းကားသော၊ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မရှိမရှား၊ ခင်ပွန်းကလည်း မရှိမရှားထက်တောင် နည်းနည်းသာသေးသည့် ပညာတတ် အရာရှိ ဦးရဲထင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသော ခင်စောမွန်က စီးပွားရေး ပြေလည်၏။

“မပြေလည်လို့ သူငယ်ချင်းရယ်”

ခင်ရွှေစိန်မို့ လာလိုက်ပလားဆို၊ သူ့မှာ အကြောင်းပြချက် ထပ်သည် မရှိစေရသော ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းမျိုးစုံထဲ ကျရောက်လျက်ချည်း။ သမီးကလေး မွေးစရာ (သူ့သမီးက အိမ်ထောင်အကျစော၏) ပိုက်ဆံမရှိလို့၊ အမျိုးထဲက ဘယ်သူဆုံးလို့ ယောက်ျားဘာရောဂါဖြစ်လို့၊ မြေးကလေးတက်လို့ ဆေးရုံတင်ဖို့မှစ၍ သားခြေထောက် ပုလင်းကွဲစူးပြီး ငန်းမန်းတက်ကာ ဆေးရုံတင်လိုက်ရလို့ ဆိုသည်အထိ၊ အဖြစ်အပျက်မျိုးစုံလှသည်။ ခင်စောမွန်က တတ်နိုင်သလောက် ထောက်ပံ့၏။ နောက်တော့ ... မုဆိုးမတွေ ကိုယ်စီဖြစ်ကြသည်။ မုဆိုးမချင်းတူတူမှာ ခင်စောမွန် မုဆိုးမက၊ ခင်ရွှေစိန် မုဆိုးမကို ထောက်ပံ့ရပြန်၏။ ခင်စောမွန်က ဦးထွန်းမြတ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျတော့ နေ့ချင်း ညချင်း သူဌေးကတော် ဖြစ်လျက် စည်းစိမ်ပုံပေါ် ရောက်၏။

“မင်းသိတဲ့အတိုင်း၊ ကိုယ့်မှာက ကုန်ပြီ၊ ဘာမှမကျန်တဲ့ အချိန်မှာ ကိုထွန်းနဲ့ လက်ထပ်တော့၊ ရှိပစ္စည်းမှန်သမျှဟာ ကိုထွန်း ပစ္စည်းချည်းပဲ။ ကိုယ်တို့သားအမိသုံးယောက်က ကိုထွန်းကို အားကိုးလိုက်ရတာ၊ ကိုယ်ကလည်း ဘာအလုပ်မှ မလုပ်တော့တော့ ...

“ပိုက်ဆံကို အရမ်းကာရော မသုံးချင်ဘူး၊ ကိုထွန်းမသိဘဲလည်း ဘာမှ မသုံးချင်ဘူး၊ မင်းလိုတာက ငါးရာမျိုး တစ်ထောင်မျိုးဆိုလည်း ကိုယ့်မှန်ဖိုးထဲကပဲ ဆိုဆို၊ အိမ်စရိတ်ထဲကပဲ ပြောပြော၊ ကိုယ် ကြည့်ရှုနိုင်တယ်၊ ခုတော့ ...”

“ကိုယ့်သားလေး အလုပ်လုပ်ဖို့ပါကွာ ... ဒီငွေလေး ငါးသိန်းလောက်တော့ ထုတ်ကြည့်ပါ”

ငါးသိန်း ဆိုသည့် ပိုက်ဆံကို “ငွေလေး” တဲ့။ ငွေကြီးဆို ဘယ်လောက်များမည် မသိ။ ဒီလောက်ပိုက်ဆံကို ဦးထွန်းမြတ် မသိဘဲ ဒေါ်ခင်စောမွန်က ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ်သုံးလိုက်ချင်ပါ။ မသုံးသင့်ဘူးဟု ထင်၏။ ဦးထွန်းမြတ်ကို သွားပြောဖို့ကျတော့လည်း မပြောချင်။ ကိုယ်အသိုင်းအဝိုင်း သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း)ကချည်း အချေးအငှားထူပြီး သူ့ဘက်က ချေးသည် ငှားသည် ဆိုတာမျိုး မရှိတော့လည်း ရှက်၏။ ဇနီးမောင်နှံချင်းပေမဲ့ မျက်နှာငယ်သလို ခံစားရ၏။ ဆွဲချေးသည့်သူများလည်း စကားတတ်လှပါပေသည်။ ငွေရှင်ငြင်းသာအောင်၊ ငြင်းရခက်အောင်၊ ချေးသည့်သူက မရှက်၊ ငြင်းရသည့်သူက ရှက်ကာ ငြင်းရင်း ငြင်းရင်း ရက်လွန်းလို့

စိတ်ညစ်ရတော့သည့် အဖြစ်သို့ ရောက်သည့်တိုင် ဇွတ်ကြီးရေး တတ်လွန်းပါဘိ။

“မရှိဘူး” “မရှိဘူး” “မပေးနိုင်လို့ပါ” ... ပြောရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူဆင်းရဲလို ခံစားရသည်။ စိတ်ဆင်းရဲလှ၏။ ရက်စက်စွာ ပြောဆိုအော်ငေါက်ပစ်သည်ထိ လုပ်လောက်အောင်လည်း ဒေါ်ခင်စောမွန် စိတ်က မရက်စက်တတ်ပြန်ချေ။

“စိတ်ညစ်လာပြီ သူငယ်ချင်းရယ် ... တခြားမှာသာ ဖျာပါတော့”

ဒေါ်ခင်စောမွန် စိတ်ညစ်တာလည်း အမှန်ပါ။

“တခြားမှာလည်း ပြောစရာလူ မရှိလွန်းလို့၊ မင်းကိုပဲ အားကိုးလာခဲ့တာ၊ မင်းပု မကူညီရင် ကိုယ်တို့တစ်မိသားစုလုံး ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ရမှာမို့ ညှာတာပါ”

ဒေါ်ခင်စောမွန်မို့ လာလျှင် ဒေါ်ခင်စောမွန်က အနည်းနှင့် အများဆိုသလို ပေးလိုက်ကမ်းလိုက်ရတာ ဦးထွန်းမြတ် သိ၏။ ယခု တကျည်ကျည် နားပူနေပြီမှန်းလည်း အကဲခတ်နိုင်သည်။ ကိုယ့်ဇနီး မျက်နှာကလည်း ရှုံ့မဲ့လျက် စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်လှပြီဆိုတာ တွေ့သည်။ ဦးထွန်းမြတ်က ဇနီးသည်ကို စိတ်ညစ်စိတ်ရှုပ်ဒုက္ခမှ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကယ်တင်တော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ဆီသို့ လာခဲ့တော့၏။

“အမယ်လေး ... ကျေးဇူးရှင် ဦးထွန်းမြတ်ရယ်၊ ကျွန်မအခက်အခဲလေးကို နားထောင်ပါဦး”

“အခက်အခဲလေး” ... ဆိုတာက ဒုက္ခပေါင်းစုံဖြစ်၏။ လောကမှာ ဖြစ်ပျက်တတ်သမျှသော ဒုက္ခအမျိုးအမည် မျိုး

တို့သည် တချို့ မိသားစုမှာ တစ်ခုလောက် ကျရောက်သည်။ အချို့ မိသားစုမှာ နှစ်ခုလောက် ကျရောက်သည်။ ဒေါ်ခင်စောမွန်မို့ မိသားစုမှာကျတော့ အမျိုးအမည်ပေါင်းစုံလှသော ဒုက္ခအားလုံး ခံရပြန်ကြရ၏။ သားသေ၊ လင်ဆုံး၊ ကုန်ရှုံး၊ ကြွေးတင်မိတာလောက်ကို အပရိကဟုတောင် ပြောနိုင်၏။ အဲသည်ထက် ဆိုးသည့် ဒုက္ခတွေချည်းမို့ ကြားရသည့်သူ ထူးဆန်းကာ ပါးစပ်မကျ အံ့ဩရ၏။ “ဒီလိုကိစ္စမျိုး ရှိသလား” ... ဟု ပေါင်ချိန်ဆဲသံနှင့် မေးရမလား။ “ဒီလို ... လူ့ဘဝ ... ရှိသေးလား ...” ဟု ဖြည့်သို့ ဂီတသံနှင့် သီချင်းဆိုရမလားတောင် မပြောတတ်တော့ ဒုက္ခတွေက များပြားသလောက် ဆန်းသစ်လွန်းလို့ နားရွက်ကို တောင် အစွမ်းကုန်စွင့်၍ နားထောင်ရသည်။

နားရွက်ကငယ် သူ့ဒုက္ခတွေက ကြီးနေ၏။ နားမဝန်ပါ။ နားရွက်ကို အကြောဖွင့်၍ စွင့်နားထောင်မှ တိုးတိုက်နိုင်၏။ ကြာတော့ ဦးထွန်းမြတ်ပါ ရောစိတ်ညစ်လာတော့သည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ရပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း နားလည်ပါပြီ။ ဒီလိုပါ ... ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ သူငယ်ချင်း ဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်က ကူညီချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးရှင် စစ်စစ်ကြီးတွေပါပဲ”

“အနည်းနဲ့ အများဆိုသလို၊ ဟိုတုန်းကလည်း ကျွန်တော့်ဇနီးက ကူညီခဲ့ဖူးပြီလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒုက္ခရယ်လို့ရောက်တိုင်း ဒီသူငယ်ချင်း

ဆိပ် ပြေးလာဒုက္ခပေးရတာ၊ တခြားအားကိုးလည်း မရှိလို့ပါ။”

“ဒီတော့ ... ကျွန်တော် ကူညီမယ်။ ငါးသိန်းတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ပိုက်ဆံဆိုတာကို အိတ်ကြီးနဲ့ထည့်ပြီး သိမ်းထားတာမျိုး မရှိဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံဆိုတာက ဒီလိုပဲ လုပ်ငန်းထဲလှည့်ပတ်သုံးစွဲနေရတာ ဆိုတော့ ...

“ငွေပိုငွေလျှံ အလုံးလိုက်ကြီး မရှိဘူး၊ လုပ်ငန်းထဲက ထွက်လာတဲ့ အကျိုးအမြတ်တွေနဲ့ လစဉ်၊ ချောင်ချောင်လည်လည် သုံးစွဲနိုင်ရုံပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ တခြားလုပ်ငန်း တစ်ခုထဲ ငွေထည့်ဖို့ ငွေဖော်ထားတာတော့ နည်းနည်း ရှိတယ် ...

“ငွေဖော်ထားတယ် ဆိုတာက၊ ရွှေဖြင့်ရွှေ၊ ကားဖြင့်ကား၊ တိုက်ခန်းဖြင့် တိုက်ခန်း၊ စသဖြင့်ပေါ့လေ၊ တစ်ခုခုကို ရောင်းချထားလို့ လက်ငင်းရှိနေတဲ့ငွေကို ပြောတာပါ။ လုပ်ငန်းထဲက အကျိုးအမြတ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှိပစ္စည်းခုရောင်းထားလို့ ခဏကိုင်ထားရတဲ့ ငွေပါ ...

“အဲဒီလို ဖော်ထားတဲ့ ငွေထဲက နှစ်သိန်း၊ ကျွန်တော် ထုတ်ချေးပါမယ်၊ အတိုးပေးစရာ မလိုပါဘူး၊ မိတ်ဆွေချင်း ကူညီတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ... ဒီလကုန်ပြီး နောက်လကုန်ပေါ့၊ နှစ်လအကြာမှာ ကျွန်တော် ပြန်ရချင်ပါတယ်။”
“ဆပ်မှာပါ။ ဆပ်မှာပါ။ အဲဒီလောက်ဆိုလည်း သားရဲလုပ်ငန်းက ငွေပေါ်ပါပြီ၊ လုပ်ငန်းကလေ ...”

စီးပွားရေးသမားကြီးဖြစ်သော၊ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းရှင်ကြီးဖြစ်သော ဦးထွန်းမြတ် ကိုယ်တိုင် နားမလည်။ ဒေါ်ခင်ရွှေက ရားရေလွတ် တတွတ်တွတ် ပြောသွားသည့် စီးပွားရေးလုပ်ကို (သူ့ဝါကျတွေလည်း နိဂုံးချုပ်သွားရော) ဘာအလုပ်ကို ဦးထွန်းမြတ် နားမလည်လိုက်ပါ။ ဟိုက ဒီက လှည့်ပတ်စွပ်ထွေးပွေလီစွာ ပြောလိုက်သည့် စကားတွေ၏ အဆုံးမှာ သူ့ကို သူ ဆပ်ကိုပြန်ဆပ်ပါမည် ဆိုတာတော့ နားမလည်၏။

“နှစ်လမကြာပါဘူး၊ တစ်လနဲ့တောင် ပြေလည်နိုင်တာပါ။ အိမ်ကိုရောင်းဖို့လည်း ဆိုင်ထားပါတယ်၊ အိမ်ဂရုယူချင်လည်း ယူထားပါ။ နှစ်သိန်းတော့ မလုပ်ပါနဲ့၊ ငါးသိန်း မဟုတ်ရင်တောင် လေးသိန်းလောက်”

ဦးထွန်းမြတ်က မပေးနိုင်ကြောင်း၊ မတတ်နိုင်ကြောင်း၊ အဲဒီလောက် မလွယ်ကြောင်း ငြင်းရပြန်၏။ ငြင်းရင်း ကိုယ့်ဇနီးဒုက္ခကို ကိုယ်ချင်းစာမိရတော့၏။

“သုံးသိန်းလောက်ရောရှင်”
“ဒေါ်ခင်ရွှေစိန်မှာ မသုံးလောက်လို့ မယူဘူး ဆိုရင်လည်း မယူပါနဲ့တော့၊ ဒီထက်ပိုပြီး ကျွန်တော် အဆင်မပြေလို့ပါ။”

“ယူမှာပါ။ ယူမှာပါ။ ယူမယ် ... အင်း ... ဒီလောက်နဲ့ ဆိုတော့ အလုပ်သေးသေးက စလုပ်ရမှာပေါ့လေ။ ခရီးသွားမဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကိုလည်း ဒီတိုင်း လွှတ်လိုက်ရတော့မှာပဲ၊ ကားပေါ်မှာ ပြောစီးပေါ့လေ၊ ကိုယ်ကလက်မှတ်ဖိုးမှ အပြည့်အစုံ မတတ်နိုင်တာ၊ တစ်ဝက်ဖိုးလောက်

ချေပြီး ကြမ်းပေါ်ထိုင်စီးပါရစေ ပြောပါလို့၊ ဒါမှမဟုတ် လှေကားမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ...

“အင်း ... အင်း၊ မိုးက ကျတော့မယ်၊ အိမ်မိုးက ကြောင်ကတက်ပြီး အညစ်အကြေးစွန့်၊ ကုတ်ခြစ်၊ နေထွေက ပေါက်ပြဲ၊ သင်္ကြန်တုန်းကရွာတဲ့ သင်္ကြန်မိုးမှာထေ့မိုးတွေယိုလိုက်တာ၊ အိပ်ရာတွေ စိုရွဲပြီး ငုတ်တုတ် ... ထီးဆောင်းပြီး ထိုင်နေရတယ်၊ ထမင်းတောင် ချက်စားလို့ မရဘူး ...

“အိမ်မိုးတွေက ပေါက်ပြီး မိုးရေစက်လက်ကျတော့ ထင်းမီးဖိုကလေး မွှေးစရာ တစ်နေရာစာတောင် မလပ်ဘူး အကုန်လုံး စိုရွဲ ... အင်း ... အင်း ...

“နှစ်သိန်းက နည်းနည်းကလေးများ တိုးမပေးနိုင်ဘူးလားရှင်၊ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်၊ မွန်ကဆို ငြိမ်ကိုငြင်းနေတာပါ”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က တစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြောဘဲ ကြည့်ရင်း၊ ကိုယ့်ကိုယ်စား စိတ်ဒုက္ခရောက်နေရှာသည့် ခင်ပွန်းကို သနားပေမဲ့ ရယ်ချင်လာရတော့၏။ ပိုက်ဆံနှစ်သိန်းလေး ဒေါ်ခင်ရွှေစိန်က သူ့ကို တည်ခင်းဧည့်ခံထားသည့် ကော်ဖီနဲ့ မုန့်ကိုစားသောက်၏။ တော်တော်နဲ့ မပြန်သေးဘဲ ကျောင်းတုန်းက အကြောင်းတွေဆီ စကားစပ်ပြန်၏။ ဦးထွန်းမြတ်ကတော့ ငွေပေးပြီးနောက်၊ ထွက်သွားမြဲဖြစ်၏။ ကလေးဘဝ စမြို့ပြန်ထွေကိုတော့ ကိုယ့်မိန်းမကလည်း နားထောင်ချင်မှာပဲဖြစ်၏။ ကိုယ့်ဝင်ရောက် ကယ်တင်စရာ မလိုတော့ဘူးလေ။

“မင်းကို ပြောရဦးမယ်၊ မင်းတို့ခြံထဲမှာ သရက်ပင် ရှိလား”

ဒေါ်ခင်ရွှေစိန်၏ ခြံက ပေလေးဆယ်၊ ခြောက်ဆယ် ကျယ်၏။ သို့ပေမဲ့ ... ခြံက မကျယ်ပေမဲ့ အိမ်ကလေးက သေးဆော့ မြေပိုတွေ ကျန်၏။

“ရှိတာပေါ့၊ အများကြီးပဲ၊ မချစ်စု ... စိန်တစ်လုံး ... ရင်ကွဲ ... အင်း ... အင်း ... ရှိဆို ရှစ်ပင်လောက်ကိုရှိတာ၊ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ကို ဒီတစ်ခါ သရက်သီး သီးမှ လာပို့ရဦးမယ်”

စကားက ဘယ်လိုဘယ်လိုစပ်ပြီး သရက်ပင်ဆီသို့ ရောက်သွားသည် မသိပါ။

“ကိုယ်က သရက်သီး မစားချင်ပါဘူး၊ စားချင်ရင်လည်း ဈေးထဲမှာ ဝယ်စားလို့ ရပါတယ်၊ ဈေးထဲမှာ ဝယ်စားလို့ မရတဲ့ဟာကိုမှ ကိုယ်က ကြိုက်နေလို့။ သရက်ရွက်လေး၊ သရက်ရွက်ဆိုတာ ဈေးထဲလည်း ရောင်းခဲတယ်၊ ရောင်းလည်း နည်းနည်းပါးပါးပဲ၊ ကိုယ်က အများကြီး လိုချင်တာ၊ တောင်းနဲ့ တစ်လုံးလောက်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“သရက်ရွက်နုနုကလေးတွေ လိုချင်တာ၊ ခပ်ရွယ်ရွယ်ကလေးတွေကို ရေစင်စင်ဆေး၊ အိုးတစ်လုံးထဲထည့်ပြုတ်၊ ဆူတော့ ချထား၊ နောက်တစ်နေ့ကျ ရေလဲ၊ ပြန်ပြုတ်၊ ဆူတော့ ချထား၊ ဒီလိုကြီး လေးရက် ငါးရက်လောက်လုပ်လိုက်တော့ သရက်ရွက်တွေလည်း အဖန်ဓာတ်ကုန်ပြီ ...

“ချုပ်တယ် ဖန်တယ် မရှိတော့ဘူး၊ သရက်ရွက်ကလေးတွေများလည်း နူးအိလို၊ အဲဒီကျမှ သရက်ရွက်ထဲက အလယ်ကြော မာရင်ဖယ်ပစ်၊ နုလို့ အလယ်ကြော မမာရင်လည်း အဲဒါပါရောပြီး ပါးပါးလှီး၊ ဆီချက်ကလေးနဲ့ သုပ်စားမလား၊ ဆီချက်ထဲ ထည့်ကြော်စားမလား၊ အရမ်းကောင်းတာ၊ ဆီမိပြီး ချိုနေတာပဲ၊ ဆားလေးနည်းနည်း သကြားလေးနည်းနည်းထည့်၊ ထမင်းနဲ့စားမလား၊ အလကားစားမလား၊ ကိုယ်သိပ်ကြိုက်တာ စိန်ရဲ့ ...”

“အများကြီးပြုတ်မှ နည်းနည်းလေးရလို့ ကိုယ်ဖြင့် ကိုယ်အလုပ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းမှာလေ အလုပ်သမားလှိုင်းမှာ အလုပ်သမားတချို့ စိုက်ထားတဲ့ သရက်ပင်တွေရှိတယ်၊ မုန့်ဖိုးပေးပြီး အတက်ခိုင်းရတယ်၊ သရက်ရွက်နုများဆိုရင် ကိုယ့်က ဘယ်နှုတ်တောင်းရရ”

“အမယ်လေး ... စောစောက ပြောပါတော့လား၊ လာပို့မယ် လာပို့မယ်၊ ဝယ်ရခြမ်းရတာလည်း မဟုတ်၊ ကိုယ့်အပင် ကိုယ်ဆွတ်ရုံရယ်၊ သားခိုင်းခိုင်း၊ သမက်ခိုင်းခိုင်း၊ အိမ်မှာ သစ်ပင်တက်တတ်တဲ့ သူတွေလည်း အများကြီးပို့မှာပေါ့။ ပို့ဆို မနက်ဖြန်ကိုပဲ လာပို့မယ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ဒီလောက်ကြိုက်မှန်း မသိရပါလားကွယ်၊ ကိုယ်တို့လည်း လုပ်စားဦးမယ်၊ နည်းရပြီ”

အဲသည်လိုပြော၍ ပြန်သွားလိုက်ကတည်းက ပေါ်မလာခဲ့တာ၊ တစ်လတင်းတင်း ပြည့်လေ၏။

“မွန်ရေ ... ဦးထွန်းမြတ်က ကိုယ့်ကို နောက်ထပ် နည်းနည်းများ ထပ်ချီးမြှင့်နိုင်ဦးမလားလို့၊ မင်းတို့လွယ်ရင် ကိုယ် လာယူမယ်”

စိတ်ကောင်း သဘောကောင်းပေမဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ဘာ ဒေါ်ခင်စောမွန် ဒေါ်သထွက်တော့သည်။

“ဘယ်မှာလဲ မင်း သရက်ရွက်”

“မနုသေးလို့ပါကွယ်”

“တစ်ပင်မနုရင် တစ်ပင်နုမှာပေါ့၊ တောင်းနဲ့ မရလည်း ဘယ်လောက် ဖြစ်ဖြစ်”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က သက်သက်မဲ့ပြောတာ ဖြစ်၏။ သရက်ရွက်နုလည်း စားချင်စိတ်ကတော့ ကုန်တောင်ကုန်နေပါပြီ။

“တစ်ပင်မှကို မနုတာ၊ တစ်ရွက်မှကို မနုတာ၊ နုရင် ကိုယ် လာပို့မှာပါကွယ်”

နှစ်လ ချေးလိုက်တာ ခြောက်လကြာတော့ ဒေါ်ခင်စောမွန်က ကိုယ်တိုင် လိုက်ချသွားခဲ့တော့သည်။ သရက်ပင်ရှစ်ပင်က သရက်ရွက်တွေ နုနေလိုက်တာမှ အပြိုင်အရိုင်း။

“သရက်ရွက်တွေ နုလို့ပါလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ... မော့တောင် မကြည့်မိဘူး”

တက်ခူးချေပြောဖို့ကျတော့ နှုတ်ကမထွက်၊ ကိုယ်သာ သွင် အငတ်ကြီး ဖြစ်တော့မည်။

“မင်းက လာပို့မယ် ပြောထားပြီး၊ အပင်တောင် မော့မကြည့်မိဘူးလား”

“မင်းတို့လည်း တတ်နိုင်သူတွေဆိုတော့ သိပ်စားချင်ရင် ဈေးထဲက မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဝယ်မှာပဲလို့၊ ကိုယ့်ခေါင်းထဲ မှာ အဲဒီကိစ္စ မေ့နေတာ”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က ဆက်မပြောတော့ပါ။

“ကိုယ် ပိုက်ဆံ ပြန်လိုချင်ပြီ”

“မင်းတို့မှာ ငွေကလေး နှစ်သိန်းဟာ မထောင်းတာပါဘူး ကွယ်၊ သူတောင်းစား ပေးသလောက် ရှိပါတယ်၊ ခေါင်းထဲ မထားပါနဲ့”

“ခေါင်းထဲမထားလို့ ဖြစ်မလား၊ ကိုယ့်ယောက်ျား ပြောလိုက်တာလည်း မင်းအသိ၊ ဒီငွေက ပိုလိုချေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဖော်ထားရတဲ့ငွေ၊ ထည့်စရာရှိတဲ့ထဲ အပြည့်မထည့်ရတော့ ကိုယ်တို့မှာ မကောင်းဘူး၊ ကိုယ့်ယောက်ျားလည်း ကိုယ် မျက်နှာပူတယ်၊ မင်း ပြန်တော့ ဆပ်ချေဦး”

“ဒီလကုန်ထိ စောင့်လိုက်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ မင်းကလည်း ကွာ၊ ကိုယ့်အိမ်ကို တစ်ခေါက်မှဖြင့် လာမလည်ဘူး၊ ပိုက်ဆံလိုချင်မှပဲ လာတော့တယ်”

“မင်းစကားက ဘာစကားလဲ၊ ပိုက်ဆံလိုချင်မှ လာတယ် ဆိုတာ၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုယ် ပြန်လာတောင်းတာ၊ ကိုယ်က မင်းဆီက လာချေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါပဲ ပြောတာပေါ့၊ သူငယ်ချင်းရယ်လို့ ကိုယ့်အိမ်များ သပ်သပ်ဖြင့် လာမလည်ဘူး၊ ကိုယ့်သာလာလည်ရတာ ချောင်းပေါက်”

“မင်းလည်း မင်းကိစ္စနဲ့ ပိုက်ဆံချေးချင်လို့ လာတာပဲ၊ ငွေမချေးဘဲ ပြန်သွားဖူးတဲ့အခေါက် ရှိလား၊ ပြန်စဉ်းစား”

“မင်းကလည်း မာရေကြောရေနဲ့ ဒီလောက် မျက်နှာမတင်းပါနဲ့၊ ကဲ ... ကဲ ... စိတ်တိုမနေနဲ့၊ ပြန်တော့၊ ကိုယ်တို့ အိမ်မှာ နေရာထိုင်ခင်းကလည်း ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွေးစရာလည်း ဘာမှ အဆင်မပြေဘူး၊ မင်း ပြန်လိုက်ပါ၊ သရက်ရွက် စားချင်သေးလား”

“အဲဒီသရက်ရွက် စားရမှ အသက်ရှင်မယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ် အသေခံလိုက်တော့မယ်၊ မင်းဆီက သရက်ရွက်ကို မစားတော့ဘူး”

“ကောင်းပါတယ်၊ ခူးရသက်သာသွားတယ်။ မေးသာမေးရတာ၊ မင်းစားချင်တယ် ဆိုရင်တောင် တက်ခိုင်းဖို့ လူမရှိဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာတောင် ခူးမစားဖြစ်လို့ အနုတွေရှိနေတာသာ ကြည့်တော့”

“ကိုယ့်ပိုက်ဆံ ဘယ်တော့ ပြန်ဆပ်နိုင်မလဲ၊ ကိုယ်ခဏခဏ မလာနိုင်ဘူး၊ မင်းဆပ်မဲ့ ရက်ချိန်းပေးလိုက်၊ ကိုယ်လာမယ်”

“ဒါတော့ ... စယူကတည်းက မရှိလို့ ယူခဲ့တာပဲ။ ခုလည်း မရှိဘူး၊ ကိုယ်တို့ ဆင်းရဲသားက ရှိလာဖို့လည်း သိပ်မလွယ်ဘူး၊ ဆပ်နိုင်ဖို့လည်း လမ်းမမြင်ဘူး၊ ရက်ချိန်း ဘယ်ပေးနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဆုံးပြီလို့သာ သဘောထားလိုက်ရင် မင်းလည်း စိတ်အေးရော”

ဒေါ်ခင်စောမွန် စိတ်ဆိုး ဒေါသထွက်လျက်၊ ပြန်ချ လာခဲ့တော့သည်။ ဒါကို သားဖြစ်သူထံ ဇာတ်ကြောင်းပြန်တော့ ဦးထွန်းမြတ်က နားထောင်ရင်း ရယ်မောနေတော့၏။

“မွန်ကလည်း သရက်ရွက်မှ စားချင်ရတယ်လို့ကွာ”

“မွန် ကြိုက်တာကိုး ကိုထွန်းရဲ့။ အဲ့ပါရဲ့၊ ဒီလောက် သူ့ အပေါ်ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ရှေးယခင်ကဆိုလည်း လာတိုင်း လာတိုင်းမှာ များများမဟုတ်တောင်၊ နှစ်ထောင် မျိုး သုံးထောင်မျိုး။ လေးငါးထောင်ထိတောင် ပေးဖူးပါ တယ် ကိုထွန်းရယ်၊ အဲဒီလောက်ကိုတော့၊ ကိုထွန်းလည်း ခေါင်းရှုပ်အောင် ပြောမနေတော့ဘူး၊ ဈေးဖိုးထဲက ချွေသုံး လိုက်လည်း ထွက်လာတာပဲဆိုပြီး”

“ဈေးဖိုးထဲက သွားချွေမနေပါနဲ့ မွန်ရဲ့၊ ရှိသမျှပိုက်ဆံ မွန် အပ်ထားတာပဲဟာ၊ မွန်သဘောပါ၊ မွန်သုံးချင်သလို သုံး၊ ပေးသင့်ပေးထိုက်တဲ့သူပေး၊ ချေးသင့်ချေးထိုက်တဲ့သူ ချေး၊ လှူချင်သလောက်လှူ၊ လက်ဝတ်လက်စား လုပ်ချင် လုပ်၊ ကိုယ်က ဘာမှမှ မပြောတာ”

“ဦးလေး ဘာမှ မပြောပေမဲ့ ကျွန်တော်တော့ ပြောရ လိမ့်မယ်၊ ဒီတနင်္ဂနွေ ... ကျွန်တော် ကြွေးသွားတောင်း မယ်၊ ဘော်ဒါတွေ ခေါ်သွားပြီး သရက်ရွက်တွေလည်း ရိုက်ချခဲ့မယ်”

“သရက်ရွက်တော့ သွားလုပ်မနေနဲ့တော့”

“သွေးရဲကို ဒါမျိုးလာရင်ဆိုင်လို့ မရဘူး၊ မေမေ မှတ်မိ သေးလား၊ ကျွန်တော် နောက်ချေးတွေ သွားကျုံးခဲ့တာ”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က ခေါင်းညိတ်၍ ရယ်တော့၏။

ဒေါ်ခင်စောမွန်က သစ်ပင်စိုက် ဝါသနာပါသော ကြောင့် မြေဩဇာအဖြစ် နောက်ချေးလို၏။ မနီးမဝေး ရပ်ကွက် နာ နွားမွေးသူကလည်း ရှိသည်။ ထိုသူက နောက်ချေးရောင်း၏။ ဆိုသူထံမှ ဒေါ်ခင်စောမွန်က နွားနို့ဝယ်၏။ နေ့တိုင်းလာပို့ပေး သည်။ သူ့သမီးကလေးက ဒေါ်ခင်စောမွန်တို့အိမ်မှာ သန့်ရှင်း ရေး လက်တိုလက်တောင်း တံမြက်စည်းလှည်းပေးသွား၊ ဒေါ်ခင် စောမွန် သစ်ပင်တွေကိုလျှင် ဝိုင်းလုပ်ပေး၊ ပန်းအိုးတွေဝိုင်းရွှေ့၊ သူ့အမေ (နွားနို့သည်ဇနီး)က ဒေါ်ခင်စောမွန်တို့အိမ်သို့ တစ်ရက် ခြားလာသည်။ အဝတ်လျှော် မီးပူတိုက်ပြီး ပြန်၏။ သမီးကနေ တိုင်းရောက်ပြီး အမေက တစ်ရက်ခြား ရောက်သည်။

ထိုသားအမိအတွက် ထိုက်သင့်သော လုပ်အားခပေး ပြီးသည့်အပြင် ဒေါ်ခင်စောမွန်က အကျိကလေးအစ၊ လုံချည် ကလေးအစ ပေးကမ်း၏။ ငါးပိခပ်သွား၊ ငါးခြောက်ယူသွားဦး ဆီတာတွေလည်း ရှိ၏။

“နောက်နေ့လာရင် နောက်ချေးနည်းနည်း ယူခဲ့စမ်းပါဟယ်၊ အပင်တွေထဲ ထည့်ဖို့၊ ညည်း တစ်နေ့နည်းနည်း၊ အမေပါ လာတဲ့နေ့ဆို နှစ်ယောက်သယ်ခဲ့၊ ဒီလိုနဲ့ များများရမှာ ပေါ့၊ သယ် ဟုတ်လား”

အဲဒီသားအမိကလည်း နောက်ချေးပါမလား။

“နောက်ချေးတွေ မခြောက်သေးဘူး၊ စိုနေလို့”

ဒီဆင်ခြေကို နေ့တိုင်းပေး၍ တစ်နေ့မှ ပါမလာ

“ဟဲ့ ... ငါက အလကားတောင်းနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဝယ်မှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... မဝယ်ရပါဘူး၊ တစ်တောင်းမှ ဘယ် လောက်မှလဲ မရပါဘူး၊ ကျွန်မတို့ သယ်လာပါ့မယ်၊ နောက်ချေးတွေ မခြောက်သေးလို့ပါ”

ဆောင်းတွင်းကတည်းက မှာလိုက်သည့် နောက် ချေးက နွေခေါင်ခေါင်ရောက်လည်း မခြောက်သေး။ တစ်နေ့မှာ တော့ သွေးရဲက ဒိုင်နာတစ်စင်း၊ ဂေါ်ပြား၊ တောင်းတွေနှင့်အတူ ဘော်ဒါတွေ လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး ရောက်ချသွားခဲ့၏။ နောက် ချေးတွေက ခြောက်မှခြောက်၊ အခွေအခွေ၊ အချပ်အချပ်တွေ ယူ မလား၊ ခပ်မှုန်မှုန်ထဲက ယူမလား၊ နွားမွေးသူ သူတို့အဖေကိုယ် တိုင်က နေပူထဲ တကူးတက လှမ်းထားသည်မို့ နောက်ချေးတွေ က ခြောက်၏။

“ဟဲ့ ကောင်မလေး ... နောက်ချေးတွေ မခြောက်သေးဘူး ဟုတ်လား၊ နင့်နောက်ချေးက ဆောင်းတွင်းကတည်းက စိုနေတာ တစ်နှစ်လုံးလည်း မခြောက်သေးဘူး၊ ကမ္ဘာ မီးလောင်မှ ခြောက်မဲ့ နောက်ချေးတွေ ငါ မီးနဲ့တိုက် မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို သူငယ်ချင်းတစ်စု၊ ဂေါ်ပြားကိုယ် စီနှင့် ကျုံးကြတော့၏။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း မိသားစုသုံးယောက် က ဘာမျှမပြောဘဲ ကြည့်နေသည်။ နောက်ချေးတွေကို အစိုရော အခြောက်ရော၊ ပြောင်သလင်းခါအောင် ကျုံးလေ၏။

“မနေ့ကပဲ နင့်အဖေ ဝတ်စရာမရှိလို့ဆိုပြီး နင့်အမေက ငါ့အမေဆီမှာ ပုဆိုးတောင်းတာ နင်သိတယ်မှလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကောင်မလေးက ခေါင်းညှိတ်၏။

“မေမေက ဝတ်ပြီးသား ပုဆိုးပေးလိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ ချုပ်တောင် မချုပ်ရသေးတဲ့ လုံချည်အသစ်ကျပ်ချွတ်ပေး လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီလုံချည် နှစ်ထောင်တန်တယ်၊ နင့်နောက်ချေးက နှစ်ထောင်ဖိုးရှိလား”

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ... ပုဆိုးဖိုးနဲ့ ချေလိုက်၊ ငါနောက်ချေးဖိုးပိုက်ဆံ မပေးတော့ဘူး၊ နင်တို့သားအမိလည်း မနက်ဖြန်ကာက စပြီး ငါတို့အိမ် အလုပ်လာမဆင်းနဲ့တော့၊ ပြီးပြီ”

ပြောဆိုပြီး ကားမောင်းထွက်လာခဲ့လေ၏။ နောက် တစ်နေ့မှာ သားအမိနှစ်ယောက် အလုပ်လာဆင်းသည်။ သွေးရဲက ပုနှင့်လွှတ်၏။ သားအမိနှစ်ယောက် ငိုယိုပြန်သွားတော့ မေမေ သားကို ဆိုသည်။ သားက အိတ်ပျော့တစ်လုံးဆွဲ၍ အိမ်ပေါ် ဆင်း၏။ ကားဂိုဒေါင်မှာ တစ်ရက်ခွဲနေပြီး ပြန်တက်လာတော့ ခင်က မျက်ရည်ဝဲဝဲနှင့် သားအကြိုက်တွေ ချကျွေးသည်။ ဟို သားအမိကိုတော့ မုန့်ဖိုးပေး၍ အလုပ်ဖြုတ်လိုက်တော့၏။ ဒါကို သတိရပြီး ဒေါ်ခင်စမ်းမွန်က ရယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“သရက်ပင်တွေတော့ သွားရိုက်မချခဲ့ပါနဲ့ သားရယ်”

“ရိုက်ချခဲ့လို့ မေမေ ဆူရင်လည်း အိမ်ပေါ်က တစ်ရက်ခွဲ ဆင်းရုံပေါ့၊ ဟိုကောင်မလေး ယုန်မည်းက ငမင်းလာ ကျွေးမှာပဲ၊ မေမေ မပူနဲ့ စိတ်ချ”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က ချစ်လှစွာသော သားကို လှမ်း ဖက်၍ ဆံပင်တွေ ဆွဲဖွနေလိုက်တော့၏။

“ဦးထွန်းမြတ် အိမ်ကပါလားခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ x x x ရဲစခန်းကပါ”

“မြတ်စွာဘုရား ... ဘယ်သူဘာဖြစ်”

“ဦးထွန်းမြတ်က သူ့အုပ်ထိန်းသူလို့ ပြောပါတယ်။ နာမည် မောင်သွေးရဲ့၊ လူရိုက်မှုနဲ့ စခန်းကို ရောက်နေပါတယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် အခုပဲ လာခဲ့ပါမယ်”

“သူ့အမေကို မပြောပါနဲ့တဲ့ ခင်ဗျ”

“ကောင်းပါပြီ”

ဦးထွန်းမြတ်က ဒေါ်ခင်စောမွန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက် ၏။ ဒေါ်ခင်စောမွန်ကလည်း ဦးထွန်းမြတ်ကို ကြည့်သည်။ တယ်လီဖုန်းထဲမှာ တစ်ခုခု ထူးပြီဆိုတာ အကဲခတ်နိုင်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုထွန်း”

“ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ၊ သူ့သား လူရိုက်မှုနဲ့ ရဲစခန်း ရောက်နေလို့၊ ကိုယ်သွားကူညီလိုက်ဦးမယ်”

“ဪ ...”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က စိတ်ချသွားတော့၏။ ဦးထွန်းမြတ် ကားနှင့် ထွက်သွားချိန်မှာ ဒေါ်ခင်စောမွန်က နာရီကိုကြည့်၏။ ဆယ့်နှစ်နာရီ။ ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ခုန်သည်။

“သမီး”

“ရှင် မေမေ”

ယုန်က ပြေးလာ၏။

“ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးပြီ”

ယုန်က သူ့အကျင့်အတိုင်း ရင်ဘတ်ကလေးဖိလိုက် သည်။ မေမေ ဘာဆိုလို့မှန်း နားလည်ပါသည်။

မနက်က ...

“မေမေ သူငယ်ချင်း လုပ်ပုံမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ကျွေး သွားတောင်းလိုက်ဦးမယ်”

“ရမှာ မဟုတ်ဘူး သား၊ အလှူလို့သာ သဘောထားလိုက် တော့”

“ဟာ ... ဒီလိုသဘောထားတော့ ကုသိုလ်လည်း မရ၊ အစကတည်းက လှူရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ ကိုယ့်ပိုက်ဆံ ကျတော့ ဆုံးရပြီ၊ ငွေလည်းမရ ကုသိုလ်လည်း မရဆိုရင် တစ်ခုခုတော့ ရအောင်ယူရမယ်”

“ဘာမှ ယူစရာမရှိဘူး၊ သူ့အိမ်မှာ အိမ်ကကျဉ်းကျဉ်း လူကြီးကလေး စုစုပေါင်းက နှစ်ဆယ်လောက်၊ ခြေချစရာ တောင် မရှိဘူး၊ ယူချင်ရင် ကလေးတွေ ဆွဲချခဲ့မှပဲရမယ်”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ပေမဲ့ သားတော်မောင်က တကယ်ပဲ သွားဆွဲချ ယူချင်ယူ လာမှာ။ ဟိုက မိဘတွေက လာပြန်မခေါ်တော့မှ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကလေးတွေ အဖတ်ကြီးတင်နေဦးမည်။ ဟိုက မိဘတွေကလည်း လာခေါ်ချင်မှ ခေါ်မှာ၊ ဒေါ်ခင်စောမွန်က အငတ်တော့ မထားဘူး ဆိုတာ သိနေကြတော့၊ ကျွေးရသက်သာနည်းလား သဘောထား နေကြလျှင် မခက်လား။

“ယုန်မ”

သူ တော်တော် သဘောကောင်းနေချိန်မှာ “ယုန်မ” ဟုခေါ်၍ များသောအားဖြင့်မှာတော့ ယုန်မည်း၊ ယုန်စုတ် စသည်ဖြင့် ခေါ်တတ်၏။

“ငါနဲ့ လိုက်မလား”

“ဘယ်လဲ”

“ကြွေးတောင်း”

“မလိုက်ဘူး”

“သိသားပဲ၊ နင်တို့မိန်းမတွေ ပုပ်ကိုပုပ်တယ်၊ ဒါမျိုးကျ ရှောင်ပြီး ရုပ်ရှင်ဆို လိုက်မှာ”

“ရုပ်ရှင်တော့ လိုက်မှာပေါ့”

“အေးပါ ... နေခဲ့။ ငါက ကြွေးသွားတောင်းမှာ၊ နင် နာရီ ကြည့်ထား၊ ကြွေးက ဆယ်နှစ်နာရီထိတောင်းဖို့ မလိုဘူး”

ကွ၊ ဆယ်နှစ်နာရီထိုးလို့မှ ငါ ပြန်မရောက်သေးရင်၊ ငါ လူရိုက်မှုနဲ့ပဲ ရဲစခန်း ရောက်နေပလား၊ သူတို့ ဝိုင်းရိုက် တာခံရလို့ ဆေးရုံရောက်နေပလား တစ်ခုခုပဲ ...

“သေတော့ မသေနိုင်ဘူး၊ ဆယ်နှစ်နာရီထိုးတဲ့ထိ ငါ ပြန်ရောက်မလာရင်၊ နင် မေမေကို သတိပေး၊ ဦးလေး ကိုပြောပြီး ရဲစခန်းနဲ့ ဆေးရုံတစ်ခုခုကို လိုက်ကြပေတော့၊ သွားပြီ”

ခါတိုင်းလည်း ဗလရွတ်တ ပြောနေကျမို့၊ ယုန်တို့ သားအမိ ရယ်မော၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ စင်စစ်မှာ ... ဒေါ်ခင်စော မွန်က သွားတောင်းမနေစေချင်တော့ပါ။ သို့ပေမဲ့ ... တားလို့ မရမှန်းသိသည်။ မသွားနဲ့ ... တားလျှင် ခိုးသွားမှာပဲမို့ မိဘမသိ အောင် လုပ်တတ်ကျင့်ပါမှာ စိုးတာနှင့်ကို၊ တချို့ကိစ္စတွေမှာ ကျေနပ်ဘဲ သဘောတူရတာတွေ ရှိပါ၏။

“ဦးလေး သွားတာ ရိုးရဲ့လား မသိဘူး”

ယုန်က စိတ်ပူလိုက်၏။ ဒေါ်ခင်စောမွန်က နာရီ ကြည့်ကြည့် လုပ်သည်။

“သမီးဦးလေး ... ဟန်းဒ်ဖုန်း ယူသွားလား”

“ပါသွားတယ် ထင်တယ်”

ဒေါ်ခင်စောမွန် တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့ ပြေးလေ၏။

“ကိုထွန်း”

“မွန်လား ... စိတ်ပူလို့လား၊ မပူနဲ့၊ အာမခံပြီး ပြန်ခေါ် လာခဲ့ရမှာ”

“သားလားဟင်”

“သူက မေမေ့ကို မပြောပါနဲ့တဲ့၊ ပြန်လာလည်း သိမ
တူတူ၊ မွန်သား ဘာမှ မဖြစ်ဘူး၊ ဟိုဘက်မှာတော့ ထိပ်
ပေါက်ခေါင်းကွဲပဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ အဲဒီကောင်တွေက ရပ်
ကွက်ထဲမှာလည်း ကျော်စောသတင်းနဲ့ကောင်တွေ၊ စိတ်မပူ
နဲ့၊ ကိုယ့်ရှိနေပြီပဲ”

“မွန် လိုက်လာရမလားဟင်”

“မလာနဲ့လေ၊ လိုမှ မလိုတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုထွန်းရယ်”

ခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ... ယုန်က၊ မေမေကလည်း
လင်မယားချင်း ကျေးဇူးတင်နေရသေးလား ပြောမိမှာ၊ ရယ်မော
ပြီး မေမေ့ကို စ၊မိဦးမှာ၊ ခုတစ်ကြိမ်မှာတော့ ယုန် ရယ်မောလို
စိတ် ပျောက်လျက် စိုးရိမ်သောကတွေပဲ ဖြစ်ထွန်းရတော့သည်။

“ကိုကို ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ခင်လေးက လှည်းဘီးကလေးကို သူ့ဘာသာ တွန်း
၍ ထွက်လာ၏။

“မပြောချင်ဘူး”

ယုန်က ပြောချင်ပါလျက် မပြောချင်ဘူးနှင့် စ၊က
ပြော၏။

“တော်ပါသေးရဲ့ ... ဖေဖေ လုပ်တတ်မှာပါ”

“အင်း ... ဟိုဘက်ကို စိတ်ကျေနပ်အောင် လုပ်ရမယ်
ဆိုရင် ပိုက်ဆံတော့ ထပ်ကုန်ဦးတော့မှာပဲ၊ ကိုယ့်ကြွေး
ပြန်မရတဲ့အပြင် ကိုယ့်ငွေက ထပ်လိုက်ရဦးမယ်၊ ဆိုးတဲ့
သား”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားစာထရွတ်
တော့၏။ သံဗုဒ္ဓလည်း ပါသည်။ ဒီဝါတပတိလည်း ပါသည်။
ဇနီးပရိတ်လည်း ပါသည်။ နောက်ဆုံးမှာ ပဋ္ဌာန်းအကျဉ်းဖြင့်
ချုပ်လျက် သားကို မေတ္တာပို့တော့၏။

“ဘာဒေါ် ... လက်ဖက်ရည်တိုက်မယ်”

တချို့လူငယ်တွေက၊ ယခုခေတ် မိုဒယ်တွေကို၊
ဒေါ်ခင်မယ်ဒေါ်(မယ်တော်)ဟု ခေါ်ကြသလို အပေါင်းအသင်း
အသင်းမှာ ဘော်ဒါကို ဘာဒေါ်ဟု ခေါ်ကြ၏။

ဘာဒေါ် အခေါ်ခံရသော ဇော်ခိုင်ဦးက ဘယ်လိုလဲ
အကဲစမ်းသည့်ပုံစံနှင့် ပြန်ကြည့်၏။

“မင်းကလည်း ... လေစိမ်းတွေ တိုက်နေပြန်ပြီ။ အန်တီ
ဒေါ်ခင်ရွှေစိန်ရဲ့ သားမှလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ငါ ... ဒေါ်ခင်စောမွန် သားပါကွ”

“ဪ”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က သူတို့အိမ်မှာ နာမည်ကောင်း
ဘိန်းနှင့်ပါ။ ဒေါ်ခင်ရွှေစိန်က သူ့သာ သူ့သူငယ်ချင်းကို
အရေး ကျချင်ကျမည်၊ ပျစ်ချင်ပျစ်မည်။ အိမ်မှာတော့

ဒေါ်ခင်စောမွန် ကျေးဇူးကို ပြန်ပြောပြထားသည်။ သွေးရဲက ဇော်ခိုင်ဦးကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ခေါ်ခဲ့၏။ နာမည်သာ ကြားဖူးထားရသည့် ဇော်ခိုင်ဦး ဘယ်သူဆိုတာ ပြပေးဖို့၊ ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လက်ဖက်ရည်ဖိုး တစ်ရာငါးဆယ် ပေးခဲ့ရပြီးဖြစ်၏။

“အိမ်မလာဘူးလား”

“မလာတော့ဘူး၊ ငါ ဒီနားကိစ္စတစ်ခုနဲ့ လာတာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တုန်းက ငါ့အမေ မင်းတို့အိမ်လာတာ၊ နည်းနည်းတင်းသွားတယ် မင်းသိလား”

သွေးရဲက စီးကရက်တစ်ပွဲဟု လှမ်းမှာပေးပြော၏။

၏။

“ဒါတော့ ... အကြွေးဆိုတာ ဘယ်သူယူချင်မလဲ၊ ယူပြီးရင်လည်း ဘယ်သူမဆပ်ချင်ဘဲ ရှိမလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... နှိမ့်ဆပ်နိုင်မှာပေါ့၊ မရှိရင် မဆပ်နိုင်ဘူးပေါ့”

“ဒါ မှန်ပါတယ်၊ မေမေက ဒါကို တင်းတာမဟုတ်ဘဲ ကွ၊ မင်းတို့ကလည်း မင်းတို့ပဲ၊ ငါ့အမေ သရက်ရွက်စားချင်တာလေးများ ခူးပေးလိုက်ကြရောပေါ့”

“မေမေကတော့ ပြောသား၊ သရက်ပင်က မြင့်တယ်ဟု မတက်နိုင်ဘူး”

“တက်နိုင်တဲ့သူ မရှိဘူးလား၊ ငါ မုန့်ဖိုးပေးမှာပေါ့၊ အကျ ... ငါ ဒီဘက်ရောက်လို့ ဝင်လည်တုန်း မင်းနဲ့တွေ့တော့ မင်းက သရက်ရွက် ခူးပေးလိုက်တယ်ဆိုရင်၊ သား ... ဘယ်လောက် ကြည်သွားမလဲကွာ”

ဇော်ခိုင်ဦးက အဲသည်လောက်တော့ ဖြစ်ချင်ပါသည်။ ဒေါ်ခင်စောမွန် ဆိုတာ အမေသွားသွားနှိုက်နေရသည့် ငွေတွင်းကြီးမှန်း သိသည်။ သွေးရဲက ဇော်ခိုင်ဦး အကဲကို ခပ်မိ၏။

“ဘယ်လောက်ပေးရင် တက်ကြမလဲ”

ဇော်ခိုင်ဦးက လက်ခုပ်တဖြောင်းဖြောင်းတီးလိုက်၏။ “တိမ်းမယိမ်း ကောင်လေးတစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

“ငါ့အိမ် သိတယ်မှလား”

“သိတယ်”

“သရက်ပင် သွားတက်စမ်းကွာ”

“ဒီအချိန် အသီးမှ မရှိတာ”

“အသီးမဟုတ်ဘူး၊ အရွက်နု၊ နည်းနည်းလေး ရင့်ရင့်မခူးနဲ့၊ နုနုထွတ်ထွတ်ကလေးတွေကို ရက်စက်စွာဖြတ်”

သွေးရဲ ဘက်လှည့်ကာ ... ငါးဆယ်ပေး ... ဟု ပြော၍ သွေးရဲက ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းတို့ သရက်ပင်တွေက အများကြီး ဒီတစ်ယောက် တည်းနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကြာမှာပေါ့”

“ဘယ်လောက် မြန်ချင်တာလဲ”

“နာရီဝက်”

“တစ်ပင်တစ်ယောက် ရှစ်ယောက်တက်မှ ဖြစ်မယ်”

“ရော့ကွာ”

သွေးရဲက လေးရာထုတ်ပေးလိုက်၏။ ဇော်ခိုင်ဦးက ငိုနေရာမှထ၍ သူ့ဘာသာ လူရာ သူ့ဘာသာ စီစဉ်၏။

“ဒီမှာ ... မေ့တော့မလို့”

သွေးရဲက အဆင်သင့် ယူလာသည့် နှစ်ဆယ်တန် ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကြီးတွေ တစ်ယောက်တစ်လုံး ပေးလိုက်၏။ အမြန်ဆုံး လာပို့တဲ့သူကို နှစ်ဆယ် ထပ်ပေးမည် ... ဟု ပြောတော့၊ ဇော်ခိုင်ဦးက ... အိတ်ပြည့်ပစေဟု မှာ၏။

“အိမ်မှာ ငါ့အစ်မတစ်ယောက်တည်းရှိလို့ တော်သေးတယ်၊ အစ်မတော့ ငါနိုင်တယ်၊ ငါ လွတ်လိုက်တာဆို ပြီးရော၊ အစ်ကိုတွေ ယောက်ဖတွေရှိရင်လည်း မလွယ်ဘူး၊ အမေကလည်း ပစ်ပစ်”

“ဘယ်သွားကြလဲ”

“ဒီလိုပဲ မိုးလင်းရင် စားသောက်ပြီး ထွက်သွားကြတာပဲ၊ ငါ့အမေလည်း တူတူပဲ။ အလုပ်သွားတယ်လည်းပြောရဲ့၊ အလုပ်ရှာလို့လည်း ပြောရဲ့”

“မင်းကရှာ”

“ငါက ကျောင်းသား”

“ဒီနေ့ ကျောင်းမတက်ဘူးလား”

“မပြောချင်ဘူး၊ အတန်းထဲမှာ ကျောင်းအုပ်ကြီးသမီးရှိတယ်ကွ၊ ရေလည်မိုက်တယ်၊ အဲဒါ စာသွားပေးမိလို့၊ အတန်းပိုင်ကို တိုင်တယ်၊ အတန်းပိုင်က မိဘခေါ်ခဲ့တဲ့၊ အမေကို မပြောရဲသေးလို့ ဒီနေ့ ကျောင်းပြေးတယ်”

“မင်းကလည်း ကျောင်းအုပ်ကြီးသမီးမှ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဘာလို့ လှသေးလဲ”

“မင်း ဗူးလိုက်ယူမလား”

သွေးရဲက ကုန်သွားသော စီးကရက်ပန်းကန်ကို ညှိ၍ မေး၏။

“ယူမယ် ... ကျောင်းမှာ မသောက်ရဘူး။ အိမ်ကျတော့လည်း မသောက်ရပါဘူးဘဲ၊ ငါ့သောက်နေတာ တွေ့ရင် အစ်ကို လှသောက်တာ ထားပါတော့၊ ယောက်ဖတွေကပါ လှသောက်တော့ မသထာလို့ ခိုးသောက်ရတယ်”

လက်ဖက်ရည်ကို ဇော်ခိုင်ဦးက သုံးခွက်ဆင့် သောက်၏။

“ငါက လက်ဖက်ရည်နဲ့ ပေါက်စီနဲ့ သိပ်ကြိုက်တယ်”

“စား ... ငါက ဗိုက်နည်းနည်း ပြည့်နေတယ်”

မကြာမီမှာ သရက်ရွက်နုအိတ်ကြီးရှစ်လုံး ရောက်လာ၏။

“ဟေ့ကောင် ... တစ်ခုလုပ်ပေးဦးကွ”

“ဘာလဲ”

“မေမေကကွာ ... မင်းတို့ကို ပေးထားတဲ့ နှစ်သိန်းကို ပြန်မယူချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးပိုက်ဆံ ဖြစ်နေတယ်၊ ဦးလေး ဆိုတာ သိတယ်မှလား၊ ငါ့ပထွေး”

“သိတယ်”

“ဦးလေးက အလုပ်ထဲထည့်ဖို့ ရွှေရောင်းထားတယ်ဆိုလား၊ မသိပါဘူးကွာ၊ ထည့်ကို ထည့်ရမဲ့ ပိုက်ဆံကွ”

ဇော်ခိုင်ဦး မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ရတုံး

ရခိုက်မှာ စီးကရက်ကို အဆက်မပြတ် တစ်ဖွာတည်း ဖွာနေသည့် ဆယ်တန်းတစ်နှစ်ကျ ကျောင်းသား၏ ဦးနှောက်အရည်အချင်းက တွက်လိုက်သည်။

ငါပြောရင် ယုံမှာလား၊ ယုံနိုင်သည်။ အတွေးအခေါ် သိပ်ရင့်ပုံ မရချေ။

“မင်းတို့အမေကို ပေးလိုက်ရတော့ နှစ်သိန်းလျှော့ပြီး ထည့်ရတယ်၊ တစ်ဖက်က မကြည့်ဘူး၊ ငါတို့ တမင်လျှော့ ထည့်တယ် ထင်တော့၊ မင်းတို့ကို ချေးလိုက်လို့ လျှော့ ထည့်ရကြောင်း ခိုင်လုံချင်တယ်ကွာ၊ ဦးလေးမျက်နှာမပျက် အောင် မင်း ဒီတစ်ခုတော့ လုပ်ပေး။”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မေမေဆီက မင်းအမေ ဒေါ်ခင်ရွှေစိန် ငွေနှစ်သိန်း အတိုးမရှိ ချေးယူတာ မှန်ကန်ကြောင်း မင်း ကိုယ်တိုင် သိပါတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း စာရေးပေးဖို့ပါပဲ”

“ရှည်လိုက်တာ”

“ငါရေးလာပါတယ်၊ မင်းက လက်မှတ်ထိုးရုံပဲ”

“ဘာလဲ ... ပြီးရင် တရားစွဲပြီး တောင်းမလို့လား။”

“ဘာလုပ်မလဲ၊ မင်းတို့ဆီကရမှာ နှစ်သိန်း၊ ဒါတောင် မင်းတို့က မလျော်နိုင်လို့ ထောင်ထဲဝင်သွားရင် တစ်ပြား မှမရဘူး၊ ရှေ့နေခက သုံးသိန်းလောက်ကျမှာ။ မိုက်မဲတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ဘူး၊ ဦးလေးက ပထွေးဆိုပေမဲ့ ကောင်း တယ်ကွ ...

“မင်းအမေကို ချေးလိုက်ရလို့ နှစ်သိန်းလျှော့ထည့် တယ်ဆိုတာလေး ခိုင်လုံအောင်ပြဖို့ အထောက်အထားပါ ကွာ၊ မရေးနိုင်စရာ ဘာရှိလဲ၊ ဟိုမှာ ... အမြတ်ကျတော့ တူတူခွဲယူပြီး အရင်းကျမှ နှစ်သိန်း လျှော့ထည့်ထားတော့ ဦးလေး အနေအထားက မမိုက်ဘူး။”

“ဘယ်မှာလဲစာ”

ဇော်ခိုင်ဦးက ဆုံးမပုံပြင်သည့် မိဘနှင့် စည်းကမ်း ဘောင်ထဲ မနေခဲ့ရလို့သာ၊ ရပ်ကွက်ထဲ ကျောစောသတင်းနှင့် ခပ်တေတေ ဖြစ်နေတာပေမဲ့ အတွင်းစိတ်ကလေး သိပ်ဆိုးပုံ မရပါ။ သွေးရဲက သရက်ရွက်အိတ်တွေကို ကားပေါ်သွားတင် တော့ ဇော်ခိုင်ဦးကပါ လိုက်တင်ပေးသည်။ သွေးရဲက စာချုပ် တစ်စောင် ထုတ်၏။

“ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုး”

“စာချုပ်ကြီးပါလား”

“စာချုပ်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ စာက အရေးကြီးတာ ဖတ်ကြည့်”

စာက နည်းနည်းလေးပဲ ဖြစ်၏။

ဦးထွန်းမြတ်၊ ဒေါ်ခင်စောမွန် ထံမှ ကျပ်ငွေနှစ်သိန်း ကို ဒေါ်ခင်စိန်ရွှေက ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မှစ၍ အတိုးမဲ့ ချေးယူ ခဲ့သည်မှာ ခြောက်လမျှ ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ နှစ်လအတွင်း ပြန်ဆပ် ပါမည်ဟု ကတိထားခဲ့သော်လည်း မဆပ်ရသေးကြောင်း၊ ဤအဖြစ် အပျက်ကို သားဖြစ်သူ ဇော်ခိုင်ဦးက သိရှိမှန်ကန်ပါကြောင်း ... ဒီလောက်ပဲဆိုတော့ ဇော်ခိုင်ဦးက အရေးမကြီးလောက်ဘူးဟု

ထင်၏။ လက်ဖက်ရည်မျက်နှာ၊ ပေါက်စီမျက်နှာ၊ စီးကရက်/ တစ်ဘူးလုံး ရထားသည့် မျက်နှာများကြောင့် လက်မှတ်ထိုးပေး လိုက်၏။ သွေးရဲက မျှော်လင့်ထားတာထက် လွယ်ကူချောမော နေ၍ လေတောင် ချွန်လိုက်ချင်သေး၏။ စာချုပ်တွေ ဘာတွေကို ကားထဲမှာ သေသေချာချာ ထည့်သိမ်းသည်။

“မင်းအမေက မင်းတို့မောင်နှမတွေထဲမှာ ဘယ်သူ့ကို အချစ်ဆုံးလဲ”

“ငါ့ကိုပေါ့”

“သေချာလား”

“သေချာတယ်။ ငါက အငယ်ဆုံး၊ ငါတစ်ယောက်တည်း လူပျို၊ ငါ့အစ်မ နို့ညှာတောင် ဘာရှိသေးလို့လဲ ယောက်ျား ရပြီ၊ ခုနှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်သည်တွေ၊ ဘယ်သူမှ လဲ အလုပ်ကောင်းကောင်း မလုပ်ဘူး၊ အမေက လုပ်ကျွေး နေရတာ”

“မင်းအမေက ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ဒီလိုပဲ ... အသိမိတ်ဆွေတွေဆီက ချေးရ ငှားရတာပေါ့၊ ဘယ်တော့ ပြန်ဆပ်နိုင်ပါ့မလဲ”

သွေးရဲ ရယ်ချင်စိတ်ကို ဒေါသဖြင့် ထိန်းလိုက်ရ သည်။ အသိမိတ်ဆွေတွေအိမ်မှာ လိုက်လံချေးငှားပြီး ပြန်မဆပ် ဘဲ ထားတာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ် ဆိုပဲ။

“မင်း ... ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရန်မဖြစ်ဘူးလား”

“ထိခနဲဆို ဇော်ခိုင်ဦးပဲ”

“မင်းပဲ နိုင်တာလား”

“ဇော်ခိုင်ဦးတို့ ရာဇဝင်မှာ အရှုံးဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မရှိ ဘူး”

သွေးရဲက ခွပ်ခနဲ ထိုးချလိုက်တော့သည်။

“ရှိဖူးသွားပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ အရှုံးအကြောင်း သိပြီ လား”

မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသည့် လက်သီးမို့ ဇော်ခိုင် ဦးက လန့်ဖြန့်အရှောင်မှာ ဟန်ချက်လွတ်၍ လဲကျသွားရတော့ သည်။

“အဲဒါ ... နှစ်သိန်းတန် လက်သီး”

“အဲဒါ ... နှစ်သိန်းတန် ဖနောင့်”

“ဟောဒါ ... နှစ်သိန်းတန် လက်ဝါးစောင်း”

“လာပြန်ပြီ ... နှစ်သိန်းတန် ခြေဖမိုးလေး”

ဇော်ခိုင်ဦး ခမျာ ပထမအချက်မှာထဲက အငိုက်မိ သွားရသည်မို့ သွေးရဲကလည်း ဒါမျိုး လက်ယဉ်လှသည်မို့၊ အထိုးအနှက်၊ အရိုက်အပုတ်၊ အကန်အကျောက်တွေကို လိမ့်နေ အောင် ခံရတော့သည်။ သူကလည်း မခေ၊ ပွဲတွေ့ဖိုက်တာမို့ ဘူးရန်းထ၏။ တုံ့ပြန်၏။ သွေးရဲမှာ အပေါ်စီးက ဆိုပေမဲ့ သူလည်း နှစ်ချက် သုံးချက် ပြန်အထိုးခံရသည်။ နှစ်ယောက်လုံး က ပွဲတွေ့ဖူးသူတွေ၊ လက်ရဲဇက်ရဲတွေ၊ ရန်ဖြစ်ဖို့ ဝန်မလေးသူ သွေ့ချည်းမို့ အပြန်အလှန် ထိုးကြိတ်ပွဲက ကြမ်းလှလေ၏။ သို့ပေမဲ့ ... ဇော်ခိုင်ဦးမှာ ပွဲစေချင်းကတည်းက ဦးကျိုးသွား သည်မို့ အထိနာလှ၏။ အကွဲအပြဲ၊ အစုတ်အပြတ်၊ အသိုအမည်း များ၏။ သွေးရဲက ခံရသည်ဆိုရုံရှိ၏။ နောက်ဆုံးမှာ ... ဇော်ခိုင်

ဦး လုံးဝမထနိုင်တော့။ ဆက်ထိုးလျှင် သေဖို့ပဲ ရှိတော့မည်။ မလှုပ်နိုင်အောင် မျော့မျော့ကလေးကျန်မှ သွေးရဲက ကားပေါ်ပြန် တက်သည်။

“မှတ်ထား ... သူများကြွေးယူပြီး ပြန်မဆပ်ရင် ကြွေးနဲ့ တန်တဲ့ ဒဏ်ရာတော့ ပြန်ရမယ်၊ မင်းတို့ ပြန်ဆပ်စရာ မလိုတော့ဘူး၊ နှစ်သိန်းဖိုး ထိုးခဲ့ပြီးပြီ၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ကြွေး ကျေပြီ”

ကားမောင်းထွက်ခဲ့လေ၏။ နီးရာရဲစခန်းဆီသို့ပါ။ အဖြစ်အပျက်တွေက မြန်ဆန်လှသည်မို့ သွေးရဲ ထွက်သွားပြီးမှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလူစု ရောက်လာသည်။ အလူးအလဲ ခံလိုက် ရသူက ကိုယ့်ရပ်ကွက်သားမို့၊ တခြားရပ်ကွက်က လာစော်ကား တာကို မခံချင် ဖြစ်ပေမဲ့၊ စော်ခိုင်ဦးမို့လို့ကို ... ကောင်းတယ် ... ဟု မှတ်ချက်ချချင်သူက များနေတော့၏။

“ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ချင်း ထိုးကြိတ်ခဲ့တယ်၊ အကြောင်း ရင်းကတော့ ဒီလို”

စာချုပ်ကို ပြသည်။ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသည်။ “အပြန်အလှန်တော့ ထိုးကြတာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း နာ တယ်၊ သူလည်း နာတယ်၊ သူကတော့ နည်းနည်းပိုနာ

တယ်၊ သူတို့ မကြာခင် စခန်းကို လာတိုင်မဲ့တူ၊ ကျွန်တော်က ကြိုရောက်ပြီး စောင့်နေလိုက်တာ၊ ဝတ္တရား ရှိတဲ့အတိုင်းသာ ဆောင်ရွက်ပါ”

လူရည်မွန်ကလေး ဖြစ်နေပြန်သော သွေးရဲက အင်းဆီး အပြစ်ပေးရက်စရာ မရှိအောင် ရွန်းရွန်းဝေ ယဉ်ကျေး ငြိမ်နေ၏။

“ကျွန်တော့် အုပ်ထိန်းသူဆီ အကြောင်းကြားပေးပါ။ မေမေတော့ မသိပါစေနဲ့လို့၊ အမေဆိုတော့ စိတ်ထိခိုက် မှာစိုးလို့ပါ။ အမှန်တော့ ... ပိုက်ဆံကလည်း ချေးသေး၊ အတိုးယူတာလည်း မဟုတ်၊ သွားတောင်းတော့ မချေမငံ၊ အစ်ကိုတို့ စဉ်းစားကြည့်ဗျာ ... ဘယ်သူ သည်းခံနိုင်မလဲ”

ဒေါ်ခင်စိန်ရွှေက သတင်းကြားရာ အရပ်မှ အပြေး ဆက်လာပြီး၊ သားကိုတွဲလျက် ရဲစခန်းသို့ ဝင်လာတော့ ဦးထွန်း မြတ်ကို တန်းတွေ့လိုက်သည်နှင့် ထောက်ထားစရာ အကြောင်း ကြောင်းတွေက ရှိတော့ပြီ။ ဒီလောက်တော့လည်း မဆိုးလှသော ဒေါ်ခင်ရွှေစိန်က သားကို ချစ်စောဖြင့် ဆတ်ဆတ်ခါသည့်ကြားမှ ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့ဖို့ ခဲယဉ်းသွားရတော့သည်။

“ဟိုမှာ ဆေးခန်းသွားဖို့ ဆေးဖိုးဝါးခပေးပြီး နှစ်ဦးနှစ် ဖက် ကျေအေးခဲ့တာပေါ့ကွာ ... နှစ်သိန်းတန် လက်သီး နဲ့တော့ ထိုးခဲ့ရပါရဲ့၊ နောက်ဆက်တွဲဆေးဖိုးတော့ ထွက် သွားသေးတယ်”

ဦးထွန်းမြတ်က သွေးရဲကို မဆူပါ။ ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ခြား၏။ သားမရှိရသည့်အထဲ ရှိသည့်သမီးက မစွမ်းမသန်မို့

ဒီလိုသားမျိုး တစ်ယောက် ရထားတာ စိတ်ဓာတ်များပင် တကွမိတော့သည်။

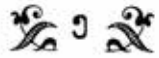
“လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီး ရဲစခန်း တန်းမောင်းချသွားတာ သဘောကျတယ်”

“ကိုထွန်းကလည်း မြောက်ပေးနေပြန်ပြီ”

“ဦးလေး ဆေးဖိုးက မဆုံးပါဘူး၊ ပါလာတဲ့ သရက်ရွက်နဲ့ နှစ်ဆယ်တန်အိတ်တွေနဲ့ အပြည့်အသိပ်တွေ ချည်းပဲ။ စားပါလေ့။ မေမေတော့ တစ်လလောက်မှာ ဆက်စားရမလားပဲ။ သရက်ရွက်နဲ့ ဆေးဖိုးနဲ့ လဲသလိုလေ”
“ခင်စိန်ရွှေနဲ့တော့ ပြတ်သလောက် ဖြစ်သွားတော့မှာ သားရယ်”

“ဟာ ... ဆွေမျိုးသားချင်း၊ မိတ်သင်္ဂဟဆိုတာ အပေးအကူ အသွားအပြန် ရှိရတယ် မေမေရဲ့။ ငွေကူနိုင်တဲ့သူက ကူ၊ လုပ်အားကူနိုင်တဲ့သူက လုပ်အားကူပေါ့၊ သူတို့က ငွေမကူနိုင်လို့ လုပ်အားကူသလား ဆိုတော့လည်း မကူ၊ သရက်ရွက်တောင် မကူတဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုးနဲ့ ပြတ်တာ ကောင်းတယ်၊ ပြတ်သင့်တာ ကြာပြီ”

ဒေါ်ခင်စောမွန် ခမျာ ထောက်ခံရခက်၊ ကန့်ကွက်ခက်၊ ဆူရခက် ချီးကျူးရခက်၊ သားလုပ်ပုံ ဝှက်ကျကြီးကို ဘယ်လိုခံစားရမှန်းမသိ၊ အီလည်လည်ကြီး ကြားထဲကပင် ရယ်ချင်မိရတော့သည်။

တခစ်ခစ်ရယ်သံလေးက ကြည့်ရှင်လွန်းတော့၏။ ခင်လေး ဘာတွေ ဒီလောက်ပျော်နေပါလိမ့်။ ခင်လေး ဆိုတာ ဘယ်တော့မျှ အသံမထွက်ဘဲ အခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း အမြဲလိုလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေတတ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူ့ဘီး သည်းကလေးကို သူ့ဘာသာတွန်း၍ ထွက်ထွက်လာတတ်တာ ကြောသေးပါ။ အဲသည် အချိန်မှစ၍ ခင်လေး မျက်ဝန်းလေးတွေ နှုန်းလက်လာခဲ့သည်။ အပြုံးလေးတွေ တောက်ပလာခဲ့၏။ ခင်လေး ဘဝမှာ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်ကလေး သမ်းလျက်ပျော်ပျော် နှင်ရှင်ကလေး ဖြစ်လာတာ၊ အမိပွယ်တွေ ရှိလာတာ အသိသာ ခြီး ဖြစ်ပါသည်။

“သမီးက ... အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေနဲ့ ဖြစ်လာတော့ ပျော် ရှာတယ်၊ သူ့အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေကလည်း ခင်ခင်မင် မင်ဆိုတော့ ကိုယ်ကျေးဇူးတင်ရတယ် မွန်ရယ်”

ဦးထွန်းမြတ်ကတောင် သတိထားမိစွာ ပြောယူရသည်ထိပင် ခင်လေး၏ ပြောင်းလဲခြင်းက သိသာ၏။ ခုဆို ... တခစ်ခစ်ရယ်သံလေးများတောင် ကြားနေရပြီ။ သူ့ဘာသာတော့ ရယ်မှာ မဟုတ်ပါ။ ကိုကို ဘာတွေဝင်ပြီး ဗရုတ်ကျနေလဲ မသိ။ ခင်လေးကို တခစ်ခစ်ရယ်အောင် ပြုလုပ်နိုင်စွမ်းသူမှာ ဤအိမ်တွင်၊ ဤမြေကမ္ဘာပေါ်တွင် ကိုကိုသွေးရဲ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိကြောင်း၊ ယုန်က မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်ပြီးပြီလေ။

ယုန်က ခင်လေး အခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ကိုကို တစ်ခုကောင်းတာက၊ ခင်လေးတို့ ယုန်တို့၏ အခန်းတွေထဲသို့ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်တတ်ပေမဲ့၊ ဝင်ကာနီးတိုင်း အသံပေးသည်။ ပြီးလျှင် တံခါးရွက်ကို အကုန်ဖွင့်၏။ ခန်းဆီးရှိလျှင် တောင် လိပ်တင်လိုက်သေးသည်။ ဒါကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။

မြင်ကွင်းက ယုန် ရင်ကို ဆီးကန်၏။ ခင်လေးကို ကိုကိုက မွေ့ရာပေါ် ပွေ့တင်ထားပြန်သည်။ စောင်ကလေး ခြံပေးထား၏။ ကိုကိုက ခုတင်ပေါ် တက်ထိုင်ကာ ခင်လေး လက်မောင်းကို အကြောဆေး သွင်းပေးနေ၏။ ဆရာဝန်လုပ်တမ်းကစားနေသည် ထင်ပါရဲ့။ ခင်လေး လက်မောင်းထဲသို့ သွင်းသော ဆေးထိုးအပ်အဖြစ် သုံးသည့်ပစ္စည်းက တီးတူတစ်ချောင်း ဖြစ်၏။

“ငြိမ်ငြိမ်နေ ... အပ်ကျိုးကျန်ခဲ့ရင် ခွဲထုတ်နေရဦးမယ်” တက္ကသိုလ် တက်နေပြီဖြစ်သော ကိုကိုဟာ ဒီလောက် ကလေးဆန်သော ယုန်တို့လေးငါးရှစ်နှစ်သမီးလောက်က ကစားခဲ့သော နည်းမျိုးစုံနှင့် ကစားနေတာ အံ့ပါရဲ့။

“ပရက်ရှာတိုင်းမယ်”

ဆုပ်ညှစ်လျှင် ပိကျိ ပိကျိ မြည်သည့် ဘောလုံးတစ်ခု ဘယ်ကရှာထားမှန်း မသိပါ။ ခင်လေး လက်ကို သူ့လက်ကို ဝါးနှင့်ပတ်၊ ပြီး ဘောလုံးနှင့်ကျတော့ နိုင်လွန်ကြီး ခပ်ကြီးကြီး နှင့် ချည်ထားသည်။ နားကြပ်ကတော့ ကလေးတွေ ကစားဖို့ လေတံစတစ်နှင့် လုပ်ထားသော နားကြပ်ဖြစ်၏။ ထိုးနားကြပ်သည်။ အစကတည်းက ကလေးတွေ ကစားဖို့သာ ရည်ရွယ်ပြုလုပ်ထားသည်မို့ ခပ်သေးသေး ဖြစ်၏။ လူကြီးတစ်ယောက်၊ အထူးသဖြင့် ကိုကိုလို အရပ်ခြောက်ပေတိတိမြိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက် အသုံးပြုဖို့ကျတော့ တိုလွန်းနေတော့သည်။ တိုလွန်းသည့်အတွက် ခင်လေး ရင်ဘတ်ပေါ် နားကြပ်ကိုထောက်၊ နားထောင်သည့် ကိုင်းလေးနှစ်ခုကို နားထဲထည့်၊ လုပ်သည့်အခါမှာ ကိုကိုက ကိုယ်ကို အများကြီး နှိမ့်ကိုင်းရ၏။ ကိုကိုမျက်နှာပြင်သည် ခင်လေး ရင်ဘတ်နားထိ ဝေ့ဝဲနေ၏။ ကိုကိုသာ ခင်လေး မျက်နှာဘက်သို့ ယောင်ရမ်းလှည့်လိုက်မည်ဆိုလျှင် မျက်နှာနှစ်ခု ထိ ခတ်သွားနိုင်ပါသည်။ ဤမြင်ကွင်းကို ယုန် မကြည့်နိုင်ပါ။

ယုန် ရင်ခုန်၏။ ယုန် ဝန်တို၏။ ကိုကို ပြောသလို ခင်ပုပ် ယုန်စုတ် ဖြစ်ချင် ဖြစ်ပစေတော့၊ ယုန်က ပြေးသွားပြီး လှေခင်းဆွဲခွာလိုက်ချင်၏။ ကိုကိုကို ထုချင်၏။ ကိုကို ယုန်မဟုတ်သော အခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဒီလောက် နီးစပ်ပူးကပ်နေထိုင်ရသည်တို့လား။ တစ်ဖက်သား မိန်းကလေးကလည်း တခစ်ခစ် ရယ်နေသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ ကိုကို၊ မရှက်ဘူးလား”

ယုန် မျက်လုံးတွေ မီးတောက်နေကြပါလိမ့်မည်

“ဘာလို့ ရှက်ရမှာလဲ”

“ဒီလို ကစားရအောင် ကိုကိုက ငါးနှစ်သားလား”

“နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်၊ နှစ်နဲ့သုံးနဲ့ပေါင်းရင် ငါးရတယ်၊ ငါးနှစ်သားလို့ ဆိုချင် ဆိုနိုင်ပါတယ်”

သွေးရဲက သူ့နားကြပ် တိုတိုလေးနှင့် ခင်လေးရင်ဘတ်ကို ထောက်မြဲထောက်၏။

“ရင်ခုန်သံ နည်းနည်းမြန်တယ်”

ခင်လေးက ရယ်ပြန်သည်။

“နှလုံးရောဂါ ရှိတယ်နော်၊ နှလုံးအားနည်းနေတယ်”

“အဲဒီရောဂါကဖြင့် ဖြစ်နေတာ ကြာလှပြီ”

ခင်လေးမှာ တကယ်နှလုံးရောဂါ ရှိပါသည်။ ဦးထောင့်က သမားတော်ကြီးများထံ ဘီးလှည်းကလေးနှင့် ခေါ်သွားပြအံ့ရတာ မကြာခဏပါ။

“အဆုပ်လည်း မကောင်းဘူး၊ တစ်ခြမ်းစုတ်နေတယ်”

ခင်လေး ရယ်၏။

“အသည်းက တစ်ဝက်ပဲရှိတယ်”

ခင်လေး ရယ်ပြန်၏။

“အူနုတွေက ပြတ်ထွက်နေပါလား။ အူပိတ်လုပ်ပြီး တုတ်ထိုးလုပ်စားရရင် ကောင်းမှာပဲ”

ခင်လေးက သူ့လက်သီးဆုပ် သေးသေးလေးတွေနှင့် သွေးရဲကို ထုရင်း တခစ်ခစ်ရယ်၏။

“အစာအိမ် ပေါက်နေတယ်နော်၊ အူအတက်ကလည်း ပုပ်နေပြီ”

မြင်ကွင်းက ခါးသီးလွန်းလို့ ပါးစပ်ကြီးတစ်ခုလုံး ခါးသွားရတော့သည်။

“ဟောဗျ ... နံရိုးတွေလည်း တစ်ချောင်းမှ အကောင်း မရှိပါလား၊ တစ်ချောင်းချင်း ကျိုးနေတာ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ကျောက်ပတ္တီးစီးမှပဲ၊ လုံးဝအပေါက်မရှိ၊ အလုပ်ပိတ်ထားရမယ်”

ခင်လေး ရယ်သံက ပိုမိုကျယ်လောင်လာသည်။

ကတော့ ကျောက်ရုပ်တစ်ခုနယ် ခြေစုံရပ်မြဲ။

“ရင်ဘတ်ကို နားကြပ်ကလေး တစ်ချက်ထောက်လိုက်ရုံနဲ့ ဒီလောက်သိတဲ့ ဆရာဝန် ... တော်လိုက်တာ”

“တော်မှာပေါ့ ... ငါက သူများလို M.B.B.S မှ မကတာ A to Z”

“အေတူးဇက် A I Z ဆိုတာ အင်္ကျီပဲ”

“ကြည့်စမ်း ... ညည်းက အဲဒါကို ဘာဖြစ်လို့ သိနေရတာလဲ၊ ဘယ်ရည်းစားကို ပေးပြီးပြီလဲ”

“ရည်းစား မရှိပါဘူးနော်”

“မယ့်ဘူး၊ ပရက်ရှာ တိုင်းကြည့်ရမယ်”

လက်မောင်းမှာ ပတ်ထားသော အဝတ်ကိုပြန်ဖြေတံ၊ ကြိုးစကို ပိကျိပိကျိ မြည်သည့် ဘောလုံးနှင့် ဆက်ပြီး၊ ညီဘောလုံးကိုနှိပ်တော့ ပိကျိပိကျိအသံ ထွက်လာ၏။ ခါတိုင်း ယုန်ကို အလွန်ခင်၍ ယုန်နှင့်သာ သူ့အချိန်တွေကို ဖြန့်

လေ့ရှိသော ခင်လေး၊ ယုန်ကျောင်းသွားနေလျှင် ပျင်းလွန်းတဲ့ ဟုဆိုကာ တမျှော်မျှော် ရှိတတ်လွန်းသည့် ခင်လေး၊ ယုန် ပြန် ရောက်သည်နှင့် ယုန်အခန်းထဲမှာဖြစ်စေ၊ သူ့အခန်းထဲမှာဖြစ်စေ ယုန်နှင့်သာ မခွဲမခွာ အတူရှိနေတတ်သည့် ခင်လေးက ယုန်တစ် ယောက်လုံး အခန်းဝမှာ ကျောက်ရုပ်ဖြစ်နေတာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင် အားတော့ပါ။

“ပရက်ရှာတွေ အရမ်းတက်နေပါလား။ အပေါ်သွေးတစ် ထောင်၊ အောက်သွေးငါးရာ”

“သွား ... ဘယ်တုန်းက အဲဒါမျိုးရှိဖူးလို့လဲ”

“ခုရှိတယ်၊ နှစ်ခုပေါင်းတော့ ထောင့်ငါးရာတောင် ဖြစ်နေ ပြီ”

“ကိုကိုနော်”

ခေါင်းတစ်ခုတော့ စိတ်တိုင်းကျ လှည့်နိုင်သော ခင်လေးက ခေါင်းကလေးလည်၍ မျက်နှာကို စောင်းချလိုက် တော့သည်။ သူငယ်ငယ် ... လေးတန်းလောက်ထိ ကျောင်းနေ စဉ်က ကျောင်းမှာ ပေးခဲ့သော ချယ်ရီထွန်းမြတ် ဆိုသည့် နာမည်ကလေးကို ပြန်သတိရဖွယ်၊ ခင်လေး မျက်နှာလေးက ချယ်ရီသွေးဖြင့် ရဲရဲတွတ်ရှာ၏။ သူ့ဘာတွေအဓိပ္ပာယ်ကောက် အတွေးပေါက်သွားပါသည် မသိပါ။ မျက်နှာဖြူဖြူလေးက အရှက် သွေးဖြင့် တအားမွန်ကာ တခစ်ခစ်တောင် မရယ်နိုင်ရှာ။ မသိ စွမ်းသူ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ မဖွံ့ဖြိုးသူလေးမို့ ပြားချပ်ချပ် ရင်ဘတ်က လေးသာ နိမ့်ချည်မြည်ချည် လှုပ်ရှားလျက်၊ လူတစ်ကိုယ်လုံးက တော့ ငြိမ်ကျသွားရတော့သည်။

“ဟေ့ ... ဒါက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

ခင်လေး မဖြေနိုင်ရှာ။

“မောလား ... ဟုတ်လား ခင်လေး၊ ရယ်တာများသွားလို့ ပင်ပန်းသွားပြီ ထင်တယ်၊ ငါကစားပေးတာ များသွားပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ဆေးသောက်မလား၊ ဘာဆေးသောက်ရလဲ”

သွေးရဲ ပျာယာခတ်တော့သည်။ ခင်လေးက ခေါင်း ခါ၏။ မျက်ရည်စီးကြောင်းကြီးနှစ်ခု ပေါက်ကျ၏။

“ဟာ ... ဘာလို့ ငိုတာလဲ၊ ကိုကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

သွေးရဲက ခင်လေးကို ကောက်ပွေ့၏။

“အိပ်နေရင် သက်သာလား၊ လှည်းပေါ် သွားထိုင်မလား၊ ဘယ်လိုနေရင် သက်သာလဲ”

ရင်ခွင်ထဲ ပွေ့ထားရင်းက ပါးချင်းကပ်လုနီးပါး အကြင်နာကြီးစွာ၊ စိုးရိမ်တကြီး မေးနေသည့် မြင်ကွင်းက ယုန် ရင်ထဲသို့ ငရဲမီး လောင်းချလိုက်သလို တိုက်စား ခြေဖွဲ့သွား တော့သည်။ ယုန် ... အခန်းထဲမှ ဣန္ဒြေမဆယ်နိုင်စွာ ပြေးထွက် ခဲ့သည်။

“ခင်လေး ... ဘာဖြစ်လဲ၊ မောလား” ... ဟု ခါတိုင်း လို ဂရုစိုက်စွာ မမေးနိုင်ခဲ့တော့ပါ။ သူ့မှာ အချစ်လွန်စွာ ဂရု စိုက်မည့်သူ ရှိနေခဲ့ပြီပဲ။ ဒီမြင်ကွင်းကြောင့် ရင်ထဲ စီးဝင်လာသည့် အက်စစ်မြစ်က ရင်တွင်းကလိစာအားလုံးကို လောင်စားဖျက်ဆီး သွားသည်မို့ ယုန် ရင်ဘတ်ကြီး တစ်ခုလုံး လစ်ဟာ၊ ပူလောင် ကျွမ်းမြည့်ရတော့၏။

ယုန် သိလိုက်ရပါပြီ။

ဘယ်လိုပင် တစ်ယောက်တည်း ကြိမ်ဖန်တလဲလဲ
 ငြင်းဆိုခဲ့ပေမဲ့၊ အတွေးအိပ်မက်တွေကို ခေါင်းယမ်းခဲ့ပေမဲ့ ယုန်
 မငြင်းနိုင်စွာ ဝန်ခံရပါလျှင်၊ ယုန် ကိုကိုကို ချစ်နေမိပါပြီ။
 ကိုကိုကို မေမေသားအဖြစ် အချစ်လွန်ခဲ့ရတာက တစ်မျိုး၊ ဆွေ
 မျိုးမဲ့ဘဝမှာ အစ်ကိုရင်းနှယ် အားကိုးချစ်နှင့် တွယ်တာရတာက
 တစ်မျိုး၊ ရင်ထဲစူးခိုက်စွာ နစ်မြုပ်စွာချစ်လိုက်ရသည့် အချစ်က
 တစ်မျိုး၊ ချစ်နည်းမျိုးပေါင်းစုံနှင့် ချစ်ရလွန်းလှပါသည့် ကိုကိုက
 ကိုယ်မဟုတ်သော တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ယုယဗွေ
 ပိုက် ချောမြူရင်းနှီးနေတာကို ဘယ်နှလုံးသားက မြင်ကြည့်နိုင်
 ရမှာလဲ၊ မြင်ကြည့်နိုင်စရာ နှလုံးသား လက်ကျန်လည်း မရှိတော့
 ပါဘူး ကိုကိုရယ်။

ကိုကိုကို ချစ်တယ်။

တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ဝန်ခံရင်း မျက်ရည်သက်
 သေသည်သာ ယုန်အဖော် ဖြစ်ရတော့သည်။ ကိုကိုအချစ်ကို
 ဒီတစ်သက် မရနိုင်တော့ပြီ ... ဆိုသော ဆုံးရှုံးမှုက ဘဝကြီး
 တစ်ခုလုံး ပျက်စီးသွားရသလောက်ကို ခံစားရသည်။ တစ်ကိုယ်
 လုံးရှိ အသွေးအသားနှင့် တည်ဆောက်ထားသမျှ ပစ္စည်းအားလုံး
 ကို ဆွဲချတိုက်စား ခြေဖဲ့သွား၏။ နှလုံးသားသာမက တစ်ကိုယ်
 လုံးမှာ ရှိသမျှ အကြောမျှင်နှင့် အသားစတွေပါ မွေ့ကြေ၍ ပျက်
 စီးရတော့သည်။

ကြည့်ပါဦး။

ကိုကို ရွေးချယ်သွားသူက ပိုလီယိုရောဂါသယ်
 မစွမ်းမသန်ကလေးတဲ့။ ကိုယ့်ပြိုင်ဘက်က ဘက်မဟုတ်ပါဘဲ

ကိုယ့်ကို အနိုင်ယူသွားခဲ့၏။ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်မလေးနှင့် ဆင်းပြိုင်ရာ
 ကိုယ်က ရှုံးနိမ့်သူတဲ့။ အဖြစ်ဆိုးလှချည်လား။ ကံဆိုးမိုးမှောင်
 မင်းအတူ လာခြင်းမကောင်းခဲ့သော ယုန်ဖြူလေး ဆိုသည့် လူ
 သားဟာ လူ့ဘဝမှာ ဆက်လက်ရှင်သန်နေဖို့တောင် အဓိပ္ပာယ်
 မရှိတော့ပါပြီ။

“သမီး ... ဘာဖြစ်လဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား၊ တံခါးဖွင့်”

မေမေ အသံက စိုးရိမ်နေ၏။ ကျေးဇူးရှင်က
 တံခါးခေါက်နေ၏။ ယုန်မိခင်ရင်းသည် ယုန်ကိုမွေးပြီးပြီးချင်းမှာ
 ဆေးဆုံးမသွားခဲ့ဘဲ ယုန်ကို ဆက်လက်မွေးကျွေးနိုင်ခဲ့သည် ဆို
 ငြားအံ့၊ ယခု မေမေထက်တော့ ပိုမကောင်းနိုင်တော့ပြီဟု ထင်၏။
 မေသည် မိခင်ရင်းနှင့် မခြား ကောင်းခဲ့ပြီ၊ အကောင်းနိုင်ဆုံး
 ဆုံးစွန် ကောင်းခဲ့ပြီမို့ မိခင်ရင်းနှင့် ယှဉ်လျှင်တောင် တန်းသာ
 ဘုလျက် မိခင်ရင်းက မသာနိုင်အောင် အကောင်းလွန်သော
 မေ ဖြစ်ပါ၏။

“သမီး”

“လာပါပြီ မေမေ”

မျက်ရည်ကို သုတ်လိုက်၏။ တံခါးကို ကမန်းက
 ခန်း ထဖွင့်ပေးတော့ မေမေက အငိုမျက်နှာကို တွေ့၏။

“ဘာဖြစ်လဲ သမီး။ ကိုကိုနဲ့ပဲလား၊ သူနဲ့ဆိုရင်တော့ နေပြီ။ သားလွန်တာပဲ၊ တခြားတစ်ခုခု ဆိုရင်တော့ မေမေ့ကိုပြော”

မေမေ့ မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်သောကကို တွေ့၏။

“ကိုကိုနဲ့ပါပဲ”

“ဖြစ်ရမယ်”

“ဒါပေမဲ့ ... သွားမေးမနေပါနဲ့တော့ မေမေ၊ သူစိတ် ပြန်ဆိုးဦးမယ်၊ ခုလောက်ဆို ကိုကိုက သူ ဘာလုပ်ထားလဲ ဆိုတာ သတိတောင် ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးက သာ ငိုရတာ၊ ကိုကိုက ပြီးသွားလောက်ပါပြီ”

“အဲဒါ အမှန်ပဲ၊ သူက စမယ်၊ ဗိုလ်ကျမယ်၊ အနိုင်ယူမယ် ပြီးရင် ပြီးပြီ၊ တစ်ဖက်သားမှာသာ မျက်ရည်စက်လက်”

“သမီးလည်း ပြီးပါပြီ မေမေ”

“ဒါဖြင့် ထမင်းထွက်စားမလား”

“ငိုထားလို့ ခေါင်းကိုက်ပြီး မူးနောက်နေတော့ အန်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေပါတယ် မေမေ၊ မစားချင်တော့ဘူး၊ ညကမှ ဆာရင် တစ်ခုခုထစားပါ့မယ်”

“ဒါဖြင့် ... ကော်ဖီနဲ့ ပါရာစီတမောလ်နဲ့ ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်။ ဘတ်တာကိတ်လေး နှစ်ချပ် ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲဒါတော့ ကုန်အောင်စား။ ပါရာလည်း သောက်ရဦးမှာမို့”

“သမီး ထွက်ယူပါ့မယ် မေမေ”

“နေ ... နေ ... အိပ်နေ၊ သန်းသန်းထွေးကို ပို့ခိုင်းလိုက်မယ်၊ တံခါးဂျက်ချပြီး ပိတ်မထားနဲ့။ မတော် ... တစ်ခုခု

ဆို၊ သိပ်ပြုမူးနေ အန်နေတာမျိုးနဲ့ တံခါးထမဖွင့်နိုင်ရင် အပြင်က ဝင်လာနိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ”

“အိပ် ... အိပ်၊ သမီးကိုကို၊ ကိုတော့ ဗွေမယူနဲ့ သမီးရယ်၊ ပြောလို့လည်း မရပါဘူး၊ ပြောလည်း စကားပဲ၊ မေမေလည်း မကြိုက်ပါဘူး၊ ပြောနေတာပဲ၊ ရကိုမရတာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး မေမေ”

“အေး ... အေး”

ယုန်က အိပ်ရာပေါ် ပြန်လှဲလိုက်သည်။ နံရံဘက် သို့ တစောင်းလှည့်၍ လှဲ၏။ ကျေးဇူးရင် မေမေ့ကို အားနာလှ ပါသည်။ ယုန် ဒီအိမ်မှာ မနေချင်တော့လောက်အောင် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြီး ဆင်းရဲသွားရတာ မေမေ့ကိုလည်း ပြောလို့မဖြစ်ပါ။ ဒီအိမ်မှာ မနေချင်တော့ဘူး ဆိုတော့ ယုန်က ဘယ်သွားနေရမှာလဲ။ ယုန်မှာ အားကိုးစရာ ဆွေမျိုးသားချင်း မရှိပါ။ ယုန်ပတ်ဝန်းကျင် ယုန်နှင့် ဆက်ဆံနေရသည့် သူငယ်ချင်းတချို့ဟာ ယုန်ညီကိုမောင်နှမတွေ ဖြစ်နေလျှင်တောင် ဒါဟာ ဆွေမျိုးအရင်းအခြားတွေပါလားလို့ ယုန်က မသိနိုင်ပါ။ ယုန်ဖေဖေ ဆိုသူက ရက်စက်ပြတ်တောက်လွန်းလှ၏။ ဇနီး သေဆုံးရုံနှင့် သမီးကို တာဝန်မဲ့စွာ ပေးပစ်သတဲ့။

ဪ ... မတွေ့ဘူး မမြင်ဘူးပါသော အဖေဆိုသည့် သူကိုလည်း အပြစ်တင်မနေတော့ပါ။

ယုန်ကိုက ကံဆိုးတာ၊ ယုန်ဟာ ဒီအိမ်မှာသာ မနေချင်တော့တာ မဟုတ်၊ ဒီဘဝ၊ လူ့အဖြစ်ဆိုတာကြီးမှာပါ

မနေချင်တော့တာပါ။ တိမ်ညိုမည်းတွေမှာတောင် ငွေနားကွပ်ကလေးတော့ ပါမြဲဆိုပေမဲ့ ယုန့်ကံဆုံးမိုးမှောင်တွေမှာတော့ ငွေနားကွပ်ဝေးလို့ ငွေရောင်အစက်အပြောက်ကလေး တစ်ခုတလေတောင် ပါမလာခဲ့ပါ။ ခဲပုပ်ရောင် ညိုညစ်ညစ်နှင့် မှိုင်းမှုန်၊ မှောင်မှိုန်၍သာ ယုန့်ဘဝကြီး ဆိတ်သုဉ်းနေရပါတော့သည်။

စင်စစ် ... တံခါးခေါက်စရာ မလိုပါ။ တံခါးက မေမေ ဖွင့်ထားခဲ့ပြီးသား။ ခန်းဆီးတော့ ချထားသည်။ သို့ပေမဲ့ ဖွင့်ထားသော တံခါးရွက်ကို ဂျောင်းဂျောင်းမြည်အောင် ခေါက်သံ ထွက်လာ၏။ စိတ်မရှည်နိုင်ကြောင်း၊ တံခါးခေါက်သံမှာပင် ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည်မို့ ကိုကိုပဲဟု သိလိုက်သည်။ ယုန့်အခန်း ထဲသို့ ဝင်လာတတ်သူကလည်း မေမေနှင့် ကိုကိုပဲရှိ၏။ ဦးလေးက လာလေ့မရှိ၊ ခင်လေးကျတော့လည်း သူများက ဘီးလှည်းကို တွန်းပို့မှ ရောက်ရတာ။ သူ့ဘာသာ ဘီးကလေးတွန်းလာရလျှင် သိပ်များများ မတွန်းရသေးခင်မှာ လက်တွေ့က နာပြီ။

“ဝင်ခဲ့ပါ”

ယုန့်က အိပ်ရာပေါ်မှာ ထထိုင်၍ ခုတင်စွန်းမှာ ခြေတွဲလောင်း ချလိုက်သည်။ ဝင်လာသူက ထင်သည့်အတိုင်း ကိုကို ပါပဲ။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မဖြစ်ပါဘူး”

“ထမင်းမစားဘူးဆို”

“မဆာသေးလို့ပါ”

“ညနေက နင် ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့ကို ပြန်မမေးနဲ့။ ငါက မေးခွန်းထုတ်ရင် အဖြေပဲ ရချင်တယ်။ မေးခွန်း ပြန်ရချင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ နင် ဘာဖြစ်လဲဆိုတာ နင့်ဘာသာ သိတယ်။ နင် အသိဆုံး။ ငါ မသိနိုင်ဘူး။ နင် ပြောပြ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“နင်က ငါ့ကို မရှက်ဘူးလားတဲ့”

“ကိုကို ဆော့နေပုံက ကလေးပေါက်စလိုပဲ။ ရှက်မှမရှက်တာ၊ တူကိုဆေးထိုးအပ်လုပ်ပြီး ဆော့ရမဲ့ အရွယ်လား၊ ဘယ်ကရလာမှန်း မသိတဲ့ ဘောလုံးကို ကြိုးတပ်ပြီး ပိကျိ ပိကျိ နှိပ်ဆော့ရမည့် အရွယ်လား၊ တစ်ထွာကျော်ကျော် လေးရှိတဲ့၊ ကလေးကစားတဲ့ နားကြပ်နဲ့ ရင်ဘတ်ထောက် စရာလား”

မပြောပါဘူး ရည်ရွယ်ထားပါလျက် နှုတ်ကပွင့် ဆွက်၏။ စင်စစ် ... ယုန့်က မနာလိုတာပါ။ အဲသည်မြင်ကွင်းကို ယုန့် မကြည့်နိုင်တာပါ။ မမြင်ချင်တာပါ။ ဒီတော့ ... ဒီမြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်ထွန်းအောင်လုပ်သည့် ကိုကိုအပေါ်မှာ ဒေါသတွေ ပြိုကျရောက်ရသည်။ ခင်လေးမှာက အပြစ်မှ မရှိဘဲ။ အပြစ်ရှိ

သူက ကိုကို။ ကိုကိုကိုပဲ အပြစ်တင်သည်။ ကိုကိုကိုပဲ စိတ်ဆိုးသည်။ ကိုကိုကိုပဲ ထုချင် ရိုက်ချင်သည်။ အဲဒါတွေအားလုံးဟာ ကိုကိုကို ချစ်သွားမိရတဲ့အတွက် ထွက်ရသော ဒေါသတွေပဲ မဟုတ်လား။

“ကစားတာ ရှက်စရာလား၊ ငါးပါးသီလနဲ့လည်း မငြိစွန်းဘူး၊ သူ့အသက် သတ်သလား၊ သူ့ဥစ္စာခိုးသလား။”

“ကိုကို ... ငါးပါးသီလက လူတိုင်း စောင့်ထိန်းအပ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားဖြစ်တာ မှန်တယ်၊ စောင့်ထိန်းရမဲ့ တရားတွေက အဲဒီ ငါးပါးတည်းနဲ့ မလုံလောက်ဘူး၊ အများကြီး ကျန်သေးတယ်”

“ဘာတွေလဲ ... မသိဘူး။”

“ကိုကိုနဲ့ ခင်လေးဟာ ဘာမှတော်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကိုကို ဒီလောက်ပွေ့ဖက်ရင်းနှီးစရာလား။”

“ဘာ”

“ကိုကို ကြိုက်တယ်ဆိုရင်တောင် ခင်လေးက ဝေဒနာသည်မို့ လက်ထပ်လို့ဖြစ်တဲ့ မိန်းမသား မဟုတ်ဘူး၊ ခင်လေးစိတ်မှာ ယောက်ယက်ခတ်အောင် ကိုကို မလုပ်သင့်ဘူး၊ ကိုကိုက လူကြီး၊ ကိုကိုက ဆင်ခြင်ရမယ်၊ ကိုကိုက ညှာရမယ်”

“တော်တော့”

ကိုကို အော်သံကျယ်လွန်းသည်မို့ ယုန်ကလန်ဖြန့်တိတ်သွားရတော့သည်။ တကယ်တော့ ... ယုန် နှုတ်ဖျားမှ

သူကသည့် စကားတွေမှာ တချို့တစ်ဝက်သာ ယုန် ဆန္ဒဖြစ် ရှိတချို့တဝက်က လှည့်ပတ်ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြောချင်တာ ...

“ကိုကို ... ခင်လေးကို အဲဒီလောက် တယုတယလုပ်တာ ယုန် မကြိုက်ဘူး၊ ယုန် မကြည့်နိုင်ဘူး၊ ယုန် မနာလိုဘူး၊ ယုန် သဝန်တိုတယ်” ... ဟူ၍ပါ။

အဲသည်လောက် ဝါကျတိုတို ပြောချလိုက်ရုံနှင့် ယုန် မျက်နှာတစ်ခုလုံး မို့အစ်ယောင်ယမ်းအောင် ငိုထားရသည့် အကြောင်းက ခိုင်လုံသွားမှာ ဖြစ်သည်။ သို့ပေမဲ့ ပြောဖို့မသင့်ဘက်သည်မို့ ဝါကျရှည်များနှင့် လှည့်ပတ်ပြောရတော့ လိုရင်းမထိ။ ယုန်ခံစားရပါသည်။ ယုန်က ပြောရင်း မျက်ရည်ကျပြန်၏။ ယုန်ရင်ထဲမှာ ပေါက်ကွဲနေသည်။ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်ကြံကွဲနေသည်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နာကျင်နေသည်။

ယုန်ကကျတော့ ချစ်လိုက်ရတာ၊ သည်းခံလိုက်ရတာ၊ ကိုကိုကရိုက်ထ မှန်သမျှ လိုက်လျောဆောင်ရွက်ပေးလိုက်တာ၊ ကိုကို ဗိုလ်ကျအနိုင်ကျင်သမျှ အပြုံးနှင့် ကြည်ဖြူလိုက်ရတာ။ ဒါတွေ အားလုံးဟာ ကိုကိုဆီမှာ အရာမထင်ခဲ့ဘူးတဲ့လား။ ကိုကို တစိုးတစိကလေးတောင် မခံစားတတ်ဘူးတဲ့လား။

ကိုကို ရက်စက်တယ်။

ကိုကိုက ယုန်ကို မရွေးချယ်ဘူးတဲ့လား။ ကိုကိုက ခင်လေးကိုမှ ရွေးချယ်သွားသတဲ့လား။ ကိုကိုရယ် ... ယုန်ပြိုင်ဘက်က ခင်လေးတဲ့လား၊ ခင်လေးကို ယုန် မမုန်းတီးပေမဲ့ ခင်လေးနှင့် ယှဉ်လျှင်တော့ ယုန်က အနိုင်ရချင်တာ မှန်သော

တရား မဟုတ်ဘူးလား။ ကိုကိုက ယုန်ကို ပိုလိယိုဝေဒနာရှင်ကလေးရှေ့မှာ ကျရှုံးစေခဲ့တာလား။

ယုန် ငို၏။

“မျက်ရည်က ဘာလို့ ကျရပြန်တာတုန်း”

“ငိုချင်လို့”

“ငါ ... ခင်လေးကို ဆရာဝန်လုပ်တမ်း ကစားတာမှ နင် ဒီလောက်ငိုနေတာ ငါ နားကိုမလည်ဘူး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မသိဘူး”

“မသိလို့ရမလား၊ နင်ဖြစ်တာ နင်သိမှာပေါ့”

“ကိုကိုမှ မဆင်ခြင်ဘဲ”

“ဘာကိုဆင်ခြင်ရမှာလဲ”

“ပြောပြီးပြီ ... ခင်လေးက သူစိမ်း၊ ကိုကို အဲဒီလို ပလူပလဲ သွားလုပ်နေသင့်သလား”

“မလုပ်သင့်ဘူးပဲထား၊ အဲဒါ ... နင်က ဘာဝင်ငိုနေတာလဲ”

ယုန်က ကိုကိုကို အလန့်တကြား မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ယုန် ရင်ထဲထိ ထွင်းဖောက်လျက်ရှိသော ကိုကိုဓာတ်မှန် မျက်လုံးတွေကို ယုန် ကြောက်သွားသည်။ ကိုကိုမေးခွန်းတွေက ယုန်ကို ဘောင်ကျဉ်းသထက်ကျဉ်းအောင် ကျပ်လာ၏။ ကြာကြာနေလျှင် ယုန်ခံစားချက် အမှန်တွေပေါ်တော့မည်။ ဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ယုန် ရှက်ပါသည်။ ယုန်သိက္ခာအကျမခံနိုင်ပါ။ ပြီးတော့ ... ယုန်မာန။ ကိုယ့်ကို ချစ်မနေသည့် ယောက်ျားတစ်

ယောက်ကိုမှ ကိုယ်က သွားချစ်နေမိတာ အဲဒီယောက်ျား သိစရာလိုဘူးလေ။ ဒါကိုတော့ မာနဖြင့် ကြုံကြံခံရပါမည်။

ယုန်က ခေါင်းကို ပြန်ငဲ့ချ၏။

“ငါနဲ့ ခင်လေးနဲ့ ကြိုက်သွားမှာစိုးရိမ်လို့လား၊ ကြိုက်နေပြီ ထင်လို့လား”

“ဘာမှမဆိုဘူး၊ ကိုကိုဘာသာ ကြိုက်ချင်ကြိုက်”

“မဆိုရင် ဘာလို့ ငိုတာလဲ”

“ငိုတာဟာ ငိုချင်လို့ပဲ၊ အကြောင်းမရှိပေမဲ့ ငိုချင်ငိုမယ်”

“အကြောင်းမရှိဘဲ ငိုရအောင်၊ နင်ရူးနေလား”

“ရူးနေတယ်”

“ရူးရတဲ့ အကြောင်းကိုပြော”

“ရူးချင်လို့ ရူးတာ”

“ယုန်မ ... ငါ စိတ်တိုလာပြီ၊ နင်ဘာဖြစ်တာလဲ မှန်မှန်ပြော၊ မပြောရင် ... ငါ လူတိုင်းကို လျှောက်မေးပစ်လိုက်မယ်၊ မလုပ်ဘူး မထင်နဲ့”

ယုန်က အိပ်ရာပေါ်မှာ မှောက်ချပစ်လိုက်တော့သည်။ ခေါင်းအုံးကို မျက်နှာအပ်၍ အရှက်သည်းစွာ ငိုမိသည်။ သွေးရဲခဲတင်နားသို့ ကပ်လာခါ၊ ယုန်ကို ဆွဲထူသည်။

“ခင်လေးနဲ့ လက်ပွန်းတတီးနေလို့ဆိုပြီး နင် ငိုတယ်၊ ခုလည်း ထပ်ငိုလိုက်ဦး၊ နင့်ကို ငါ ဆွဲထူလိုက်တယ်လေ”

“ယုန်တို့က မောင်နုမ၊ တစ်သက်လုံး ဒီလိုပဲနေလာတာ”

“နင် ဘာဖြစ်တာလဲ မှန်မှန်ပြော”

“ကိုယ့်အစ်ကိုကို နှမြောတာ”

“ဘာ ...”

“ယုန်က ယုန်အစ်ကိုကို ကိုယ်ကျင့်တရား ထိန်းသိမ်းတဲ့ အစ်ကို ဖြစ်စေချင်တယ်။ သူ့စိမ်းမိန်းကလေးတွေအပေါ်မှာ အသားယူပြီး ပလူးပလဲ နေတတ်တဲ့ အစ်ကိုမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး။ ကိုကိုက ယုန် မဖြစ်စေချင်တာဖြစ်တော့ ယုန် ဝမ်းနည်းတယ်။ နှမြောတယ်။ ရှက်တယ်။ ကိုကိုလုပ်ပုံ၊ ကိုကို နေပုံ ထိုင်ပုံက လူကြီးလူကောင်း မဆန်ဘူး။ ကလက်တယ်”

“ယုန်မ”

သွေးရဲ ... ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချဖို့ လက်တစ်ဖက် မြှောက်တင်လိုက်ပြီးမှ မရိုက်တော့ဘဲ ပခုံးကိုသာ ဆောင့်တွန်းလိုက်တော့သည်။ ယုန် အကြောက်လွန်၍ မျက်စိတွေပြာလျက် မိုက်ခနဲတောင် ဖြစ်သွားရသည်။ အိပ်ရာခုတ်ဘက်သို့ လဲကျသင့်ပါလျက်၊ ယုန်က မိုက်ခနဲအမှူးနှင့် ကိုယ်တစ်ပတ်လည်ကာကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အထိန်းမဲ့စွာ ပြုတ်ကျသွားတော့၏။ တစောင်လဲကျသည်မို့ အောက်ဘက်ပိသော နားရွက်နှင့် နားထင်တစ်ဖက် အသည်းခိုက်အောင် နာလေသတည်း။

“နင် ငါ့ကို တိတိကျကျ စော်ကားလိုက်တာပဲ။ ငါက မိန်းမမြင်တိုင်း လက်ညှိုးထိုးနေတဲ့ကောင်လား။ ငါဘာကောင်ဖြစ်သွားလဲ၊ နင် တော်တော်လူပါးဝပါလား။ မေမေမြှောက်စားလို့ နင် ရောင့်တက်ပြီး ဒီထိတောင် ဝေဖန်ခဲ့လာပြီ။ နင့်ကိုယ်နင် ဘာမှတ်နေလဲ”

ယုန် မျက်စိကလေး မှိတ်ထားလိုက်တော့သည်။ ဖီးဒယိုင်နှင့် ကျုံးထ၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျုံးကျုံးကလေးထိုင်သည်။ ကုတင်စွန်းကိုရအောင် ရွှေ့မှီလျက် နားထင်လေးကို သက်ဝါးနှင့် အုပ်၏။ အရမ်းနာပါသည်။ အသားလည်း နာ၏။ အသည်းလည်း နာ၏။ ယုန် မနာလိုဝန်တို့စွာ ငိုကြွေးခဲ့သည်ကို ပြောမထွက်ပါလေတိုင်း လှည့်ပတ်ပြောဆိုမိသော ဝါကျတွေကြောင့် ကိုကိုက ရက်စက်စွာ တွန်းပစ်၏။ ကိုကိုဟာ ယုန်ကို နည်းနည်းကလေးမှ မညှာတာ မကြင်နာတာ သေချာရပါပြီ။

ကိုကို ရိုက်တာများတော့ ပန်းနှင့် ပေါက်သလောက်၊ ခေါင်းပေါ် ဒေါနခက် ကြွေကျသလောက် ထင်ခဲ့ဖူးသည်။ ကိုကို အရိုက်ကို ခံခဲ့ရတာ ဆန်းမှ မဆန်းဘဲ။ ခုတော့ ... ဆန်းပြီ။ အသားနာ၍ အသည်းထဲကပါ နာပြီ။ ကိုကိုကို ယုန်က ချစ်ရသလောက် ကိုကိုက ရက်စက်လွန်း၏။ မချစ်လျှင်တောင်မှ၊ အားနွဲ့မျိုး မိန်းမသားတစ်ယောက် အနေနှင့် သူ မညှာတာ။

“ခင်လေးက လူ့ပြည်မှာ ကြာကြာနေရမဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာ ရောဂါတွေကစုံ ... လို့။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သူ့အခန်းထဲမှာ သက်မဲ့တွေနဲ့ အဖော်လုပ်ပြီး အထီးကျန် ခြောက်သွေ့နေရတာ”

ကိုကိုရယ် ... ယုန်လည်း အထီးကျန် ခြောက်သွေ့နေရသူပါပဲ။ သက်ရှိအဖော်တွေ ရှိပေမဲ့ ယုန် မျှော်လင့်တဲ့ အဖော်တွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ယုန် ချစ်ရသူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ငါက ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ နောက်ပြောင်တော့ သူ့ခမျာလေး စိတ်လန်းတယ်။ ရယ်ကာမောကာ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီကတွက်

ဦးလေးကလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်။ ဦးလေး ကျေးဇူးတင်တာ မတင်တာ ထားပါ။ ငါဆိုတဲ့ကောင်က ဘယ်သူ့ကျေးဇူးတင်ကို ဂရုစိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့စေတနာနဲ့ငါ့လူသားချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ ကူညီတာ။ သနားလို့ ဖေးမတာ။ ဒီကောင်မလေးကိုပါ ပွေ့ဟယ်ချီဟယ် လုပ်နေရပေမဲ့ ...

“မသမာတဲ့စိတ်နဲ့ ဆိုရင် လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူး။ အလွန်ရိုးသားတဲ့စိတ်နဲ့ ချီတာ ပွေ့တာ။ နေရာရွှေပေးတာ။ သူ မပျော်ပျော်အောင် ငါက ကြံဖန်ကစားပေးတာ ဒါဟာ ချီးကျူးဖို့တောင်ကောင်းတဲ့ ငါ့ရဲ့စေတနာပဲ ...

“ရှက်စရာလည်း မလိုဘူး။ ကဲ့ရဲ့စရာလည်း မလိုဘူး။ ဝေဖန်စရာလည်း မလိုဘူး။ ငါ့ကို ဒီလိုပြောရတာ နင်တစ်ယောက်မဲရှိတယ်။ ငါ့ကို နှစ်ပြားမတန်အောင် ဝေဖန်တာ နင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ယုန်မ ... ငါ့ကို ရဲရဲကြည့်စမ်း”

ယုန်မေးစေ့ကို အတင်းလာဆွဲမော့ပြန်၏။

“အာ ... နာတယ်”

ယုန်က နားထင်လေးကိုဖိ၍ အော်၏။

ယုန် တကယ်နာရှာတာပါ။ နားအုံကို အရိုက်မခံ

ရပေမဲ့ နားအုံပွင့်သလို ခံစားရပြီး နားတွေအူနေ၏။ တကယ်စီးကျမလာပေမဲ့ နားထဲမှာ သွေးတွေထွက်သလို ခံစားရသည်။

“ယုန်မ ... နင် တကယ်နာနေတာလား”

သွေးရဲက ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။

“မထိပါနဲ့ ... အရမ်းနာတယ်”

“ဟာကွာ ... ဆောရီးကွာ၊ ဘာနဲ့ ဆောင့်မိသွားတာလဲ”

“မသိဘူး။ နားရွက်ထဲက သွေးတွေ ထွက်နေပြီလားလည်း မသိဘူး”

“ပြစမ်း”

ယုန် မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို သူ့လက်ဖဝါးနှစ်ဖက် ခံထည့်၍ စက္ကူတစ်ရွက်နယ် ပယ်ပယ်နယ်နယ် လှည့်ပြန်၏။

“မထွက်ဘူး ... ဆေးခန်းသွားမလား”

“ကိုကိုက တစ်သက်လုံး ယုန်ကို ရိုက်လာတာပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက ကိုကို စိတ်ဆိုးရင် ရိုက်ခဲ့တာပါ။ နည်းနည်းကြီးလာလို့ အရိုက်လွတ်ပြီလားလို့ ထင်ပေမဲ့ အရိုက်ခံရတုန်းပါပဲ။ ယုန်က မွေးစားသမီးပဲ။ အရိုက်ခံရလဲ ... မေမေ့ အရိပ်မှာ ခိုလှုံခွင့်ရတဲ့ ကျေးဇူးနဲ့စာတော့၊ ပြစ်ဒဏ်က နည်းတောင်နေပါသေးတယ်”

“ပြောပြန်ပြီ။ ယုန်မ ... နင့်စကားတွေ သိပ်များနေတာပဲ။ ပြောလိုက်ပလားဆိုလည်း ခနီးခနဲနဲ့၊ နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ နင် ဘယ်လိုပဲပြောပြော၊ ခုကိစ္စမှာ ငါတကယ်တောင်းပန်တယ်။ ငါ့ကို ပြန်ရိုက်မလား၊ သနပ်ခါးတုံးနဲ့ ထုချင်ထု”

“မထုပါဘူး”

“ငါ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူးဟာ၊ ငါက တွန်းရုံတွန်းတာ၊ မွေ့ရာပေါ် ကျမယ်ထင်တာ၊ နင်က တစ်ပတ်လည်ပြီး ကျသွားလို့ပါ။ ဒီမှာ ... ငါ ကတိပေးတယ်။ ဒီနေ့က

စပြီး နင် ဘာပြောပြော၊ ငါ့ကို ထိုင်ဆဲနေရင်တောင် နင်ကို ငါ မရိုက်တော့ဘူး၊ နင် ယုံတော့”

ယုန်က အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေချင်စိတ်ကြောင့် ကျုံးရုန်းထရှာ၏။ သွေးရဲက ဝင်တွဲသည်။

“အိပ်မလိုလား”

ယုန်က ခေါင်းညိတ်ပြတော့၊ ယုန်ကို ဈေးခနဲကောက်ပွေ့လျက် ခေါင်းအုံးပါ အကျအနုဖြစ်အောင် မွေ့ရှာပေါ်တင်၏။

“ဆေးခန်းပြမလား”

“မပြပါဘူး”

“မေမေ သိရင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးတော့မှာပဲ”

“ပြန်မတိုင်ပါဘူး၊ ငယ်ငယ်တုန်းက တစ်ကျောင်းတည်းနေခဲ့ဖူးတာပဲ၊ ကိုကို ကျောင်းပြေးလို့ မိဘခေါ်စာပေးလိုက်လို့ ယူလာမိတုန်းက လက်သီးနဲ့ထိုးထားတာကို သတိရနေပါတယ်”

“ယုန်မ ... နင် ဒါကို သေချာမှတ်ထားတာလား”

ယုန်က မျက်ရည်မကျတော့ပါ။ သွေးရဲကို ကျောခိုင်းနေလိုက်၏။ ကျောခိုင်း အနေအထားမှာနေမှ၊ နာနေသောနားထင်က အပေါ်ဘက်ရောက်ပြီး သက်သာသည်။ သွေးရဲဘက်သို့ လှည့်လျှင် နားထင်ကိုပိ၍ ပိုနာနိုင်ပါသည်။

“ဘာစားမလဲ၊ ငါ ယူလာခဲ့ပေးမယ်”

ယုန် ခေါင်းတွေ တစစ်စစ်ကိုက်၏။ နားထင်နှင့် နားရွက်က နာ၏။ ခေါင်းကိုက်ရာတွင် မူးနောက်ခြင်းလည်း ပါ၏။ ငိုရလွန်းသည်မို့ မျက်စိတွေက ကျိန်းစပ်နေ၏။ နဂိုကတည်း

က မျက်ခွံမို့ရသည့် အထဲ တအားငိုထားသောကြောင့် မျက်ဝန်းအိမ်ကြီးက ပေါက်ထွက်လုနီးပါ ဖောင်းကြွမို့အစ ယောင်ယမ်းနေ၏။

“အိပ်ပဲ အိပ်နေလိုက်တော့မယ်”

“ယုန်မ ... ခွင့်လွှတ်တယ်မှလား”

ယုန်က ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါ။

“နင့်ကို သနားလို့ ငါ တစ်ခုခု လုပ်ပေးချင်တယ် ယုန်မ။ နင်မုန်းတဲ့ ဟိုကောင်မလေးကို ငါ ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့မယ်၊ ဒီကောင်မလေးမှာ အပြစ်မရှိဘူးကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ... နင် ကသူ့ကိုမုန်းတယ်မှလား၊ နင့်အတွက် ငါက တစ်ခုခုပြန်လုပ်ပေးချင်လို့၊ ဒီညပဲ ဖုန်းဆက်ပြီး ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့မယ်၊ ကျေနပ်နော်”

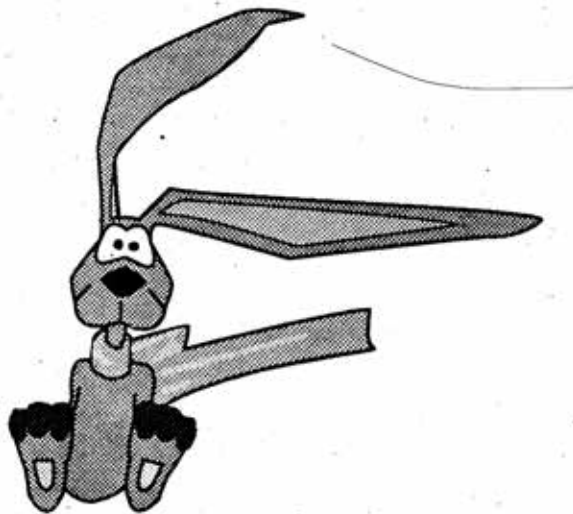
သွေးရဲက ယုန် ပခုံးနား လက်မောင်းသားလေးကို တစ်ချက်ပုတ်ကာ ထွက်သွားတော့သည်။

“တံခါးစေ့ခဲ့ပါ”

“ကောင်းပြီ”

မျက်ရည်ခမ်းပြီမို့ မျက်ရည်မကျငြား၊ ယုန်ရင်ထဲမှာ သည်းထန်နေသည့် မုန်တိုင်းက မျက်ရည်မိုးတွေပါ။

ယုန် ... တော်တော်လေး စကားနည်းသွားသည်။
 သွေးရဲကို ရှောင်နိုင်သလောက် ရှောင်၏။ တွေ့သည့်အခါမှာ
 ကက်ဟက်ပက်ပက် မရှိ။ မလှုပ်တလှုပ်ကလေး ဖြစ်နေသည်။
 ခင်လေးနှင့်တော့ အရောတဝင် မပျက်ပါ။ ခင်လေးကို ကူညီစရာ
 ဘာ ခါတိုင်းလိုပဲ ကူညီသည်။ ခင်လေးကို ကူညီပြီးလျှင် ကိုယ့်
 အခန်းထဲ ကိုယ်ဝင်၍ စာကျက်လျှင်ကျက်၊ ဝတ္ထုဖတ်ချင်ဖတ်၊
 အဆေးတိတ်ဆိတ်စွာ ငြိမ်သက်ချိန်များလာတာ သိသိသာသာ
 ။

ဒေါ်ခင်စောမွန်က သတိထားမိပေမဲ့၊ ဘာဖြစ်နေ
 သေး ... လာမမေးပါ။ မေးလျှင် မဖြေဘဲနေချင်နေမည်။ အကြောင်း
 ကား တစ်ခုခုကို ဆွဲလွှဲပြု၍ ညာချင်ညာမည်။ အဖြေမှန်မရမှာ
 သေချာသည်မို့ မေးမနေတော့ဘဲ၊ မသိမသာ အကဲခတ်နေရတော့
 ။

“ယုန်မ ... နေကောင်းရဲ့လား”
 သွေးရဲက ... ယုန်မည်း၊ ယုန်စုတ်၊ ယုန်ပုပ် ခေါ်
 ခြင်း နည်းပါးသွား၏။ နည်းဆို မရှိသလောက်ပါပဲ။ “ယုန်မ”
 ဟုပဲခေါ်ကာ ပုံမှန်ဆက်ဆံသည်မို့ ခါတိုင်းလို တရင်းတနှိုးမရှိ။
 အပြောင်အနောက် ကင်းသလို ရန်ပွဲတွေလည်း ငြိမ်းနေရတော့
 သည်။ ဒီရက်တွေမှာ ယုန်ကပဲ ထင်လိုလားမသိ၊ ခင်လေးနှင့်
 လည်း နည်းနည်းပါးပါး ကင်းကင်းနေသည်ဟု ထင်၏။ ခင်လေး
 ကတောင် ပြောရှာပါသေးသည်။

“ကိုကိုရော ယုန်ရော ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ခင်လေး
 ကို ရှောင်ဖယ်ဖယ်နဲ့”

“မရှောင်ဖယ်ပါဘူးနော်၊ ယုန်က ဝိုင်းလုပ်ပေးပါတယ်
 ခါတိုင်းလို အချိန်ဖြုန်းလို့ သိပ်မရတော့ဘူး၊ စာမေးပွဲနဲ့
 လို့ စာစကျက်ရပြီ ခင်လေးရဲ့”

“ကိုကိုလည်း စာကျက်နေပြီ ထင်တယ်”

“ပြောတတ်ဘူး၊ စာပဲကျက်သလား၊ စာအုပ်ပိုက်ပြီး အိပ်
 သလား၊ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ရည်းစားစာ ခိုးရေးမေ
 သလား”

ယုန်က ခါတိုင်းပုံစံမျိုး (ကိုကို မရှိသောကြောင့်)၊
 ပြော၍ ရယ်၏။ ခင်လေးက ကိုကို အကြောင်း ပြောတိုင်း မျက်
 ဝန်းကလေးတွေ လက်ဖြာသည်။ ခင်လေး ... ကိုကိုကို ချစ်စ
 တာ ယုန် သိပါသည်။ ကိုကိုကတော့ ရိုးသားသည်ဆိုပဲ။ ကိုကို
 က ရိုးသည်ဟုပြောလျှင် ယုန် ယုံကြည်၏။ ကိုကိုက ဆိုးသာဆို
 တာ၊ တေသာတေချင်တာ၊ စကားကိုတော့ အမှန်ပြောတာ များ

သည်။ သိပ်မညာတတ်ပါ။ ညာပြီးလျှင်လည်း သူ့မျက်နှာ မလုံ
 မလဲကြောင့် အညာပေါ်ရသည်ချည်း။

ကိုယ့်ကို ချစ်မနေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
 ချစ်ရသော မိန်းမသား၏ ရင်ကွဲနာကို ယုန်က ကောင်းကောင်း
 ကြီး ခံစားရပြီးပါပြီ။ အဲသည်ဒုက္ခမှ ယုန် ရုန်းထွက်နိုင်ခဲ့ပြီဟု
 ထင်၏။ ရုန်းထွက်မရသေးဘူး ဆိုလျှင်လည်း မရ၊ရသည်ထိ၊
 ယုန် ဆက်လက်၍ ကြိုးစားရုန်းထွက်ရမှာ ဖြစ်၏။ ကိုယ့်ကို
 ချစ်ရုံမျှမက၊ ရက်စက်တတ်သေးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်
 ချဲ့မှာ ဒူးထောက်ကျဆုံးရသည့် မိန်းမညံ့ မဖြစ်လိုပါ။

တစ်လောကလုံးတွင် ရှိသမျှ သက်ရှိသက်မဲ့ မှန်
 သမျှ ယုန်ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာ ဘာမျှမရှိသော ယုန်က “မာန”လေး
 ဘစ်ခုကိုတော့ စွဲမြဲစွာ ပိုင်ဆိုင်လိုပါသည်။ ကိုကိုကို အစ်ကို
 ဘစ်ယောက်နှယ် ဆက်သဘောထားကာ ခင်မင်ကျေးဇူးတင်မြဲ
 ခဲ့စေဖို့၊ ယုန်စိတ်ကို ယုန် ကြိုးစားနေပေးရပါသည်။ တကယ်
 ဘာ ... ယုန်စိတ်အမှန်နှင့်ဆိုလျှင် ကိုကိုရိုရာ ဤအိမ်ကြီးမှာ
 ဘာင် ယုန် မနေချင်တော့ပါ။ ကိုကို ရိုရာဒေသကို ကွင်းရှောင်
 အပ်သော ရပ်ဝန်းအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ အဝေးဆုံးသို့ ပြေးချင်
 ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ... ယုန် မပြေးဖြစ်ခဲ့။

မေမေ ကျေးဇူးကို ထောက်ထားရမည်။ မထောက်
 ထားချင်ပါဘူး ဆိုလျှင်တောင် ယုန်မှာ ပြေးစရာမြေမရှိပါ။ ခိုလှုံ
 စရာ အရိပ်မရှိပါ။ ယုန်သည် မပျော်ပိုက်နိုင်တော့ပြီဖြစ်သည့်
 အရပ်မှာ သူတစ်ပါး၏ ကျေးဇူးတွေကို ထပ်တလဲလဲ အပိမံလျက်
 ခိတ်ဆင်းရဲစွာ နေနေရဦးမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုကိုက ဒီနှစ် နောက်ဆုံးနှစ်နော်”

“အင်း ... မာစတာတက်ဖို့ ကွာလီဖိုင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစား နေသလားမှ မသိတာ”

ယုန် ကိုယ်တိုင် မယုံကြည်သော ဝါကျကို စကား လှရုံ၊ ယုန် ပြောတတ်နေပါပြီ။

“ကျောင်းပြီးရင် ဘာလုပ်မယ်လို့ ပြောလဲ”

“ယုန် မသိပါဘူး”

“ခင်လေးက ... ဖေဖေ အလုပ်ထဲ ထည့်ပေးပါလို့ ဖေဖေ ကို ပူစာထားတယ်၊ ဟုတ်တယ်လေ ... ဖေဖေ အသက် ကြီးလို့ နားချင်ရင် ဘယ်သူဆက်လုပ်မဲ့သူ ရှိလို့လဲ၊ ယုန်လည်း ဖေဖေဆီမှာပဲ လုပ်ပေါ့၊ ယုန်နဲ့ ကိုကိုက အလုပ်လုပ်ကြ၊ ခင်လေးက ထိုင်စားမယ်”

ခင်လေးက ပြုံး၍ ပြော၏။

“ယုန် လုပ်ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး၊ ဦးလေးကို ယုန်အတွက် တော့ မပြောနဲ့ဦး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ယုန် ... ကျူတာလျှောက်ချင်တယ်၊ ပြီးရင် မာစတာ တက်မယ်၊ ပီအိမ်ချီဒီ တက်မယ်၊ ဆရာဝန် မဟုတ်ပေမဲ့ ဒေါက်တာဆိုတဲ့ဘွဲ့ကို ကြိုက်တယ်၊ ယုန်ဘဝမှာ မက်မော စရာဆိုလို့ ပညာရေးပဲရှိတယ်၊ ယုလို့ရသလောက်ဘွဲ့တွေ တစ်ဘွဲ့ပြီးတစ်ဘွဲ့ ယူချင်တယ်”

“ယုန်က အိမ်ထောင်မပြုဘူးလား”

“ပြုဖြစ်မယ် မထင်ဘူး”

“မေမေက စီစဉ်ချင် စီစဉ်မှာ”

“မထင်ပါဘူး၊ မေမေက သားသမီးတွေကို အိမ်ထောင်ရေး လွတ်လပ်ခွင့် ပေးမှာပါ”

“ခင်လေးက ထင်နေတာ၊ သိလား၊ မေမေက ယုန်နဲ့ကိုကို နဲ့ကို စီစဉ်မှာပဲလို့၊ မေမေ တစ်ခါကလည်း ပြောဖူးတယ် မှလား”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မေမေ ပြောတုန်းကတည်းက ဘယ်သူ ကမှ လက်မခံတာ၊ ကိုကိုကလည်း မကြိုက်ဘူး၊ ယုန် ကလည်း မကြိုက်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်၊ ကိုကိုက ချောသားပဲ”

“ချောတိုင်းသာ ကြိုက်ရရင်၊ လောကမှာ ကြိုက်စရာ လူချောတွေ အများကြီးပဲ ခင်လေးရဲ့”

“သဘောလဲ ကောင်းပါတယ်၊ ကိုကိုက ဘုဿာကျတာ၊ စိတ်ရင်း သိပ်ကောင်းပါတယ်”

“သူများတွေနဲ့ ဆိုရင် ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်”... ဟု

နံ ပြောလိုက်ချင်၏။

“ပြီးတော့ ... ယုန်ကိုဆိုရင် ကိုကိုက အရိုက်အနက် အထိုးအကြိတ်တွေနဲ့ သိပ်နိုင်တာ။ ကိုယ် တစ်သက်လုံး ကြောက်သွားရမဲ့ ယောက်ျားမျိုး၊ ကိုယ့်ကို တစ်သက် လုံး နိုင်စားသွားမဲ့ ယောက်ျားမျိုး၊ ယုန် မယူချင်ပါဘူး၊ ကိုကို ကို အစ်ကိုရင်းလို ချစ်နေတဲ့ အချစ်ကိုလည်း ပြောင်းလဲလို့ မရဘူး၊ ကိုကိုကို အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ တစ် သက်လုံး လေးစားသွားမှာပါ”

“ယုန်မှာ ချစ်သူရှိလားဟင်”

“မရှိပါဘူး”

“ကိုကိုမှာတော့ အများကြီးပဲနော်၊ ကိုကိုက အဲဒါ ချစ်သူတွေမဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ရည်းစားတွေတဲ့၊ ဖြစ်လိုက် ပြတ်လိုက်ပဲတဲ့။ ချစ်သူနဲ့ ရည်းစား ... ဘာကွဲလဲဟင်၊ ခင်လေးတော့နားမလည်ပါဘူး”

“ယုန်လည်း မသိပါဘူး၊ ကိုကိုပဲ မေးကြည့်”

“ကိုကိုကို ရည်းစားတွေ အားလုံးနဲ့ ပြတ်စေချင်လိုက်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“လူပျိုကြီး ဖြစ်စေချင်လို့။ ဒါမှ ခင်လေးတစ်သက်လုံး အားကိုးရမှာ၊ ကိုကို မိန်းမယူသွားရင် ခင်လေး ဘယ်သူကို သွားအားကိုးရမှာလဲ”

ဪ ... ခင်လေးရယ်။ မင်းမှာ ဖခင်ရင်း ရှိနေတယ်သေးတယ်။ ယုန်မှာသာ ဘာမှ မရှိတာလေ။ ဘွဲ့ကလေးတစ်ခု ရသည်ထိတော့ မေမေ ကျေးဇူးရိပ်မှာ ကျိတ်မိတ်ခိုလှုံရမှာပါ။

“ကိုကိုက ဆိုးတော့ ဆိုးတယ်နော် ... ဖေဖေနဲ့ မေမေခဲလက်ထပ်ပြီးကာစတုန်းက၊ ဖေဖေကို ကိုကို ချောက်ချတာတွေလေ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ကိုကိုကို စိတ်ဆိုးတယ် ခုတော့လည်း ရယ်စရာကြီး ...

“ဖေဖေ အတက်ချီကေ့စံထဲ ဖားထည့်ထားတာတို့ ဖေဖေ ရုံးခန်းကဖုန်းကို ခေါ်လိုက်၊ ဖေဖေထူးရင် ချပစ်လိုက် ဆယ်ခါလောက် လုပ်တာတို့၊ ကိုကိုက အသက်သ

ကြီးတယ်၊ ဆော့ပုံက ကလေးလိုပါ၊ နှစ်သိန်းတန်လက်သီး ကျွေးခဲ့တယ် ဆိုတုန်းကလည်း ကြည့်ပါလား ...

“သူပဲ တစ်ဖွဲ့တစ်နွဲ့ ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး စည်းရုံးလိုက်သေးတယ်၊ သရက်ရွက်နုတွေ ရအောင်ယူပြီးမှ ထိုးတာ၊ ဘယ်လောက် ရယ်စရာကောင်းလဲ၊ ကိုကိုကို ရဲစခန်းက ဖေဖေ သွားထုတ်ရတာ အဲဒီတစ်ကြိမ်တည်း မဟုတ်ဘူးနော် ... ယုန် မှတ်မိလား၊ ဘယ်နှခါလဲ”

“အင်း ... သုံးလေးခါလောက် ရှိမယ်”

“အားလုံး ရန်ဖြစ်လာတာချည်းပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်လေး စိတ်ထင်လို့ပဲလားတော့ မသိဘူး၊ ကိုကိုနဲ့ ယုန်နဲ့ ရန်ဖြစ်ထားကြသလားလို့”

“မဖြစ်ပါဘူး”

“စကားမပြောကြဘူးတောင် ထင်တာ”

“ပြောပါတယ် ... စာမေးပွဲနီးလို့ ကိုယ့်စာကိုယ်လည်း ကျက်ရတယ်၊ သူ့စာသူကျက်ပြီး စိတ်တိုနေတဲ့ ဒေါသစက်ကွင်းကလည်း လွတ်အောင်ရှောင်နေရတယ် ခင်လေးရဲ့”

“အဟင်း ... ဟင်း၊ ကိုကိုက ယုန်ကို သိပ်နိုင်တာပဲ”

“ယုန်က မွေးစားသမီးလေ”

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့၊ မေမေ ကြားရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ”

“ဒါပေမဲ့ ... အမှန်တရားဆိုတာ ဖျောက်ဖျက်လို့ရတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

“စိတ်ဝမ်းမကွဲပါနဲ့ ယုန်ရယ် ... ခင်လေး ဆိုရင်လည်း ယုန်ကို ညီအစ်မလို ချစ်ရတာ၊ ခုတစ်လောလေး ... သိင်္ဂီ နေလို့မကောင်းဘူး သိလား၊ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး”

“ဟင် ... ဦးလေးကို ပြောလေ”

“ဖြစ်တိုင်းလည်း ပြောမနေချင်တော့ဘူး၊ ခင်လေးမှာ သွေးရောဂါတစ်မျိုး ရှိတာရော ယုန် သိလား”

“မသိဘူး၊ ဘာရောဂါတဲ့လဲ”

“ခင်လေးလည်း မသိပါဘူး၊ ဖေဖေက သေချာမပြောဘူး ဆရာဝန်ဆီ ခဏခဏ သွားရတာ ယုန်လည်း တွေ့သားပဲ၊ ခင်လေးလည်း မေးမနေတော့ဘူး၊ သေလည်းအေးတာပဲလို့၊ မသေလည်း သူများလိုမှ မဟုတ်တာ၊ မသေခင်မှာ ကိုကိုတို့ ယုန်တို့နဲ့ ပျော်ပျော်နေသွားချင်တာပါပဲ”

ယုန် ... ခင်လေးကို သနားသွားမိရပါတော့သည်။

“ကိုကိုတို့ ယုန်တို့နဲ့” ... ဟု ဆိုပေမဲ့ သူ ပျော်ပျော်နေချင်တာ ကိုကိုနှင့်ပါ။ ဝေဒနာရှင်မှာလည်း ချစ်တတ်သည့် နှလုံးသားနှင့် မဟုတ်လား။

“ပြီးတော့လေ ... ကိုကိုကို ရည်းစားလက်ကျန်တွေ အကုန်လုံး ဖြတ်စေချင်တယ်၊ ယုန် ပြောပေးမလား”

“အလကား အပျော်တွဲနေတာပါ ခင်လေးရဲ့၊ တချို့လည်း ရိုးရိုးသူငယ်ချင်းပါ၊ ကိုကိုက အဲဒါတွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ပါဘူး”

“ဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်လေးရဲ့”

“တော်ပါသေးရဲ့ ... ဒါပေမဲ့ ... ရည်းစားနဲ့ ဖုန်းပြောရင် တစ်နာရီလောက် ကြာတယ်၊ တဟဲဟဲနဲ့။ ခင်လေး မနာလိုပါဘူး ယုန်ရယ်”

“စိတ်ချ ... သူ့အမျိုးသမီးတွေကို ယုန် ကောပေးလိုက်မယ်”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ ယုန် ... ခင်လေးကို ကူညီနော်”

“ကူညီမှာပေါ့ ခင်လေးရယ်”

“ခင်လေးက ခဏပါ။ သိပ်ကြာကြာကြီး နေရမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒီလိုမပြောနဲ့လေ ခင်လေးရဲ့၊ ခုဆို ... ခင်လေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ကျန်းမာရေး ဘယ်လောက်ကောင်းလာသလဲ”

“ခုတစ်လော ... ကိုကိုက ရှောင်နေတော့ စိတ်ဆင်းရဲတာနဲ့ သေချင်တာပါပဲ”

“မသေချင်နဲ့၊ ကိုကိုက ခင်လေးကို ချစ်ပါတယ်”

“ယုန်ပြောသလိုမျိုး ဖြစ်ပါစေလို့ ခင်လေး ဆုတောင်းပါတယ်”

ယုန်က ခင်လေးကို အသနားကြီး သနားရတော့

သည်။

သွေးရဲက စကားပြောခွက်ကို အသံမမြည်အောင် မ၍ နားထောင်လိုက်၏။

ခုတစ်လော ... ယုန်ကို ကြည့်ရတာ သိပ်အကဲမပါ။ ယုန်သည် လျှို့ဝှက်ဝှက်ထွေ လုပ်နေသည်ဟု ထင်၏။ ဖုန်းလာလျှင် သူ့အရင်ဆုံး ပြေးကိုင်သည်။ ပြီးတော့ ... တိုးတိုး ကျိတ်ကျိတ် ပြောသည်။ သိပ်တော့ မကြာ။ ခဏနှင့် ဖုန်းချစ်၊ ယုန် ... ဘယ်သူတွေနှင့် ဘာပြဿနာတက်နေသလဲ။ ပြီးတော့ ယုန်မ ကိုယ့်ကို သိသိသာသာ ရှောင်တာ မေမေတောင် ရိပ်မိ၍ မောင်နှမ ရန်ဖြစ်ကြသလား ... မေးယူရသည်။ ယုန်မ ဘာတွေဖြစ်လို့ ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ။

“သွေးရဲနဲ့ ပြောမယ်”

ဖုန်းကောက်ကိုင်လိုက်တော့ ကြားရသည့် အသံကြောင့် သွေးရဲ ပြောနေတယ် ... ဟု ပြောမိလှနိုးပါး။ နောက်မှ ကိုယ်က ဖုန်းခိုးနားထောင်နေတာပါလား ဆိုတာကို သတိရစွာ ဘာရိတ်အုပ်လိုက်ရ၏။

“သွေးရဲ မရှိဘူး”

ကြည့်စမ်း။ ယုန်မ။ ရှိတာ အသိကြီးနှင့် မရှိဘူး ပြောရုံမက ခါတိုင်းလို “ကိုကို” လို့လည်းမသုံး။ သွေးရဲ ဆိုပဲ။

“ဖုန်းခေါ်တိုင်း ရှင်နဲ့ချည်းပဲ ကြိုရတယ်၊ သွေးရဲက ဘယ်သွားနေလို့လဲ”

“သူ လက်ထပ်သွားပြီ”

“ဘာ”

တစ်ဖက်သား ဖုန်းထဲမှာတင် “ဘာ” တာမဟုတ်၊ သွေးရဲ ကိုယ်တိုင် ယောင်ယမ်း၍ ဘာလိုက်မိတော့မလို့ ဖြစ်ပြီးမှ ကိုယ့်အသံ ကိုယ်ထိန်းလိုက်ရပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ... သူ့မိန်းမနဲ့ သွားနေတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

“ဪ ... ဟုတ်လို့ ဟုတ်တယ် ပြောနေတာ”

“ကျောင်းတက်နေတာပဲ”

“မိန်းမယူပြီး ကျောင်းမတက်ရ အမိန့်မှ မရှိတာ”

“ဘယ်သူနဲ့ ယုသွားတာလဲ”

“ချယ်ရီထွန်းမြတ် ခေါ် ခင်လေးမြတ်နဲ့”

“ဘယ်က မိန်းမလဲ”

“မသိဘူးလား၊ သူ့ပထွေးက ပါလာတဲ့ သမီး၊ အဖေပါနဲ့ အမေပါနဲ့ ယူကြတာ၊ ရုံးမှာ လက်မှတ်ထိုးတယ်၊ ရှင်တို့ သူ့ကိုတွေ့ရင် မေးချင်မေးကြည့်ပေါ့၊ သူကတော့ ဝန်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်တို့ ဆင်ခြင်နိုင်အောင် ကျွန်မက စေတနာနဲ့ ...

“အမှန်တရားကို ပြောပေးတာ၊ ကျောင်းမှာလည်း သတင်းဖြန့်လိုက်ချေဦး၊ နင်မို့ဆို သူက လူပျိုယောင်ဆောင်နေဦးမယ်၊ သူ့မိန်းမ ခမာ နစ်နာရှာမယ်”

“ရှင်က ဘယ်သူလဲ၊ သွေးရဲနဲ့ ဘာတော်လဲ”

“ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲတော်တော်၊ အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး၊ ရှင်တို့ အပျိုလေးတွေသာ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ရည်းစားမဖြစ်မိကြဖို့ အရေးကြီးတယ်။ “ဒါပဲ”
ယုန်က ဖုန်းချပစ်လိုက်တော့၏။
“တောက်”

သွေးရဲက စကားပြောခွက်ကို မချမိသေးဘဲ “တောက်” ခေါက်ပစ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဆောင့်ချကာ၊ ကိုယ့်အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ယုန်က အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းမှ တယ်လီဖုန်းဘေးနားမှာရပ်ဆဲ၊ သွေးရဲ ဝုန်းဒိုင်းဆို ရောက်သွားတော့ ယုန်ကျောက်ရုပ် ဖြစ်လေ၏။ မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ မလုံမလဲနှင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေပုံက သိသာ၏။ သွေးရဲ၏ ဒေါသမျက်ဝန်းကို ရင်မဆိုင်ရဲပါ။ ခေါင်းကို ရုတ်တရက် ငဲ့ချကာ ကိုယ်ကိုကိုင်း၍ သွေးရဲဘေးမှ လှစ်ခနဲ ဖြတ်ပြေး၏။

“ယုန် ... စုတ်”

သွေးရဲပဲ၊ ဘယ်ရလိမ့်မလဲ။ ယုန် လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို အရအမိ ဆွဲဖမ်းထားလိုက်၏။ ယုန်စုတ်၊ ယုန်ပဲ့၊ ယုန်မည်းဟု အရင်က အမျိုးမျိုး ခေါ်ခဲ့တာက နောက်ချင်ပြောင်ချင်စိတ်က များများ နှိပ်ကွပ်တာက နည်းနည်းဖြစ်၏။ ဒီတစ်ကြိမ် ယုန် ... စုတ် ... လို့ ခေါ်လိုက်တာကတော့ ရွံရှာစက်ဆုပ် မုန်းတီးအထင်သေးခြင်းများဖြင့် ဖြစ်နေရတော့သည်။

“ယုန်ကို လွှတ်”

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“ယုန်ကို လွှတ်ပါ”

“နင်လုပ်တာကို နင်ဖြေရှင်း”
“ယုန် ဘာမှမလုပ်ဘူး”
“ဖြောင်လိမ့်မ”
“ဟဲ့သား ...”

ကံကောင်းတာလားတော့ မသိ၊ ဒေါ်ခင်စောမွန်က အနားသို့ ရောက်လာ၏။

“ကိုယ့်ညီမလေးကို အနိုင်မကျင့်နဲ့လေ”

“မေမေ မွေးစားသမီး ...”

“ဒီလို မပြောရဘူးလို့ မေမေ ပြောထားတယ် သွေးရဲ”
ယုန်က အီးခနဲ ငိုချလိုက်တော့၏။ အိမ်ရှေ့မှ ဆုဆူညံညံသံတွေကြောင့် ခင်လေးက သူ့ဘီးလှည်းကလေးကို မြန်မြန်လေးတွန်း၍ ထွက်လာ၏။ စူးစမ်းမျက်ဝန်းလေးတွေသာ ပြူးကျယ်လျက် ... ဘာဖြစ်တာလဲ ... ဟု ဝင်မမေးပါ။ သူ့အခန်းဝကလေးမှာပဲ ဘီးလှည်းကလေး ရပ်နေ၏။ ကိုကိုက ယုန်လက်မောင်းကို ပြုတ်တူနှင့် ညှပ်သလို ကိုင်ထား၏။ ယုန်က စောစောပိုင်းက ရုန်းခဲ့ဟန် ရှိပေမဲ့ အခု မရုန်းတော့ဘဲ တအီးအီးငိုနေ၏။

“ညီမလေးကို လွှတ်လိုက်လေ”

မေမေ ပြောတော့ ကိုကိုက ဆတ်ခနဲ လွှတ်ချ၏။ ယုန်က ဝုန်းခနဲ ပြိုလဲကျသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြုတ်ကျထားသည့် ပုံစံမပျက် ဆက်ငို၏။ ပြုတ်တူနှင့် အညှပ်ခံလိုက်ရသလို အနီအရဲ စွဲထင်သွားသည့် လက်မောင်းလေးက နာရှာသည်ထင်၊ ပွတ်ကာ ပွတ်ကာ ရှိ၏။

“ကိုယ့်ညီမလေးကို နာအောင် ကျင်အောင် မလုပ်ရဘူးလို့ မေမေ ပြောထားတယ်မှလား။”

“မေမေသမီးက အရမ်းလူပါးဝနေပြီ၊ အဲဒါ မေမေ မြှောက်စားလွန်းလို့။ နေရာတကာပါတယ်၊ စွက်ဖက်တယ်၊ ခုတော့ ... စွက်ဖက်တာထက် ပိုပြီးစော်ကားတဲ့အဆင့် ရိုင်းစိုင်းတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်သွားပြီ”

“ဟုတ်ပါ့မလား သားရယ်၊ ယုန်က လိမ္မာပါတယ်”

“ကျွန်တော့် ဖုန်းလာတာကို သူ ပြေးကိုင်တယ်၊ ဟိုက သွေးရဲ ရှိလားဆိုတော့ မရှိဘူးတဲ့၊ ကျွန်တော်ရှိမှန်း သိသိ ကြီးနဲ့ ပြောင်လိမ်တယ်၊ အရင်ကလည်း ဒါမျိုးလုပ်ပေါင်း များပြီ။ ဘယ်တော့မှ မလုပ်နဲ့လို့ နောက်ဆုံး သတိပေးပြီး သား ...

“ကဲ ... အဲဒါကစပြီး ရှင်းစမ်း၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ပြောတာလဲ”

“အဲဒီမိန်းမနဲ့ ပြတ်စေချင်လို့”

“ဒီမိန်းမနဲ့တင် ပြတ်စေချင်တာလား၊ နင် လူတိုင်းနဲ့ပြတ် စေချင်နေတာပဲ၊ ငါ့ဆီလာသမျှဖုန်းတွေ ငါမရှိဘူးချည်း ပြောလွှတ်နေတာ၊ တချို့က သူငယ်ချင်းတွေ၊ ဒါတွေလည်း နင်က မရှိဘူး ပြောလွှတ်နေတယ်၊ လူတိုင်းနဲ့ ပြတ်စေ ချင်နေတာလား။”

ယုန်က မဖြေပါ။ တိုးလို့သာ ငို၏။ ခင်လေးက ယုန်ကို သနားသွားရသည်။ ယုန်က ခင်လေးကို ကူညီမှုစတင်

အကောင်အထည်ဖော်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဒီလိုဆိုတော့ ယုန်က ခုနစ်ရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ခင်လေးကို သူ့ တကယ်ကူညီတာ ပဲလား။

“မေမေ ... လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်က ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၊ သူငယ်ချင်း ဆိုပေမဲ့ သူက အသက်နည်းနည်း ပိုကြီးတယ်၊ ဒုတိယနှစ်အောင်ပြီး အိမ်ထောင်ကျသွားလို့၊ ကလေးရ တော့ သုံးနှစ်လောက် ကျောင်းထွက်ထားပြီး ခုမှလာပြန် တက်တာ၊ အဲဒါ သူ ကျောင်းပျက်တဲ့ရက်ကစာကို ကျွန်တော့် ဆီက တောင်းကူးတယ် ...

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ လေးငါးခြံလောက်ခြားတဲ့ ဦးကျော် စိုးက သူ့ယောက္ခမ။ သူ့ယောက္ခမခြံကို လာရင်းနဲ့ ကျွန် တော်စာအုပ် ဝင်ပေးတယ်၊ အဲဒါကို မေမေသမီးက ကော လွှတ်တယ်၊ စာအုပ်လာပေးတယ် အကြောင်းပြုပြီး ယောက်ျားလေး အိမ်ထိ လိုက်လာတာ ...

“အရမ်းအရှက်နည်းတာပဲတဲ့၊ ရှက်တတ်ရင် လဲသေ ဖို့ပဲ ကောင်းတယ် ပြောလွှတ်လို့ ဟိုကငိုပြီး ပြန်ထွက်ပြေး သွားရတယ်လေ၊ ဟိုက ပြန်မတိုင်ဘူး၊ ဒီနေ့မှ သူ့သူငယ် ချင်း တစ်ယောက်က သူ့ဘက်က မခံချင်လို့၊ နင်တို့အိမ် ကလည်း ဆိုးလှချည်လားဆိုပြီး ...

“ဒီကိစ္စ ပြန်ပြောလို့ သိလာရတာ၊ ကဲ ... မရွေ့ယုန် ပြောပါဦး၊ အဲဒါကရော ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“အဲဒီမိန်းမမှာ ယောက်ျားရှိမှန်း မသိလို့ပါ”

“နင့်စကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

ဒေါ်ခင်စောမွန်ကလည်း အဲသည်ဝါကျကိုပဲ ချင်လှ၏။ ယုန် လုပ်တာ ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်ကောင်ရဲ မရမည်ဆိုလျှင်တော့ ကောက်စရာ အကြောင်းတစ်ခုပဲ ရှိ၏။

ယုန် မနာလို ဝန်တို ဖြစ်နေတာလား။

“ကိုကို ရည်းစားတွေနဲ့ အကုန်ပြတ်စေချင်လို့ပါ”

မေမေ ရှေ့မှာမို့ ယုန်က ကိုကိုမေးခွန်းတိုင်းထိ ဖြေနေရပါ၏။ မေမေသာ ယုန် အခန်းတံခါးဝနားမှာ ပိတ်ပြီး ရပ်မနေဘူးဆိုလျှင်၊ ကိုကို အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်သည်နှင့် ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ် ... စွေခနဲနေအောင် ထပြေးသွားမှာ ဆေးချာပါသည်။

“ပြတ်စေချင်တဲ့ အကြောင်းက”

“ကိုကိုကို ခင်လေးနဲ့ သဘောတူလို့ပါ”

“အို”

ခင်လေးက တိုးတိုးလေး ညည်းလိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ ဆောင်ခုန်သွားရ၏။ ယုန်ဟာ ခင်လေးအတွက် တကယ်စွန့်စားခန်းကြီးနဲ့ကို ကူညီနေတော့တာပါလား။ မျက်နှာလေး ရဲခနဲနှင့် ရှက်သွားရပေမဲ့၊ ကိုယ့်နှုတ်မှ ပြောလို့မထွက်သည့် စကားတစ်ခွန်းကို ယုန် ပြောပေးတာ ကျေးဇူးတင်ရလှပါသည်။ ယုန်က ...

“ခင်လေးက ကိုကိုကို ချစ်နေတာ”... ဟု တဲ့တိုးကြီးတော့ ပြောမည်မထင်ပါ။ ခင်လေးကို ဒီလောက်ထိ ကူညီရှာသော ယုန်ဟာ ခင်လေး သိက္ခာကိုတော့ ထိန်းပေးရှာမှာပါ။

တကယ်တော့ ... ကိုကို အချစ်ကို ခင်လေးရဖို့ မလွယ်မှန်း၊ မလွယ်ရုံမက၊ ရကိုမရနိုင်မယ်မှန်း ခင်လေး သိပါသည်။ အဲသည်အခြေအနေကိုလည်း ခင်လေး လက်ခံပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ... လောကကြီးကို ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း အဝေးကြီး ငေးမျှော်ခံစားရသလို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လူသားတစ်ဦးမှာ အချစ်ရှိနေတာကြောင့် ခက်လှပါသည်။

လူသားတွေဟာ ရင်တွင်းချစ်တွေကို ဖွင့်ဟလဲလှယ်ကြသည်။ ခင်လေးမှာတော့ လဲလှယ်ခွင့်မရှိ၊ ခင်လေးကဲ့သို့ ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်သည်ထိ မည်သူမျှ ရူးကြမည်မထင်ပါ။ အရူးတစ်ယောက် ဆိုလျှင်တော့ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ကိုကိုက ခင်လေးကို ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ပါ။ ဒါကို ယုံကြည်ပါသည်။ ကိုကိုက ခင်လေးအပေါ် သံယောဇဉ်နှင့် မေတ္တာကိုတော့ ခင်လေး ယုံကြည်ပါသည်။ အဲသည်လောက် မေတ္တာလောက်နှင့် တင်းတိမ်ရမည့် ခင်လေးဘဝကိုလည်း ခင်လေး နားလည်၏။ ခင်လေးက ဒီလောက်နှင့် ရောင့်ရဲကျေနပ်နေရမည့် အခါမှာ ကိုကိုဘေးမှာ ကိုကိုချစ်သူဆိုတာမျိုး ရှိမနေလျှင် အကောင်းဆုံးလေ။ ယုန်က ဒါကို ကူညီနေတာပဲ။

ဖြစ်ရပ်ကို ကျေနပ်ပေမဲ့၊ အဲသည်နားမှာ ဆက်ရှိနေဖို့ ရှက်စနိုးစွာ ခင်လေးက အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားတော့၏။

“နင် သဘောတူတိုင်း ရမလား၊ နင်က ငါ့အမေလား၊ နင် ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့ နင်လုပ်တာ

ဒီအဓိပ္ပာယ်ကို မဟုတ်ဘူး။ နင်ဟာ ငါ့ကို စွက်ဖက်ရုံ လောက်ဆိုရင်တောင် ငါက ခွင့်လွှတ်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ...

“ခုတော့ ... စွက်ဖက်တာထက် ပိုတယ်။ နင်က ငါ့ကို စော်ကားနေတာ။ ငါ့ကိုများ နင့်လက်ခုပ်ထဲကရေ မှတ်နေလား။ ခုပြောတော့ ... ခင်လေးနဲ့ သဘောတူသတဲ့ ဟိုတစ်လောကကျတော့ နင်ပဲ ... ငါ့ကို ဘာပြောခဲ့သလဲ။ ဒါကို ငါ ခုထိနာတုန်း။ နင်ဟာ ငါ့သိက္ခာကိုလည်း စော် ကားခဲ့တယ်”

ယုန်က တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောတာပါ။ မျက်ရည် စက်လက်နှင့်သာ ထိုင်ငိုနေရှာ၏။ ဒေါ်ခင်စောမွန်က ယုန်ကို ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို နားလည်လိုက်ရသလို ခံစားမိ၏။

“နင်ဟာ အရင်တုန်းက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။ ခုနောက်ပိုင်း ကို တစ်မျိုးဖြစ်လာတယ်။ ဒီမှာ ... ယုန်မ”

ထိုင်ငိုနေသည့် ယုန်နားသို့ သွေးရဲက ရောက်လာ၏။

“ငါ့ကို ကြည့်စမ်း၊ မော့ကြည့်စမ်း၊ နင့်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူးဆိုရင် ရဲရဲကြည့်၊ နင် ငါမကြိုက်တာတွေကို မကြိုက် မှန်း သိရက်နဲ့ လျှောက်လုပ်နေတဲ့ အကြောင်းရင်းကို ရဲရဲ ပြော၊ ငါ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးပြော”

ယုန် မျက်နှာလေး မော့မလာခဲ့ပါ။

“ယုန်မ ... အဲဒါတွေကို နင် မနာလိုနေတာမှလား”

“ရှင်”

သွေးရဲစကားက ယုန်မျက်နှာကို ကြီးတုပ်၍ ဆွဲပင့် လိုက်သလို ဖျတ်ခနဲ မော့တက်လာတော့၏။

ပြောရက်လိုက်တာ။ ယုန် ရင်ထဲမှာ နာလိုက်တာ။ သူတစ်ယောက်ဟာ ယုန်အပေါ် မကြင်နာ၊ မညာတာ။ ရက်စက် ...။ ခုဆို ယုန် သိက္ခာကိုပါ ချပြန်ပြီ။ ယုန်က သူ့ကို မနာလို တာဆိုလျှင် ယုန် ဘယ်အဖြစ်ကို ရောက်သွားမှာလဲ ဆိုတာ သောက်မှ ယုန်အတွက် စဉ်းစားမပေးတော့ဘူးလား။ ယုန် ရှက် မလားလို့မှ မတွေးပေးနိုင်ဘူးလား။

ရက်စက်ပါ ကိုကိုရယ်။

ယုန် ဝန်ခံချင်ပါတယ်။ ခင်လေး အတွက် ဘာညာ

ခဲ့ချပေမဲ့၊ ယုန် ဒီလိုလုပ်ပေးရင် ခင်လေး ကျေနပ်လိမ့်မယ်ဆို တာကို သိထားပေမဲ့ ယုန် လုပ်ရပ်ဟာ ခင်လေး အတွက်ချည်း ဝမ်းသာနဲ့မှ မဟုတ်တာ။ ယုန် ကိုယ်တိုင်က စိတ်ပါတာ၊ ကိုကိုရဲ့ ညွှန်ချက်သောက်ရည်းစားတွေကို ယုန်က မမြင်ဘူးပါပဲ မုန်းနေတာ။ ကိုကိုမှာ ရည်းစားတွေ များနေလျှင်၊ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ် ယောက်တော့ ဒီထဲက တစ်ဦးဦးနှင့် ကိုကို လက်ထပ်ဖြစ်သွား ချင် ယုန်ပဲ ရင်ကွဲနာကျရမှာမို့ အားလုံး ပြတ်ကုန်လည်း အေး နာဆိုပြီး ယုန် လုပ်ခဲ့တာပါ။

ယုန် မိုက်ပါတယ် ကိုကို။

ကိုကိုကို ရင်ထဲ အသည်းထဲက ဆတ်ဆတ်ခါ ခါကြည်းနေတာလည်း အမှန်ပဲ။ အဲသည်လို နာကြည်းရင်း၊ ဒီ ကြည်းချက်တွေကို တစ်နေ့နေ့မှာ ချေဖျက်ခွင့် ရလိမ့်မလား ခိုလည်း စောင့်စားနေသေးတာ။ ယုန် ရူးသွပ်လို့ပါ ကိုကိုရယ်။ တော့ ... ရှိရင်း နာကြည်းမှုတွေကို ချေဖျက်ခွင့် မရခင်မှာ ရင် ထဲစရာတွေသာ ထပ်တလဲလဲ တိုးခဲ့ပါပေါ့လားရှင်။

“ပြောစမ်း ယုန်မ ... ငါ့ရည်းစားဆိုတဲ့ ဟာတွေကို နင် မနာလိုနေတာမှလား”

“သားက စကားကို ဘယ်လိုပြောတာလဲ၊ ယုန်ကို ညှာပေါ့”

ယုန်က ခေါင်းငုံ့၍သာ မျက်ရည်သုတ်ရပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှစ်ပိတ်လှောင်၍ အသက်ရှူဖို့ ခက်ခဲသည်ထိ သည်းခိုက်နာကျင်ရပါ၏။

“သားသိအောင် မေမေ အတိအလင်း ပြောရဦးမယ်။ မေမေတို့ မိသားစုအနေနဲ့ရော စီးပွားရေး အနေနဲ့ရော ဥမကွဲသိုက်မပျက်ဖြစ်အောင် သူစိမ်းလူ အဝင်မခံရတော့အောင် မေမေက သားနဲ့ သမီးကို လက်ထပ်ပေးခဲ့မှာ။ ဒီကိစ္စ ... မေမေ ကျန်းကျန်းမာမာရှိတုန်း စီစဉ်မှာ၊ သမီးဘွဲ့ရပါစေဦးလို့ စောင့်နေတာ ...

“ဒီတော့ ... သားနဲ့သမီးဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက လည်း၊ သားက ဗိုလ်ကျအနိုင်ယူတတ်ပေမဲ့ ယုန်ကိုချစ်တာ မေမေ သိတယ်။ ယုန်ကလည်း ဆိုတာ ဒီအစ်ကိုတစ်ယောက်ကို ချစ်ရလွန်းလို့ အမြဲသည်းခံတယ်။ မေမေ ပြောချင်တာက၊ သားကလည်း ရှေ့လျှောက် သိပ်မဆိုးနဲ့ ...

“ယုန်ကလည်း သည်းညည်းခံလက်စနဲ့ သည်းညည်းခံပါဦးကွယ်၊ သားရဲ့ နှုတ်ကြမ်း လျှာကြမ်းကြီးတွေကို မေမေ ဆုံးမပါ့မယ်”

“ကြားလား ယုန်မ ... မနာလိုဝန်တိုစိတ်ပုပ်နဲ့၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကို လိုက်ရန်လုပ်မနေနဲ့၊ မေမေ ပြောတာကို သဘောပေါက်”

“အို” ... ဟူသည့် အသံကလေးက ခင်လေးဆီမှ ဘိုးတိတ်ညင်သာစွာ ထွက်ပေါ်လာရပါ၏။ ခင်လေးက အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည် ဆိုပေမဲ့ တံခါးပိတ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အိမ်ရှေ့မှ အသံတွေကို ကြားနေရသည်။ မေမေ ပြောသည့် စကားကို ကိုကိုက မငြင်းပါလား။ ကိုကိုစကားက ဆန့်ကျင်ရာ ရောက်ပါလား။ ဒါဆို ... ကိုကိုက ယုန်ကို လက်ထပ်မှာပေါ့။ ကိုကိုက ယုန်ကို ချစ်လို့ပေါ့။

“ယုန်မ ... ကြားတယ်နော်၊ နင်နဲ့ငါ လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီ၊ အေးဆေးနေတော့”

“ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ဘူး”

ယုန်က ကျုံးအော်လိုက်၏။ မျက်စိစုမှိတ်၍ ခေါင်းနိုး သွက်သွက်ယမ်းသည့်အခါမှာ ပါးပြင်တစ်လျှောက်တွင် မျက်ရည်တို့ဖြင့် ရွဲရွဲစို၏။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ခွင့်မတောင်းဘဲ၊ ချစ်ခွင့်တောင်းစရာ မလိုဘူးဟု နိမ့်ချစွာ သတ်မှတ်ပြီး လက်ထပ်သည့် ယောက်ျားလောက် အတ္တကြီးမားပြီး ကြောက်စရာကောင်းသည့် ယောက်ျား၊ မုန်းစရာကောင်းသည့် ယောက်ျား၊ အဲသည်လို သာသနာရေးဆိုးမျိုး ဤကမ္ဘာမှာ တကယ်ပဲ ရှိနေခဲ့ပါရောလား။ ဦးတော့ ... အဲသည်သူဟာ ကိုကိုမှ ကိုကိုတဲ့လေ။

“ဘာလို့ လက်ထပ်ရမှာလဲ။ နင့်မှာ ငြင်းပိုင်ခွင့်ရှိလို့လား”

“ယုန် ငြင်းတယ်”

“ငြင်းလည်း ဖြစ်လာမှာပဲ”
 “ဖြစ်လာခဲ့ရင် ယုန်ကိုယ်ယုန် သတ်သေပစ်မယ်”
 “ကွယ် ... သမီးရယ်”
 “သေစမ်း ... ဒီလောက် သေချင်နေရင်၊ အမြန်ဆုံးသေခွင့်
 ရစေရမယ်။ ဒီကိစ္စ အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ပေး
 ပါ မေမေ၊ ယုန်ကို ကျွန်တော် အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မယ်”
 “ကိုကိုကို မုန်းတယ်”
 “ငါကတော့ ချစ်နေတယ်။ ငါ့ကို တစ်သက်လုံး သည်းခံ
 ခဲ့တဲ့ မေတ္တာရှင်မလေးအဖြစ် ငါတစ်သက်လုံး ချစ်လာမိ
 တယ်”

ခင်လေးက နားနှစ်ဖက်ကို ပိတ်လိုက်၏။ ဘီးလှည်း
 ကလေးကို ခုတင်နား တွန်းသွားသည်။ ဘီးလှည်းပေါ်မှ ခုတင်ပေါ်
 သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် အကူအညီ မပါဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုးစား
 ကြည့်လိုက်၏။ ခင်လေး... ဘီးလှည်းရွေ့၍ ဘီးလှည်းနှင့် ခုတင်
 ကြားသို့ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။ ပြန်ထမလာနိုင်တော့ပဲ။

“ယုန်က မိန်းမသားပါ။ ကိုကို တော်ရုံစော်ကားပါ”
 “ချစ်တယ် ပြောတာ စော်ကားရာ မရောက်ဘူး”

သားဖြစ်သူ၏ ပေါက်ကွဲခန်းကို ဒေါ်ခင်စောမွန်က
 သဘောကျစွာ ... လှစ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။ ဤဖွဲ့မှာ
 ကြားလူမလိုပါ။ သူတို့ချင်း ဖြေရှင်းကြပစေတော့။

“တစ်ဖက်သား အပေါ်မှာ မောက်မာရိုင်းပျံ စော်ကားတတ်
 တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ယုန် အထင်မကြီးဘူး”
 “မလိုဘူး၊ လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့ပဲ လိုတယ်”

“ယုန် သေပစ်မယ် ... ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ဘူး၊ ကိုယ့်
 ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေမယ်”
 “အေးလေ ... သေလေ၊ မသေခင်မှာတော့ နင်ဟာ ငါနဲ့
 လက်ထပ်သွားရမှာ သေချာနေတာပဲ။ စိတ်ချ”

ယုန်က ထိုင်နေရာမှ ကျုံးထ၏။ သွေးရဲက လာထူ
 သည်။ သွေးရဲ မျက်နှာ ပြုံးနေ၏။ ဒီကောင်မလေးကို သွေးရဲ
 ချစ်လာတာ ခုမှမဟုတ်ဘဲ။ ငယ်တုန်းကတော့ ညီမလေးလို၊
 နောက်ကျတော့လည်း ချစ်သူလို၊ ဘယ်တော့မှ ရည်းစားသနာ
 ငယ်လို ရှိမလာနိုင်သော၊ သူ့မှာ ကိုယ်ကလွဲလို ဘယ်သူမှရှိလာ
 နိုင်မှာ မဟုတ်သော ကောင်မလေးကို၊ ကိုယ်က ယုံကြည်စွာ ချစ်
 လာခဲ့တာပဲ။ သို့ပေမဲ့ ...

လူတွေကတော့ လူဆိုးဟု ဆိုချင်ဆိုမည်။ ကိုယ့်
 ဘုသိုလ်နှင့်ကိုယ် “ဆိုးခွင့်”ကို အဆုံးစွန် ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် လူ
 သားတစ်ဦးမှာ ဆိုးနေရမှ ကျေနပ်နိုင်တာ၊ ဆိုးခြင်းဖြင့်သာ ချစ်
 နေချင်တာ၊ ဒါဟာ ကိုယ့်ဝသိစွဲ အကျင့်ကို ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီးမှတော့
 ပြင်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ချစ်လှစွာသော မေမေ၊ တစ်ဦးတည်းသော
 ကျေးဇူးရှင် အပေါ်မှာလည်း မကျေနပ်ခြင်း များစွာဖြင့် ဆန့်ကျင်
 ဆိုးသွမ်းပြနေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါဟာ မေမေ့ကို မချစ်လို့မှ
 မဟုတ်တာ။ မေမေ့ကို သိပ်ချစ်လို့ မေမေ့ အပေါ် ဆိုးသွမ်းနေ
 ခဲ့တာ။

ကိုယ့်ရင်ထဲက ချစ်သူလေးကိုကျတော့လည်း ကိုယ်
 က တစ်သက်လုံး ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားသော ဗိုလ်ကျခွင့်၊ အနိုင်ယူခွင့်
 ကို လက်မလွှတ်ဘဲ ချစ်နေလို့ ရတာပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

ချစ်သူ အပေါ်မှာ အနိုင်ယူ၊ ချစ်သူက လိုက်လျောသည်းခံ၊ ကိုယ့်
ဘဝဟာ လူတကာ အားကျရလောက်အောင် ဘယ်လောက်က
ကောင်းခဲ့သလဲ။ ဒီကောင်မလေးကို ချစ်နေမိတာများ၊ “ချစ်ပါစေ”
ဟု ခွင့်ပန်နေရဦးမှာလား။ ကိုယ်သေဆိုသေ၊ ရှင်ဆိုရှင်ခဲ့သည့်
ကောင်မလေးဟာ ကိုက “ချစ်” ဆိုတော့လည်း ချစ်လိုက်မှာပဲ
မဟုတ်ဘူးလား။

ခုတော့ ... သူက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ ကိုယ်က
ချစ်ပါပြီဆိုလျက်နှင့် မုန်းသတဲ့။ လက်မထပ်နိုင်ဘူးဆိုပဲ။ လက်
ထပ်ရလျှင် သူ့ကိုယ်သူတောင် သတ်သေဦးမတဲ့။

ယုန်ဖြူမလေး ... မင်း သေခွင့်ကို ငါက ဘယ်ထေး
လိမ့်မလဲ။ မင်းက အိပ်ဆေးတွေ တစ်ပုလင်းလုံး သောက်ချမလား
ငါက အဲဒီပုလင်းကို ရအောင်ယူပြီး ဆွဲလွှင့်ပစ်လိုက်မှာပေါ့
မင်းရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောကို ဓားနဲ့ဖြတ်မလား၊ ငါက
ပြေးပေးပြီး ဓားကိုလည်း လွှင့်ပစ်၊ မင်းကိုလည်း ချော့မော့လိုက်
မှာပေါ့၊ မင်းရဲ့ အချော့မော့ကိုသာ တစ်သက်လုံး ခံယူလာခဲ့တဲ့
ငါဟာ၊ အပြောင်းအလဲ ခံစားမှုအဖြစ်၊ မင်းကို ရံဖန်ရံခါတော့
လည်း ငါ ချော့ကြည့်ချင်တာပေါ့ကွယ်။ ငါချော့လို့ ကျေနပ်သွား
မဲ့ မင်းရဲ့ ပီတိမျက်နှာလေးကိုလည်း ငါ ကြည့်ချင်ပါသေး
တယ်။

ယုန်ဖြူမလေး ... ခုတော့ မင်း ငါ့ကို ပုန်ကန်ပြီး
ဆန့်ကျင်ပြီ။ ရရီးလားကွယ်။

“ထနိုင်လို့လား”

သွေးရဲက ဆွဲထူ၏။

“ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်ကိုသွားရမှန်း မသိတဲ့၊ ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့
တစ်ကောင်ကြွက်မဟာ၊ ဒီလောက်ကလေးမှ ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် မရပ်တည်နိုင်ရင် ဒီလောက်တောင် အသက်ရှည်လာ
စရာ အကြောင်းမရှိဘူး”

ယုန်က ဖေးကူလာသည့် လက်ကို ပုတ်ချလိုက်၏။

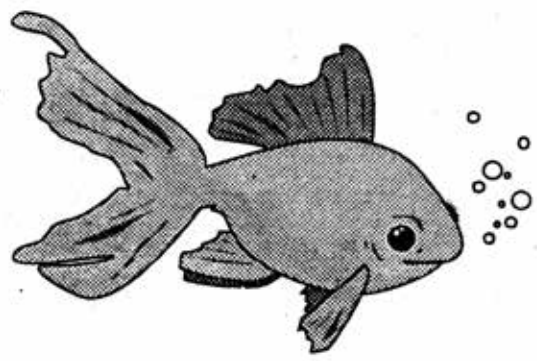
ရဲက အော်ရယ်သည်။

“ဒါဖြင့်လည်း ပြီးရော”

ယုန်က ကိုယ့်အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့တော့သည်။

မိ ? မိ

အခန်းတံခါးကို ဂျက်ချ၍ ပိတ်လိုက်၏။
 ယုန်၏အဖော်သည် ခေါင်းအုံးကလေးပဲ ဖြစ်၏။
 ရည်သက်သေတွေက ခေါင်းအုံးလေးပေါ်မှာ ထင်ရှားနေကြ
 သည်။ ယုန် အချစ်ရဆုံးသောသူသည် ယုန် အမုန်းရဆုံးလူသား
 ဖြစ်နေ၏။ စိတ်လည်းနာ၏။ ချစ်လည်း ချစ်၏။ သူ့ရည်းစား
 ကိုလည်း မနာလိုတာ အမှန်ပါ။ သူ့စွပ်စွဲချက်က မမှားပေမဲ့
 သူ့မှာ ယုန်အပေါ် နည်းနည်းပါးပါး ညှာတာမည်ဆိုလျှင် မမှား
 သော စကားပေမဲ့ ဖွင့်မပြောသင့်ဘူး မဟုတ်လား။
 ယုန်က အိပ်ရာပေါ်မှ ပြန်ဆင်း၏။ မျက်နှာသစ်
 သည်။ ဖောင်ဒေးရှင်းကရင်မ်အဖြစ် အမြဲလိမ်းသော အူလေး
 Moisturizing Cream ကို ပါးပါးလိမ်းကာ တို့ပတ်ရိုက်ပစ်
 ချက်ခြင်းဖြင့် ယုန် အသားအရေလေးက ဝင်းပသွားပါသည်။
 ယုန်က မျက်ခုံးမွေးဆွဲဖို့မလိုပါ။ အပြားကြီးနေလို့တောင် အဖျား

ရှူးအောင် နည်းနည်းပါးပါး နှုတ်သိမ်းထားရသေးသည်။ ယုန် အလှပြင်လျှင် ပါးနီဆိုးရတာကို အလွန်ကြိုက်၏။ ပါးနီကို နှုတ် ခမ်းနီထက်တောင် ပိုကြိုက်သေးသည်။ သို့ပေမဲ့ ဆိုးဖြစ်ခဲ့၏။ ပါးရိုးနားထင်စပ်ကလေး တစ်ဖက်တစ်ချက် နည်းနည်းလိမ်းရုံနှင့် ယုန် မျက်နှာတစ်ခုလုံး စွေးစွေးနီသွားတတ်တာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိပါ။ မျက်နှာနီကြီးဖြစ်လျက်၊ အလှပျက်သည် ထင်သောကြောင့် ပါးနီကို ယုန်က မျက်ခွံကလေးနှစ်ခုပေါ်ပဲ ဆိုးလေ့ရှိသည့်အတိုင်း လိမ်းခြယ်၏။ နှုတ်ခမ်းနီပန်းအိုရောင်ကလေးကို ဆိုးပြီး တစ်ရှူးနှင့် ပြန်သုတ်တော့ သဘာဝ ပန်းရင့်ကလေး ရသည်။ ဆံပင်ကတော့ ခါးနားထိ တစ်ဖြောင့်တည်းကို ဖားလျားဝေဝေချမြတိုင်း ချလိုက်၏။ ဗီရိုကိုဖွင့်တော့ ကိုကို အိတ်ပျော့ကိုတွေ့၏။

အဲသည်ပုဂ္ဂိုလ်က မေမေ့ကို စိတ်ဆိုးကာ မကြာ ခဏ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသည်။ ဆင်းတိုင်း အိတ်ပျော့တစ်လုံးဆွဲ၏။ သူ့ဆွဲပုံက လေးပင်ပုံ မပေါ်ပေမဲ့ အိတ်ကတော့ ဖောင်းနေသည်။ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသည့် သူက ဘယ်တော့မျှ ဝေးဝေးလဲလဲ မသွားဘဲ ကားဂိုဒေါင် အပေါ်ထပ်ကလေးဆီသို့သာ အမြဲဆင်း၏။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် အဆင်းမှာ ယုန်က ကိုကိုအိတ်ပျော့ကို ပြန်သယ်လာပေးရင်း၊ အိတ်ကပေါ့လွန်းလို့ ဖွင့်ကြည့်တော့ စက္ကူ စုတ်တွေချည်၊ ဖြစ်နေသည်။ အဝတ်အစားတွေပဲ ထည့်ယူသွား သလို၊ ဝေးဝေးလဲလဲပဲ သွားတော့မလိုလို၊ ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ် လုံးလုပ်ကာ၊ ကားဂိုဒေါင် အပေါ်ထပ်သို့ချည်း သွားပုန်းနေတတ် သည့် ကိုကို အကျင့်ဟာ ဟိုအရင်တုန်းက ရယ်ချင်ဖွယ် ချစ်စ ရာလေး ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ခုတော့ ... ချဉ်ပြီ။

ယုန်က အိတ်ပျော့ထဲသို့ အဝတ်အစား နည်းနည်း ပါးပါး ထည့်သည်။ မေမေ ပေးထားသည့် မုန်းဖိုးလက်ကျန် ကလေးတွေ ယူသည်။ ကျောင်းစာအုပ်တချို့ ထည့်သည်။ အိတ် ပျော့က ဖောင်းကားပြီး တော်တော်လေးသွား၏။ နားကပ်နှင့် သက်စွပ်အပါအဝင် ဆွဲကြီးလေးတစ်ကုံး၊ လက်ကောက်နှစ်ကွင်း နှင့် လက်ပတ်နာရီ(အကောင်းစားမို့)ပါ မချန် ချွတ်၏။ ယုန် ... အခန်းထဲမှ အိတ်ဆွဲထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ဟဲ့ ... သမီး”

တမင်းစားခန်းမှာ မေမေနှင့် တွေ့တော့ ယုန်ရင် ထဲ နှင့်ခနဲ ဆို့သွားရသည်။ မျက်ရည်ဝဲ၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျဲ့ ကျဲ့ထိုင်သည်။

“သမီး ... မေမေ့ ကျေးဇူးတွေကို တစ်နေ့ ပြန်ဆပ်ပါမယ် မေမေ”

ပြောရင်း အင့်ခနဲ တစ်ချက်ရွိုက်ဖြစ်လိုက်သည်။ မေမေ့လက်ကိုဆွဲ၍ ချွတ်သိမ်းထားသည့် ပစ္စည်းကလေးတွေ ထည့်ပေးလိုက်တော့ မေမေက ဘုမသိ ဘမသိ ယူမိသောကြောင့် မေမေ့လက်ထဲသို့ ရောက်လေ၏။

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“သမီး ... သွားတော့မယ်”

“မိုက်လှချည်လား ... ယုန်ဖြူ”

မေမေ စိတ်ဆိုးရှာ၏။

“တကယ်တော့ ယုန်ပိုင်ပစ္စည်း တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး၊ ဒါ မှဲ့ အဝတ်အစား နည်းနည်းနဲ့ မေမေ ပေးထားတဲ့ မုန်းဖိုး

လေးတွေ ယူသွားပါရစေ၊ ယုန်မှာ ချက်ချင်းဆိုရင် အခါ
အခဲတွေ့မှာမို့ပါ။ တစ်နေ့နေ့မှာ မေမေ ကျေးဇူးကို
ပြန်ဆပ်ပါမယ်”

မေမေကို ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်သည်။ မျက်ရည်မို-
ဝေါခနဲ ပြို၏။

“ခုချက်ချင်း သွားပြန်သိမ်း၊ ဒါတွေလည်း ပြန်ယူ၊ မေ-
ခွင့်မပြုဘူး၊ ဘယ်မှ မသွားရဘူး၊ သမီးဟာ မေမေသ-
တစ်ယောက် အနေနဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ နေခွင့်ရှိတယ်”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က သူ့လက်ထဲမှ ပစ္စည်းတွေ
လှမ်းပေးလျှင် ယုန် မယူမှာ စိုးသောကြောင့် ယုန်ပေါင်ပေါ်
ပစ်ချ၏။

“သမီးဟာ တစ်သက်လုံးကလည်း မေမေသမီး၊ ခုလည်း
မေမေသမီးပဲ။ မေမေက ချွေးမဖြစ်စေချင်တယ် ဆိုတာကို
လက်မခံနိုင်ရင်၊ နောင်တစ်သက်လုံး မေမေသမီးပဲပေါ့
သမီး မကြိုက်ရင် မေမေ ဇွတ်လုပ်ပါမလား၊ မေမေ
ဖြစ်နိုင်မယ်ထင်လို့ စိစဉ်တယ် ...

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် မဖြစ်ကြနဲ့ပေါ့၊ ပြီးနေတာ
အိမ်ပေါ်က ဆင်းစရာ လိုသလား၊ ဒီမှာ ဆက်နေခြင်း
အားဖြင့် အဓမ္မသိမ်းပိုက်ခံရခြင်းတို့ စော်ကားခံရခြင်းတို့
ဆိုတဲ့ အန္တရာယ်တွေ ရှိလာနိုင်မယ် ထင်လို့လား၊ အဲ-
လိုထင်ရင် မေမေအပေါ်မှာရော သွေးရဲ အပေါ်မှာရော
အကြီးအကျယ် စော်ကားလိုက်တာပဲ ...

“သွေးရဲဟာ သမီးအပေါ်မှာ ဗိုလ်ကျတာ မှန်တယ်

အနိုင်ကျင့်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီလောက်ထိ မယုတ်မာ
ဘူး ဆိုတာတော့ သမီး ယုံကြည်ပေးသင့်တယ်၊ မေမေ
ကလည်း လက်ပိုက်ကြည့်မနေဘူး၊ သမီးဆန္ဒ မပါဘဲ
ဘာမှ မလုပ်ဘူးဆိုတာလည်း ယုံကြည်ပေးသင့်တယ်၊ ဒီ
လူနှစ်ယောက်ကို ဒီလောက်မှ ယုံကြည်မပေးနိုင်လို့ ဒီအိမ်
မှာ မနေရဲတော့ဘူး ဆိုရင်လည်း မေမေ မတတ်နိုင်ပါဘူး”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က ထမင်းစား စားပွဲမှ ကုလားထိုင်
ဘစ်လုံးမှာ သွားထိုင်၏။ မျက်ရည်သုတ်ရှာ၏။

“တစ်နေ့နေ့မှာ ကျေးဇူးလာဆပ်စရာ မလိုပါဘူး၊ ကျေးဇူး
ဆပ်ချင်ရင်၊ မေမေနဲ့ သွေးရဲရဲ့ သိက္ခာကို ယုံကြည်ပေး
ခြင်းမျိုးနဲ့ ကျေးဇူးဆပ်ပါ၊ အခုဆပ်ပါ”

“ယုန် ဒီလိုထင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်”

“ဒါဆို ဘာအတွက်လဲ၊ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ နိုင်ငံခြား
တွေမှာ သားသမီး ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်လို့ မိဘအိမ်ပေါ်က
ဆင်းပြီး ကိုယ့်ဘာသာနေတယ်ဆိုတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုက မြန်
မာပြည်ကို ရောက်လာပလား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး မေမေ”

“ပြီးရော ... သမီး ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းမဲ့ကိစ္စ၊ မေမေ
သဘောမတူဘူး၊ ခွင့်မပြုဘူး၊ မေမေစကားကို လူရာသွင်း
တယ်ဆိုရင် နားထောင်၊ မေမေ စကားကို လူရာမသွင်း
ဘူး၊ ဆိုရင်တော့ သမီးသဘောပဲ”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က မီးဖိုဘက်သို့ ကူးသွားတော့၏။
စကားက ပြတ်သားလှပါသည်။ ပြတ်သားလှသည့် စကားတွေကို

မျက်ရည်သုတ်၍ ပြောသွားသည်မို့ မေမေမေတ္တာ၊ စေတနာကို ယုန် ခံစားရပါသည်။ ဆပ်၍ မကုန်နိုင်သော မေမေကျော့တွေက ယုန်အပေါ်ပိပြီးရင်း ပိရင်းနှင့် ကျေးဇူးကန်းသုတမဖြစ်စေရအောင် ယုန်အစီအစဉ်ကို ယုန် ဖျက်သိမ်းရပါတော့မည်။

အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သည်။ မေမေ ဆင်ထားသည့် ရတနာလေးတွေ ပြန်ဝတ်သည်။ အဝတ်အစားနှင့် စာအုပ်များ နေရာတကျ ပြန်ထားသည်။ ခုလောက်ဆို ... မေမေ တစ်နေရာမှာသွားပြီး မျက်ရည်ကျိတ်၍ ကျနေမှာသိသည်မို့ ယုန် မသွားတော့ဘူးဆိုတာ မေမေ သိအောင် ပြောရပါဦးမည်။ မူးနော့ညစ်ကျိပ်ထွေးနေသော ဦးခေါင်းကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဖြေပျောက်ရပါသည်။ မလန်းဆန်းသော စိတ်ကို ဇွတ်လန်းဆန်းပစ်လိုက်ရသည်။ မေမေကို ထမင်းစားခန်းမှာ မီးဖိုမှာ (စောစောက အိမ်မှာမှာမို့) သွားရှာသည်။ မတွေ့ပါ။ ခင်လေး အခန်းထဲသို့မှာ ရောက်နေမည်လား မသိ။ မေမေက ခင်လေးသာ အပြင်ထွက်မနေလျှင် ခင်လေး အခန်းထဲသို့ တစ်နေ့လျှင် လေးငါးခေါင်ခန့် ရောက်အောင် ဝင်တတ်၏။ ယုန်က ကိုယ့်စိတ်ကို ပြောင်းလျက် ဇွတ်ကြီး ကြည်လင်စေပြီး၊ ဖန်ဆင်းထားသော သွက်လက်မူများဖြင့် ခင်လေး အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။

“အမယ်လေး ... မေမေရေ၊ ကိုကို လာပါဦး။”

မေမေ့ကို တလိုက်၏။ ကိုကိုကို အော်ခေါ်ခိုက် မေမေလျော့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကိုကိုသည် ယုန်ဘဝမှာ မေမေနီးပါး အရေးပါဆဲတည်း။

“ဟယ် ... ဘာဖြစ်”

မေမေက အလန့်တကြား အော်၏။ သွေးရဲက ခင်လေးကို ကောက်ပွေ့သည်။ ခင်လေးသည် ခုတင်နှင့် ဘီးလှည်းကြား ကြမ်းပြင်၊ နေရာကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ လိမ့်ကျ၍ မေ့မျောနေတော့၏။

“ယုန်မ ... ဦးလေးဆီ ဖုန်းဆက်၊ ဆေးရုံတင်ရမယ်မေမေ”

ကိုကိုက ခင်လေးကို ကောက်ပွေ့ကာ ကားပေါ်တင်၊ ဒလကြမ်း မောင်းထွက်သည်မို့ ပိုက်ဆံအိတ် ပြေးယူနေသော မေမေတောင်မှ ကမန်းကတန်း ခုန်တက်၍ လိုက်ပါရ၏။ ယုန်က ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါသည်။

“မေမေ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ဟင်းဒ်ဖုန်း ပါသွားမယ်ထင်ပါတယ် ဦးလေး၊ အဲဒါကို ဆက်ပါ”

ယုန်က ခင်လေး အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်၏။ ကိုကို အိတ်ပျော့နှင့်ပဲထည့်၏။ ဆေးရုံတက် လူနာတစ်ဦးမှာ လိုအပ်သော ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို ပလတ်စတစ်ခြင်းတောင်းတစ်ခုနှင့် ထည့်၏။ ကိုကို အိတ်ပျော့ကို ကြည့်ကာ၊ ကိုကို အဝတ်အစားတွေတော့ တစ်ခါမျှ မထည့်ရ၊ ကိုကို အိမ်ပေါ်ကဆင်းတိုင်း စက္ကူစုတ်တွေသာ ထည့်ခဲ့ရပြီး၊ ခုလေးတင်က ယုန် အဝတ်အစားတွေထည့်၊ ပြန်ထုတ်၊ ခုချက်ချင်း ခင်လေး အဝတ်အစားတွေ ထည့်နေပြန်ပါရောလား ... ဟု အပြောင်းအလဲ မြန်ဆန်ရခြင်း အပေါ် သံဝေဂရလေ၏။

မေမေ ဟင်းဒ်ဖုန်းကို လှမ်းဆက်ပြီးမေးတော့ SSC သို့ ရောက်နေသည်ဆို၍ SSC သို့ လိုက်ရပါမည်။

“ခန့်ကျော်လား ... ယုန်ပါ”

ယုန်တို့အိမ်မှာ ကားနှစ်စီး ရှိပါသည်။ တစ်စီးက ဦးလေး အလုပ်ကိစ္စရှိ၍ (စနေနေ့ပေမဲ့)ယူသွားသည်။ ကိုကိုက တစ်စင်း မောင်းထွက်သွားပြီမို့ ယုန် လိုက်စရာ ကားမရှိပါ။

“ခင်လေးကို ဆေးရုံတင်လိုက်ရလို့၊ မနက်ကတည်းက ဦးလေးက တစ်စီးယူသွားတယ်၊ ကိုကိုက ကမန်းကတန်း မောင်းထွက်သွားတော့ ယုန် ပစ္စည်းထည့်ချိန် မမိဘူး ခု ... ယုန် ဆေးရုံကိုလိုက်ဖို့ ကားမရှိလို့ အကူအညီ တောင်းတာပါ”

“ရှည်ဝေးလိုက်တာ ယုန်ရယ်၊ ခန့်ကျော်ရေ၊ ကားယူလာ ခဲ့၊ သွားစရာရှိလို့ ဆိုရင် ပြီးပါပြီ။ သုံးမိနစ်အတွင်းရောက် မယ်၊ ခြံတံခါးသာ ဖွင့်ခိုင်းထား။”

ခန့်ကျော် ဆိုတာ ဟိုဘက်ခြံက ကောင်လေး။ မေမေက ဦးလေးနှင့် လက်ထပ်ပြီး ဦးလေးတိုက်ပေါ်သို့ တက် ကြရတော့မှ ခြံနီးချင်းအဖြစ် အသိမိတ်ဆွေ ဖြစ်ကြရပေမဲ့ ခန့်ကျော်က ယုန်ကို မြင်မြင်ချင်း အထူးအခွင့်အရေး ပေး၍ ပေါင်းတာကို သွေးရဲ တစ်စက်ကလေးမှ ကြည့်မရသည့် ကောင် လေးဖြစ်၏။ မတော်တဆ လမ်းပေါ်မှာ ခန့်ကျော်နှင့် ကားချင်း ယှဉ်၍ ဆုံမိတိုင်း ကိုကိုကသာ ဘုကြည့် ကြည့်ခဲ့သည်ချည်း။ ဟိုကောင်လေးခမျာ ယုန် မျက်နှာနှင့် ဘယ်လောက်ပဲ အောက် ကျို့ကာ ပေါင်းဖို့ကြိုးစားသော်ငြား၊ သွေးရဲက တစ်စက်ကလေးမှ မျက်နှာသာမပေး။ ခြံနှစ်ခြံမှာ ကျန်သည့်လူတွေချင်းကျတော့ (မေမေ အပါအဝင်) ပြောမနာ ဆိုမနာလောက်ကို ရင်းနှီးလျက်

တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အစားအသောက်ပို့သည့် အဆင့်မှာတောင် ရှိပါလျက်၊ ခန့်ကျော်က တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ စကားလိုက်ပြော ဖူးတာမျိုး ရှိပါလျက်၊ သွေးရဲက မျက်နှာတင်းတင်းထားကာ တစ်ခွန်းမှကို ပြန်မပြောဘဲ နေနိုင်လွန်းခဲ့သူပါ။

အဲသည် ခန့်ကျော်နှင့် ဆေးရုံလိုက်လာတာတွေ လျှင် ဘာပြောဦးမည် မသိ။

ဪ ... ဒီလောက် စိတ်နာရသည့်သူ၊ နာကျင် နာကြည်းရသည့်သူကို ဘာပြောပြောပေါ့ ... ဟူ၍ လျစ်လျူမရှု နိုင်သေးပါလား။

ခင်လေးက ဆေးရုံမှာ သတိပြန်ရလာခဲ့ပါသည်။ ရောဂါတွေက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ချူချာလျက် ဆေးရုံမှာ နှစ်ပတ် တိတိ ကြာခဲ့ငြား၊ ခင်လေးက ဆင်းလို့သာ ဆင်းလာရ၊ သိပ်ကြီး ထူထူထောင်ထောင် မဟုတ်ပါ။ ခပ်ယဲ့ယဲ့မို့ တစ်အိမ်လုံးက အထူးဂရုစိုက်ကြရပါသည်။ အဲသည်ထဲမှာ သွေးရဲလည်း ပါ၏။ သူနာပြုဆရာမ ရှိပေမဲ့ ကိုယ့်အိမ်သားထဲမှ တစ်ယောက်လည်း စောင့်မြဲမို့၊ မေမေ၊ ယုန်နှင့် အိမ်က ကောင်မလေးနှစ်ယောက်တို့ တစ်လှည့်စီ တာဝန်ယူသည့်အထဲမှာ သွေးရဲကလည်း တစ်တပ် တစ်အား ပါဝင်အလှည့်ယူသည်။

ခင်လေး နားမှာ ထိုင်၍ ရယ်စရာ မောစရာတွေ ပြောနေတတ်သည်။ ခင်လေး လက်ချောင်းလေးများကို ကိုင်ဆွဲ၍

“သွေးရောင်လေးတွေ တောက်လာပြီ၊ လက်သည်း ဆိုးထားသလားတောင် ထင်ရတယ်” ... ဆိုတာမျိုးလေးတွေ ပြောနေတတ်သည်။ ခင်လေးသည် ကိုကို့ အယုအယမှာ ကြည့်နဲ့ ပုံ ရပေမဲ့ စိတ်ကတော့ ချမ်းသာလှသည်ပုံ မပေါ်ပါ။ ယုန် စောင့် သည့် တစ်နေ့မှာ ခင်လေးက ယုန်ကို စကားတွေ တော်တော် ပြောခဲ့၏။

“ယုန်ကလေး သဘောလေး သိပ်ဖြူစင်တော့ ခင်လေးက ညီအစ်မအရင်းလို ဖွင့်ပြီး တိုင်ပင်ရဲတာ ယုန် တစ်ယောက် ပဲရှိပါတယ်။ ကျောင်းမတက်ရတော့ သူငယ်ချင်းလည်း မရှိဘူး၊ ခင်လေးမှာ ယုန်ပဲ ရှိလို့ ပြောချင်တာလေးတွေ ပြောမယ်နော်၊ ခင်လေး ပြောချင်လို့ပါ။ ယုန် စိတ်မဆိုးဘူး၊ စိတ်မညစ်ရဘူးနော်”

“ပြောချင်တာ အကုန်ပြော၊ စိတ်လည်း မဆိုးဘူး၊ မညစ်ဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ခင်လေးက နှုတ်လုံဆိုရင်လည်း လုံထားမယ်၊ ပြောစေချင်ရင်လည်း ပြောပေးမယ်၊ တစ်ခု ပဲရှိတယ်၊ ဖြည်းဖြည်းပြော၊ နားပြီးပြော၊ မောလာရင် ဆက်မပြောနဲ့၊ ရပ်ထား၊ ဟုတ်ပြီလား”

ခင်လေးက ယဲ့ယဲ့လေးပြီး၍ ခေါင်းညိတ်၏။

“ကိုကိုက ယုန်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောတာကို ကြားလိုက်လို့ ခင်လေးက ခုတင်ပေါ်တက်ငိုမလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိမရဘဲ ယောင်ယမ်း ထလိုက်တာ၊ ပြုတ်ကျသွားတာ”

“ဪ ... ဖြစ်ရလေ ခင်လေးရယ်”

ခုမှ ... ခင်လေး ဘာကြောင့် လိမ့်ကျရသလဲ ခြေပေါ်၏။ အစကတော့ သူ့ရောဂါနှင့်သူ သတိလစ်ပြီး ငိုက် သွားတာဟု ထင်ခဲ့သည်။

“ကိုကိုက အနိုင်ရရုံ ပြောတာပါ၊ ယုန်ကို မချစ်ပါဘူး၊ ချစ်တဲ့သူက ဒီလိုနေမလား၊ ချစ်တယ် ဆိုတဲ့ စကားကို အဲဒီလို မာရေကျောရေ ပြောမလား၊ သူပြောတိုင်းခံရမဲ့ မိန်းမဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်တာ၊ စကားနဲ့ စော်ကားတာ”

“ဒီလောက်တော့ ဆိုးမယ်ထင်ပါဘူး။ မေမေ စိတ်ကြိုက် လိုက်ပြီး ပြောတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် ရည်းစားအစစ်တွေလို ကဗျာမဆန်နိုင်တာ ဖြစ်သွားတာ နေမှာ”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့ ခင်လေးရဲ့၊ ကိုကိုက ယုန်ကို မချစ်တာတော့ သေချာပါတယ်၊ ယုန်ကလည်း မချစ်ပါဘူး”

“ယုန်က ကိုကိုကို ဒီလောက် သည်းသည်းလှုပ်တာ”
“လှုပ်ပါတယ် ... အစ်ကိုရင်းလို ချစ်တာကို ခင်လေးရဲ့၊ မေမေက ရှေ့ကနေ သည်းပြနေတော့လည်း ယုန်က လိုက်သည်းရင်း ခေါက်ရိုး ကျိုးသွားတာလည်း ပါပါတယ်”

“ဒါကြောင့် ... ယုန်က ခင်လေးကို ရန်သူလို မသတ်မှတ် တာပေါ့နော်”

“ယုန်က ခင်လေးကို ရန်သူလို့၊ ပြိုင်ဘက်လို့၊ ဘယ်တော့မှ သဘောမထားဘူး၊ ယုန်ကမှ ကိုကိုကို ချစ်မနေတာ၊ ခင်လေး စိတ်ချ”

တကယ်တော့ ... ခင်လေးကို ရန်သူဟု မသတ်မှတ်ငြား၊ ပြိုင်ဘက်အဖြစ် စဉ်းစားခဲ့ဖူးပါသည်။ ကိုယ်ပြိုင်ရသည့်သူက ပိုလီယို ဝေဒနာရှင်၊ သူ့မှာ တခြားရောဂါတွေလည်း အများကြီး ရှိနေသေးသည်။ ယုန်က ဆေးပညာဗဟုသုတ နည်းပါးသောကြောင့် သိပ်နားမလည်ငြား၊ သွေးရောဂါတစ်မျိုး (သွေးကင်ဆာဆိုလား)နှင့် နှလုံးရောဂါပါ ရှိနေသေးကြောင်းတော့၊ ဦးလေးနှင့် မေမေတို့ ပြောသံကြား၍ သိထားရပါသည်။ အဲသည်လိုလူနှင့် ယှဉ်ရပြီးမှ ကိုယ်က ရုံးနိမ့်ရသတဲ့ ... ဟူ၍ နာကြည့်ခဲ့ဘူးတာကို၊ ခုတော့ ... ယုန် မေဖျောက်လိုက်ပါပြီ။

“ကိုကိုက အခု၊ ခင်လေးကို ဂရုစိုက်တယ်၊ ပြုစုတယ်၊ ညီမလေးလို သဘောထားနဲ့ ဖြစ်မှာပေမဲ့ ခင်လေးက တော့ ပျော်ပါတယ်၊ ခင်လေး မေးကြည့်တယ် သိလား၊ ကိုကိုမှာ ရည်းစားတွေ ရှိသေးလားလို့”

“ဘာတဲ့လဲ”

“အစကတည်းက ဟိုတွဲ ဒီတွဲတဲ့။ ကောင်မလေးတွေကလည်း တွဲချင်၊ ကိုကိုကလည်း တွဲချင်နဲ့ အီစီကလီတွေလောက် ရှိတာတဲ့။ ရည်းစားသာ ပြောနေတာ ရည်းစားအစစ်ကြီးတွေ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ သေသေချာချာ ချစ်တာမဟုတ်ဘူးတဲ့ ...

“အဲဒါတွေ အခု တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ယုန် လိုက်ဖြတ်လို့ ပြတ်ကုန်ပြီတဲ့။ ကိုကိုက ဆွေးနေတာလား ဆိုတော့ မဆွေးပါဘူးတဲ့။ နားညည်းတောင် သက်သာသွားသေးတယ်တဲ့၊ ခင်လေး ရချင်တာ အဲဒီလောက် အခွင့်အရေးလေးပါပဲ ယုန်ရယ် ...

“ကိုကိုမှာ ချစ်နေတဲ့သူ မရှိဘူး၊ ဒီတော့ ... ခင်လေးက ရင်ထဲက အားရပါးရ ချစ်နိုင်တယ်၊ ကိုကိုက ခင်လေးကို ညီမလေးလို ပြုစုကြင်နာတဲ့ပေါ်မှာ ကြည့်နူးကျေနပ်ပြီး ပီတိစားမယ်၊ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ ယုန် ... နော်”

“ဒါပေါ့ ခင်လေးရယ် ... ပျော်စရာကြီးပေါ့၊ ကိုကိုရယ်၊ ခင်လေးရယ်၊ ယုန်ရယ် တစ်သက်လုံး တူတူနေသွားမှာ”

“ခင်လေးက အသက်တိုမှာ ယုန်ရဲ့၊ ခင်လေး မရှိတော့တဲ့ အခါကျရင်၊ မေမေက ကိုကိုနဲ့ စီစဉ်ရင် ယုန် လက်ထပ်လိုက်ပါနော်”

“ဟင့်အင်း ... ဒါကို ယုန် ငြင်းပြီးပါပြီ”

“အဲဒီအခါကျရင် မငြင်းပါနဲ့တော့ ယုန်ရယ်၊ ခင်လေး ချစ်တဲ့ ကိုကိုကို ခင်လေး ချစ်ခွင့်မရခဲ့ရင်တောင်၊ တခြားသူနဲ့တော့ မချစ်စေချင်ဘူး၊ ယုန်နဲ့ပဲ သဘောတူတယ်၊ တခြားလူဆိုရင် ကိုကိုအပေါ် ဆိုးချင်ဆိုးမှာ၊ ကိုကိုကို ဒုက္ခပေးချင် ပေးမှာ ...

“ယုန်ကဆို၊ ကိုကိုအပေါ် ဘယ်တော့မှ ဆိုးမှာ

မဟုတ်တာ ခင်လေး သိတယ်။ ကိုကိုကို ဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမပေးမှာ ခင်လေး သိတယ်။ ယုန်ရယ် ... လက်ထပ် လိုက်ပါနော်”

“ဪ ... ကောင်းပါပေရဲ့ ရွှေခင်လေးရေ။ သူ့ကိုကို တော့ ဒုက္ခမဖြစ်စေချင်ဘူး။ ရှင်ကိုကိုက ကျုပ်ကို ဒုက္ခပေး မှာ၊ ဗိုလ်ကျမှာတွေ့ကျတော့ ထည့်မတွက်ဘူး၊ ကိုယ့်လူ သူ့ဘက်သားလေးနော်”

ယုန်က ခင်လေး နဖူးကို မနာအောင်ထု၍ ရယ် ရယ်မောမောလေး ပြောတော့ ခင်လေး ပျော်ရှာ၏။ ခင်လေး ရယ်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ... ခင်လေး အရယ်က မကြည်လင်ရှာ။ ခင်လေး နှုတ်ခမ်းလေးတွေက တစ်နေ့ တခြား ဖြူသည်နှင့်အမျှ အပေါ်နှုတ်ခမ်းလေးက တိုတိုလာ၏။ ပါးစပ်ပိတ်လျှင် ခါတိုင်း လို နှုတ်ခမ်းချင်း မစေတော့ဘဲ သွားလေးတွေ ပေါ်လာ၏။ ပြော ရလျှင် ... ခင်လေးသည် တစ်စတစ်စနှင့် ရုပ်ပျက်ရှာပါသည်။ စကားပြောနိုင်သည့် ခွန်အားက ဟဖြည်းဖြည်း နည်းလာသည်။ မောသည့်အချိန်တွေက တဖြည်းဖြည်း များလာသည်။ အစာက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ဆုတ်လာသည်။

အမှန်က ... ခင်လေး အခြေအနေသည် ဆေးရုံမှာ ပဲ နေရဖို့ ဖြစ်၏။ သို့ပေမဲ့ ... ဘယ်မှာပဲနေနေ၊ ခင်လေး အတွက် အချိန် သိပ်မကျန်တော့သည်မို့ ကာယကံရှင်၏ နောက် ဆုံးအချိန်ကလေးတွေမှာ သူ့စိတ်တိုင်းကျ ဖြစ်ပါစေတော့ရယ် လို့ ကာယကံရှင်၏ ဆန္ဒနှင့် အိမ်ပြန်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အိမ် ပြန်နေသည့်အတွက်၊ ဆေးရုံတင်ထားတာထက် ပို၍ငွေကုန်ကြေး

ကျ များပါသေးသည်။ ခင်လေးကို ကုသပေးသည့် သမားတော် ကြီးကို တစ်နေ့ကိုနှစ်ခေါက် ကြွပါဟု ပင့်ထားရသည်။ သူနာပြု ဆရာမကို နေ့နှစ်ယောက် ညနှစ်ယောက် ငှားရသည်။ တစ်ယောက် တည်းဆိုလျှင် ခင်လေးကို လိုအပ်၍ ပွေ့ရချိန်၊ ကိုယ်စောင်းလှည့် ပေးရ၊ ရေပတ်တိုက်ရတာတွေမှာ မနိုင်နင်းမှာစိုးလို့ ဖြစ်၏။ အိမ်သားတွေထဲကလည်း တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် (တစ်ခါတလေ ခင်လေးက မောင်းထုတ်ထား၍ သူနာပြုဆရာမ အခန်းပြင်သို့ ခဏထွက်ရသည်)တော့ ခင်လေးနားမှာ ရှိသည်မို့၊ တစ်ချိန်မှာ သုံးယောက်လောက် ရှိနေရတတ်၏။

ခင်လေးသည် အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်လနှင့် ဆယ့် ခြောက်ရက် အကြာမှာ ဆုံးရှုံးပါသည်။ ကိုကို ငြင်ခွင်ထဲမှာပဲ ဖြစ်၏။

အဲသည်နေ့က ခင်လေး အခြေအနေက တော်တော် ဆိုး၍ ကြည့်နေကျ သမားတော်ဆရာဝန်ကြီး လာချိန်မတိုင်မီ သွားပင်ရ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက လိုအပ်သမျှ သက်သောင့်သက် သာ ဖြစ်စေရန် ဆေးဝါးများပေး၏။ ခင်လေးက အားလုံးအပြင် ထွက်ပေးပ။ ကိုကိုပဲနေပါဆို၍ ဦးလေး၊ မေမေနှင့် ယုန်ပါ ထွက်ပေးခဲ့ရသည်။

“ကိုကို ... ခင်လေး နားမှာ နေပါ” ... တဲ့။ ကိုကိုက ခုံတစ်လုံးဆွဲ၍ ခုတင်ဘေးမှာထိုင်ပြီး ခင်လေး ဆံပင်တွေ သပ်ပေးတော့ ကိုကို လက်ထဲမှာ ခင်လေး ဆံပင်တွေက အထွေးလိုက်ပါ၏။ “နာတယ် ကိုကို၊ မသပ်ပါနဲ့” ... တဲ့။

ကိုကိုက ခင်လေး လက်ကလေးတွေကို ဆုပ်ပေးတော့ အေးစက်နေ၍ ခြေဖျားကိုပါ။ စမ်းကြည့်သည့် အခါမှာ ခြေဖျားတွေက ရေခဲတုံးလား မှတ်ရ၏။ ကိုကိုက ခြေဖျားပေးလက်ဖျားတွေပါ တစ်လှည့်စီ (နွေးသွားအောင်) ဆုပ်ပေးတော့ ခင်လေးက မျက်စိလေးမှိတ်၍ ပြုံးနေသည်တဲ့။

“နည်းနည်းချမ်းတယ် ကိုကို” ... ဆိုလို့ စောင်ခြံပေးတော့ ... “လေးတယ်” ... တဲ့။ ကိုကိုက ကိုယ်ကိုကိုင်းလျက် ခင်လေးကို ရင်ခွင်မှာထား၍ ဖက်ထားပေးတော့ ခင်လေးက ယဲယဲပြုံးရာရင်း ငြိမ်ကျသွားသည်တဲ့။ ငြိမ်သက်ချိန် ကြာလာတော့ ကိုကိုက ဂျာဉားလို့ နေရာရွှေ့ဖို့ ပြင်ဆင်ရာမှာ ခင်လေးအသက်မရှိတော့တာကို သိလိုက်ရတာပါပဲတဲ့။

ကိုကို အော်ခေါ်၍ အားလုံး ပြေးဝင်လာကြချိန်မှာ ခင်လေး အသက်ကို ဘယ်သူမှ မမိလိုက်ရပါ။ ခင်လေးသည် ရုပ်ပျက်နေသော်ငြား သေပန်းပွင့်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ကြည့်နူးစွာ ခံစားရင်း အသက်ကို စွန့်လိုက်ရသည်မို့လား မသိ။ ခင်လေးနှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြုံးနေရှာသည်။ ကိုကိုက မျက်စိမျက်နှာပျက်ပေမဲ့ မငိုပါ။ ဦးလေးက ငိုသည်ဟု မဆိုသာပေမဲ့ မျက်ရည်ကျသည်။ ယုန်နှင့် မေမေကတော့ မိန်းမသားတွေမို့ ငိုမိကြရပါသည်။

ခင်လေး စျာပနမှာ ကိုကို လှုပ်ရှားပုံက လူတကာချီးကျူးရပါသည်။

“သူတို့ချင်းက ဘယ်လိုလဲ” ... ဟု အမေးခံရသည်အထိပါ။

“ဘာ ဘယ်လိုရမှာလဲ၊ ရောဂါသည် ပိုလီယိုလေးမို့ ခင်တာ သနားတာ နေမှာပေါ့ဗျာ ... လမ်းမှမလျှောက်နိုင် ခြေထောက်သေးသေးလေးတွေနဲ့ ရောဂါသည်ကို ဘယ်သူကြိုက်မှာလဲ”

နာရေးသတင်း မေးလာရင်း ပြောဖြစ်ကြသည့် “အတင်း”ကို ယုန် ပြန်ကြားရပါသည်။ ပြောမည်ဆိုလည်း ပြောစရာ။ ကိုကိုက ခင်လေးကို အလောင်းစင် ပြင်ပေးသည်။ သေတ္တာထဲ ထည့်တော့ ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လုနီးပါး ပွေ့၍ထည့်သည်။ ကိုကိုက ခင်လေး စျာပနအတွက် လိုလေသေးမရှိ အစမှအဆုံး အသေးစိပ် ဆောင်ရွက်၏။ ခင်လေး အတွက် နောက်ဆုံးခရီး လက်ဆောင်အဖြစ် ကိုကိုပေးသော သစ်ခွပန်းစည်းကို၊ ကိုကိုက ခင်လေး ရင်ဘတ်ပေါ်တင်၏။ စာတန်းလေးတောင်ပါသေးသည်။

“ခင်လေး ကောင်းရာသူဂတီ လားပါစေ” ... တဲ့။

“ကိုကို” ... တဲ့။

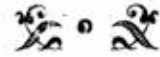
သူများတွေ ထင်မည်ဆိုလည်း ထင်စရာ။ ယုန်လည်း ထင်ပါသည်။ ကိုကိုဟာ ခင်လေးကို ချစ်နေသည် ထင်ပါရဲ့။ ဝေဒနာရှင်လေးမို့ ချစ်စရာလားဟု မေးလို့မဖြစ်ပါ။ အချစ်မှာ မျက်စိမရှိဘူးဟု လူတိုင်း ပြောနေကြတာလေ။ ရောဂါသည်ကိုလည်း ချစ်ချင် ချစ်မိမှာပေါ့။ လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်လိုသာ လက်ထပ်ဖို့ အတွက်ကျတော့ နောက်တစ်ယောက်ကို ရွေးရတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒီလိုဆိုတော့ ... ယုန်ဟာ ကိုကိုအတွက် ဒုတိယလူ၊ ကိုကိုက မမုန်းငြား (ဒါတောင် မုန်းချင်မုန်းနေနိုင်သေးသည်)

မချစ်ပါဘဲ လက်ထပ်မည်ဆိုတာ ကိုကိုတို့ ယောက်ျားတွေအတွက်
 တော့ ဝန်လေးမှာမှ မဟုတ်ဘဲလေ။ ယုန်ကို လက်ထပ်ချင်သည့်
 ဆိုတာက အကြောင်းကြောင်းသော အကြောင်းကြောင်း
 အများကြီး ရှိနိုင်သည်။ မေမေ ပြောသလို၊ ဥမကွဲ သိုက်မပူ
 ဆိုတာက တစ်မျိုး၊ စီးပွားဥစ္စာရေးရာမှာလည်း အဆင်ပြေ
 စိမ်းကို မျှပေးစရာ မလိုတော့ ထက်ဝက်ပိုင်းနေစရာ မရှိ။

ယုန်ဟာ ကိုကို (ဦးနှောက်နှင့် တွက်ချက်လွှဲ
 ငြင်းစရာ မရှိသော သတို့သမီးလောင်း ဖြစ်နေ၏။ အဲဒါကြောင့်
 “ချစ်သည်”ဆိုသော စကားကို မာရေကျောရေ ပြောလွှဲ
 လက်ထပ်မည်ဟု ကြေညာခဲ့တာပေါ့။

ကိုကို ရက်စက်ပါတယ်။

သမီးစိတ်ဖြင့် ... ဦးလေး ခမျာ အိပ်ရာထဲတောင်
 ဝဲရှာ၏။

“မွန်ရယ် ... ကိုယ်က ဒီသမီးလေးအတွက် အသက်ရှင်
 ပေးနေတာပါ။ ဒုက္ခိတ မိတဆိုး၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမလည်း
 မရှိ၊ ဒါလေးအတွက် ကိုယ်မှမရှိရင်၊ ဒီကလေး ဘယ်လို
 အသက်ရှင်မလဲဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ကိုယ်က ခင်လေး အတွက်
 အသက်ရှင်ပေးခဲ့တာ ...

“ခု ... သမီးလေး မရှိရှာတော့ဘူး မွန်ရယ်၊ ကိုယ့်
 ဘဝဟာ လုံးဝပြီးဆုံးသွားသလိုပဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတော့
 ဘူး၊ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပြီ”

“ဒီလိုလဲ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ ကိုထွန်းရဲ့၊ ကိုထွန်း တစ်
 ယောက်တည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မွန် ရှိပါသေးတယ်၊
 သားနဲ့သမီး ရှိပါသေးတယ်၊ သွေးရဲနဲ့ ယုန်ဟာ ကိုထွန်းရဲ့

သားနဲ့သမီးပဲပေါ့။ မွန်နဲ့ကိုထွန်းလည်း ငယ်လင်ငယ်မယား မဟုတ်ကြပေမဲ့ ...

“တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အဖော်အဖြစ် နေလာခဲ့ကြတာ၊ ပြဿနာရယ်လို့တောင် တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဘူး။ မွန်တို့သားအမိတစ်တွေက ကိုထွန်း အရိပ်မှာ ခိုရတယ်။ မွန်တို့က ကိုထွန်းကို ပြုစုပြီး အဖော်လုပ်ပေးကြတယ်။ ဒါကို အသိအမှတ် ပြုပေးပါ ကိုထွန်းရယ်”

“ကိုယ့်စကားတွေက မွန်ကို အရာမထားသလို ဖြစ်ရင် ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကိုယ် စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ပါ”

“ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး။ မွန် ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါတယ်။ ကိုထွန်းရယ် ... ခင်လေးဟာလည်း ကိုထွန်းသမီး ဖြစ်ခွင့်ရလို့ ကံကောင်းတာပါ။ မွန်မှာလည်း ပြုစုတဲ့ ပြုစုလှည့် ရှိလို့ ပြုစုလိုက်ရတာပါ ...

“သူ့သက်တမ်းလေးကို လေးငါးဆယ်နှစ် ဆွဲဆန့်ပေးနိုင်ခဲ့တယ် ဆိုရင်ပဲ ကိုထွန်းမှာ ဖခင်ဝတ္တရားကျေပါပြီ။ ဒီလိုကလေးမျိုးကို ဒီလောက်အသက်ရှည်အောင် မွေးနိုင်ခဲ့တာ၊ ကိုထွန်း ဂုဏ်ယူဖို့ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မွန်ရယ်။ မွန်ဟာ ငယ်ပေါင်းမဟုတ်ပေမဲ့၊ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ဒီဘက်ပိုင်းရက်တွေမှာ အဖော်ပါပဲ။ ခင်လေးဟာ မွန်ကို မိထွေးတော်ခွင့် ရလိုက်လို့လည်း အသက်နည်းနည်းထပ်ပြီး ပိုရှည်သွားတာပါ”

“မွန်မှာ မိဘဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိပါတယ်။ တကယ်ဆို ... မွန် ကျန်းမာရေးကလည်း နည်းနည်းမှ ကောင်းတာမဟုတ်

ဘူး။ ဆရာဝန်တွေက ကလေးမယူရဘူးလို့ ပြောတဲ့ကြားက သားကို ဖြစ်အောင်မွေးခဲ့တယ်။ အသက်နဲ့ရင်းပြီး စွန့်စားခဲ့တာပါ ...

“သားလည်းမရှင်၊ မိခင်လည်းဆုံး ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့ အလောင်းအစားကြီးကို ရင်ဆိုင်ခဲ့တာပါ။ ပြီးတော့ ... မိဘမဲ့ကလေး ယုန်၊ မိခင်ဆုံးပြီး ဖခင်တာဝန်မယူတော့တဲ့ ကလေးကိုတောင် မွန် ဒုက္ခခံပြီး မွေးလိုက်သေးတယ်။ ကိုထွန်း ဆီက ပါလာတဲ့ ခင်လေးဟာလည်း မွန်သမီးပဲပေါ့”

“သွေးရဲတို့ အဖေက ကားဆက်ဆီးဒင့် Car Accident နဲ့ ဆုံးရှုတာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုထွန်းရေ ... လောကကြီးမှာလေ ကံစီမံရာခံကြရတာ၊ အကောင်းပကတိ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီးက ဝုန်းဒိုင်းဆို ဖြစ်သွား၊ ချိနဲ့ ချိနဲ့ ... ခပ်ယဲ့ယဲ့လူသားက နှစ်ရှည်လများ ရှင်သန်ကျန်ရစ်ခဲ့၊ ကံတရားတွေပဲပေါ့။ အလုပ်ကအပြန်မှာ သားဖို့တဲ့ ...

“စွန်လွတ်ဖို့ ရစ်လုံးကတစ်လုံး၊ မှန်စာတိုက်ဖို့ အပ်ချည်လုံးက တစ်လုံး၊ အဲဒီ အပ်ချည်လုံးက တိုက်ပုံအကျိုးအိတ်ထဲမှာ အသက်ပျောက်တဲ့ထိ ရှိတယ်။ ရစ်လုံးကတော့ ဘယ်လိမ့်သွားတယ် မသိဘူး။ ကားနဲ့ပဲ ရော့ကြိတ်မိသွားသလား၊ တွေ့တဲ့သူတွေက ဆေးရုံတင်ကြတော့၊ အနီးအနားမှာ အကောင်းအတိုင်း ရှိနေရင်တောင် ...

“ဒီရစ်လုံးတော့ ဘယ်ကောက်သိမ်းပါ့မလဲ။ ရဲသွားခင် သားက မှာလိုက်တာ၊ ဖေဖေ ရစ်လုံးဝယ်ခဲ့ပါ”

ကြီးကိုလည်း မှန်စာတိုက်ပေးပါလို့။ ရုံးကနေ အိမ်ကိုဖုန်းလှမ်းဆက်သေးတယ်။ ဖေဖေ ဝယ်ပြီးပြီတဲ့၊ ရုံးကအပြန်ဘတ်စ်ကားစီးရတာလေ၊ မြင်တဲ့သူတွေ ပြန်ပြောသလောက် မွန်တို့ သိရတာ ...

“ကားလမ်းကူးဖို့ အလယ်ကောင်မျဉ်းဖြူမှာ ရစ်နေတုန်း တစ်ဖက်လမ်းမှာ ကျော်တက်လာတဲ့ကားနဲ့ ငြိပြီးပါသွားတာတဲ့။ အဲဒီတုန်းကဆို ... မွန်လည်း မဖြေနိုင်လိုက်တာများ မသေရုံတစ်မယ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... သားရှိတယ်၊ သမီးရှိတယ်၊ ဒီနှစ်ယောက်အတွက် နေပေးရဦးမယ်ဆိုပြီး စိတ်ကို တင်းခဲ့ရပါတယ် ...

“အခု ... ကိုထွန်းမှာ သမီးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသွားရပေမဲ့၊ ကိုထွန်း မိသားစု ကျန်ရစ်နေသေးတယ်လို့ သဘောထားပေးပါ။ မွန်ရှိတယ်၊ သားနဲ့ သမီးရှိပါသေးတယ်။ ဒီသုံးယောက်လုံးဟာ ကိုထွန်းကို အားကိုးနေရတာပါ”

ဦးထွန်းမြတ်၏ ရောဂါက ထွေထွေးကြီးကျယ်မဟုတ်ပါ။ လူပန်း စိတ်ပန်း၊ အစားပျက် အအိပ်ပျက်ပြီး ဖြစ်ရသော အာဂန္တုများမို့၊ အိပ်ရေးပျက်သူတို့ အအေးမိတတ်သည့် အတိုင်း၊ ချမ်းလိုက်၊ အဆစ်အမြစ်ကလေးတွေ ကိုက်လိုက်၊ အရေပြားလေးတွေ ကျိန်းလိုက်၊ လျှာခါး ပါးစပ်ပျက်ပြီး မစားချင်၊ သမီးလေးအတွက် စိတ်ဓာတ်ကျတာပါ ရောလျက်ဖြစ်ရသော ရောဂါမို့ ဒေါ်ခင်စောမွန်က အနီးကပ်တော့ ပြုစုရပါသည်။

“ဦးလေး သက်သာလား”

သွေးရဲက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည့် အခါမှာ၊ ဒေါ်ခင်စောမွန်က ဦးထွန်းမြတ်ကို ဆန်ပြုတ်တိုက်နေ၏။

“သက်သာပါတယ်ကွယ်၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ နေသာလာပါတယ်”

“ဦးလေး ရောဂါက အပျင်းဖျား မဟုတ်ဘူးလား။ ပျင်းလို့ဖျားတဲ့ အပျင်းဖျား”

“သားရယ် ပြောတော့မယ်”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က ဖာထေး၏။ ဦးထွန်းမြတ်က သွေးရဲကို အကြောင်းသိမို့ စိတ်မဆိုးဘဲ ပြုံးလေ၏။

“မေမေက ကြပ်ကြပ်ပြုစု၊ ဦးလေးက ဇိမ်ယူ၊ ဒီရောဂါဘယ်တော့ ပျောက်မှာလဲ”

“ကြည့်လေ ... ပြောလေ ကဲလေ”

ဒေါ်ခင်စောမွန် ခမျာ ရှက်တောင် ရှက်ရရှာ၏။ သို့ပေမဲ့ ... သွေးရဲက ဦးထွန်းမြတ် ခုတင်ပေါ် တက်ထိုင်၏။ ဘေးနားမှာ အကျအနထိုင်ကာ ခြေချောင်းတစ်လျှောက် နှိပ်တော့သည်။

“နေပါစေ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဦးထွန်းမြတ်က အားနာရပြန်သည်။

“ဦးလေးက အဆစ်တွေ ကိုက်တယ်၊ အရေပြားလေးတွေ ကျိန်းတယ်ဆို၊ အဲဒီလိုဖြစ်ရင် ခြေဆုပ်လက်နယ် သိပ်ခံချင်တာ ဦးလေးရဲ့၊ သောင်းတာတော့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ခုလို နှိပ်ပေးနေရင် သိပ်သက်သာတယ်၊ ကောင်းတယ်မှလား ဦးလေး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းတယ်၊ မွန်ကိုတောင် အားနာလို့ မခိုင်းဘူး”

“ဪ ... ကိုထွန်းကလည်း ပြောရောပေါ့”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်သို့ လှမ်းတင်လိုက်သည်။

“ဦးလေးက ပက်လက်လှန်လိုက်၊ မေမေနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ဖက်စီ နှိပ်မယ်၊ ဟိုတစ်ခါ ကျွန်တော် တုပ်ကျွေးဖျား တုန်းက အဲဒီလိုဖြစ်တာ၊ အနှိပ်ခံချင်လိုက်တာလေ၊ မေမေ မွေးစားထားတာက ညီ မဟုတ်ဘဲ ညီမ ဖြစ်နေတော့ ဒီကိစ္စ ခိုင်းလို့မရဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ထိုင်နှိပ်နေရ တယ်”

“ပြောပြန်ပြီ သားရယ် ... ဒီမွေးစားဆိုတဲ့ စကားလုံးကို မသုံးပါနဲ့၊ အဲဒီတုန်းက မေမေ့ကိုပြောရင် မေမေ နှိပ်ပေး မှာပေါ့”

ဦးထွန်းမြတ်က ပက်လက်လှန်ပေးလိုက်၏။ ဒေါ် ခင်စောမွန်နှင့် သွေးရဲတို့က ဦးထွန်းမြတ်၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီ နှိပ်ကြလေတော့သည်။ ဦးထွန်းမြတ် က ဒေါ်ခင်စောမွန်ကိုတစ်လှည့် သွေးရဲကိုတစ်လှည့် ကြည့်၏။ ကျေးဇူးတင်သည်။ ကြည့်နူးသည်။ ပီတိဖြစ်သည်။ ရောဂါတောင် တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ပျောက်သွားသလား ထင်မိ၏။ မိသားစုဆို သော နွေးထွေးမှုကို လှိုက်လှဲစွာ ခံစားရလေ၏။

“သွေးရဲက လိမ္မာပါတယ် မွန်ရယ်၊ စကားပြောတော့ မချိုဘူး။ တဲ့တိုးကြီး၊ ဒါပေမဲ့ ... သားဆိုးတစ်ယောက် မှ

မဟုတ်တာ။ သူက အောက်သက်ကျပါတယ်၊ လူမှု ရေးလည်း နားလည်တယ်၊ ပြီးတော့ ... ဖြောင့်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ... လုပ်ချင်ရာ စွပ်လုပ်တတ်တော့ သမီးဆိုရင် သူ့သည်းညည်းကို အတော်ခံရရှာတာ၊ တစ်ခါတစ်ခါပြော ပြောချပြီလားဆို၊ ပိသားလေးနဲ့ ဘေးပစ်ပဲ”

သွေးရဲမှာ လောကွတ်ဆိုတာ လုံးဝမရှိပါ။ ဦးထွန်း မြတ်ကို ဝင်နှိပ်ပေးခြင်းမှာ၊ ခုချိန်မျိုးမှာ အနှိပ်ခံရလျှင် လူရော ခိတ်ပါ သက်သာသွားတတ်တာကို သိ၍ စေတနာပေါက်တာရယ်၊ မေမေ တစ်ယောက်တည်း နှိပ်ရမည့်အစား မေမေ သက်သာအောင် ဝင်ကူပေးလိုက်ချင်တာရယ်၊ ပြီးတော့ ... ဦးထွန်းမြတ်က ပထွေး ဆိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ပထွေး ဆိုပေမဲ့ ခင်မင်လေးစားဖွယ်လည်း ဖြစ်၊ ကိုယ့်မိသားစု စားဝတ်နေရေးနှင့်တစ်ကွ လုံခြုံမှုအတွက်ပါ အားကိုးရသည့် အရိပ်ကြီးတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်မို့၊ ပြီးတော့ ... ဒီလိုလုပ်ကိုင်ပေးရတာကို၊ ဖော်လံဖားဖို့ ဆိုလျှင် လုံးဝမလုပ်မှာ သေချာပေမဲ့၊ စေတနာပေါက်လာလျှင် လုံးဝဝန်မလေးတတ်သူ လည်းဖြစ်လို့၊ ဒီလိုလုပ်ပေးဖို့ အတွက်လည်း ရှက်စရာဟု နည်း နည်းကလေးမှ မထင်လို့ ဖြစ်၏။

တံခါးဖွင့်ထားပြီး ခန်းဆီးတွေပါ ဘေးသို့ကပ်ထား သောကြောင့် ယုန်က မိသားစု ကြည့်နူးဖွယ် ရှုခင်းလေးကို ဖြတ် သွားရင်းက မြင်လိုက်ရ၏။ ကိုကိုက နှိပ်ပေးနေတာမြင်တော့ အံ့ဩထူးဆန်းသွားရ၏။ ယုန် လုံးဝထင်မထားသော လုပ်ရပ် လည်း ဖြစ်နေသည်။ စင်စစ် ... ယုန်က သွေးရဲကို နားမလည် ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ဪ ... ကိုကို။ ခင်လေးကို တော်တော်ချစ်စွာ တယ် ထင်ပါရဲ့။ ခင်လေး ဈာပနတစ်ခုလုံးမှာ ကိုကိုသည်သာ ကာယကံရှင်လို အစအဆုံး ဆောင်ရွက်သွားသည်။ ခု ... ခင်လေး အဖေကို (ခင်လေး မရှိတော့ပြီမို့) ခင်လေး ကိုယ်စား တာဝန်ယူ ပေးနေပြန်ပြီဆိုတော့ ခင်လေး အပေါ်ထားသည့် ကိုကိုမေတ္တာ ဟာ နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်ပါလေဘဲ။ ခင်လေးသာ ပိုလီ ယိုဝေဒနာရှင်ကလေး ဖြစ်မနေလျှင် ကိုကို လက်ထပ်ဖြစ်မှာပဲ ထင်၏။ ဒါတောင် ... ခင်လေး ပျော်အောင်ဆိုပြီး ကိုကိုက ခင်လေးနှင့် မင်္ဂလာဆောင်တမ်း ကစားသတဲ့၊ ကြိဖန်ပြီးတော့ လေ၊ အဲသည်တုန်းက ခင်လေးလောက်ပျော်သူ မရှိသလောက်၊ ခင်လေး အရမ်းတအားပျော်ပြီး ကိုကိုကကျတော့ ကျေနပ်ပီတိ တွေနှင့်၊ ယုန်ကတော့ အခန်းထဲပြေးဝင်၊ တံခါးပိတ်ပြီး ငိုခဲ့ရ တာလေ။

ယုန်ဖြူလေးဟာ ကိုကို ပြောသလို ယုန်မည်း၊ ယုန်ညစ်၊ ယုန်စုတ်၊ ယုန်ပုပ် ဖြစ်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့၊ ကွယ်လွန် ခဲ့ပြီဖြစ်သည့် ခင်လေးကိုတောင် တမလွန်သို့ လှမ်း၍ မနာလို ဖြစ်မိလိုက်သေးသည်။

“ကျွန်မကျတော့ ရှင့်လို ဘာကြောင့် ကံမကောင်း ရတာလဲ မချယ်ရီထွန်းမြတ် ရယ်” ... ဟု မေးချင်၏။

ယုန်သည် ပိုလီယိုဝေဒနာရှင်ကလေးလောက်တောင် မှ ကံမကောင်းရဘူး ဆိုတော့ ယုန်လောက် ကံဆိုးသူ၊ ဤကမ္ဘာ မြေပြင်မှာ ရှိနိုင်ပါဦးတော့မလား။ သူများတွေက၊ လူ့ဘဝကြီး မှာ နေရတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ဘယ်လောက်ပြောနေနေ၊ တကယ်

အဓိပ္ပာယ်မရှိတာက ယုန်ပဲဖြစ်၏။ ယုန်သည် မည်သူ့အတွက်မျှ အသက်ရှင် ရပ်တည်ပေးစရာ မလိုပါ။ ယုန်က ရပ်တည်ပေးချင် ပြား၊ မည်သူကမျှ အလိုမရှိ၊ ယုန်သည် လူပိုဖြစ်၏။ ယုန်သည် ဘယ်သူ့အတွက်မျှ မလိုအပ်သလို ယုန်အတွက်ကျတော့လည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိပါ။ လာခြင်းမကောင်းခဲ့သော ဤဘဝမှာ ယုန်သည် တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာမှ တစ်ယောက်တည်းသော အထီးကျန် ခစ်စစ်ကြီး ဖြစ်တော့၏။

ယုန်စိတ်တွေ မာကျောသွားရသည်။ ခက်ထန်သွား ရသည်။ နာကြည်းမှုက ယုန်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဖုံး၏။ ယုန်ဟာ ယုန်အတွက်ပဲ အသက်ရှင်ဖို့ ရှိသည်။ ယုန်မှာ ယုန်မှတစ်ပါး အခြားသူမရှိ၊ ယုန်အတွက် ယုန်မို့၊ ယုန်မှာ ရှိခဲ့ဖူး၍ ရှိဆဲဖြစ် သော မာနကလေးထဲမှာ အတ္တကို ထည့်ပေါင်းဖြည့်စွက်လိုက် ပါတော့မည်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဦးထွန်းမြတ် ကိုယ်တိုင်က သွေးရဲကို အပြစ်တင်၏။

“လူကြီးနဲ့ လူငယ်ပဲ သူ ဘာပြောပြော နားထောင်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်ရောပေါ့ကွယ်” ... တဲ့။

ဖြစ်ပုံက ...

ဦးထွန်းမြတ်မှာ အစ်မကြီးတစ်ယောက် ရှိ၏။ သူ အိမ်ထောင် သူ့မိသားစုနှင့် သူပါ။ ဦးထွန်းမြတ်နှင့် ဒေါ်ခင်စော မွန်တို့ လက်ထပ်ကတည်းက သဘောမတူခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

“မင်းပစ္စည်းတွေမက်ပြီး ချူတာ”

“ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး မမရယ် ... မွန်က အရမ်းစိတ်ကောင်း ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ စီးပွားရေးတစ်ဖက်နဲ့၊ သမီးလေး ကို စိတ်မဖြောင့်တာ တစ်ဖက်နဲ့။”

“ဩ ... မိထွေးရတော့ရော ဘယ်လောက် စိတ်ဖြောင့် မှာမို့လဲ၊ စိတ်တောင်ပိုပူရဦးမယ်”

“မွန်ကို ကျွန်တော် ယုံတယ် မမရဲ့၊ ကျွန်တော် စီးပွား ရှာရတာ စိတ်ဖြောင့် လက်ဖြောင့် ဖြစ်မယ်။ မွန်က စီးပွား ရှာ ဆယ်တဲ့ကန်သင်းလည်း ဖြစ်မယ်၊ သမီး ခင်လေး အတွက်လည်း မိခင်အစား နေရာမှာ နေပေးလိမ့်မယ်”

“မထင်ရေးချ မထင်ကြီးပါတော်”

“ထင်ပါ မမရယ် ... မွန်က တကယ်စိတ်ကောင်း ရှိတာ ပါ၊ ရိုးတယ်၊ ဖြောင့်တယ်၊ ကူညီတတ်တယ်၊ သဘောကောင်း တာပါ”

“ဟိုမှာ သားရင်းကတစ်ယောက်၊ မွေးစားသမီးကတစ် ယောက်နဲ့၊ မင်းမိန်းမယူတာ နောက်ထပ်ကလေးနှစ်ယောက် ပြိုင်တူကြီး တစ်ခါတည်း ရလိုက်ပါရောလား”

“ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း တစ်ယောက်ပါတာပဲ မမရဲ့”

“မင်းဘက်က ပစ္စည်းတွေလည်း ပါသလေ။ ဟိုဘက်က လူသုံးယောက် အဝတ်သုံးထည်နဲ့ ကိုယ်သုံးခုဆိုသလို”

“ဒီလောက်ကြီးတော့လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး မမရဲ့။”

“ဟိုမှာ ... စည်းစိမ်ပြုတ်လို့ ငတ်ကာနီးမှာ၊ နွားရှာရင်း မင်းကို တွေ့သွားတာ၊ မင်းကလည်း ပခုံးကောင်းတော့ တံပိုးတောင်းသလေ”

“မဟုတ်ပါဘူး မမရယ် ... ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အဖော်သဟဲ ပြုကြတာပါ”

“ယူမဲ့ယူလည်း၊ အပျိုကြီးထဲက ရွေးမလား၊ မုဆိုးမပဲ ထားဦး၊ ပစ္စည်းအတောင့်အတင်းနဲ့သူတွေ ပြည့်လို့”

“အဲဒါတွေက၊ သမီးခင်လေးရဲ့ ကရိုကထကို ခံဦးမှကိုး”

“ဒီမိန်းမကရော ကရိုကထ ခံပါ့မယ်လို့ မင်းကို စာချုပ် မှာ လက်မှတ်ထိုးသလား”

“ခက်တာပဲ မမရယ်”

“ငါကလည်း အဲဒီလိုပဲ ညည်းချင်တာ၊ ရှိပစ္စည်းတွေ ကိုယ့်သမီးကလေး တစ်ယောက်တည်း ပုံရရမဲ့ဥစ္စာ၊ သူ စိမ်းလူတွေကို သွားမျှပေးဖို့ မင်းမို့ စိတ်ကူးပလေ၊ စေတနာ ရှိရင် လှူပစ်၊ ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်၊ ရေကန်တူး”

“မမ ... ကျွန်တော်လုပ်တာ လူမှုရေးကိစ္စပါ။ အလှူအတန်း ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ အလှူဒါနက ကျွန်တော်လည်း တတ်နိုင် သလောက် လှူနေတာပဲ၊ ဒီကိစ္စနှစ်ခု မတူဘူး၊ ရောထွေးလို့ မရဘူး”

“သားဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ခပ်ဆိုးဆိုးဆို”

“သိပ်ဆိုးပုံ မရပါဘူး”

“သိပ်ဆိုးပုံ မရဘူး ဆိုကတည်းက နည်းနည်းတော့ ဆိုးရလို့ပေါ့”

“ကျွန်တော် မပြောတတ်တော့ဘူး မမ”

“ဆေးများ မိသလား မသိဘူး”

“ကြဲကြီးစည်ရာဗျာ”

အဲသည် ဒေါ်ဝင်းဝင်းမြတ်က တော်တော် မနေနိုင်မထိုင်နိုင် စပ်စပ်စုစု ပါဝင်တတ်သူ ဖြစ်၏။ သူဌေးမကြီးမို့လည်း မာနက ခေါင်ခိုက်လျက် ဘဝင်ကို လေဟပ်နေသည်။ တော်တန်ရုံ တူတယ် တန်တယ် မထင်။ ဆင်းရဲသားတွေ ကြားထဲမှာ ကိစ္စဝိစ္စရယ်လို့ ရှိလျှင် ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်ရုံ၊ ဘယ်သူ့ဂရုစိုက်နေရမှာလဲ ... ဆိုသည့် အထဲက။ ဒေါ်ခင်စောမွန်တို့ သားအသုံးယောက်ကို “ဆင်းရဲသားအုပ်စု”ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ နည်းနည်းကလေးမှ ဂရုမစိုက်ပါ။ ဦးထွန်းမြတ် အိမ်ထဲ အစောကြီးထဲက ဒေါ်ဝင်းဝင်းမြတ် ဝင်သော ထွက်သောအံ့ဖြစ်၏။ ဒေါ်ခင်စောမွန်တို့ သားအမိသုံးယောက် တက်လာသည့် အတွက်၊ သူစိမ်းဖက်ပါရောလားဟု အားနာဖို့ လုံးဝစိတ်ကူးမရှိ။

နည်းနည်းကလေးမျှ ဂရုမစိုက်၊ ဖုတ်လေသည့် ငါးပိ ရှိတယ်ထင်ဖို့ဝေးလို့၊ နံတယ်တောင် ထင်ချင်တာမဟုတ်။ သူဝင်နေကျ ထွက်နေကျအိမ်သို့ ခါတိုင်းလိုပဲ ဝင်ချင်သလိုပဲ သည်။ ထွက်ချင်သလို ထွက်သည်။ ခင်လေးကို လာကြည့်သည်။

“သမီး ... စိတ်ဆင်းရဲရင် ကြီးကြီးကိုပြော၊ ဘယ်သူ့ ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး”

ဤစကားကို ဘယ်သူကြားလို့မှ ဂရုမစိုက်၊ ခပ်ကျယ်ကျယ်ပဲ ပြောသည်။ ဒေါ်ခင်စောမွန်ကို ကြည့်ရုံ၊ ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါရုံ၊ ဝါကျတစ်ကြောင်း ပြည့်ရုံလောက် စကားပြော၍ သွေးရဲနှင့် ယုန်တို့ မောင်နှမကို လှည့်တောင်မကြည့်။ မျက်နှာမင်းဆိုင်တွေ့လို့တောင် နှုတ်မဆက်၊ ရှောင်သွားတာလည်း မဟုတ်၊ သူ့လမ်းမှာ ဘာမှမရှိသလို သွားမြဲသွား၍ တစ်ဖက်သားက ကောင်ရသည်။ ဒေါ်ခင်စောမွန်က “မမ “မမ”နှင့် ဂရုစိုက်ပြား၊ အဖက်မလုပ်။ ယုန်က “ကြီးကြီး”ခေါ်၍ အရိုအသေပေးလည်း မသိမကြည့်။ သွေးရဲကတော့ အဲသည်ကတည်းက ခပ်ဝေးဝေး မပစ်လိုက်တာပါ။

တစ်နေ့မှာ ... အဲသည် ဒေါ်ဝင်းဝင်းမြတ် အိမ်လာသည်၏။ ဦးထွန်းမြတ်က ကုမ္ပဏီသွားသည်။ ဒေါ်ခင်စောမွန်က ဦးထွန်းမြတ်နှင့် အပြင်ထွက်သည်။ စနေနေ့မို့ ကျောင်းပိတ်သောကြောင့် ယုန်က အိမ်မှာ ရှိသည်။ ကျောင်းပြီးသွားပြီဖြစ်သော သွေးရဲက စာမေးပွဲအောင်ပြီးကာစ၊ ဘွဲ့ပူပူနွေးနွေးနှင့် ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမှန်းမသိ၊ လိုင်းရွေးတုန်း၊ ယောင်ဝါးဝါး အချိန်ပိုဖြစ်နေသောကြောင့် အိမ်မှာပဲ ရှိ၏။ ဦးထွန်းမြတ်က သူ့အလုပ်ထဲဝင်သည့်ဖို့ ပြောပေမဲ့ သွေးရဲက စဉ်းစားဆဲ ဖြစ်၏။ ဒေါ်ခင်စောမွန်လည်း သိပ်မတိုက်တွန်းလို့။ ဦးထွန်းမြတ်ပိုင် ကုမ္ပဏီမှာ ဒေါ်ဝင်းဝင်းမြတ် ရှယ်ယာတွေလည်း ပါနေသည်မို့ သူတို့လူကြီးကလေးနဲ့မချင်းက ဘယ်တော့ ဘယ်လိုရှင်းမည် မသိသော စီးပွားမှာ၊ ကိုယ်က ပိုင်ရှင်သားလား၊ လခစားလား၊ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိသော လုပ်ရမှာကို ဒေါ်ခင်စောမွန်ကလည်း စဉ်းစားဆဲ ဖြစ်၏။

ဖြစ်နိုင်လျှင် ... သားကို လုပ်ငန်းပေါက်စကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ခွဲထောင်ပေးချင်၏။ ဒါကမှ ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်မှာ၊ သားတစ်သက်လုံး လုပ်ကိုင်ရမှာ၊ ဒီအတွက် ဦးထွန်းမြတ်ကို တောင်းဆိုဖို့လည်း နှုတ်မရဲ ဖြစ်နေသေးသည်မို့ စဉ်းစားကြတုန်း၊ ကြံကြတုန်း၊ သွေးရဲက အိမ်မှာနေလိုက်၊ သူငယ်ချင်းတွေဆို သွေးလိုက်၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ လတ်လျားလတ်လျား ဖြစ်တုန်း ဒီနေ့မှသာ ကံဆိုးစွာ အိမ်မှာရှိနေတော့သည်။

“ခင်စောမွန်က ဘယ်သွားတာလဲ”

“ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ပါ”

“အဲဒီကိစ္စကို မေးတာပေါ့အေ့”

“သမီး သေချာမသိပါဘူး ကြီးကြီး”

“မောင်ထွန်း ထွက်တာနဲ့ သူလည်း ထွက်ရောပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီးရဲ့၊ မေမေက အိမ်သိပ်ခင်တာ ဒီနေ့သာ မသွားမဖြစ်တဲ့ကိစ္စ ရှိလို့နေမှာ”

“ညည်း မဖြေနိုင်ကတည်းက ဒီကိစ္စဟာ ရိုးမယ်မထင်ဘူး”
သွေးရဲက နားပိတ်ထားလိုက်သည်။

မေမေက မှာထား၏။ ဦးထွန်းမြတ် ထံမှာ၊ သားအတွက် အရင်းအနှီးကလေးနှင့် လုပ်ငန်းပေါက်စကလေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခု ထူထောင်ပေးဖို့ ပူဆာပေးကာနီးမှာ၊ မည်သူနှင့်မှ ပြဿနာမဖြစ်အောင် နေပါတဲ့။

“ခင်လေးတို့များ ကံဆိုးရှာတယ်။ ဒါပေါ့ ... အနန္တသူရိယ အမတ်ကြီးရေးခဲ့တဲ့ လင်္ကာများ မှန်လိုက်တာ၊ သူတည်း တစ်ယောက်၊ ကောင်းဖို့ရောက်မူ၊ သူတစ်ယောက်မှာ

ပျက်လင့်ကာသာ၊ ဓမ္မတာတည်းတဲ့။ ခုတော့ ... ခင်လေးက သူတည်းသုံးယောက် ကောင်းစားဖို့၊ တစ်ယောက်တည်းက သိမ်းကျုံးဒဏ်ခံသွားရတာ ...

“ခုကြည့်စမ်း ... မောင်ထွန်း အမွေအနှစ်တွေ၊ ညည်းတို့သားအမိသုံးယောက်က ခံစားတော့မယ်၊ ဒါတွေ သိလို့ ကျုပ်က မောင်ထွန်း ကုမ္ပဏီထဲ ရှယ်ယာလာထည့်ထားတာ၊ နင့်မို့များဆို မပါကြီးထဲက၊ ကျုပ်မလည်၊ ကျုပ်အလုပ်နဲ့ကျုပ်။ ဒီထဲ လာရင်းထားမှ ထမင်းစားရမဲ့ သူမှ မဟုတ်တာ ...

“ညည်းတို့တွေ အပိုင်စီးပြီး ကျုပ်မောင်ခေါင်းပြောမှ မှာစိုးလို့ မျက်ခြည်မပြတ် လုပ်ထားရတာ”

သွေးရဲက နားထင်မှာ သွေးတိုးလျက် ဒိတ်ဒိတ် နံလာတော့သည်။ ထိုင်နေရာမှ ထသွားလိုက်လျှင် ဒီဒုက္ခကို နှုတ်တစ်ယောက်တည်း လိုမိပိမိခံရတော့မည်။ ဆက်ထိုင်နားသောင်နေပြန်လျှင်လည်း လူရိုက်မှုနှင့် အချုပ်ကျနိုင်၏။ အဲသည်အခါမှာ အချုပ်မှ လိုက်ထုတ်ပေးရမည့်သူက အရိုက်ခံရသူ တရားလို၏ မောင်အရင်း ဖြစ်နေကာ ခွကျလှသည်။ တရားခံတို့ တရားလို၏ မောင်အရင်းက ရှေ့နေငှားပေးရသည်ဆိုလည်း သူကြားလို့ မကောင်း၊ ကြားထဲက စိတ်ဆင်းရဲပြီး မျက်ရည်စက်စက် ဖြစ်ရမှာက မေမေလေ။

“ညည်းက ရည်းစားတွေ ဘာတွေ ရပြီလား”
မေးပုံက စွက်ဖက်လွန်းလှ၏။ စွက်ဖက်ပုံကလည်း အပေါ်စီးက။

“မရပါဘူး၊ ကျွန်မ ဒါတွေ စိတ်မကူးဘူး”

“ညည်းကို မောင်ထွန်းသမီးလိုလို တူမလိုလို၊ အမွေရလို့ မယ်ထင်ပြီး လာချဉ်းကပ်တဲ့သူ ရှိရင်တော့ ရှင်းရှင်းပြောထား၊ ညည်းမှာ ဘာခံစားခွင့်မှ မရှိဘူး”

“ကျွန်မ ဘွဲ့ရတာနဲ့ အလုပ်လုပ်မှာပါ၊ ကျွန်မ ဒါတွေ မမက်မောပါဘူး”

ယုန်တောင် တော်တော်ကလေး သည်းခံနေရ၏။ ယုန်က ကိုကိုကို စိတ်မချစွာ လှမ်းလှမ်းကြည့်ရှင်း ခေါင်းကလေး ခါခါပြရသည်။ ဘာမျှမလုပ်နှင့်၊ မပြောနှင့်၊ သည်းခံဆိုသည် အဓိပ္ပာယ်ပါ။ မေးကလေးကို ဆတ်၍ ဆတ်၍၊ သွားတော့ သွားလေ ... ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်နှင့်လည်း နှင်၏။ သွေးရဲက နားလည်ပါသည်။ ထွက်လည်း သွားချင်လှပါသည်။ မျက်စိနောက် နားကလောနေရာမှာ ဆက်ထိုင်မနေချင်ပါ။ သို့ပေမဲ့ ... ထသွားခြင်းဖြင့် ယုန်ကို တစ်တပ်တစ်အား မကူညီရာ၊ မဖေးမရာ ရောက်မှာစိုးသည်။ ယုန်ကို ... ဟိုတစ်ခါ “နင်နဲ့ ငါနဲ့ လက်ထပ်ရမယ် ဆိုတာ သဘောပေါက်ပြီး အေးဆေးနေတော့” ... ဟု ပြောပြီးကတည်းက ယုန်က “ကိုကိုနဲ့ လက်မထပ်ဘူး” ... ဟု ရန်စွယ်နှင့်ငေါငေါ ကျုံးအော်ပြီးကတည်းက ...။

“ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်မဲ့အစား သေပစ်မယ်” ... ဆိုလို သွေးရဲ ဒေါသပေါက်ကွဲလျက် ... “အေးလေ ... သေလေ၊ မသေခင်မှာတော့ နင်ဟာ ငါနဲ့ လက်ထပ်သွားရမှာ သေချာနေတာပဲ စိတ်ချ” ... ဟု တစ်သက်လုံး အနိုင်ရခဲ့သူပီပီ၊ အနိုင်ပိုင်း၍ ပြောချလိုက်မိပြီးကတည်းက ခပ်တန်းတန်းလိုလို ဖြစ်သွားခဲ့ကြတာ

... ဆီမှ ပြန်လည်စည်းရုံးမှု အရင်လိုမရရှိခဲ့သေးပါ။ ဟိုအရင်တုန်းကတော့၊ ထုလိုက် ရိုက်လိုက်၊ ပုတ်ပုတ်ခတ်ခတ်၊ မောင်နှမလို လာတော့ တရင်းတနီး ရှိသည်။ ချစ်တယ်တွေ လက်ထပ်မယ် တွေပြောပြီး၊ ငြင်းတဲ့သူကလည်း ငြင်းပြီးချိန်မှစလျက်၊ ပုတ်ပုတ် ခတ်ခတ် ထုထုရိုက်ရိုက် တရင်းတနီးတွေနေဖို့ အရှိန်တွေ တန့်တန့်ကြရတော့၊ အဲသည်စကားတွေ ထပ်မပြော ဖြစ်ငြား၊ အနေအထိုင်တွေက စိမ်းကုန်ကြရတော့၏။

အဲသည်တုန်းက ကိုယ်လွန်မှန်း သိသည်မို့ နောက် နှစ်များမှာ ယုန်ဖြူမလေးကို နိုင်ထက်စီးနင်း သိပ်မပြောတော့ဘဲ နှိပ်နှိပ်သိမ်းခဲ့သည်။ ခါတိုင်း ဟိုတုန်းကလိုဆိုလျှင် ဒေါ်ဝင်းဝင်း ခုတ်ကြီး ဘေးမှ ထထွက်သွားတာ ကြာပြီ။ ခုတော့ ... ယုန်ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားခဲ့ရမှာလိုမျိုး မလုပ်ချင်သည်မို့၊ ယုန်ဘေးမှာ သက်မဲ့အဖော်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နေပေးချင်စိတ် ရှိသည်မို့ ဆက်ထိုင်နေလိုက်တော့သည်။

“ညည်းက မမက်မောဘူး ဆိုရင်တောင် မက်မောချင်တဲ့ သူက မက်မောနေမှာ”

“ကျွန်မတို့ သားအမိသုံးယောက်လုံး ဘယ်သူမှ မမက်မောပါဘူး ကြီးကြီးရယ်”

ယုန်က ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ် ဒေါသကို (မေမေ နှုတ်နှာ၊ ဦးလေးမျက်နှာ ထောက်ထား၍) ဖုံးဖိလျက် မျက်နှာ ပိပ်ငယ်ငယ်ထားကာ လေသံချိုချိုဖြင့်ပင် ပြောရှာ၏။

“ဒါဆို ... မောင်ထွန်းကို ညည်းအမေက ဘာဖြစ်လို့ အရယူသေးလဲ”

“ကံတရားတွေပါ ကြီးကြီးရယ်”
“လူမတန် ကံချပါအေ”

သွေးရဲ့ ... လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်ချင်သည့် မျက်နှာကြီးကို မျက်စိလွှဲလိုက်တော့သည်။ အကြည့်ကို ယုန်မူက နှာလေးပေါ်သို့ပဲ ပို့၏။ ယုန် အကြောင်းပဲ ခေါင်းထဲထည့်လိုက်၏။

ယုန်ကလေး လှရှာသည်။ စက်စက်ယို အတုနေ အလှမျိုး မဟုတ်ငြား။ ယုန် မျက်နှာလေးက ကြည်စင်၍ ချောချောမောမောကလေး ဖြစ်၏။ ယုန်ကို ငေးကြည့်နေရတာ ရင်အေးလှသည်။ ယုန်ကို ချစ်ပါသည်။ ယုန်ကို ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ညီမလေးတစ်ယောက်လို ချစ်ခဲ့တာ။ သို့ပေမဲ့ ... ယုန်ပေါ် ဗိုလ်ကျတာကတော့၊ ပင်ကိုယ်သဘောဖြူ အူစင်းမကလေးထဲ သည်းညည်းခံ၍၊ နိုင်လို့ရ၍ နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တော့ ... ယုန်ကို အနိုင်ယူခြင်းက အလေ့အကျင့်တစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ရပြီး အဲသည် အလေ့အကျင့်မှာ ယစ်မူးလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်တော့၏။ ယုန်ကလေးက သည်းခံခြင်းမှာ ခေါက်ရိုးကျိုးရှာ ၏။ ဒါဟာ ... ယုန်ကို မုန်းလို့မှ မဟုတ်ဘဲ။

ယုန်ကို ရင်ထဲမှာ စူးနစ်စွာ ... ဘယ်တုန်းက ခုန်မိသွားမှန်း မသိလိုက်ပါ။ သိချိန်မှာ အလွန်အမင်း နက်ရှိုင်းခဲ့ပြီး ယုန်မပါသော ဘဝခရီးဆိုလျှင်တောင် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ပြီ။ ဒါကို ... ကိုယ်ဟာ ယုန် သိအောင် သိမိမ္မေ့စွာ မဖွင့်ဟမိခဲ့ပါ။ ဘယ်လောက် မှားလိုက်ပါသလဲ။ အချစ်ဆိုတာ အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့လျက် နက်နဲလှသော ခံစားမှုတစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုယ်အသိ နောက်ကျခဲ့သည်။ ယုန်ကို ချစ်သည်ဟု ပြောမိရာတွင် ကြမ်းရှု၏။

ညက်ညော။ အချစ်ဆိုတာ အဲဒီလို တည်ဆောက်လို့ မရမှန်းကိုယ် မသိခဲ့ပါ။ ကိုယ်ဟာ လူညံ့ဖြစ်၏။ ယုန်ထံမှာ ကိုယ်နှင့် တတ်သက်၍ မနာလို ဝန်တိုမှုကလေးတွေ တွေ့ရတာ၊ ကိုယ်ပီတိဖြစ်ပေမဲ့ တစ်ချိန်တည်းမှာ ... ယုန် စွက်ဖက်မှုကို စိတ်ဆိုးမိခြင်းက ကိုယ့်အချစ်တွေကို ယုန် မယုံကြည်ဖို့ ခိုင်မာသွားခဲ့ရတော့ပြီ။

နောင်တက ကိုယ့်ကို နှိပ်စက်ပါသည်။ ခင်လေးကို ကိုယ်ခင်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သနားခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ယုန်လို မချစ်ပါ။ ချစ်သည်ဟု ဆိုရလျှင်တောင် သနားစရာ ဒုက္ခိတ ညီမလေးလိုသာ ဖြစ်သည်။ ခင်လေးက ဝီလီယံကလေး ဖြစ်မနေဘူးဆိုလျှင်တောင် ကိုယ်က ချစ်သူလို ချစ်မိမှာ မဟုတ်ပါ။ ခင်လေးကိုမှ မဟုတ်၊ ကိုယ်တွဲနေသော၊ အိစီကလီ ကောင်မလေးတွေ အားလုံးကိုလည်း ကိုယ်ချစ်လို့မှ မရခဲ့ဘဲ။ ကိုယ့်မှာ ရင်တွင်းချစ်သူ ရှိပြီးသား။ အဲဒါ ... ယုန်ဖြူလေးလေ။ ဒါကို ... ဒီကောင်မလေးကလည်း မသိသားဆိုးဝါးသည်။ ကိုယ်ကလည်း မိုက်မဲသည်။ မဟုတ်ပိုးသားနယ် ဆံနွယ်ဘို့ကို ကတ်ကြေးဖြင့် ရက်စက်စွာ ပိုင်းညှပ်မိသူသည် ဆံနွယ်မျှင်ဘို့ ပြန်လည်ရှင်သန် ရှည်လျားလာဖို့ အချိန်ယူစောင့်ဆိုင်းရမည် ဖြစ်သကဲ့သို့၊ အချစ်ကို ကြမ်းရှုစွာ ဖော်ထုတ်လိုက်မိသည့် ကိုယ်သည်လည်း အချစ်၏ သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းမှုများကို ခံစားနိုင်ရန် အချိန်ယူ စောင့်စားရပါဦးမည်။

အချစ်သည် ဦးခေါင်းထက်မှ ဆံနွယ်မျှင်တို့နှင့် ဘူပါစေ။ ဆံနွယ်မျှင်တို့သည် ပိုင်းဖြတ်ခံရလျှင် ဖြစ်စေ၊ အခြေ

မှ ရိပ်ပယ်ခြင်း ခံရလျှင်ဖြစ်စေ၊ အချိန်ပေး၍ စောင့်ဆိုင်းလိုက်သည့် အခါမှာ ပြန်လည်ရှင်သန် ရှည်လျားလာမြဲ ဖြစ်သည်။ ကိုယ် မိုက်မဲစွာ ပိုင်းဖြတ်လိုက်သကဲ့သို့ ရှိသော၊ အချစ်တို့သည်လည်း၊ အချိန်နှင့်အမျှ ပြန်လည်ဝေစည်လာစေချင်ပါသည်။ အဲသည်အတွက် စောင့်စားရမည်ဆိုလျှင်၊ ယုန်ကလေးအတွက်ဆိုလျှင် ကိုယ် စိတ်ရှည်ပါတော့မည်။

သွေးရဲက အကြည့်စူးများကို ယုန်မျက်နှာပေါ်သို့ သာပို့လွှတ်ထားပြီး ကိုယ့်အတွေးထဲမှာ ယုန်လေးကိုပဲ ထည့်ထားလိုက်သည် ဆိုလျှင် တော်ရုံအနှောင့်အယှက်သည် ကိုယ့်ဆီသို့ ရောက်မလာကြတော့ပါ။ ယုန်သည်သာ ကိုယ့်အတွေး၊ ကိုယ့်ပီတိကိုယ်စိတ်ချမ်းသာရာ။

ဒေါ်ဝင်းဝင်းမြတ်က ယုန်ကို နှိပ်ကွပ်စကားတွေ ပြောရင်း ယုန်ကို ကြည့်လိုက်၊ သွေးရဲကို ကြည့်လိုက် လုပ်နေတာ၊ ယုန်ကသာသိလျက် သွေးရဲက မသိပါ။ သွေးရဲ ဆိုတာက ကိုယ့်ကိစ္စသာ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားလျက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထည့်မတွက်တတ်သည့် လူစားမျိုး ဖြစ်နေရသည်လေ။

“ညည်းတို့က ဘယ်လိုလဲ”

“ရှင်”

“ညည်းတို့ မျက်လုံးတွေက ဘယ်လိုလဲလို့ ပြောတာ ကျုပ် တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာတောင် ညည်းအစ်ကိုဆို တဲ့လူက ညည်းကို ဘယ်လိုကြည့်နေတာလဲ၊ ဒီလိုလူမျိုးကို ညည်းအမေက တစ်အိမ်တည်းမှာ နှစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့သလား”

“အဲဒီလို မပြောပါနဲ့ ကြီးကြီးရယ်”

ယုန်ကပဲ မျက်ရည်လွယ်လွန်းသည်လား မသိ၊ ယုန် မျက်ရည်ပေါက်ခနဲ ကျ၏။ သွေးရဲက တရိုက်ငေးငေးကြည့်နေသော ယုန်မျက်နှာလေးမှာ မျက်ရည်မြစ်နှစ်စင်း ဖောက်ချလာတော့မှ လက်တွေ့ဆီသို့ ပြန်ရောက်၏။ ဒေါ်ဝင်းဝင်းမြတ် ဘာပြောလိုက်လို့ ယုန် ငိုရရှာတာလဲ။ ခုမှပဲ အကြည့်တွေကို ဒေါ်ဝင်းဝင်းမြတ်ဆီ ပြန်ပို့လိုက်တော့သည်။ ဒီအမျိုးသမီးကြီး ပြောစကားတွေကို နားလျှံထား၊ ယုန်ဘေးမှာ အဖော်အဖြစ်နေပေး၊ ချစ်လှစွာသော ယုန်မျက်နှာကိုငေး၊ ဒီလိုလုပ်မိတာ မှားပြန်ပြီလား မသိ။ ယုန်နှင့် ပတ်သက်တိုင်း ကိုယ့်သရုပ်တွေဟာ အမှားတွေချည်း ဖြစ်နေလေရောသလား။

“ကြီးကြီး ဘာပြောလိုက်လို့ ယုန် ငိုတာလဲ”

“အဲပါရဲ့၊ ဒီလောက် ကပ်ပြောတာတောင် မကြားရအောင် မွန်ပါပေ”

“ကျွန်တော် ဘာမွန်လို့လဲ”

“ပြောတော့ မောင်နှမ၊ ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ရှေ့ထားပြီး ကြည့်နေလိုက်ပုံက၊ ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်၊ ကျုပ်မောင်ပဲ ကျုပ်သနားတယ်၊ မင်းတို့ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေထဲ၊ ဓားခုတ်ရာ လက်လျှိုတာပဲ”

“ကြီးကြီး ... ကြီးကြီးမှာလည်း သမီးရှိတာပဲ၊ သမီးချင်းစာပြီး ပြောပါ”

ယုန်ကို ထိလာတော့ သွေးရဲ၏ သည်းခံခြင်းတာရိုးက အက်ကြောင်းထင်၏။ မကြာမီ ကျိုးတော့မည်။

“မစာနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်သမီးနဲ့ မင်းတို့တွေနဲ့ တန်းမတူဘူး၊ ကျုပ်တို့က သားသမီးကို ဝိုင်းကောင်းကျောက်ပိ မွေးလာတာ၊ ဒီလိုမျိုးလည်း တစ်အိမ်တည်းမှာ လွတ်ပေးထားပြီး အမေက သွားချင်ရာသွားနေတာမျိုး မလုပ်ဘူး”

“မေမေက သူ့ကိစ္စနဲ့သူ့ အပြင်ထွက်တာ၊ သွားချင်ရာ သွားနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ နင်တို့မှ မပြောနိုင်တာ၊ ကိုးကျင်း ကိုးကြောင်းမို့လို့ပေါ့”

“ဦးလေး ခိုင်းခဲ့တာလို့ ထင်တယ်၊ သေချာ မသိဘူး၊ မေးမထားလိုက်မိလို့ မသိတာ”

“အမယ်လေးတော် ကျုပ် မောင်ကို ဆွဲထည့်ပြန်ပြီ”

“ကြီးကြီး ... ကျွန်တော်တို့ကို နှိပ်ကွပ်ဖို့သက်သက် လာခဲ့တာဆိုရင် လုံလေအက်ပြီ”

“အောင်မယ် ... ဒါ နှင်တာလား။ နှင်ရအောင် မင်းအိမ်လား၊ ပထွေးအရောင်နဲ့ ပါးပြောင်ရတဲ့ကောင်ကများ မာရေကျောရေ၊ ငါက နင့်ပထွေးရဲ့ အစ်မပါဟဲ့”

“ကြီးကြီး ... တော်ပြီ၊ ကြာရင် ကျွန်တော်ပဲ မိုက်ရိုင်းတဲ့ ကောင် ဖြစ်တော့မယ်”

“ဖြစ်တော့မယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်နေတာကြာပြီ၊ အခုတစ်ခွန်းမခံ ပြန်ပြောနေတာကိုက မိုက်ရိုင်းလှပြီ”

ဒေါ်ဝင်းဝင်းမြတ် အဖို့မှာ ဒီမောင်နှမကို မုန်းလှသည်။ သူ့မောင် “မဆိုဝန်” ထမ်းထားရတာဟု မြင်၏။ ဒေါ်ခင်စောမွန်ကိုတောင် သဘောမတူငြား၊ မောင့်ဇနီးမို့ ကျိတ်

မိုက်ပတ်သက်နိုင်သေး၏။ ဤနှစ်ယောက်ကိုတော့ မုန်းခြင်းကြီး မုန်းသည်။ လူကြီးတွေရှေ့ဆိုလျှင် ကိုယ့်အလွန် ဖြစ်မှာစိုး၍ ပြောချင်သလောက် မပြောရ။ ဒါတောင် ပြောတော့ ပြောတာပါပဲ။ အခု ... လူငယ်လေး နှစ်ယောက်တည်းတွေ့တုန်း၊ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ မထောက်ရချိန်မှာ နင့်နှင့်နာနာ ဖိပြောလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးပေါက်၏။

“လူက အသုံးမကျရတဲ့ကြားက၊ မိုက်ကမိုက်ရိုင်း၊ နမလုပ်တဲ့သူကို လူရှေ့မရှောင် သူရှေ့မရှောင်၊ မျက်စိနဲ့ပြစ်မှား”

“ကြီးကြီး ... တော်တော့”

“အောင်မယ် ... နင်က အမိန့်ပေးစရာလား၊ ကလေးက လွင့်ကများ၊ ဒီအသက် ဒီအရွယ် ရောက်နေပြီ၊ ဘွဲ့တစ်ခု ရသတဲ့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ပထွေးလုပ်စာ ထိုင်စား၊ ဘယ်လုပ်လို့ ရပါမလဲ၊ စာမေးပွဲအောင်လာတာကိုက နှစ်တိုင်း ခိုးချလာတာလားမှ မသိတာ”

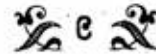
“ဒေါ်ဝင်းဝင်းမြတ် ... ခင်ဗျား လူကြီးမဟုတ်ဘူး၊ မိုက်ရိုင်းတာက ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျားသာ ကလေးကလွင့်၊ ပေါက်လွတ်ပဲစား၊ ကလေးကချေ၊ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်၊ ခင်ဗျား ယောက်ျား လာဘ်စားလို့ စုမိဆောင်းမိတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ မောင်ရဲ့ကုမ္ပဏီထဲကို ရှယ်ယာဝင်တဲ့ မိန်းမကြီး၊ ခင်ဗျား မပြန်ရင် ဆွဲထုတ်လိုက်တော့မယ် ...

“လူရိုက်မှုနဲ့ ကျုပ် အချုပ်ထဲရောက်ရင် ခင်ဗျားကြီး မောင်ပဲ လာထုတ်ပေးရမှာ၊ သဘောပေါက်ရင် ခုပြန်၊ မပြန်လို့ကတော့ ကျုပ်အကြောင်းသိမယ်”

သွေးရဲက မတ်တတ်ထရပ်ကာ ဆိုဖာဆက်တီတွေ နားမှာ ချထားသည့် စားပွဲပုပေါက်စလေး တစ်ခုကို ခြေထောက်မှ ကိုင်မြှောက်ထားလိုက်တော့၏။ ဒီလိုဆိုတော့ ဒေါ်ဝင်းဝင်းမြတ် ကြောက်၏။ ဒီကောင်က လုပ်ချင်လုပ်မှာ၊ ကိုယ့်မှာထိပ်ပေါက် ခေါင်းကွဲ ဖြစ်ရဖို့ မတန်ဟုထင်၏။ ကြောက်တာလည်း ပါသည်။ တစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ အိမ်ပေါ်မှ ဆောင့်အောင့်ဆင်းသွားတော့ သည်။ သူစီးလာသည့်ကား မောင်းမထွက်မီ သွေးရဲက အော်ရယ် ပေးလိုက်သေးသည်။

“ကြောက်ရှုးတွေပေါက်ကုန်ဦးမယ် သတိထား ... ဟား ဟား ဟား ...”

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အပြန်အလှန် တိုင်ကြရာမှာ ဦးထွန်း မြတ်က သူ့အစ်မ ဘယ်လောက် လွန်မည်ဆိုတာကိုလည်း ခန့်မှန်းနိုင်သည်။ သွေးရဲက ဘယ်လောက် ပြန်လွန်လိုက်မလဲဆို ဘာကိုလည်း ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

“လူကြီးက မှားတယ်ပဲထား ...”

“မှားတယ်ပဲထား မဟုတ်ဘူး ဦးလေး၊ မှားကိုမှားတာ၊ မေမေ့ကိုလည်း ရစရာမရှိအောင် ပြောသေးတာ”

“အေးပါ ... ဒါကို ငါ မငြင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... မင်းက မင်းအမေထက်တောင် ပိုပြီး ကြီးသေးတဲ့ လူကြီးသူမကို ရိုက်ဖို့ရွယ်ဘုံထိ လုပ်တာတော့ လွန်တယ်”

“ကျွန်တော်က တကယ်ရိုက်မလို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ဦးလေးအစ်မက ဒီထက်ဒီ ဆိုးဆိုးလာလို့၊ ကျွန်တော်က ပြောချင်ရာပြော နားလျှံထားလိုက်မယ်ဆိုပြီး ယုန်မကိုပဲ ကြည့်နေလိုက်တော့လည်း၊ မကြားဝံ့မနာသာ

သူ စွပ်စွဲတာ ကျွန်တော် ပြန်တောင် ပြောမပြချင်ဘူး။
ယုန်မက ဘယ်လောက်သနားစရာကောင်းလဲ”

“အဲဒါလည်း ယုံတယ်၊ ငါ့အစ်မ မဆိုးဘူးလို့ ငါ
မပြောဘူး၊ ဆိုးမှန်းသိတယ်၊ လွန်မှန်းလည်း သိတယ်၊
ဒါပေမဲ့ ... မင်းက မင်းအမေမျက်နှာ၊ ငါ့မျက်နှာ ...
ဒီနှစ်ခုလုံးကို မထောက်မငဲ့နိုင်ဘူးလား၊ ငါဟာ ပထွေးဆို
ပြီး၊ မင်းကို ဘာဒုက္ခပေးခဲ့ဘူးသလဲ ...

“မင်း ပေးတဲ့ ဒုက္ခတွေကိုသာ၊ မွန်မျက်နှာနဲ့
မွန်ကို ဝိုင်းကူတဲ့အနေနဲ့၊ ငါက ဒုက္ခဝိုင်းခံခဲ့တယ်၊ ငါက
မွန်မျက်နှာကိုထောက်ရင် မင်းက ငါ့မျက်နှာမှထောက်နိုင်
တော့ဘူးလား”

“ဦးလေးက လက်တွေ့မှာ အပြောခံရတဲ့သူ မဟုတ်တော့
ပြောအားရှိတာပေါ့၊ ဦးလေးကိုသာ တစ်ယောက်ယောက်က၊
အခု ကျွန်တော် အပြောခံရသလို လာပြောရင် ကျွန်တော့်
လောက်မှ ထိန်းနိုင်ပါ့မလားလို့ ကိုယ်ချင်းလေးလည်း
စာကြည့်ပါဦး”

“စာကြည့်တယ်၊ မထိန်းနိုင်ဖို့ များပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ထိန်းဖြစ်အောင် ထိန်းရမယ်။ နေရာတကာမှာ ဒေါသထွက်ပြ
ရတာ သတ္တိမဟုတ်ဘူး။ ဒေါသဆိုတာ လူတိုင်းထွက်တတ်
တယ်။ အဲဒီဒေါသကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ခြင်းသည်သာ သတ္တိ၊
ကြံကြံခံနိုင်တဲ့ စွမ်းရည်၊ အဲဒါ မင်းမှာ ရှိအောင် မင်းဘာ
ဖြစ်လို့ မထိန်းနိုင်ရမှာလဲ၊ မင်း ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား”

“ဦးလေး ... ကျွန်တော့်ကို ဆုံးမနေတာလား၊ ဆုံးမတာ

ဆိုရင် တုတ်နဲ့ရိုက်၊ လက်သီးနဲ့ထိုး၊ ခြေထောက်နဲ့လည်း
ကန်ပါ၊ ဦးလေး ပြောသလို ဦးလေးဟာ ပထွေး အကောင်း
စား၊ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဦးလေး အစ်မကို ထိလို့
ဒေါသထွက်တာဆိုရင် ဦးလေးမှာလည်း သတ္တိမရှိဘူးပဲ”
“သား ... ကိုယ့်ဦးလေးကို ဒီလိုမပြောနဲ့”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က ဝင်ဟန်၏။ ဦးထွန်းမြတ်မှာ
အစကတည်းက၊ သွေးရဲကို ဆုံးမချင်တာထက် အစ်မကို ထိလို့
နာတာကများ၏။ ကိုယ့်အစ်မ မကောင်းမှန်း ကိုယ် သိသည်။
ဇွာမှန်းသိသည်။ အဲဒီကိစ္စကို ကိုယ်သာ ခွန်းတုံ့ပြန်မည်။ ကိုယ့်
မယားပါသားက ခံပက်တာကြတော့ စော်ကားတာဟုမြင်၏။ ဒါကို
အတ္တဟုဆိုချင်ဆို။ တစ်သက်လုံး ကောင်းလာခဲ့သော်ငြား၊ ဒီတစ်ခါ
ဒီကောင် သွေးရဲကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်၊ သည်းမခံနိုင်၊ သည်းခံကျေအေး
လိုက်လျှင် ဒီလိုကောင်လေးက ကိုယ့်အစ်မခေါင်းပေါ် ခုန်တက်ပြီး
လျှင် ကိုယ့်ခေါင်းပေါ် ဆက်လက်ခုန်တက်ဖို့ပဲ ရှိသည်ဟုမြင်၏။
ဒီနေရာမှာ “မာန်”ကလည်း (တိုက်ဆိုင်စွာ အခြေအနေလေး
ပေးလာသည့်အခါမျိုး)ကြွ၏။ ဒီမိသားစုတစ်ခုလုံးကို ကိုယ် လုပ်ကျွေး
နေတာ။ ကိုယ် ကျွေးတဲ့ထမင်းကို စားနေတဲ့ကောင်က ကိုယ့်မျက်
နှာကို မထောက်တာ ခွင့်လွှတ်စရာလား၊ ကိုယ့်အစ်မကို မိုက်
ရိုင်းလိုက်တာ ခွင့်လွှတ်စရာလား။

ဦးထွန်းမြတ်လည်း ပုထုဇဉ်ပါ။

“မင်းက ... ငါ့ပေါ်မှာပါ မိုက်ရိုင်းလာပြီ။ မင်းကို ငါ
ကျွေးထားတာပါကွ၊ ဒီအိမ်မှာ မင်းလုပ်စာ တစ်ပြားမရှိသေး
ပါဘူး၊ မင်းတို့သားအမိသုံးယောက် ဒီအိမ်ပေါ် တက်လာ

တော့ မင်းတို့ ပစ္စည်း ဘာပါလာသလဲ၊ တစ်ယောက်
သေတ္တာတစ်လုံးစီနဲ့ လာခဲ့ကြတာ ပြန်သတိရပါဦး၊ မင်း
လည်ချောင်းထဲမှာ ငါ့ခြေမနဲ့ ကော်ထုတ်ရင် ငါ ကျွေး
ထားတဲ့ ထမင်းတွေ အတောင့်လိုက်ထွက်တယ်”

“ကိုထွန်း”

သားထိတော့ အမိက နာချေပြီ။

သွေးရဲက အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။
လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်သည်။ နဖူးမှာ ချွေးတွေ
အသီးလိုက်စို့၏။ အလိပ်လိုက်တက်လာသည့် ဒေါသကို မျိုချသည်။
တစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ၊ ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည့် အသားတွေ
ကို ကျိတ်၍ထိန်း၏။ သွေးရဲ အဲဒီလောက် ကြမ်းလာတော့
ဦးထွန်းမြတ် နည်းနည်း ဖြိုပြန်သည်။ နောက်အိမ်ထောင်ပေမဲ့
မွန်ကို ချစ်ရပြန်သည်ဖြစ်၏။ မွန်နှင့် အိမ်ထောင်ရေးကို ပြိုကွဲမခံနိုင်။
မွန်သားကိုကျတော့ အိမ်ပေါ်မှ ကန်ချချင်သည်။ အခြေအနေက
ဒီတင်ရပ်တန်းကမရပ်လျှင် အဆိုးဝါးဆုံးတွေ ပေါက်ကွဲကုန်တော့
မည်။ ကိုယ်ပြောချင်တာလည်း ပြောပြီးပြီမို့ အနိုင်နှင့်ပိုင်းကာ
ချာခနဲ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ လောလောဆယ်မှာပဲ ဒီလိုဖြေရှင်း
လိုက်တာ အကောင်းဆုံးနည်းဟု ထင်၏။ ကိုယ့်အခန်းထဲသို့
ကိုယ်ဝင်လိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ် လှဲလိုက်၏။ မွန် ဝင်လိုက်လာမှာပဲ
ဟု တွေးသည်။ မွန်ကိုတော့ ချောဖို့နှင့် ပြေရာပြေကြောင်းပြောဖို့
စိတ်ကူးရှိပါသည်။

ဒေါ်ခင်စောမွန်က ဒေါသဖြင့် တုန်လျက် သတိလစ်
လုနီးပါး မွန်နေသည့် သားဆီသို့သာ ပြေးကပ်လိုက်သည်။

“သား”

သား၏ခါးမှာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖက်လိုက်၏။
သားအရပ်က မြင့်မားလှသည်မို့ သားရင်ခွင်မှာ ခေါင်းကပ်လိုက်
သည်။ ပြီးတော့ ကျစ်ကျစ်ပါနေသည့် လက်သီးဆုပ်များကို
ဖြည်းဖြည်းဖြေ၏။

“သောက်လိုက်ပါဦး ကိုကို”

ယုန်က သောက်ရေတစ်ခွက် ပြေးခပ်ပေး၏။ ဒေါ်ခင်
စောမွန်က လှမ်းယူ၍ သားကို တိုက်၏။ သားမျက်နှာပေါ်မှ
ချွေးသီးများကို လက်ဖြင့် သပ်ချသည်။ သွေးရဲက ရေကို ယူ
သောက်ပါသည်။

“ခဏထိုင်လိုက်ပါလား သား”

သားကို ဖြည်းဖြည်းတွန်း၍ ဆိုဖာဆက်တီပေါ်
တင်၏။ ဒေါ်ခင်စောမွန်က သားနှင့် ယှဉ်ထိုင်လိုက်သည်။
ယုန်က ကြမ်းပြင်၊ သွေးရဲ ခြေထောက်နားမှာ ထိုင်လိုက်သည်။
ဒေါ်ခင်စောမွန်က တတွတ်တွတ် စကားပိုတွေ မပြောတော့ပါ။
သားဖက်မှသာ ရပ်တည်ကြောင်း အမူအရာဖြင့်ပြ၏။ အခန်းထဲသို့
ဝင်သွားသည့် ခင်ပွန်းနောက်သို့ လိုက်မသွားပါ။ ဒီခင်ပွန်းနှင့်
ဒီသား၊ လုံးဝ ပေါင်းစည်း၍ မရတော့ဘူးဆိုလျှင်၊ မိခင်သည် သား
ဘက်သို့သာ ယိမ်းပါမည်။ ဒီသားကို ဝမ်းဋ္ဌလွယ်ခဲ့ရ၏။ သားနေ
ရာမှာ ဘာကိုမျှ အစားမထိုးနိုင်ပါ။ သားကို ချစ်ခြင်းသည် အတုမရှိ။
သားက ဆိုးသွမ်းနေလျှင် ကိုယ်တိုင် ဆုံးမပါမည်။ သားကို တစ်စုံ
တစ်ယောက် (ကိုယ့်ခင်ပွန်းပင်ဖြစ်စေ)က နှိပ်ကွပ် ရန်ပြုလာမည်
ဆိုလျှင် သားဘက်မှာသာ ရပ်ပါမည်။ မိခင်သည် သားလူတည်း။

သွေးရဲ၏ ဆတ်ဆတ်တုန်အသားတွေ တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်၏။ အသီးလိုက်စို့သော ချွေးတွေ တစစ ခြောက်၏။ ယုန် ကလည်း လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် သုတ်ပေးသည်။

“မေမေ”

သွေးရဲ ... စိတ်ကို တော်တော်ထိန်းလိုက်နိုင်ချိန်ကုန်မှ စကားစပြော၏။ ဒေါသအပူဖြင့် လည်ချောင်းတွေခြောက်ပြီး အက်ကွဲကုန်ပြီလား ထင်ရသည်။ သောက်ချလိုက်သည့် ရေတောင် အရာမထင်။ အစိုဓာတ် ချက်ချင်း ခြောက်လေ၏။ တံတွေးကို ထပ်တလဲလဲ မျိုပြီးမှ စကားပြောနိုင်၏။

“မေမေ”

“ပြောသား ... မေမေ သားဘက်မှာ ရှိတယ်”

ဒေါ်ခင်စောမွန်က လိုရင်းကို ပြော၏။

“ဦးလေးဟာ ပထွေးကောင်းပါ။ မေမေအတွက်လည်း ခင်ပွန်းကောင်း ဖြစ်ပါတယ်”

“သား ... မေမေ စိတ်ချမ်းသာရုံ ပြောမပေးပါနဲ့”

“တကယ်ပြောတာပါ။ မေမေမှာ အရိပ်ကောင်း လိုပါတယ်။

ဦးလေးအရိပ်မှာ ခိုလှုံပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ...”

“ဟင် ... သား”

“ဒီအသက် ဒီအရွယ် ရောက်လာပြီ။ မေမေ သင်ပေးလိုပညာ အားဖြင့်လည်း ဘွဲ့တစ်ခုရပြီ။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ် သင့်ပြီ။ ပထွေးလုပ်စာ ထိုင်စားမနေသင့်တော့တာ အမှန်ပဲ”

“မေမေကလည်း သားကို လုပ်ငန်းတစ်ခုခု ထူထောင်ပေး တော့မလို့ပါ”

ယုန်က တိတ်ဆိတ်စွာ နားထောင်ရင်း ကိုကိုကို နားနေ၏။

“ဘာလုပ်မလဲ။ ပထွေးပိုက်ဆံနဲ့ ထူထောင်မဲ့ လုပ်ငန်းကို ကျွန်တော် မလုပ်တော့ပါဘူး”

“သားက ဘာလုပ်မလဲ”

“ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ်ခုခုပေါ့၊ ကျွန်တော် မဆုံးဖြတ်ရသေး ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ... ဖြစ်အောင်တော့ လုပ်သွားမယ်၊ ကျွန် တော် အိမ်ပေါ်က ဆင်းမယ် မေမေ”

“မသွားပါနဲ့ သားရယ် ... သားမှာ ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းဖို့ အဆင့်သင့် မဖြစ်သေးဘူး”

“အဆင့်သင့်ဖြစ်တဲ့ထိ ထိုင်စောင့်နေရင်၊ ကျွန်တော်က အချောင်သမားဖြစ်တော့မှာပေါ့ မေမေ၊ ကျွန်တော့်ကို ပြိုင်ငြင်းမနေပါနဲ့တော့၊ မေမေ တားလည်း ကျွန်တော် နားဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက် မမှားဘူးဆို တာ မေမေ သိပါတယ်၊ မိခင်ရဲ့ ချစ်စိတ်နဲ့ သက်ညှာနေတာ၊ မသက်ညှာနဲ့တော့ မေမေ၊ လုပ်သင့်တာလုပ်ရမယ်”

“ဒါဆို ... မေမေနဲ့ ယုန်လေးလည်း မနေခဲ့ဘူး”

“နေခဲ့ပါ မေမေ ... နေခွင့်လည်း ရှိပါတယ်၊ မေမေက ဦးလေး ရဲ့ဇနီးပဲ၊ ဦးလေးရဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မေမေ ခံစားထိုက် ပါတယ်၊ တရားဝင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဦးလေးဟာ မေမေ အပေါ်မှာ ကောင်းပါတယ်၊ ယောက်ျားဆိုး မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ... ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လမ်းလျှောက်ရ မယ် မသေချာသေးတော့ မေမေတာဝန်ကို မယူနိုင်သေးဘူး ...

“ဒီလိုပြောရတာ ကျွန်တော် ရှက်ပါတယ်၊ ဒါပေမေမေ ဒုက္ခရောက်မှာစိုးလို့ပါ။ ကျွန်တော် ရုန်းကန်နေကာလမှာ မေမေ မပင်ပန်းစေချင်လို့”

“မေမေ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ် သားရယ်”

“နေခဲ့ပါ မေမေ။ ကျွန်တော်မှ တာဝန်မယူနိုင်သေးတာမေမေလည်း မပင်ပန်းရအောင်၊ မေမေ တရားဝင် ခံစားသင့်တဲ့ စည်းစိမ်ပေါ်က ခုန်မဆင်းခဲ့ပါနဲ့ဦး၊ ဦးလေးဆိုးနေရင်တော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့၊ ဒီလို ဆုံးဖြတ်တာ မှန်ပါတယ်၊ မေမေ သိပါတယ်”

ဒေါ်ခင်စောမွန် မျက်ရည်ကျတော့၏။

“ယုန်မှ ... နင် ယုံချင်မှယုံမယ်၊ နင့်ကို ငါ ချစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... နင်က မေမေနဲ့ နေခဲ့ပါ၊ မေမေတာဝန် မယူနိုင်သေးသလို နင့်တာဝန်ကိုလည်း ငါ မယူနိုင်သေးဘူး၊ ငါ ရုန်းကန်နေရတဲ့ အချိန်မှာ မေမေ ဆင်းရဲမှာ စိုးရိမ်သလောက် နင် ဆင်းရဲမှာလည်း ငါ စိုးရိမ်တယ်။ ပြီးတော့ ... မေမေအတွက် နင်ရှိနေဖို့ လိုအပ်တယ်။ ဒီတော့ ... နင်က မေမေနဲ့တူတဲ့ ဒီမှာပဲ နေခဲ့ပါ။ ဦးလေးဟာ နင့်အတွက်လည်း ပထွေးကောင်းပါပဲ ...”

“မေမေနဲ့ နင်နဲ့က မိန်းမသားတွေမို့ လုံခြုံတဲ့အရိပ်ကောင်းလိုတာလည်း အမှန်ပဲ။ ဦးလေးဟာ မေမေနဲ့ နင်နဲ့အတွက် လုံခြုံခြင်း နွေးထွေးခြင်းတွေပေးမဲ့ အရိပ်ကောင်းပါ။ ဒါကို ငါ ယုံကြည်ပါတယ်၊ ငါကတော့ ရှက်တတ်တဲ့အရွယ် ယောက်ျားပီပီ ...”

“ဘယ်ဘောင်းဘီနား၊ ပုဆိုးနားမှ ခိုမစားတော့ဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ငတ်ပြီးတော့ပဲသေသေ၊ ယောက်ျားဆိုတဲ့ အစွမ်းအစကိုတော့ ပြရဦးမယ်၊ ကြိုးစားရဦးမယ်၊ အသုံးကျတဲ့ကောင်ဖြစ်အောင် လုပ်ရဦးမယ်”

“ပြီးရင်ရော ...”

“ငါ လာခေါ်မှာပေါ့။ မေမေ့ကို လာမခေါ်ရင်တောင် နင့်ကိုတော့ လာခေါ်မယ်။ မေမေ့ကို ချန်ထားချင်ထားခဲ့မယ်ဆိုတာ ဦးလေး ရှိနေလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ... အဝေးကနေတော့ ကျေးဇူးဆပ်ရမယ်၊ ဦးလေး မရှိတော့ရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးလေးက ဆိုးလာရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မေမေ့ကိုရော နင့်ကိုပါ ငါ လာခေါ်မယ်၊ ငါ လုပ်ကျွေးမယ်”

“ကိုကို ...”

ယုန် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုတော့၏။

သံယောဇဉ်ဆိုတာက ခက်သားမဟုတ်လား။ ဒေါ်ခင်

စောမွန်လည်း မျက်ရည်ကျသည်။

“သားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် မှန်ပါတယ်၊ ယောက်ျားပီသပါတယ်၊ မေမေ မတားသာပါဘူး၊ ငြင်းလည်း မငြင်းနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ချက်ချင်းကြီးတော့ အကောင်အထည် မဖော်လိုက်ပါနဲ့သားရယ်၊ မေမေလည်း သားနဲ့ ချက်ချင်းကြီးမခွဲနိုင်ဘူး။ အချိန်လေး နည်းနည်းထပ်စောင့်လိုက်ရုံနဲ့ ...”

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အခြေအနေဆီကိုလည်း ရောက်ချင်ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ... သား ဦးလေးနဲ့ သားနဲ့ ဖြစ်ကြတဲ့ကိစ္စဟာ အခြေခံအားဖြင့်မှာ ဘယ်လောက်

မှလဲ မကြီးကျယ်ပါဘူး၊ ဒေါသအလျောက် စကား
နည်းနည်းပါးပါး လွန်ကျွံကုန်ကြတာပဲ ရှိပါတယ်။ မိသား
ပဲသားရယ် ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားရမှာပါပဲ။ သားက ပထမ
ပိုက်ဆံနဲ့ လုပ်ငန်းမထူထောင်ချင်ဘူးဆိုလည်း ရပါတယ် ...

“မေမေ စဉ်းစားစိစဉ်ပါရစေဦး၊ မေမေကို အချိန်
နည်းနည်းပေးပါ။ နောက်တစ်ခုကလည်း သားရယ်၊ သား
သားဦးလေးကို လူကောင်းသတ်မှတ်တယ် မဟုတ်လား
အဲဒါဆိုရင် ... ခုလို ဒေါသကြီးနဲ့ ခွဲကြမဲ့အစား၊ နို့ထွက်
လက်ကလေး မခြောက်ရအောင် ...

“သားစိတ်ကူးကို သား ရင်ထဲမှာပဲ ခဏသိမ်းထား
သားနဲ့ ဦးလေးနဲ့ ပြောပြလည်လည် ဖြစ်သွားပြီးတဲ့အချိန်
မေမေလည်း တစ်ခုခုစဉ်းစားလို့ရတဲ့အချိန်မှ စိစဉ်ကြ
ရင် ပိုကောင်းပါတယ် သားရယ်၊ မေမေ ပြောတာမှန်တယ်
မဟုတ်လား။”

“မှန်တော့မှန်ပါတယ် မေမေ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်
တွေ ပြန်ပျော့မသွားချင်ဘူး၊ ခက်ထန်နေချိန်မှာပဲ ကြိုးစား
ချင်တယ်”

“မေမေက မခွဲနိုင်ဘူး သားရဲ့”

“ဖေဖေကိုရော မေမေ ခွဲနိုင်လို့ ခွဲလိုက်တာလား၊ သေကွဲ
မဟုတ် ရှင်ကွဲ၊ ရှင်ကွဲမဟုတ် သေကွဲ၊ ခွဲကြရမဲ့ လူတွေ
ချည်းပါပဲ မေမေ။ မွေးလာတုန်းကလည်း တစ်ယောက်
တည်း၊ သေတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း ...

“ဒီစကားကိုလည်း ပြောကြလွန်းလို့ ရိုးလည်းရိုးနေ

ပါပြီ။ လောကကြီးမှာ လူတွေဟာ ဇာတ်ရုပ်တွေပဲ မဟုတ်
လား မေမေရဲ့၊ ကျရာကြိုရာဇာတ်ကွက်မှာ ပီပြင်အောင်သရုပ်
ဆောင်ရမယ်ဆိုတာ မေမေ ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားရယ် ...”

“ဟုတ်ပြီလေ ... ကျွန်တော် နားချင်တယ်၊ ခဏအခန်းထဲဝင်
ပြီး လှဲပါရစေ၊ ပထွေးပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ
ကျွန်တော် ခဏအိပ်ပါဦးမယ်”

သွေးရဲက ထရပ်၏။ ဒေါ်ခင်စောမွန်နှင့် ယုန်က
တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ တွဲသည်။

“လူနာကျနေတာပဲ၊ မေမေတို့ကလည်း”

ဝါကျက ဟာသာမြောက်သွားရတာမို့ မျက်ရည်လေး
တွေတောင် တန့်ရ၏။

“တံခါး ပိတ်ထားမယ်၊ စိတ်မပူနဲ့နော် မေမေ၊ ခေါင်းလည်း
ကိုက်လို့ ခဏအိပ်လိုက်မယ်”

“အေး ... အေး၊ အိပ်၊ သားအိပ်”

ဒေါ်ခင်စောမွန် ကိုယ်တိုင် တံခါးပိတ်ပေးလိုက်ပါ
တော့သည်။

ယုန် ... အိပ်ရာမှ နိုးလာသည့်အခါမှာ ... မျက်စိက
အလိုအလျောက် (မသိစိတ်က တိုက်တွန်းလေသလား မသိပါ)
ယုန်အဝတ်စီရီဘေးနားမှာ ရောက်ရှိနေခဲ့သော ကိုကိုအိတ်ပျော့
ကို ကြည့်ဖြစ်၏။ မရှိတော့ပါ။ ကိုကို ဘယ်အချိန်က ဝင်ယူသွားလဲ။

ညနေစာ ထွက်စားကြချိန်က ဖြစ်မည်။ ညနေစာစားကာနီးတော့ မေမေက ကိုကိုကို ထမင်းစားသွားခေါ်၏။

“အခန်းထဲ ... ယုန်မဖြစ်ဖြစ် ပို့ခိုင်းလိုက်ပါ မေမေ၊ ကျွန်တော် ခေါင်းကိုက်နေလို့ ခဏနေမှ စားပြီး ဆေးသောက်မယ်၊ အခုစားလိုက်ရင် အန်မှာစိုးလို့”

ကိုကိုပြောစကားက ယုတ္တိတော့ရှိသည်။

“တစ်ခါတည်း ထွက်လိုက်ပြီးရော သားရယ်၊ အခု မထွက်လိုက်ရင် နောက်ထွက်ရပိုခက်မှာပေါ့”

“ဦးလေးရော”

“လာမှာ”

“ရပါတယ် မေမေ ... မခက်ပါဘူး၊ ခုံက တကယ်မစားချင်သေးဘူး၊ နောက်မှ တစ်ယောက်တည်း ထွက်စားရင်လည်း ဦးလေးကို ခွတိုက်ရာရောက်မယ်၊ မေမေတို့ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းပို့ပေးပါ”

“အေးလေ”

အဲသည်အချိန်မှာ လှစ်ခနဲထွက်ပြီး သူ့အိတ်ပျော့သူ ပြန်ယူသလား မသိပါ။ ဦးလေးက ဘာမှ မဖြစ်သကဲ့သို့ ထမင်းထွက်စားပါသည်။ နေ့လယ်ကကိစ္စကို ဘာမျှမပြော၊ အခန်းထဲမှာ ... မေမေနှင့်တော့ ပြောမပြော မသိ။ ယုန်ကိုတောင် ဒီတစ်ခါ ကျောင်းပိတ်ရင် ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ဖို့ ပြောနေသေးသည်။ အိမ်မှာ ကွန်ပျူတာရှိပေမဲ့ ယုန်က ဝါသနာမပါ၍ ဂိမ်းမတောင် မကစား၊ လုံးဝ မကိုင်တတ်။ ကိုကိုတို့များဖြင့် ဆရာမလို၊ သူ့ဘာသာ ကလိရင်း တတ်သွားသည်။

ထမင်းစားပြီးတော့ စောစောစီးစီး အခန်းအောင်းကြသည်။ ယုန်က ကိုကိုအတွက် ထမင်းသွားပို့ပေးတော့ ကိုကို အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲတုန်းပဲရှိသည်။

“ပါရာစီတာမော်လ် ယူမလား ကိုကို”

“ယူပြီးပြီ ... သောက်ရုံပဲ”

“ညကျ ဆေးသောက်အိပ်ပါလား”

“မေမေ့ကို တိုက်ဖို့လိုလိမ့်မယ်၊ နင် စောင့်တိုက်လိုက်၊ နင့်မို့ဆို မေမေက တစ်ညလုံး ငါ့အကြောင်းတွေးပြီး မိုးစင်စင်လင်းသွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“နင် တစ်လုံးသောက်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရီလက်စ် Relaxပေါ့ဟာ၊ စိတ်အညောင်းတွေ ပြေတာပေါ့”

“စိတ်ညောင်းရင် ဘယ်နေရာနှိပ်ရလဲ”

ကိုကို ရယ်ဖြစ်အောင် ယုန်က တမင် မေးလိုက်၏။

“ဘဝင်ကြောလေးထောက်ပေး”

ပြောပြီး ... ကိုကိုက ရယ်တောင်နေသေး၏။

“ထားခဲ့ ... သွားတော့၊ မေမေ့ကို ချောင်း၊ ဆေးမတိုက်လိုက်ရပဲ နေဦးမယ်”

ဟုတ်ကဲ့ ... ဟု ဆိုကာ ထွက်လာတော့ ကိုကိုက ခါးကို သော့လိုက်ချသည်။ ဆေးသောက်ပြီး အိပ်သည်မို့ အိပ်ကုန်မှ နိုးလာသည့်အခါမှာ အိပ်ရေးဝနေ၏။ ညက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်ခဲ့သည်။ မေမေလည်း ပျော်မှာပဲမို့ ဒီမနက်တော့ မေမေ

လည်း လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကိုကို အိတ်ပျော့ ယူသွားပုံထောက်တော့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းပြန်ပြီထင်၏။ ဒါ ... ကိုကိုလုပ်နေကျအလုပ်လေ။ ဒီလို မလုပ်ရင်ပဲ အကျင့်ပျက်ပြီး ထင်နေသလားမသိ။

ယုန်က မျက်နှာသစ်၊ မျက်နှာကို Olay အုလေးက ရင်မိလိမ်း၊ တို့ပတ်ရိုက်၊ ဆံပင်ကို အမြန်ဆုံးဖြိုးပြီး ထွက်လာခဲ့တော့ ထမင်းစားပွဲမှာ ဦးလေးနှင့် မေမေတောင် ထိုင်နေပြီ။

“သမီးကိုကို မနိုးသေးဘူးလား။”

“မကြည့်မိသေးဘူးမေမေ၊ မေမေရော သမီးရော ဆေးသောက်ဖို့ပြောတော့ သူလည်း သောက်အိပ်မယ်ထင်ပါရဲ့။”

ယုန်က စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးလေးကို ကော်ဖီငွေပေး၊ မေမေကို ငွေပေး၊ ပေါင်မုန့်တွေ ထောပတ်သုတ်ပေး။ ဒါ ... ယုန်နှင့်တူတူစားဖြစ်တိုင်း ယုန် လုပ်ပေးနေကျဖြစ်၏။ တစ်ခါတလေ ဦးလေးသွားစရာရှိ၍ စောစားလျှင် မေမေက ထလုပ်ပေးသည်။

“ကိုယ့်အလုပ်ထဲမှာတော့ အဆင်မပြေဘူးဆိုတာ ကိုယ်လည်း စဉ်းစားမိတယ်၊ မမလည်း ရှိနေတော့ ထိပ်တိုက်တွေ့မယ်၊ ကိုယ်ကလည်း ယောက်ျားလေးနဲ့ သင့်တော်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို စဉ်းစားနေတာပါပဲ”

ယုန် ရောက်မလာခင် မေမေနှင့် ဦးလေးတို့ ကိုကို အလုပ်ကိစ္စအကြောင်း ပြောနေကြသည် ထင်ပါရဲ့။ ဦးလေးမျက်နှာက ကြည်လင်ပါသည်။ ဖြစ်တုန်းကဖြစ်ပြီး၊ ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ ယုန်က ဝမ်းသာသွားပါသည်။ ဦးလေးက

ဆက်ပြီး ငြိုးတေးထားပုံမရ၊ ကိုကိုကို ပြေးပြောရဦးမည်။ ကိုယ့်အတွက် ကော်ဖီမငွေပဲ ကိုကိုအခန်းဆီသို့ လာခဲ့၏။ တံခါး ပိတ်ထားသည်မို့ သုံးချက်ခေါက်လိုက်၏။ ပြန်ထူးသံ မကြားရပါ။ ယုန်က ဖြည်းဖြည်းလေး တွန်းကြည့်သည်။ ပွင့်သွား၏။ အဆုံးတွန်းဖွင့်ကာ အထဲသို့ ဝင်လိုက်တော့ ပထမဆုံး ရလိုက်သောအနံ့က ထမင်းသိုးနံ့ ဟင်းသိုးနံ့။ အခန်းတံခါးတွေ လုံအောင်ပိတ်ပြီး လေအေးစက်နှင့် နေနေကျအခန်းတွေမို့ အနံ့က အထဲမှာပဲလှိုက်ပြီး လှိုင်နေတတ်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာ ညတုန်းက ယုန် ပို့ထားသော ထမင်းက အရာတောင် မယွင်းပါ။

ဘူးသီးချဉ်ရည်ဟင်းက သိသိသာသာ သိုးနေ၏။ ကိုကိုသည် ဒီထမင်းပွဲကို စားဖို့ဝေးလို့ လက်ဖျားနှင့်တောင် တို့ထားပုံမရ။ အိပ်ရာပေါ်မှာ ကိုကို မရှိ။ ရှိမည်မထင်ပေမဲ့ ရေချိုးခန်းတံခါးကို သွားခေါက်ကြည့်လိုက်သေး၏။ တံခါးက ဖြည်းဖြည်းတွန်းရုံနှင့် ပွင့်သွားသည်။ ကိုကို မရှိ။ ယုန်က ပြုံးလိုက်၏။ ယုန်အခန်းထဲသို့ ရောက်နေသည့် အိတ်ပျော့ ပျောက်နေကတည်းက ဒါကို ယုန် ရိပ်မိဖို့ကောင်းသည်။ ယုန်က အိမ်ပေါ်မှ အသာကလေး ဆင်းခဲ့၏။ စားစရာတွေကို နောက်မှ ပို့တော့မည်။ လောလောဆယ် ကိုကိုကို အရင်ဆုံးတွေ့ချင်သည်မို့ ကားဂိုဒေါင်ဆီ သို့လာခဲ့၏။ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည်။ ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ်ကလေးသည် ဟင်းလင်းပွင့်နေ၏။

ယုန်က သေသေချာချာ ဝင်၍ နဲ့အောင်ရှာသည်။ အိမ်သာ ရေချိုးခန်းထဲမှာလည်း မရှိ။ မသိစိတ်တစ်ခုက ယုန်ကို နှိပ်စက်လျက်ရှိသော သောကကြေကွဲဖွယ်တစ်ခု စစ်မှန်ခဲ့ပါပြီ။

“ကိုကို ထွက်သွားပြီ”

ကိုကိုကို မတွေ့တော့ပါ။ ခါတိုင်းလို အမေကို စိတ်ကောက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းတာမျိုး မဟုတ်ပဲ။ လောကထဲ မှာ ရဲရဲလျှောက်ဖို့ အရွယ်ရောက်ယောက်ျားတစ်ယောက်ခြေလှမ်း စတင်လိုက်ခြင်းမို့ အခန်းကလေးမှာ ဘယ်ပုန်းအောင်းတော့မှာလဲ။

ခုမှ တကယ်ဝေးကြပြီ။

ကိုကိုရေ ... ဘယ်ရောက်သွားလဲ။ ဘယ်ထွက်သွားလဲ။ ဘာလုပ်ကိုင်စားသောက်မှာလဲ။ ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲ လှိုက်ဆို သွားရပါ၏။ တကယ်ခွဲရမှ တကယ်မခွဲနိုင်မှန်း သိတော့သည်။ ဝေးကြပြီဆိုမှ ကိုကိုကို ဘယ်လောက်ချစ်ရမှန်း နားလည်၏။ ကိုကို မရှိသော ဤဒေသသည် ယုန်အတွက် ခြောက်သွေ့လွန်းလှ၏။ ကိုကိုအသံလေးများ ကြားယောင်သည်။

“ကိုကိုရေ ... ယုန်ကို အနိုင်ကျင့်စကားတွေ ပြောလှည့်ပါဦး”

ယုန် တိုးတိုးလေး ပြောမိ၏။

“ကိုကိုကို ယုန်ချစ်တယ်”

ကိုကို ယုံစေချင်လိုက်တာ။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုကိုက သိသွားမှာတောင် မဟုတ်ပါ။ သူကသာ ချစ်ရပြီး ယုန်ကကျတော့ ချစ်မနေဘူးဟု ကိုကို ထင်သွားမှာ။ ရောက်ရာအရပ်မှာ တစ်အိုး တစ်အိမ် ထူထောင်လိုက်လျှင်၊ ကိုကို ယုန်ကို ဘယ်မှာလာပြန် ခေါ်တော့မှာလဲ။ ကိုကိုရယ် ... အချစ်အကြောင်းကို မသိဘူးလား။ အချစ်ဆိုတာ အလွန်သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းတဲ့ ပိုးသားနုနုလေးနဲ့လည်း တူရဲ့။ မွှေးအိတ်နဲ့ နှင်းဆီပွင့်ဖတ်ကလေးနဲ့လည်း တူရဲ့။ ပုလဲလုံးကလေးလိုလည်း ကျက်သရေရှိတယ်။ စိန်ပွင့်လို တောက်ပပြီး

ခမ်းရေစီးသံလေးတွေလိုလည်း သာယာတယ်။ ဒါကို ... ကိုကို မသိဘူးလား။ အချစ်မှာ ခက်ထန်ခြင်းတွေ မရှိဘူး။ မာကျောမှု တွေ မရှိဘူး။ ကြမ်းရှုခြင်းတွေ မပါဝင်ဘူး။ မပူလောင်ဘူး။ မခါးသီးဘူး ကိုကိုရယ်။

ကိုကိုက ယုန်ကို ချစ်တယ်တဲ့။

ကိုကို ချစ်ပုံကလည်း အတ္တများလိုက်တာ။ ယုန်ကို ကိုကိုက ချစ်တယ်ဆို၊ ယုန်က ပြန်ချစ်ပြီးသား ဖြစ်နေရမယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်ကြီးတစ်ခု ချမှတ်လိုရယ်။ ကိုကိုရယ် ... မင်းဟာ မသေခင် ငါနဲ့ လက်ထပ်သွားရဦးမယ်ဆိုတဲ့ ဝါကျကြမ်းကြမ်းကြီးအစား၊ ဒီထက် ညင်သာနုနုချိုပျောင်းတဲ့ ဝါကျကို သုံးခဲ့ပါလား။ အချစ်မှာ ယုန် စုန်းစုန်းနစ်ချင်လို့ပါ။ ကိုကိုနဲ့ အချစ်ချင်း ပြိုင်ချင်လို့ပါ။ ကိုကို ချစ်သလောက် ယုန် ပြန်ချစ်နေလိမ့်မယ်လို့ ကိုကို မထင်မိဘူးလား။ ကိုကို ချစ်တာထက် ယုန်က အဆပေါင်းများစွာ ပိုပြီး ချစ်နေလိမ့်မယ်လို့ရော မတွေ့မိဘူးလား ကိုကိုရယ်။

အချစ်စကားလေးတွေနဲ့ ကြည်နူးစွာ လွမ်းပြီး

ခွဲကြရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ခုတော့ ... ယုန် ရင်ကွဲပါပြီ ကိုကို။ ယုန်နဲ့ကိုကို ဘယ်တော့ ပြန်ဆုံကြရမှာလဲ။ ကိုကို တကယ်ရော ယုန်ကို လာပြန်ခေါ်မှာလား။ ယုန်ကသာ မျှော်လင့်နေပေမဲ့ ကိုကိုက မေ့ချင်မေ့သွားနိုင်ပါတယ်။ ပြန်လာတဲ့အခါမှာ ကိုကိုက ညက်ညောနဲ့ပျောင်းတဲ့ အချစ်တွေကို သယ်ဆောင်ခဲ့မှာလား။ ကိုကိုရေ ... ပြောခဲ့တယ်နော်၊ ယုန်မှာ ဘာကိုမှ မပိုင်ဆိုင်တဲ့အတွက် မာနလေးတစ်ခုကိုတော့ ပီပြင်စွာ ပိုင်ဆိုင်ပါရစေဆိုတာ။

ယုန် အချစ်ကို ကိုကို တောင်းခံပါ။

ကိုကိုက ချစ်နေတဲ့အတွက်၊ ယုန်က ပြန်ချစ်ရမယ် ဆိုတဲ့မာရေကျောရေ ဝါကျကြီးကို သုံးမလာပါနဲ့။ ကိုကိုရယ် ... ယုန်က မိန်းမသားလေ။ ယုန်ချစ်တဲ့သူက ယုန်အချစ်ကို ယုန်ဆီ မှာ ဒူးထောက်တောင်းတာလေးတစ်ခု ယုန် ရပါရစေ။ ကိုကိုက တစ်သက်တာ နိုင်စားပြီ အမြဲတမ်း ဗိုလ်ကျွန်ုပ်စက်နေမယ်ဆိုရင် တောင် ယုန်က အပြုံးမပျက်နိုင်သူပါ။ ဒါပေမဲ့ ... အချစ်တစ်ခု ကို ကြမ်းရှုစွာ သရုပ်ဖော်လာမယ်ဆိုရင်တော့၊ မာနပီစီလေးနဲ့ ယုန်က ကိုကိုကို ငြင်းမိပါလိမ့်မယ်။ ငြင်းရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ အခါကျမှ တစ်သက်တာ တကယ်ဝေးကြရမှာကို ယုန် ကြိုတင် ကြောက်လန့်မိပါတယ် ကိုကိုရယ်။

ဪ ... အဲဒီလိုများ မဆုံးခဲ့ကြရရင်၊ ဆုံးစည်းခွင့် ကို မရနိုင်ကြတော့ဘူးဆိုရင်လည်း၊ ယုန်ရင်ထဲက အချစ်ကတော့ ကိုကိုအတွက် သံသရာလည်သရွေ့ ဘဝဆက်တိုင်း ချစ်နေမဲ့ ယုန်ပါ ကိုကို။

ဒါပေမဲ့လေ ... အချစ်ဆိုတာ၊ တစ်ခါတစ်ရံတော့ လည်း ရင်ထဲမှာပဲ သိမ်းဆည်းထားအပ်တဲ့အရာ ထင်ပါရဲ့။

ချစ်ပါတယ် ကိုကို။

မေမေဆုံးသည့် သတင်းစာကြော်ငြာကို လတွေလွန် ... မှ ဖတ်ရ၏။

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ မေမေ့များ သားစိတ်နှင့်များ အသေစောလေသလား။ တကယ်တော့ မေမေက ချူချူချာချာ။ ငမေ ကားအက်ဆီးဒင့်နှင့် ဆုံးတော့ မေမေ ပြောခဲ့တာလေ။

“တစ်သက်လုံး ချူချူချာချာသမားက ကျန်ရစ်ပြီး ရောဂါ ကင်းတဲ့ သူကိုမှ အခေါ်စောရသလား ရှင်” ... တဲ့။

မေမေက ဒီသားတစ်ယောက်ကို အသက်စွန့်မွေးပြီး သားအတွက်သာ အသက်ရှင်ခဲ့တာမို့၊ သားမရှိတော့တာနှင့်များ ခင်သန်ခြင်းကို စွန့်လွှတ်လိုက်သလား မေမေရယ်။ သွေးရဲ့ အိမ် ပေါ်မှ တိတ်ဆိတ်စွာ ဆင်းလာခဲ့သောရက်နှင့် မေမေဆုံးရှာသော ... ကံက ရှစ်လကျော်ကျော်ကွာသည်။ မေမေဟာ သားကို အသက် ... ဝင်ငင်ဖြင့် ဘယ်လောက်များ မျှော်လင့်နေရှာမလဲ။ သားရဲ့ ... ပြန်လမ်းကို မျက်ရည်တွေနဲ့ ကြိုနေရှာမှာ။

“သားကိုလေ မေမေက အပြင်မှာတောင် သိပ်ထားချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မေမေ့စိုက်ကြီးကိုခွဲ၊ သားကို ထည့်ပြီးချစ် အဆမတန်ကြီးမားတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ကြီးအဖြစ် မေမေ သွားလေရာ လွယ်သွားချင်တာ သားရယ်” - တဲ့။

လောကမှာ မိခင်တိုင်းက သားကို ချစ်ပေမဲ့ မေမေကတော့ အများသူငါ မိခင်တွေထက်ကို ပိုကဲခဲ့ပါသည်။

“သားသာမရှိရင် မေမေ အသက်ရှင်နေဖို့အကြောင်း ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ မေမေက သားအတွက် အသက်ရှင်နေတာ သားကြောင့် အသက်ရှင်နေတာ”

ဒီစကားကို မေမေက မှန်ကန်ကြောင်း သက်သေ ပြသွားတာလား မေမေရယ်။ သားကြောင့် အသက်ရှင်တဲ့ မေမေဟာ သားအနားမှာ မရှိတော့တဲ့အတွက်၊ အဲဒီအသက်ကို စွန့်လွှတ် လိုက်တာလား။ သားရေ ... သားရေ ... နဲ့ ခေါ်နေသေးလား မေမေ။ သားအမြန်လာပါ ... ဆိုတာမျိုးများ သတင်းစာထဲထည့် နေသေးလား။ လူကိုယ်တိုင်ဝေးလို့ သတင်းစကားတောင် မြန် ရောက်မလာတဲ့ သားအတွက် မေမေ နာကျင်ကြေကွဲစွာ အသက်ကို အဆုံးရှုံးခံလိုက်တာလား။ မကြာခဏတော့ အိပ်မက်မက်ပါတယ် မေမေ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ... မေမေဟာ သားကို ထမင်းကျွေးနေတယ် အိပ်ရာခင်းပေးနေတယ်၊ သားစားဖို့ မုန့်တွေ လုပ်နေတယ်၊ ဒါဟာ ... အပြင်မှာ မေမေ အမြဲလုပ်နေကျ အလုပ်တွေပဲပေါ့၊ ဒါတွေကို စွဲလမ်းပြီး သားက အိပ်မက်မက်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ မှာတော့ မေမေက ဘုရားရှိခိုးနေလေရဲ့၊ ပုတီးတွေလည်း စိပ်လို့

သားကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ ... ဆိုတာတွေလည်း ဆုတောင်း ခနသေးတယ်။

မေမေအကြောင်း အိပ်မက်မက်တိုင်း၊ သားရဲ့ ကပ္ပတိန်ကို ပြောပြတော့၊ သားရဲ့ ကပ္ပတိန်က ...

“အမေကို ဒီလောက်တော့တဲ့သူဟာ သမီးဖြစ်ဖို့ ခက်ကောင်းတယ်” ... တဲ့။

“သားထဲမှာ အမေကို ဒီလောက်တော့ မင်းတစ် ယောက်တည်း တွေ့ဖူးသေးတယ်” ... တဲ့။

သားရဲ့ ကပ္ပတိန်က၊ ကပ္ပတိန်တွေထဲမှာ ရှားရှားပါး ပါး မြန်မာလူမျိုးလေ မေမေ။ သားက သဘောလိုက်သွားခဲ့တာပါ။ သဘောကပ္ပတိန်တွေဆိုတာ များသောအားဖြင့် နိုင်ငံခြားသားတွေ ရှားပါတယ်။ မြန်မာထဲက ကပ္ပတိန်ဖြစ်သူ ရှားပါတယ်။ သားက ကံကောင်းထောက်မစွာ မြန်မာလူမျိုး ကပ္ပတိန်ရှိတဲ့ သဘောပေါ် ကို တက်ခွင့်ရတယ်၊ ဒါဟာ မေမေ ပို့သတဲ့ မေတ္တာကြောင့် ဖြစ် ခာပါ။ သားတို့ သဘောပေါ်မှာ မြန်မာဆယ့်လေးယောက်ထိပါတော့ သားအတွက် အစစအရာရာ အဆင်ပြေပါတယ်။ ဒါကလည်း မေမေ့မေတ္တာ မေမေ့ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်ပဲ ဖြစ်မှာပါ။ နေ့ရှိသရွေ့ ဘာ အဆုံးအစမရှိတဲ့ ပင်လယ်ကြီးကိုပဲ မြင်နေရတော့ မေမေ့မေတ္တာ မေမေ့ကျေးဇူးကို အဲဒီပင်လယ်ကြီးနဲ့ နှိုင်းစာမိပါတယ်။ သား ပေါ်ထားတဲ့ မေမေ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေဟာ ဆုံးနိုင်တယ်လို့မှ နှိပ်။

နောက်အိမ်ထောင်ပြုကာနီးမှာ ... “မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ” ... တဲ့။

သား ခွင့်လွှတ်ပါတယ် မေမေ။ မေမေ့ကို သားချစ်
 သလို လေးလည်းလေးစားပါသေးတယ်။ မေမေ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ
 ဟာ မမှားနိုင်ဘူးလို့ သား ယုံကြည်ပြီးသားပါ။ တကယ်လည်း
 မှန်ကန်ခဲ့ပါတယ်။ မေမေ ဒုတိယအကြိမ် အိမ်ထောင်ပြုခြင်းကြောင့်
 သားတို့သားအမိသုံးယောက် စားဝတ်နေရေး ဖူလုံခဲ့ရတယ်။
 အရိပ်တစ်ခုကို ရခဲ့ရတယ်။ ပညာရေးကို စိတ်အေးလက်ဖြောင့်
 ရှာဖွေနိုင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း ဦးလေးကို ကျေးဇူးတင်
 နေရပါတယ်။ ဦးလေးပိုင်အိမ်ပေါ်က ဆင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့စဉ်က
 “စိတ်လိုက်မာန်ပါ” လို့ ပြောရင်ရပါတယ်။ ဦးလေးဟာ ပထွေး
 ကောင်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူ့သွေးသားရင်းခြာဖြစ်
 တဲ့ အစ်မနဲ့ ယှဉ်လာတော့ မယားပါသားကိုသာ အပြစ်တင် နှိပ်
 ကွပ်တယ်လို့ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ခဲ့မိတာလည်း အမှန်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ... ပင်လယ်ရေပြင်ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း
 မေမေ့ မေတ္တာအနန္တကို တမ်းတရင်း ဦးလေး အပေါ်မှာလည်း
 နားလည်နိုင်လာခဲ့ပါတယ်။ ဦးလေးဟာ စကားလုံးအသုံးအနှုန်း
 မာချင်မာမယ်၊ လေသံထန်ချင်ထန်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အမှန်စကား
 တွေကို ပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ၊ ခုတော့ ... သဘောပေါက်ပါပြီ။
 ဦးလေးစကားတွေထဲမှာ အမှားမပါဘူး မေမေရယ်။ အဲဒီ မမှား
 သောစကားတွေက သားကို သဘောပေါ် တင်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။
 ကမ္ဘာကိုပတ်ဖို့ ခွန်အားတွေ ဖြည့်ပေးလိုက်သလိုပါပဲ။

သဘောသားဘဝဟာ ကြမ်းပါတယ်။

ငွေထုပ်ကလေးပိုက်ပြီး အိမ်ပြန်လာတာ လူသိတယ်
 ဆိပ်ကမ်းကပ်ရာမှာ နိုင်ငံခြားပစ္စည်းလေးတွေ ဝယ်လာတတ်လို့

ကိုယ်အိမ်မှာ နိုင်ငံခြားပစ္စည်းတွေနဲ့ ဂုဏ်လုပ်ကြားစရာဖြစ်နေတယ်။
 ဒီလို လူမြင်သူမြင်ကြားဝါနိုင်ဖို့ မိသားစုအတွက် တစ်ယောက်
 ကည်း စွန့်စားရတဲ့ သဘောသားတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကတော့
 ခြမ်းတမ်းလွန်းပါတယ်။ ခံစားရတာကို လူမမြင်ဘူး၊ ခံစားရတာ
 သာ လူသိပြီး အားကျအထင်ကြီးခြင်း ခံရတာဟာ၊ တကယ်
 တော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိပါဘူး မေမေ။

သက်စွန့်ဆံဖျားနဲ့၊ မသေချင်လို့ ပြန်လာခဲ့ရ၊ နေ့ရှိ
 နေ့၊ အသက်နဲ့ရင်းနေရတယ်ဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ သားရဲ့
 သေချင်တစ်ယောက်၊ သူလည်းသဘောသား၊ သူက အိမ်ထောင်
 သည် ... ငါတို့ ဘယ်လို လုပ်ကိုင်နေရတယ်ဆိုတာ အိမ်ကမိန်းမ
 မြင်ရင် ငါကျွေးတဲ့ ထမင်း၊ မျိုလို့မှ ကျပါမလား မသိဘူး ...

“မထင်နဲ့ ကိုယ့်လူရေ၊ မျိုကျရုံမက၊ အလှတွေပါ
 ခြင်းပြီး ကိုယ်အသက်စွန့်ပြီး ပို့တဲ့ငွေနဲ့ ဖောက်ပြန်ရေးလမ်းပေါ်
 က နောက်လူကိုပါ ကျွေးနေတဲ့ မိန်းမတွေလည်း ရှိလေရဲ့၊ အဲဒီ
 ခါကျ ... ရှာရတာ မတန်လိုက်တာများ၊ ဒါတွေ တွေးမိရင်
 ခင်မိကို ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ပြန်မပို့ပဲ၊ ဆိုက်သမျှကမ်းမှာ ကုန်အောင်
 သွေးသုံးပစ်ချင်တယ်” ... လို့ ပြောတဲ့သူလည်း ရှိရဲ့။

“မင်းက ဘယ်သူ့အတွက် အသက်စွန့်တာလဲ”

အချင်းချင်း အဲဒီလို မေးတဲ့အခါများ သားက
 ကော့ လက်မထောင်ပြီး ဖြေလိုက်ပါတယ်။

“မေမေ့အတွက်”

သူငယ်ချင်းတွေက သာဓုနှစ်ကြိမ် ကျီးထားတယ်

တဲ့။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီး မေမေ့ဆီ ငွေထုပ်အပ်နိုင်မှ နောက်ဆုံး တစ်ကြိမ်ကို ခေါ်မယ်တဲ့။

ခုတော့ ... သားဘဝက သာဓုနှစ်ကြိမ်နဲ့ ပြီးသွားရောလား မေမေ။ မေမေ့ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းတိုးပြီး ငွေထုပ်အပ်နိုင်တော့ပါလား။

သင်္ဘောချင်းချင်း ပင်လယ်ထဲမှာ မှုန်ပြပြလေး မြင်ရရင်၊ အချင်းချင်း ... ရွှေပါလား ... လို့ မေးကြတယ်။ တိုင်းပြည်ချစ်စိတ် လူမျိုးချစ်စိတ်တာ၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ့်လူမျိုးကို ဝေးမှ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်ပေါက်ကွဲရတယ်ဆိုတာ အမိငြေးရာသက်ပန်ဖြစ်စေ၊ ခေတ္တဖြစ်စေ၊ လက်တွေ့ခွဲခွာသွားကြရတဲ့အတွက် သိပါတယ် မေမေ။ ကိုယ့်လူမျိုးကတော့ ရွှေပေါ့။ သူမတော့ကတော့ သူတို့နိုင်ငံအမှတ်အသားနဲ့ သူတို့၊ ဥပမာ ... ကာပူဆို စ၊လုံး။

ရွှေပါလားမေးရင်းနဲ့ သင်္ဘောချင်းအဆုံမှာ ပါလာတာ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဝတ္ထုတွေ လဲလှယ်ဖတ်ကြရတယ်။ မြန်မာပြည်နဲ့ ဝေးမှ မြန်မာစာနဲ့ မြန်မာစကားကို ဘယ်လောက် တမ်းမွတ်ရသလဲဆိုတာ သိခွင့်ရပါတယ်။ မြန်မာစာငတ်ကြတဲ့ မြန်မာတွေဟာ မြန်မာစာအုပ်စာတမ်းကလေးတွေကို ၊ ကိုယ့်လူမျိုးပင်းမှာ ဆွဲထားတဲ့ ဆွဲကြိုးထက်တောင် မြတ်နိုးမိကြရပါတယ် မေမေ။

သား အငမ်းမရ၊ တမ်းမွတ်စွာ၊ ကမန်းကတန်း ခုလွဲဖတ်ပစ်လိုက်မိတဲ့ သတင်းစာထဲမှာ မေမေ့ရဲ့ နာရေးကြော်ငြာကို သား တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

သင်္ဘောကြီး ထက်ခြမ်းကွဲသွားသလောက် ခံစားရပါ့မယ် မေမေ။

“ဆင်းမယ် ... ကျွန်တော့်ကို ကမ်းကပ်ပေးပါ၊ ရန်ကုန်ပြန်မယ်၊ မေမေ ဆုံးပြီ၊ မေမေ မရှိတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်မှာ ဒီအမေတစ်ယောက်ထဲ ရှိပါတယ်ဗျာ”

သင်္ဘောပေါ် အရူးတစ်ယောက်လို အော်ပြီး ပြေးလို့ မြန်မာတွေက ဝိုင်းဆွဲကြပါတယ်၊ မြန်မာကပ္ပတိန်က ပြေးလာပြီး နှောင်းဖျပါတယ်။ သား ... ဝိုင်းပါတယ် မေမေ။ ကြေကွဲလိုက်ရတာ၊ ဝမ်းနည်းလိုက်တာ၊ ရင်ထဲမှာ မချိုလိုက်တာ။ မေမေ မရှိတော့ဘူး၊ မေမေ့ကို သား မတွေ့ရတော့ဘူး၊ ဘယ်တော့မှ မတွေ့နိုင်တော့ပါလား မေမေ့ရယ်၊ သား ပြန်လာတဲ့အထိတောင် စောင့်တော့ဘူးလားနော်။

မေမေ့ကို သားသတ်မိသလိုများ ဖြစ်သွားခဲ့သလား။ မေမေ ဘာကြောင့်သေတာပဲ။ သားကို လွမ်းလို့လား၊ အဖိုးမတန်တဲ့ သားကားကောင်ကို လွမ်းစိတ်နဲ့ အသက်စွန့်တယ်ဆိုရင် မတန်ကြောင်း သိရတာ မေမေ့ရယ်၊ ဒီကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ မေမေ့လို မိန်းမကောင်းမိန်းမမြတ်က ရှင်သန်ကျန်ရစ်ပါ။ သားလို တန်ဖိုးမရှိတဲ့ကောင်တွေကို ကိုယ့်လုပ်စာ တစ်ပြားဖိုးလေးနဲ့တောင် ကျေးဇူးမဆပ်လိုက်တဲ့ အလကားကောင်ကသေပါ။

“ကိုသွေးရဲ့ ... ရက်စွဲကိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ သုံးလတောင် ကျော်နေပြီ၊ ခုချက်ချင်း ကမ်းကပ်လို့လည်း ဈာပန မမိတော့ပါဘူး”

ကပ္ပတိန်က ချောရှာလို့၊ ကပ္ပတိန်ဆိုတာဟာလည်း ဒီသင်္ဘောရဲ့ မိဘပဲဆိုပြီး ကပ္ပတိန်ရှေ့မှာ ခေါင်းငိုက်ဆိုက်နဲ့ ရှိုက်ကြီးတင်ငင် ငိုမိပါတယ် မေမေ။

“ကိုသွေးရဲ့ ... တစ်နှစ်လည်း စေ့ပြီပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီပြန်ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ဆင်းပါ၊ ကြုံစကမ်းမှာ ဆင်းသွားလို့ အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတော့တာ”

နားထောင်လိုက်ပါတယ် မေမေ။ အဲဒါနဲ့ နောက်ထပ် နှစ်လခွဲထပ်ကြာတော့၊ မေမေဆုံးပြီးလို့ ခြောက်လ၊ သားရန်ကုန်က ထွက်သွားခဲ့တာ တစ်နှစ်နဲ့နှစ်လခွဲအကြာမှာ ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက် ပါတယ်။ ရန်ကုန်မြေဟာ သားကို အေးမြ၊ ကျင်ရှု၊ စိမ်းသက်ခြင်း တွေနဲ့ ဆီးကြိုပါတယ်။

“ဦးလေး ရှိလား”

တွေ့တဲ့ (သွေးရဲ့ မမြင်ဖူးသော) အမျိုးသမီးကြီးတစ် ဦးကို မေးလိုက်၏။ ဒီအချိန် ဦးလေး မရှိဖို့တော့များ၏။ အလှူ ချိန်ကြီး မဟုတ်လား။

“ဘယ်သူလဲ ဦးလေးဆိုတာ ... အစ်ကိုထွန်းမြတ်ကို တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှိတယ် ... တိုးတိုး၊ အစ်ကိုက သိပ်နေမကောင်းဘူး အိပ်နေတယ်”

ဒီတော့မှ တွေးမိပါရဲ့၊ ဦးလေးနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး အိမ် ပေါ်က မဆင်းခင်ကတည်းက ဦးလေးက သွေးတိုးတဲ့ နှလုံးတဲ့၊ အအိအဆိမ့်အစာတွေ၊ အဆီတွေ၊ အင်တွေ ရှောင်ရပြုရပြီလေ။ ဒါကို ခုမှပဲ သတိထားမိရဲ့၊ အဲသည်တုန်းက မေမေကျတော့ ဘာတွေများ ရှောင်နေရပါလိမ့်။ မလိမ္မာတဲ့သားမို့ အဲဒီလောက်အထိ အသေးစိပ် မမြင်မိခဲ့ပါဘူး မေမေ။

“ကိုကို”

ပြေးလာဖက်သော ယုန်ဖြူမလေး။

“အမယ်လေး ကိုကိုရယ်”

ဒီအိမ်မှာ ဒီကောင်အကြောင်း ကြားဖူးနားဝရှိတယ် ထင်ပါရဲ့။

ယုန်က ကိုကိုဆိုပြီး ပြေးဖက်ရုံနှင့် အမျိုးသမီးကြီးက သဘောပေါက်သွားပုံရသည်။ သွေးရဲ့က ဟိုတုန်းကအတိုင်း ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည့် ဆိုဖာဆက်တီတစ်လုံးပေါ် ဝင်ထိုင်၏။ ယုန်က ဟိုတုန်းက လိုပဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်၍ သွေးရဲ့ဒူးခေါင်းပေါ် မျက်နှာမှောက် လျက် ငိုတော့သည်။ သွေးရဲ့က ယုန်ဆံပင်တွေကို သပ်ပေးလိုက် သည်။ ယုန်ဆံပင်တွေဟာလည်း ဟိုတုန်းကအတိုင်း ပိုးသားလို နူးအိညံ့ ထွေးနေဆဲ။

သင်္ဘောတက်သွားသည့် ကာလတစ်လျှောက် မေမေ ကို တစ်နေ့မပြတ်၊ တစ်ရံမလပ် (အလုပ်အလွန်ရှုပ်နေချိန်မှလွဲ၍)

သတိရတိုင်း မေမေနှင့်အတူ ယုန်လည်း တန်းတန်းမြီလျက် ပါခဲ့ပါသည်။ မေမေကို လွမ်းရပ်က အေးမြလျက် ယုန်ကို လွမ်းရတာ နွေးထွေးသည်။ မေမေကို ချစ်ရသည့် အချစ်က တစ်မျိုး၊ ယုန်ကို ချစ်ရသည့်အချစ်က တစ်မျိုး။ တစ်ယောက်တစ်မျိုး ချစ်ရသည့် အချစ်တွေက အလွန်အမင်း ပြင်းထန်သည်ချည်းပါ။ ပင်လယ်ပြင်မှာ ကမ်းလမ်းမမြင်ရတော့၊ မေမေ မေတ္တာတွေနှင့် နှိုင်းစာမိသည်။ အဲသည် ပင်လယ်ကြီးကိုပဲ ငေးရင်း ... ဝေးလိုက်တာ ယုန်ရယ်။ ကိုကို ... ကိုကို လွမ်းတယ် ... ဟု ပြောဖြစ်သည်။

အရင်းအနှီး(ကုမ္ပဏီထောင်လောက်အောင်)ကလည်း မရှိ၊ ဘွဲ့တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ တခြားလက်မှုပညာလည်း မတတ်ကျွမ်းသော သွေးရဲလို လူအဖို့ ဝင်ငွေအကောင်းနိုင်ဆုံးနည်းလမ်းဟာ သင်္ဘောတက်ခြင်းပဲဖြစ်သည်။ သင်္ဘောတက်ဖို့ လိုအပ်သည့် ငွေကြေးကိုတောင် သူငယ်ချင်းက ထုတ်ပေးခဲ့တာဖြစ်၏။ နောက်မှ ကိုယ့်လခလွှဲ၍ ပြန်ဆပ်ပေးလိုက်သည်။ စုစုပေါင်း တစ်နှစ်ကျော် ကြာခဲ့သည့်အတွင်းမှာ ငွေစုနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သွေးရဲ ဘာတစ်ခုမျှ အပိုမသုံးခဲ့ချေ။ ဆိပ်ကမ်းတွေကပ်သည့်အခိုက် သူများတွေ ဆင်းပျော်ကြလေလေ၊ သွေးရဲက အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး ယုန်ကို လှိုမိပိမိလွမ်းလေလေ။ ဒီတစ်ခါ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ရင် ...

“မေမေ ... ကျွန်တော့်ကို ယုန်လေးနဲ့ ပေးစားပါ” ဟု ရှက်မျက်နှာကြီးငုံ့ပြီး ပူဆာဖို့သား ကြိတ်မိတ်ခဲ့ပြီး၊ ငွေကိုချည်း စုခဲ့၏။

“ကပ်စေးနည်းလွန်းလို့” ... ဟု ဆိုကာ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက သွေးရဲဆိုသည့် နာမည်ကိုပင် မခေါ်ကြတော့ပါ။

ခဲစစ်နိုး နောက်ပြောင်သလိုလို၊ နှိပ်ကွပ်သလိုလိုနှင့် “ရွှေခွက်” ဟု ခေါ်၏။

“အေးကွာ ... ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ရွှေခွက်ပဲ။ လာပြည့်ရင်လည်း ဖြည့်ကြ၊ ငါက စုမိသမျှ အမေဆီ အထုပ်လိုက်အပ်မဲ့ကောင်”

သွေးရဲ စိတ်မဆိုးဘဲ လက်မထောင်၍ ပြောခဲ့၏။ ဒါကို ကပ္ပတိန်သိတော့ ...

“ရွှေခွက်လို့ မခေါ်ကြပါနဲ့၊ အမေအတွက် ငွေစုတာမို့၊ ရွှေဖလားလို့ ခေါ်ကြပါ” ... ဟု ပြော၏။ အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကာ၊ နောင်အခါမှာ သွေးရဲကို “ရွှေဖလား” ချည်း ခေါ်ကြတော့သည်။ ခုတော့ ... ရွှေဖလား၏ စုဆောင်းငွေတွေ ဘာမှ အဓိပ္ပာယ် မရှိပြီ။

“မေမေ မရှိတော့ဘူး ကိုကို”

“ငါ သိတယ်”

“ဒါနဲ့တောင် ပြန်မလာဘူး ကိုကိုရယ်”

ယုန် ငိုပြန်၏။ သွေးရဲလည်း မျက်ရည်ကျသည်။ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဖက်ငိုခန်းကို အမျိုးသမီးကြီးက သွားပြောသလားမသိ၊ ဦးထွန်းမြတ်က လှုပ်တုတ်တုတ်နှင့် ထွက်လာ၏။

“ဦးလေး”

“သား”

ဦးထွန်းမြတ်က သွေးရဲကို တွေ့တော့ ဒေါ်ခင်စောမွန်ကို သတိရပုံပေါ်၏။ သားဟု လှိုက်လှဲစွာ ခေါ်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးက ဦးထွန်းမြတ်ကို တွဲ၍ ဆိုဖာပေါ် ထိုင်နိုင်အောင် လုပ်ပေး

သည်။ သွေးရဲက ကြမ်းပြင်ပေါ်ဆင်း၏။ ဦးထွန်းမြတ်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချ၍ ကန်တော့ပါသည်။ မေမေ့ကိုယ်စားပါ။

“ကျွန်တော် ... မေမေ့ကို ကန်တော့ခွင့် မရတော့ဘူး။ ပြောရင်း မျက်ရည်ကျပြန်၏။ ယောက်ျားမို့ ရှိုက်မငိုငြား၊ မျက်ရည်စီးကြောင်းကို သုတ်သိမ်းမနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ယုန်ကတော့ ရှိုက်လို့ချည်း ငို၏။ ဦးထွန်းမြတ် မျက်ရည်ဝဲရာသည်။

“အဲသည်တုန်းကများ ပြန်လာခဲ့ရောပေါ့”

“ကျွန်တော် မသိဘူး ဦးလေး၊ နားရေးကြော်ငြာသတင်းစာကို မေမေဆုံးပြီး သုံးလကျော်မှ ကျွန်တော် သင်္ဘောပေါ်မှာ ဖတ်ရတာ”

“ဪ ... ဒါကြောင့် ကြော်ငြာတွေ မတွေ့တာကိုး”

“ခင်ဗျာ”

“မင်း ထွက်သွားပြီး ပထမတော့ စိတ်ပြေလက်ပျောက်နေပစေဦးပေါ့လေ။ နှစ်လသုံးလဆိုသလို စာမလာ၊ ဖုန်းမဆက်၊ စုံစမ်းမရဖြစ်လာတော့ မွန်က စိတ်ပူပြီး တင့်တည်းငိုတယ်။ အဲဒါနဲ့ သတင်းစာထဲ ကြော်ငြာထည့်တယ်။ သားရောက်ရာ အရပ်က အမြန်ပြန်လာပါ။ မေမေ စိတ်ပူနေသည်လို့”

“ကိုကို မဖတ်ရဘူးလား”

“ကိုကို သင်္ဘောတက်ခွင့်ရတာ သိပ်မြန်သွားတယ်။ ကုမ္ပဏီက လုပ်ပေးတော့ ပါစပို့ ဘာညာလည်း အရမ်းမြန်တယ်။ တစ်လနဲ့ အားလုံးပြီးစီးပြီး တက်သွားတာ၊ သူများတွေ တောင် အံ့ဩတယ်။ သတင်းစာ ဘယ်တွေ့တော့မလဲ”

“အဲဒီနောက်ပိုင်းကစပြီး မွန်က ညဘက်မအိပ်၊ နေ့ခင်းအစားပျက်နဲ့ တရောင်ရှောင် စဖြစ်တာပါပဲ”

“ဦးလေး ... မေမေ့ကို ကျွန်တော် သတ်သလိုဖြစ်သွားရပြီဗျာ”

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သူ့ကျန်းမာရေးနဲ့ သူပါ။ သူ့လိုပဲ သားလွမ်းအမေတွေ ကျန်းမာရေးကောင်းတော့လည်း ခံနိုင်ရည် ရှိတာပေါ့၊ ဘာမှ မဖြစ်ဘူး။ မွန်က မင်းထွက်မသွားရင်လည်း ဒီအချိန်၊ ဒီအသက်အရွယ်မှာ ဒီလောက်တော့ ချူချာလာမှာပါပဲ၊ သူ့ကျန်းမာရေးကို မင်းလည်း သိသားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နောက်ဆုံးတော့ ကံစီမံရာ ခံကြရတာပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ပထွေးနှင့် သားက ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ပုလဲနဲ့ပအသင့်ဆုံးဖြစ်သွားရတော့၏။

“ဒီမှာပဲ ပြန်နေမှာ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျာ”

“မင်း ညီမလေးနဲ့ တူတူပြန်နေပေါ့၊ ဦးလေးမှာလည်း သားသမီးမှ မရှိတော့တာ”

ဒါကို သွေးရဲ မဆုံးဖြတ်ရသေးပါ။ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်ခဲ့ပြီးတော့မှတော့ သူများလောင်းရိပ်အောက်သို့ ပြန်မဝင်ချင်တော့ပါ။ အမှန်ကို ဝန်ခံရလျှင် နေချင်စိတ်မရှိ။ ယုန်ကို လာခေါ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ယုန်နှင့် လက်ထပ်၍ တူတူနေတော့

မည်။ ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းကလေးတစ်ခုလည်း ဝယ်ပြီးပြီ။ သင်္ဘော ပြန်တက်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိတော့။ ယုန်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရမှာ စိတ်မချ။ ဒီမှာပဲ ပါလာသည့် အရင်းအနှီးပေါက်စ လေးဖြင့် ကြည့်ကျက်လုပ်ကိုင်စားသောက်လျှင်၊ နှစ်ယောက်စာ တော့ပပါပြီ။ ပြီးတော့ ... ယုန်က ဟိုအရင်ကတည်းက ပြော ထားဖူးတာရှိ၏။ သူ ဘွဲ့ရလျှင် ကျူတာလုပ်ပြီး မာစတာဆက် တက်မည်။ ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝဆိုသလို၊ လူငယ်တွေကို ကျူရှင်ပေးမည်တဲ့။ ယုန် ... အဲဒါလုပ်နေပြီဆိုလျှင် ပိုလို့တောင် ချောင်လည်ပါဦးမည်။ အမှန်က ယုန်ကို အလုပ်မလုပ်ဘဲ ကျောင်း သာ ဆက်တက်စေချင်တာပါ။

သွေးရဲဆိုသည့် အလကားကောင်းက ပထွေးလုပ်စာ စားခဲ့ပြီး၊ မိန်းမကို ခိုင်းစားပြန်ပြီဆိုတာ မဖြစ်စေချင်ပါ။

“ခုတစ်ခါတည်း ပစ္စည်းပစ္စယတွေ ပါမလာဘူးလား”

သွေးရဲနှင့်အတူ ဘာမျှ ပါမလာခဲ့ပါ။

“ကျွန်တော် ပြန်မရောက်ခင်ကတည်းက သူငယ်ချင်းကို လှမ်းပြီး တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ခိုင်းထားပါတယ် ဦးလေး၊ အဲဒီမှာ အခု နေပါတယ်”

“ဒီကို ပြန်ပြောင်းလာလေ တိုက်ခန်းဝယ်ထားတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့၊ ငွေစုတဲ့သဘောရောက်တာပေါ့။ အဲဒီတိုက် ခန်းကို ငှားထားလိုက်ရင် အပိုဝင်ငွေတောင် ရသေးတယ်၊ ဦးလေးလည်း သွေးတိုးနဲ့ နှလုံးနဲ့။ အစားလည်း ရှောင်နေ ရတာ၊ ကုမ္ပဏီမသွားနိုင်တာ ကြာပြီ၊ မင်း ပြန်ရောက်မှ တော့ မင်းပဲ ဦးစီးပြီးလုပ်ပေါ့”

“ဦးလေး ... စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ စိတ်မကောင်းလည်း မဖြစ်ပါနဲ့။ ကြီးကြီးနဲ့ တွဲပြီး အလုပ်လုပ်လို့ မဖြစ်ဘူးထင်ပါတယ်၊ အရင်တုန်းက မေမေ ရှိသေးတယ်၊ ဦးလေးနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကြားမှာ ပြဿနာဖြစ်ရင်တောင် မေမေ ရှိတယ်၊ အခု ... တစ်ခုခုဆိုရင် မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော် ... ဦးလေးကို ဦးလေးသားချင်းတစ်ယောက်လို ခင်မင်ချင်ပါတယ်”

ဦးထွန်းမြတ်က “အေးလေ ...” ဟု ပြော၏။

“ကျွန်တော် ဒီမှာလည်း လာမနေချင်တော့ဘူး ဦးလေး။ ကျွန်တော် ... အရွယ်ရောက် ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ရပ်ကျင့်ရသွားပြီ။ လွတ်လပ် စွာ လှုပ်ရှားနိုင်ခွင့်ကိုလည်း ကျွန်တော် မက်မောတတ်ပါပြီ။ ကျွန်တော် ... သင်္ဘောတစ်ခေါက် ပြန်လာပေမဲ့၊ အရက် ဆေးလိပ် ဘာမှ မသောက်တတ်လာပါဘူး”

“အင်း ... မွန်သိရင် ဝမ်းသာရာမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေးဆီကို ကျွန်တော် ဝင်မှာ ထွက်မှာပါ။ ခိုင်းစရာရှိရင် ခိုင်းပါ။ ကျွန်တော်လာမှာပါ။ ယုန်ကိုတော့ ကျွန်တော် ခေါ်သွားမယ်၊ ယုန်နဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ဦးလေးကို မိဘအရာထားပြီး ခွင့်တောင်းပါ တယ်”

ယုန် မျက်ရည်တွေ တန့်ခနဲ ပိတ်တော့၏။

ယုန်ကို ခေါ်သွားမယ်တဲ့။ ယုန်နဲ့ လက်ထပ်မယ်တဲ့။ ဘယ်သူက လက်ထပ်ခွင့်ပြုလို့လဲ၊ ယုန်က လက်ထပ်ပါမယ်လို့ ပြောလို့လား။ ဦးလေးဆီမှာ ခွင့်တောင်းသတဲ့၊ ကာယကံရှင်

ယုန်ဆီတော့ ခွင့်တောင်းရကောင်းမှန်း မသိဘူးလား။ လက်ထပ်ဖို့ အဓိကထားပြီး ပြောတော့ အချစ်က ဘယ်မှာလဲ။ ကိုကိုနဲ့ ယုန်နဲ့ ကြားမှာ အချစ်မရှိဘူးလား။ ယုန်ကို ချစ်ပါရစေလို့ ခွင့်တောင်းပြီးပြီလား။ အဆင့်တွေ ကျော်လှချည်လား ကိုကို။ ကိုကို အစီအစဉ်သာဖြစ်ပြီး၊ ယုန်ဘက်က ယုန်သဘော ဘယ်လိုရှိမယ် ဆိုတာကိုလည်း မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။ ယုန်ဟာ ဆန္ဒမရှိရမဲ့ သက်မဲ့အရပ်တစ်ခုလား။

ကိုကို ကြီးဆွဲရာ က,ရမဲ့ ရုပ်သေးရုပ်ဆိုရင်တောင် ကြီးတွေ ပြတ်နေလိုက်တော့မယ် ကိုကို။ “ရုပ်သေးကြီးပြတ်” ဆိုတဲ့ စကားလို့၊ ယုန်ဘဝ ဘိုင်းဘိုင်းကြီးလဲ ရင်တောင် ကိုကိုအကူအညီ ကို ယုန် မယူဘူး။ ယုန်ကို လူရာသွင်းရကောင်းမှန်း ကိုကို ခုထက်ထိ မသိသေးဘူး။ ဦးလေးကိုတောင် ထိုင်ကန်တော့ရမှန်း သိတဲ့ထိ ပြောင်းလဲလာခဲ့တဲ့ ကိုကိုဟာ ယုန်အပေါ် ဆက်ဆံမှုကျ တော့ မပြောင်းလဲသေးပါလား။ ဘယ်တော့ ပြောင်းလဲမှာလဲ၊ ပြောင်းလဲဖို့ ဘယ်တော့မှ သတိမရတော့ဘူးလား။ တစ်သက်လုံး မပြောင်းလဲတော့ဘူးလား။

“ယုန်ဖြူလေး”လို့ နာမည်တွင်လာမဲ့ မွေးကာစ အမိမဲ့၊ အဖမခင်တွယ်၊ စွန့်ပစ်ခံကလေးပေါက်စကို၊ ကိုကိုမေမေ ကောက်ယူကျွေးမွေးခဲ့ချိန်ကစလို့ ယုန်ဟာ ကိုကိုလက်ခုပ်ထဲကရေ၊ သွန်လိုသွန်၊ မှောက်လိုမှောက်၊ ကိုကိုစေရာသွား၊ ကိုကို ထားရာ မှာနေ၊ ကိုကိုက သေဆိုသေ၊ ကိုကိုက ရှင်ဆိုရှင် ... အဲဒီဘဝမျိုး မှာ ယုန် ခေါက်ရိုးကျိုးခဲ့ရပေမဲ့၊ စိတ်မထင်ရင် လက်သီးနဲ့ထိုး ခြေထောက်နဲ့ကန်လည်း ယုန် စိတ်မနာဘဲ နေနိုင်ခဲ့ပေမဲ့၊ အဲဒီလို

ဂိုလ်ကိုတောင် ယုန်က ရင်နဲ့အမျှ နက်ရှိုင်းစွာ ချစ်မိသွားခဲ့ရ ပေမဲ့ ...

ခေါက်ရိုးကျိုးနေတဲ့ထဲမှာ ယုန်ရဲ့ နှလုံးသား မပါဘူး ကိုကို။ ကိုကို ဗိုလ်ကျအနိုင်ကျင့်ခံ ခေါက်ရိုးထဲမှာ ယုန်နှလုံး သားကရောနှောပြီး ကျိုးကျေမသွားခဲ့ဘူး ကိုကို။ ယုန်မှာ ဘာတစ်ခုမှ ပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိပါဘူး ကိုကိုရဲ့။ ယုန် ပိုင်တာတစ်ခုတည်းပါ။ မိန်းမသားမာနပါ။ အဲဒီ မာနဟာ ယုန်အချစ်ကို အရှုံးမပေးပါဘူး။ မာနနဲ့ အချစ်တို့ရဲ့ လွန်ပွဲမှာ၊ တန်းရေတူတယ်ဆိုရင်တောင်၊ ယုန်ကိုယ်တိုင်က မာနဘက်ကို ယိမ်းထိုးအနိုင်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ကိုကို ...။ ယုန်ကို ချစ်နေတဲ့အကြောင်း ပြောပါ။ ချစ်ရေးဆိုပါ။ ချစ်ခွင့်တောင်းပါ။ ယုန်က သိက္ခာတက်အောင် ဂုဏ်ရှိအောင် အချိန်ဆွဲပြီး မူရာမာယာများနေနိုင်လောက်တဲ့ထိ မပြင်းထန်ပါဘူး။ ကိုကိုကို ယုန်ကလည်း အသက်နဲ့အမျှ ချစ်နေရပါကြောင်း အဖြေပေးမှာပါ။ ပြီးရင် ... ယုန်တို့ ပျော်ရွှင်စွာ လက်ထပ်ကြဖို့ပါ။

ကိုကိုရယ် ...
အချစ်ကို ကျိုးနေတဲ့ ခေါက်ရိုးလေးထဲ ထည့်မခေါက် လိုက်ပါနဲ့။

“ယုန်နဲ့ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတဲ့ ကိစ္စကတော့၊ မွန် ရှိကတည်းက သဘောတူပြီးသားကိစ္စဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... မိန်းမသားကို တော့ ငဲ့ရမယ်၊ ဒါဟာ တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေရဲ့ မိရိုးဖလာထုံးစံလည်းဖြစ်တယ်၊ တောင်းတာရမ်းတာတို့ မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူးပဲထား ...

“မင်း လက်ထပ်ဖို့စီစဉ်ရလိမ့်မယ်၊ စီစဉ်ပြီး လက်ထပ်ပြီးမှ ယုန်ကို ခေါ်သွားပေါ့၊ ဒီနေ့ ပြန်ရောက်လာလို့ ဒီနေ့ကြီး ခေါ်ချသွားတယ် ဆိုတာကတော့ မိန်းမသားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ငဲ့ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သဘောပါ ...

“ဦးလေးက ဒီနေရာမှာ လူကြီးစကားပြောတာပါ။ မွန် မဆုံးခင်ကတည်းက မွန် မမာတော့၊ ဦးလေးရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲ၊ သူက သားသမီးတော့ရှိတယ်၊ မုဆိုးမ မပြုံး ဆိုတာ၊ သူ့ကို ခေါ်ထားလိုက်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက ယုန်ကလည်း နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲနဲ့မို့ ယုန်လည်း သက်သာပါစေဆိုပြီး ...

“မပြုံးက သားကြီးသမီးကြီး အိမ်ထောင်သည်တွေ ဆိုတော့၊ သူလည်း လူလွတ်လိုဖြစ်နေတယ်၊ မွန် ဆုံးသွားတော့လည်း ယုန်နဲ့ တူတူနေပေးပါဆိုပြီး ဆက်ခေါ်ထားလိုက်တယ်၊ ယုန်ကို ဦးလေးက သမီးရင်းနဲ့မခြား စောင့်ရှောက်ထားပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး၊ မေမေသိရင်လည်း ကျေးဇူးတင် ဝမ်းသာရှာမှာပါ”

“ဦးလေးအနေနဲ့က၊ ယုန်ကို သမီးအဖြစ် ဆက်မွေးစားထားခြင်းဟာ မွန်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးခြင်းလို့ မြင်တယ်။ မွန် ယူခဲ့တဲ့တာဝန်ကို ဦးလေး ဆက်ယူတယ်ပေါ့။ ခု ... ယုန်က ကျူတာဖြစ်နေပြီ၊ မာစတာတက်နေတယ်၊ ဦးလေးရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်က ဦးလေးရဲ့သမီးပေါ့”

“ဪ ... ထင်ထားသည့်အတိုင်း ယုန်က ကျောင်းပြီး သွားခဲ့ပြီပဲ။ ကျူတာဖြစ်နေသတဲ့၊ မာစတာတက်နေသတဲ့။

“အလုပ်ဝင်တာနဲ့ မာစတာတက်တာကတော့ လပိုင်းပဲ ရှိသေးတာပေါ့လေ၊ မင်းနဲ့ လက်ထပ်သွားလည်း ယုန် မာစတာဘွဲ့ရသည်ထိ ယုန်ကျောင်းစရိတ်ကို၊ ဦးလေး ထောက်ပံ့ခွင့်ပြု၊ ဒါတစ်ခုတော့ ဦးလေးကို လိုက်လျောပါ၊ မွန်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဝစေချင်လို့ပါ ...

“ဦးလေးကတော့ မိသားဖသားပီပီ၊ အေးအေးဆေးဆေး စီစဉ်၊ မင်္ဂလာဆောင်စရိတ် ဦးလေး တာဝန်ယူမယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ကြ၊ မင်းက ကျွန်တော် တောင်းရမ်းနိုင်ပါတယ်လို့ စောဒက မတက်နဲ့၊ မင်း ... ယုန်နဲ့ မယူဘဲ တခြား မိန်းကလေးယူလည်း ဦးလေးပဲ သားရှင် ...

“ယုန်နဲ့ ဆိုတော့ ဦးလေးပဲ သားရှင်၊ ဦးလေးပဲ သမီးရှင်၊ နှစ်ထပ်ကွမ်းတာဝန်ရှိတယ်၊ ဒီတာဝန် ဦးလေး မယူရရင် မွန် ရောက်ရာဘဝက ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ... တိုင်ပင်ကြ၊ ဆွေးနွေးကြ၊ နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးကြ၊ စီစဉ်ကြ ...

“ဦးလေးကတော့ ငွေထုတ်ပေးရုံကလွဲပြီး တာဝန် မကျေနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်တော့၊ ခုတောင် နည်းနည်းပင်ပန်းလာပြီ၊ စကားပြောတာတွေလည်း များတယ်၊ မင်းကို ပြန်တွေ့ရတော့လည်း စိတ်လှုပ်ရှားသွားတယ်၊ အိပ်ရာပေါ် ပြန်နားမယ် ...

“မင်း ဒီမှာပဲ တစ်နေ့ကုန် အေးဆေးဆေးဆေး စားသောက်တိုင်ပင်ပြီး ညနေလောက်မှ ပြန်ပေါ့၊ ဦးနားမယ်”

သွေးရဲက ထတွဲ၍ အိမ်ရာထဲထိ ပို့လိုက်သည်။ ယုန်က မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်၍ ကျန်ရစ်သည်။ နှစ်ယောက် သား၊ ယုန်ကို ရှေ့ထားပြီး ယုန်အကြောင်းပြော၊ ယုန်ကိစ္စ နွေးတိုင်ပင်ကြတာ ယုန်သဘောကရော ... ဟု တစ်ခွန်းမျှ မကြာ၊ ယုန်ဆိုတာ သူတို့သွန်လိုသွန် မှောက်လိုမှောက်၊ သူတို့ မွေးကြော့လို့ လူဖြစ်လာရတဲ့၊ ကျေးဇူးခံကျေးဇူးစား၊ ငွေဝယ်ကု သာသာ၊ သက်မဲ့အရပ်တစ်ရပ်လား။ ဦးလေးကတော့ ထားပါသေး လူကြီးစကား ပြောသွားတာမို့ ...။ ကိုကိုက ...။

“ကဲ ... ယုန်၊ မင်္ဂလာဆောင်ချင်သေးတာလား၊ ငါ သိပ်တောင် ဆောင်ချင်စိတ် မရှိဘူး”

သွေးရဲ မျက်နှာက တက်ကြွရွှင်လန်းနေ၏။ မေတ္တေ့ ရတော့သည်မို့ ကျဆင်းယိုရဲနေသည့် စိတ်ဓာတ်ကလေး ပြန်လည်လန်းဆန်း၏။

“ဦးလေးက မင်္ဂလာစရိတ် ကုန်ကျရမှဆိုရင်လည်း သူပိုက်ဆံကို ယူပြီး မေမေ့နာမည်နဲ့ မေမေ့အတွက် တင်

လူလိုက်မယ်။ နင်တို့ မိန်းမတွေက တစ်သက်တစ်မင်္ဂလာ တွေဘာတွေ သံသရာရည်ချင်တယ် ...

“အဓိကက အိမ်ထောင်ရေး သာယာခိုင်မြဲဖို့နဲ့ သစ္စာရှိကြဖို့ပဲ။ ဒီတော့ ... မနက်ဖြန်ပဲ ရုံးတက်လက်မှတ် ထိုး၊ ဒါကို ငါ နေ့ချင်းပြီး စီစဉ်နိုင်တယ်၊ နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာထဲ ထည့်ပေါ့။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကိုတော့ ဝမ်းတောဘယ်လ် ပေးရလိမ့်မယ်၊ နင်လည်း ...

“နင့်တက္ကသိုလ်က ဆရာမအသိုင်းအဝိုင်းတွေ ဝမ်းတောဘယ်လ် ကျွေးပေါ့။ လောလောဆယ် ငါ့တိုက်ခန်းက ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေတယ်၊ ဒါလည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ပိုက်ဆံရှိရင် ပစ္စည်းရတာပဲ၊ ခုတင်တို့၊ မွေ့ရာတို့၊ ပရိဘောဂ ဘာညာ နေ့ချင်းပြီး ဝယ်ထည့်လိုက်လို့ရတာပဲ ...

“တစ်နေ့တည်းနဲ့ မစုံလည်း နောက်နေ့တွေ ဖြည်းဖြည်းဝယ်တာပေါ့။ ခုသွားကြမယ် ... နင် ရေချိုးပြီးပလား၊ မနက်စာလည်းပြန်စားမနေတော့ဘူး၊ ကြိုရာမှာ စားကြတာပေါ့၊ နင့်စိတ်ကြိုက်ဖြစ်အောင် မှန်တင်ခုံ ဘာညာ နင်ကိုယ်တိုင် လိုက်ကြည့်ပေါ့”

ယုန်က သွေးရဲစကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်လိုက်

ပါသည်။

“ကိုကို ပြောလို့ ပြီးပလား”

“အေး”

“ယုန် ... ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ပါဘူး”

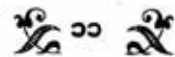
“ဘာ”

“ယုန် ... ကိုကိုနဲ့ လက်မထပ်ပါဘူးလို့ ပြောတာပဲ။
ဒီစကားကို ခုမှ ပြောတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပထမအကြိမ်
လည်း ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ အခု ... ခိုင်မာစွာ ပြောလိုက်
တယ်။ ယုန် ... ကိုကိုနဲ့ လက်မထပ်ပါဘူး။”

ယုန်က မျက်နှာကိုမော့လျက် မျက်ကြောစင်းစင်း
ချလျက်ပြောဆဲ။ ဝါကျမဆုံးခင် မျက်ရည်ပေါက်ခနဲ ကျသည့်
မျက်ရည်ကို လက်ခုံနှင့် ကြမ်းတမ်းစွာ သုတ်လျက် မျက်နှာ
မငုံဘဲ ထားလေ၏။

“နင် ...”

သွေးရဲ့ ... ဗိုက်အလယ်တည့်တည့်သို့ ခြောက်လက်မ
ခွေးသွားတစ်ဆုံး ထိုးစိုက်ချခြင်း ခံလိုက်ရသလို ကလီစာတစ်ခွေလောက်
နာလေသတည်း။

ရင်ထဲမှာ ပရမ်းပတာ လှုပ်ရှားသွားရလွန်းသည်မို့၊
အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းစဉ်ကလို စိတ်ကို ငြိမ်အောင် လျှော့ချနေရ၏။
သွေးရဲ့ လူသတ်ချင်စိတ် ပေါက်နေသည်။ ကိုယ့်ဗိုက်ထဲ ခွေးထိုး
သွားရသလောက် နာနေချိန်မှာ ယုန်ဗိုက်ထဲသို့လည်း ခွေးသွား
တစ်ဆုံး ထိုးစိုက်ချပစ်လိုက်ချင်၏။

ယုန် ဘာတွေဖြစ်နေလဲ။ ယုန်က မျှော်လင့်မထားမိ
ဘက်အောင် ခေါင်းမာရိုင်းပြနေသည်။

“ကိုကိုကို လက်မထပ်ဘူး” ... ဆိုသော စကားက
တစ်ကြိမ်တည်း ပြောတာတော့ မဟုတ်ချေ။ ဟိုတစ်ကြိမ်တည်းက
ပြောခဲ့တာဖြစ်၏။ အဲသည်တုန်းက ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး၊ တစ်ခုခုကို
အညှိုး (ဘာကိုမှန်းမသိ) စိတ်ကောက်ကာ ပြောခဲ့သည်ဟုထင်၏။
အောက်မှာတော့ နည်းနည်းပါးပါး အနေတန်းသလိုပေမဲ့ နောက်
မှာ ကိုကိုရေ ယုန်ရေနှင့် ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပါပဲ။ မောင်ချစ် နှုတ်

ချစ်ပုံစံနှင့် ရင်းနှီးလိုပါပဲ။ ဆန်းပြားချစ်နှင့် ချစ်သည့်အကြောင်းကိုတော့ မဆွေးနွေးဖြစ်ကြပါ။ သွေးရဲ အနေနှင့်က ယုန်တို့ ညီမလေးလိုလည်းချစ်သည်။ ချစ်သူလိုလည်း အလွန်အမင်း ချစ်သည်။ စူးနစ်နက်ရှိုင်းစွာချစ်၏။ ကိုယ် လက်ထပ်ရမည့်သူဟာ ယုန်ပဲဟု လုံးဝငှသည့် သတ်မှတ်လက်ခံထားလိုက်သည်။ ဒီကိစ္စကို မေမေကလည်း ကြည်ဖြူသည်။

ဒီတော့ ...

ယုန်ဟာ ကိုယ့်ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လိုလည်း ချစ်နေမှာ၊ ချစ်သူလိုလည်း ချစ်နေမှာ၊ ယုန်မှာ အားကိုးစရာဆိုလို့ လည်း ဒီတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာမို့ မေမေကိုယ်တိုင် ဖြစ်စေချင်သည့် ကိစ္စကို ငြင်းဆန်မှာ မဟုတ်ဟု စိတ်ချယုံကြည်ထားလိုက်သည်။ ယုန် လက်ထပ်ရမည့်သူဟာ ကိုယ်ပဲဟု သတ်မှတ်ထားခဲ့၏။ ကြီးကြီးအတွက်နှင့် ရန်ဖြစ်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းတော့တောင် ယုန်ကို တစ်နေ့လာခေါ်မည်ဟု ပြောခဲ့သေးသည်။ ခုတော့ ... မျှော်လင့်ချက်သည်သာ ဘုံဆောင်မြင့်ဆိုလျှင် ဘယ်လို ငလျင် ဒဏ်မျိုးကြောင့် ပြိုကျပျက်စီးရတာလဲ။ လိမ္မာသလောက် ပြောစကား မှန်သမျှ နားထောင်ခဲ့သော အလိမ္မာယုန်ကလေးကို၊ ဘယ်လို မိစ္ဆာနတ်ဆိုးက ဝင်ရောက်ပြုစား ပြောင်းလဲလိုက်သလဲ။

စိတ်ညစ်၊ စိတ်ရှုပ်၊ စိတ်ဆင်းရဲ၊ နောက်ကျိရွပ်ထွေး သွားရသည့် ဦးနှောက်ထဲမှာ ဒေါသခိုးကလည်း တလူလူ လွင့်လေ၏။

“နင် ဘာဖြစ်တာလဲ”
“ဘာမှ မဖြစ်ပါလား”

“နင် ဘာလို့ လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းတာလဲလို့ မေးတာ”

“ကိုကို ... ဒါ ယုန်တစ်သက်တာဘဝအရေး၊ ယုန်မှာ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ခွင့် မရှိဘူးလား၊ မငြင်းရဘူးလား၊ ယုန်မှ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်ချင်ဘဲ၊ ငြင်းတာအပြစ်ရှိလား”

“အဲဒီ အကြောင်းရင်း မေးတာ”

“အကြောင်းရင်း မရှိဘူး”

“မေမေ စီစဉ်ခဲ့တယ်”

“မေမေ စီစဉ်ခဲ့ပေမဲ့ မေမေ ဘဝမဟုတ်ဘူး၊ ယုန်ဘဝ၊ ယုန်မှာ ငြင်းပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

“နင့်မှာ ရည်းစားရနေလား”

“မူးလို့တောင် ရှုစရာမရှိဘူး”

“နင်က ဒီမှာ တစ်သက်လုံး နေတော့မို့ စိတ်ကူးတာလား”

“ဦးလေးတစ်သက်တော့ ယုန် ပြုစုမယ်၊ ဦးလေးကို ပြုစုခြင်းဟာ မေမေကျေးဇူးကိုဆပ်တာနဲ့ တူတူပဲ၊ ဦးလေးဟာ မေမေခင်ပွန်း၊ ပြီးတော့ ယုန်အပေါ် အဖေတစ်ယောက်လို ရိုးသားဖြူစင်စွာ စောင့်ရှောက်တယ်”

“ဩ ... ငါကတော့မရိုးသားမဖြူစင်ဘူးပေါ့၊ ညစ်ပတ်စုတ် ပြတ်တယ်ပေါ့”

“မပြောပါဘူး။ မေမေကျေးဇူးကို ဆပ်ချင်လို့ ကျန်းမာရေး မကောင်းတဲ့ ဦးလေးကို ထားခဲ့ပြီးလည်း ဒီအိမ်ပေါ်က မဆင်းနိုင်ဘူး၊ ဒီအိမ်ပေါ်က မဆင်းနိုင်တာက သပ်သပ်၊ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်နိုင်တာက သပ်သပ်၊ ဒီအိမ်ပေါ်က မဆင်းရဲပဲ နေမယ်ဆိုလည်း ကိုကိုနဲ့ကတော့ လက်ထပ်

ဘူးပဲ။ ဒီအိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားရမယ်ဆိုလည်း၊ ကိုကိုနဲ့က တော့ လက်မထပ်ဘူးပဲ”

“စောစောက ဦးလေးပြောသွားတုန်းက၊ နင် ဘာမှ မပြောပါလား။”

“အဲဒါ ဦးလေးဆန္ဒ။ ဦးလေးဆန္ဒဆိုတာ မေမေဆန္ဒပေါ့။ မေမေဆန္ဒနဲ့ ကိုကိုဆန္ဒကို၊ ဦးလေးနဲ့ ကိုကိုနဲ့ တိုင်ပင်ကြတာပဲ။ ကိုကိုတို့ တိုင်ပင်နေကြတာ ယုန်နဲ့ရော မပတ်သက်ဘူးလား၊ ယုန်ကိစ္စရော မပါဘူးလား၊ ယုန်ကိုများ လူရာသွင်းပြီး တစ်ခွန်းမေးလို့ ယုန်က ဝင်ပြောရမှာလား၊ အခုကိုကို မေးလို့ ယုန် ပြောတယ်၊ ယုန် ... ကိုကိုကို လက်မထပ်ဘူး”

“တောက်”

သွေးရဲက ဒေါသဖြင့် ခေါက်သည်မို့ တောက်ခေါက်သံ အကျယ်ကြီး ထွက်၏။

“ငါ သိပြီ”

“ဘာကို သိသွားတာလဲ” ... ဟု ယုန် မမေးတော့ပါ။ သိချင်တာသိပစေ ... ဟု စိတ်နာနာနှင့် လစ်လျူရှုပစ်လိုက်၏။ ကိုယ်က ရင်နှင့် အသည်းနှင့် ချစ်နေရသော သူက ကိုယ့်ကို တန်ဖိုးမထား လူရာမသွင်းတာလောက် အသည်းနာ၊ ရင်နာ၊ ကလီစာတစ်ခွေလုံးနာတာ မရှိတော့ပါ။ အချစ်ဆိုတာ လမ်းပေါ်မှာ ကြွေကျနေသည့် ပန်းတစ်ပွင့်မှ မဟုတ်တာ။ လမ်းပေါ်မှယော်ပွင့် ကြွေဆိုလျှင်တော့ သနားသဖြင့် ကောက်ယူခွင့်ရှိသလို နင်းချေသွားလို့လည်း ပြစ်မှုမမြောက်ပါ။ အချစ်ကိုမှ ရှိကြကုန်ချင်လျှင်တော့

အပင်ပေါ်မှ လတ်ဆတ်ပွင့်ကို ခူးဆွတ်၊ ရှိုက်ကြူ။ အချစ်၏ ချိုမြိန်ခြင်းများကို နှစ်ခြိုက်စွာ ခံစားပါလေတော့။ ဒါကိုမှ ကိုကို မသိလျှင်၊ အချစ်ကို ဒီလောက်မှ တန်ဖိုးမထားလျှင်၊ ကိုကို ရင်နာပါလေတော့။ ယုန် ... ဒီလောက် မလွယ်ပါဘူး ကိုကို။ အချစ်စစ်ပိုင်ရှင် ဘယ်မိန်းမသားမျိုးမှလည်း ဒီလောက်လွယ်မယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကိုကို သိထားလိုက်ပါတော့။

“နင် ... ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ရင် ဆင်းရဲမယ်လေ။ ကန်ထရိုက်တိုက်ရဲ့ ခုနစ်လွှာအခန်းကို နင် ဆင်းရဲတက်ရမယ်၊ စီးစရာကား မရှိဘူး၊ ဘတ်စကား တိုးစီးရမယ်၊ ကုန်းကြောင်း လျှောက်ရမယ်၊ ငါ့အိမ်မှာ အဲကွန်းမရှိဘူး၊ ရေချိုးကန် မရှိဘူး၊ ရေပူရေအေး မရှိဘူး ...

“သင်ဘာတစ်ခေါက် ပြန်လာရုံကလေးနဲ့၊ တိုက်ခန်း တစ်ခန်းကို အနိုင်နိုင် ဝယ်ရတယ်၊ ရေခဲသေတ္တာမရှိဘူး၊ လောလောဆယ်မှာ နင်တို့မက်တဲ့ အပေါ်စက် အောက်စက် မရှိဘူး၊ ဖိမ်ခံပစ္စည်း ဘာမှ မရှိဘဲ၊ ဘဝကို ရိုးစင်းစွာ အလျားလိုက်လျှောက်ရမယ် ...

“နင် သတ္တိဘယ်ရှိပါ့မလား ယုန်မရယ်၊ နားလည် လိုက်ပါပြီ၊ ခုချိန်မှာ ငါသာ ကုဋေရှစ်ဆယ် ငွေထုပ်ကြီး ပိုက်ထားနိုင်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့”

အထင်ရယ် လွဲလေခြင်း။ ထင်ရက်လေခြင်း ကိုကို။ ယုန်က မျက်နှာမော့ဆဲမှာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ထားလိုက်၏။ ပြောချင်ရာပြော၊ ထင်ချင်ရာထင်။ ဘဝပေးကုသိုလ်က ဒီလိုပဲ ဖြစ်လာခဲ့ပြီဆိုတော့ ရင်ဆိုင်ရုံသာရှိတော့၏။ အချစ်

ကိုတောင်မှ တန်ဖိုးထားခြင်း မခံနိုင်ရသေးတာ၊ ဂုဏ်မက်သူ အဖြစ် စွပ်စွဲခံရတာလောက်တော့ အပျော့။

“နင့် မျက်နှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ကိုကို ထင်ချင်ရာထင်ပြီး၊ ပြောချင်ရာပြောသမျှ ကြံကြံ ခံနေတာပါ”

“ထီမထင်ဘူးပေါ့လေ။ အံ့ဩတယ်။ မေမေသာ သိရင်၊ ရင်ထုငိုမယ်၊ သူ တစ်သက်လုံး ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့တဲ့ သမီးက ဖောက်ပြန်ရေးသမားဖြစ်သွားတာ ယုံရှာမယ်တောင် မထင်ဘူး၊ နင်က မေမေဆန္ဒကို အကောင်အထည်ဖော် မလား ...

“ဦးလေးသမီး ဆက်လုပ်နေမလား ဆိုတော့၊ ဦးလေး သမီးပဲ ဆက်လုပ်နေမယ်လေ။ မေမေ ဘာဆန္ဒပဲ ရှိခဲ့ ရှိခဲ့၊ နင်က ဂရုမစိုက်တော့ဘူး၊ နင် ဒီလောက် စည်းစိမ်မက်တာ၊ ကြားစကားဆိုရင်တောင် ငါ မယုံဘူး ...

“ငါ ဘယ်ဘဝက လာသလဲ၊ နင် ဘယ်ဘဝက လာသလဲ ပြန်တွေးစမ်း၊ ငါ့အဖေရှိစဉ်က တို့မိသားစု ပြည့်ပြည့် စုံစုံ၊ သူဌေးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ဖေဖေ မရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ချိုတဲ့လားတယ်၊ ချိုတဲ့ တဲ့ကြားထဲက နင့်ကိုလည်း ဖြစ်အောင် ဆက်မွေးခဲ့ တယ် ...

“နင့်ကိုသာ မေမေက မမွေးစားခဲ့ဘူးဆိုရင် နင် ဘာဖြစ်မလဲ တွေးကြည့်စမ်း။ နင်ရော ဘယ်ဘဝက လာ ခဲ့သလဲ။ ဒီလိုဘဝမျိုးက တက်လာခဲ့ပြီးမှ ရွှေဘုံပေါ်က

ဆင်းရဲမှာ ကြောက်ပြီပေါ့။ ဟုတ်လား။ နင်ဟာ ဘဝမေ့တဲ့ မိန်းမ။ စိတ်ထားမမှန်တဲ့မိန်းမ၊ အင်မတန်ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့မိန်းမ။ နင့်ကို ငါ သိပ်ကြောက်သွားပြီ ယုန်ဖြူ။ အရမ်းကြောက်သွားပြီ”

ယုန်က မျက်ရည်တွေ ပေါက်ခဲနဲ့ ပေါက်ခဲနဲ့ ကျ၏။ သုတ်သိမ်း၍မနိုင်တော့သည်မို့ သိမ်းမနေတော့ပါ။ ကူးချင် သလောက်ကျစမ်း။ ကိုကိုစကားတွေက အရှိုက်ကိုချည်း လာဆောင် မှန်၏။ နင့်ခဲနဲ့ အင့်ခဲနဲ့ နာ၏။ ပြောပါစေ။ ကိုကို ပြောသလို မဟုတ်မှန်း ကိုယ့်ဘာသာ သိလျှင် လုံလောက်ပြီ။

ကိုကိုရေ ... အချစ်ဆိုတာ စွမ်းအားတွေနဲ့ပါ။ ဂုဏ်သတ္တိတွေနဲ့ပါ။ ဖန်းဆင်းရှင်ပါ။ အချစ်ရှိရာအရပ်မှာ ရေခဲ သေတ္တာမလိုပါဘူး။ ရေပူရေအေး မလိုပါဘူး။ ရေချိုးကန်ကြီးထဲ ဆင်းစိမ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ အဲကွန်း မလိုဘူး။ အပေါ်စက်အောက်စက် လည်း မလိုပါဘူး ကိုကို။ ကိုကိုရင်ခွင်သည်သာ ချစ်သူနယ်မြေဆို ရင်၊ အရာခပ်သိမ်း ပြီးပြည့်စုံသွားမှာပါ။ ဖိမ်ခံပစ္စည်း အဆောင် အယောင်တွေကြားမှာ စည်းစိမ်ယစ်မှူးမဲ့အစား၊ ကိုကို ရင်ခွင်ထဲမှာ နွေးထွေးချင်သူပါ။ ရိုပါစေတော့ ကိုကို။ ရိုပါစေတော့။

“နင့်ကို ငါ တစ်ခုတော့ မပြောမဖြစ်လို့၊ မောင်နှမသံယောဇဉ် နဲ့ ပြောခဲ့ဦးမယ်၊ နင်က ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လောက်ထိနေဖို့ စိတ်ကူးထားလဲ”

“ယုန်တစ်သက်၊ ဦးလေးတစ်သက်ပါပဲ”

“ဩ ... အမွေအနှစ်ထိ နင်က ဆွဲဆန့်ပစ်လိုက်တော့တာ ကိုး။ အမြော်အမြင် ကြီးမားပါပေရဲ့။ နင် အရှက်မရှိ

ကပ်နေချင်နေခဲ့တော့၊ နင် စဉ်းစားရမှာက ဒီအိမ်မှာ နင် နေနေတာ အရပ်ရပ် နေပြည်တော်၊ ကြားလို့တော်ရဲ့လား ဆိုတာ နင် စဉ်းစားမိရဲ့လား။ ဦးလေးဟာ နင်နဲ့ ဘာ တော်လို့လဲ၊ သူစိမ်းကြီး၊ သူစိမ်းယောက်ျားနဲ့ သူစိမ်းမိန်းမ ...

“ဘယ်အရွယ်နဲ့ ဘယ်အရွယ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ နေအပ် သလား၊ နီးစပ်အပ်သလား၊ ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောမလဲ၊ အမွေမက်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ နင် အရှက်တကွဲအကျိုးနဲ့ဘဝ မှာ ရှင်သန်ချင်တယ်ဆိုလည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ လူတွေ က ဘာပြောကြမလဲ”

“ဘာပြောပြော၊ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ဦးလေးနဲ့ နေလို့မသင့်တော် ဘူးဆိုတော့ ယုန်က ဘယ်သွားနေရမှာလဲ”

“နင်နဲ့ ငါနဲ့ဟာ တစ်သက်လုံး မောင်နှမလိုနေလာတာ၊ နင် ငါ့ကို လက်မထပ်ချင်ရင်တောင် အစ်ကိုတစ်ယောက် လို အားကိုးခွင့်ရှိတယ်”

“ကိုကိုနဲ့ နေလို့ရော သင့်တော်ပြီတဲ့လား။ ဦးလေးနဲ့ ယုန် နဲ့က သူစိမ်းတဲ့။ ကိုကိုနဲ့ကျတော့ မစိမ်းလို့လား၊ ဘာတော် လို့လဲ၊ အမြင်မတော်ရင် ကိုကိုနဲ့မှ ပိုဆိုးဦးမယ်၊ အရွယ် ချင်းက မတိမ်းမယိမ်း”

“နင် ... တောက်”

သွေးရဲ လက်တစ်ဖက် မြောက်တက်သွားလေ၏။ ပါးပိတ်ရိုက်ချလိုက်ဖို့ပါပဲ။ ယုန်က ပါးပြင်ပေါ် ကျရောက်လာ တော့မည့် လက်ဝါးဒဏ်ကို မျက်စိမှိတ် မျက်နှာမော့၍ ခံယူ၏။

“ကိုကို ရိုက်ခဲ့နက်ခဲ့ ထိုးခဲ့ ကြိတ်ခဲ့၊ ဝိုက်ကျအနိုင်ကျင့်

ခဲ့တဲ့ ယုန်ပါ။ ကိုကိုက မရိုက်တော့ဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။ ကတိ ပေးတယ်တဲ့။ အဲဒီကတိကို ဖျက်ချင်ဖျက်ပါ။ ကိုကို ရိုက်ချင်ရင် ရိုက်သာချလိုက်စမ်းပါ”

သွေးရဲ မြောက်ထားသည့် လက်ကို ပြန်ချပစ်လိုက် တော့သည်။

အိမ်ရှေ့မှ ဆူညံဆူညံ အသံတွေကြောင့် ဦးထွန်းမြတ် က ညီမဖြစ်သူကို တွဲ၍ ပြန်ထွက်လာ၏။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

“ကျွန်တော် သွားတော့မယ် ဦးလေး”

“ဘယ်ကိုလဲ”

“တစ်သက်တာအတွက် နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ... ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး”

“အို ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ယုန်က ဘာပြောလို့လဲ၊ မောင်နှမချင်း ညှိကြလေ”

“သူက ကျွန်တော်နဲ့ သူစိမ်းတဲ့၊ ဘာမှ မတော်ဘူးတဲ့ ဦးလေး”

“ဒါ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီလို ခံယူမှလည်း လက်ထပ်လို့ဖြစ် မှာပေါ့၊ မင်း ငယ်ငယ်တုန်းက စိတ်ဆိုးရင်၊ မေမေမွေးစား သမီးလို့ အမြဲ ပြောခဲ့တာပဲ၊ ခုဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဘာမှကို မဖြစ်တော့တာ၊ ဦးလေး နားမှာနေပြီး ကူညီပေးမ ပေးနိုင်တာ၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်တော် သွားပြီ”

ယုန်ကို နှုတ်မဆက်ခဲ့။ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်း၏။

“ကားတစ်စင်းယူသွားလေ ဦးလေးမှ အသုံးမရှိဘဲ ယုန်
ကျောင်းတက်ဖို့ တစ်စင်းရှိရင် ရပြီ”

“နေပါစေ ဦးလေး၊ သူပဲ ... ဘယ်တစ်စင်း၊ ညာတစ်စင်းနဲ့
ပြီး စီးပါစေ”

သွေးရဲ့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့တော့၏။ ယုန်၊ ငိုသံ
က ကျယ်လောင်စွာ ကျန်ရစ်သည်။ ယုန် အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်
သည်။ အိပ်ရာပေါ် ပစ်လှဲ၊ ခေါင်းအုံးတွေ ပစ်ပေါက်၊ မြင်သဏ္ဍ
တွေ သမျှ ထုရိုက်၊ ဆွဲယူတွန်းချ၊ မှန်ရှေ့တည့်တည့် ရပ်မိသလိုနဲ့
မှန်ထဲမှ ပုံရိပ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ရစရာမရှိအောင် စော်ကားပြော
ဆိုခြင်း ခံလိုက်ရသည့် ကံဆိုးမကို တွေ့၏။

“ကဲ ... ဟယ်”

လက်နှစ်ဖက်ကို စုဆုပ်ပြီး မှန်ပေါ်သို့ အားကုန်လွှဲ
ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။ မှန်နောက်မှာ ပျဉ်ပြားချပ် ကပ်လျက်သာ
ဖို့ မှန်ချပ် မကွဲပါ။ ယုန်လက်ချောင်းလေးတွေသာ အသည်းခိုက်
အောင် နာသွားရသည်။ ယုန်က အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်လိုက်
၏။

“ဒီလက်ချောင်းတစ်ချောင်းစီ ကျိုးကုန်ရင်တောင် ခေါက်နီ
ကျိုးတဲ့ထဲကို ထည့်မခေါက်ဘူး”

လက်ချောင်းမော့ ကျိုးမတတ် နာတော့မှပဲ၊ ရင်ထဲ
က အသည်းနာ နည်းနည်းသက်သာခွင့်ရတော့သည်။

“မိန်းမဆိုတာ ဘာလဲကွာ”

ခုတော့ ... မိန်းမတွေအကြောင်း သိပါပြီ။ ဂုဏ်မက်
၏။ ငွေမက်၏။ စည်းစိမ်ပကာသနမက်၏။ အဲသည် အဆောင်
အယောင်တွေအတွက် သူတို့၏ သိက္ခာနှင့် လဲလှယ်နိုင်သည့်
လူသားတစ်မျိုးကို မိန်းမဟုတ်ဘဲ သွေးရဲ့ မိန်းမထုကြီးတစ်ရပ်
လုံးကို သိမ်းကျုံးစိတ်နာသည်။ ဘယ်မိန်းမကိုမျှ အထင်မကြီးတော့၊
မေတ္တာမထားတော့၊ သံယောဇဉ်မရှိတော့ပါ။

“မိန်းမဆိုတာ အလကား”

ပြောရင်းက ယုန်ကို လွမ်းလှသည်။ ယုန်ကို အဲဒီ
လောက် နက်ရှိုင်းစွာ ဘယ်တုန်းက ချစ်မိသွားရတာလဲ။ ယုန်နှင့်
ဝေးဖူးသည်။ ခွဲဖူးသည်။ သို့သော် ... တစ်နေ့ ပြန်တွေ့ရမည်ဆိုသော
မျှော်လင့်ချက်ရှိ၏။ ခုတော့ ... ရာသက်ပန်ဝေးကြပြီ။

“ဝေးကွာ ... ဝေးစမ်း၊ ဘဝဆက်တိုင်း ဝေးပါစေ”

ဘုရားမှာ ဆုမတောင်းစဖူး ဆုတောင်း၏။ တစ်ပတ်
လုံးလုံး ကိုယ်ပိုင်တိုက်ခန်းလေးထဲမှာ လူးလို့မ့်၏။ ထမင်းစား
နပ်မမှန်၊ ရေချိုးမမှန်၊ လူက ညှင်းသိုးသိုး၊ ဆံပင်က ဘုတ်သိုက်၊
လောကကြီးမှာကို လူမဖြစ်ချင်တော့တာ။

ညကတော့ အိပ်မက်မက်သည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ
မေမေ ရောက်လာသည်။ မေမေက သွေးရဲ့ကို လက်ညှိုးထိုး၍
ကဲ့ရဲ့နေ၏။ ရှုတ်ချနေ၏။

“လူညံ။ လူဖျင်း။ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဘဝပျက်တဲ့ ယောက်ျားလောက် အထင်သေးဖို့ကောင်းတာ မရှိတော့ဘူး။ သွားသေလိုက်စမ်း။ ငါ့သားလို့ မပြောနဲ့။”

စင်စစ် ... စိတ်စွဲလမ်း၍ ဖြစ်မည်။ ဘဝပျက်ဝေဒနာ ကို ခံစားရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီး အထင်သေးတာဖြစ်၏။ ဒါကို စွဲလမ်းပြီး (မေမေကိုလည်း သတိရလွန်းသည်မို့) အိပ်မက်ထဲ မှာ မေမေက ဆုံးမသလို မက်ခြင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မည်သူမပြု မိမိမူ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖျက်နိုင်သည်။ ကောင်းအောင် လည်း ကိုယ့်ဘာသာပဲ တတ်နိုင်သည်။ ခုနေ ဘဝပျက်ပြီး လမ်းပေါ် လဲကျလို့ မည်သူမျှ လွမ်းမည့်သူမရှိ။ အချစ်သူရဲကောင်း ကြီးရယ်လို့ မည်သူမျှ လွမ်းသူ့ပန်းခွေလာချဖို့ မမြင်။ ကိုယ်သည် သာလျှင် လူညံလူဖျင်း။ အသုံးမကျသည့် ယောက်ျားဖြစ်ရတော့မည်။

တစ်ပတ်အကြာမှာ ပေါက်ကွဲတွင်းမှ ထွက်နိုင်ခဲ့ သည်။ ရေချိုးသည်။ ထမင်းချက်စားသည်။ မေမေ ချက်ကျွေးခဲ့ သည့် ထမင်းကို သတိရသည်။

“လောကကြီးမှာ မိန်းမဆိုရင် ... ကိုယ့်အမေတစ်ယောက် ကလွဲလို့ ဘယ်မိန်းမမှ မကောင်းဘူး။”

ပြောပြီး ရယ်၏။ ဘယ်တုန်းကမျှ မသောက်ခဲ့သည့် အရက်ကို၊ ပေါက်ကွဲချိန်မှာတောင် မသောက်ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချီးကျူး၏။

“ငါ လူညံမဟုတ်ဘူး လူတော်”

စိတ်ညစ်တိုင်း အရက်အိုးထဲ စိမ်ကြသူတွေထက် အများကြီး ပိုတော်၏။ ဘယ်သူချီးကျူးချင်ကျူး၊ မချီးကျူးချင်

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချီးကျူးပြီး။ ချီးကျူးပြီးပြီဆိုလျှင်လည်း ကျူးခံရကျိုးနပ်အောင် နေပြရမည်။ အလုပ်တစ်ခုတော့ လုပ်ရ သည်။ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ သဘောပြန်မတက် ဘာဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ယုန်နှင့် အတူနေဖို့ပါ။ ခုတော့ ... ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ ဘယ်သူမှမှ မရှိတော့ပဲ။

“ယုန်လည်း မရှိ၊ ခွေးလည်း မရှိ၊ ကြောင်လည်း မရှိ”

ကိုယ့်စကားကိုယ် သဘောကျပြီး ရယ်ပစ်၏။ တိုက်ခန်းဝယ်ပေးခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းဆီသွားတော့၊ ကိုယ်တော်က အပြင်သွားနေ၍ စောင့်ရသေးသည်။

“ငါ ... သဘောပြန်တက်မယ်၊ တိုက်ခန်းကို ရောင်းခဲ့ရင် ကောင်းမလား”

“ဘာလို့ရောင်းမလဲ၊ ငှားခဲ့ပေါ့။ အိမ်ငှားခလဲလည်း ရမယ်၊ တိုက်ခန်း ဈေးတက်လာတော့လည်း အရင်းပွားတာပေါ့”

“မင်း လုပ်ပေးမှာလား”

“မေးစရာလား”

“ကျေးဇူးတင်တယ်”

“အပိုတွေ မပြောနဲ့”

“ဥနေစာ မင်းကို ကျွေးမလို့”

“ဘီယာ မပါကြေး”

“မင်းကများ ပြောရတယ်ရှိသေး”

“မင်းမတိုက်မှာ သေချာလို့ ပြောထားတာ”

“ဒီနေ့ တိုက်မယ်”

“မင်း ... ချတော့မလို့လား”

“မှတ်ထား ... အရက်ဖြစ်ဖြစ် ဘီယာဖြစ်ဖြစ်၊ တချို့ ဘီယာကို အရက်မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ငါ့ခံယူချက်ကတော့ အရက်ရယ် ဘီယာရယ်၊ ထန်းရည်၊ ဓနိရည်၊ စိမ်းရည် အားလုံးဟာ သေရည်တွေချည်းပဲ၊ အဲဒါတွေကို စိတ်ညစ်လည်း မသောက်ဘူး ...

“ပျော်ရင်လည်း မသောက်ဘူး၊ အလကားနေရင်လည်း မသောက်ဘူး၊ စတန့်ထွင်ပြီးတော့လည်း မသောက်ဘူး၊ ဂုဏ်တစ်ခုလုပ်ပြီးတော့လည်း မသောက်ဘူး”

“အေးပါ ... လုံလောက်ပါပြီ မသောက်ပါနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီအရသာကို ငါ ကြိုက်လာတဲ့နေ့ကုန်သောက်မယ်”

“ခု ... ကြိုက်ပြီလား”

“မြည်းတောင်မှမကြည့်တာ၊ ကြိုက်လားမကြိုက်လား ဘာလို့သိမလဲ၊ သေချာတာကတော့ အနံ့ကစလို့ မကြိုက်ဘူး” “မသောက်နဲ့ပေါ့ကွ”

“မင်း ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ မင်းကို တိုက်ပါမယ် လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးပဲ၊ ငါ သဘောပေါက်သွားပြီ”

“ဘာတွေ ပေါက်သွားတာလဲ”

“မသိဘူးကွာ ... ပေါက်ချင်ရာပေါက်တယ်ပဲ မှတ်ထား မင်း ကြိုက်တာမှာ၊ သွားစို့”

အဲသည်နေ့မှစ၍ နောက်ထပ်သုံးလကြာမှာ သွေးသဘောပြန်တက်၏။ ဒီတစ်ခါ ပြန်တက်တော့ ရာထူးတစ်ဆင့်မြင့်

ကာ လခပိုရသည်။ ဘာတစ်ခုကိုမျှ မသုံးတာက အကျင့်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သူ သောက်ဖို့ခွဲတမ်းသဘောရသည့် အရက်တွေ စီးကရက်တွေကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်စု။ မည်သူ့ကိုမျှ ပေးမတိုက်၊ ပေးမသောက်။ ကိုယ့်ခွဲတမ်းနှင့်ကိုယ် မလောက်သူများ၊ မဝသူများ ထပ်သောက်ချင်လျှင် သွေးရဲဆီမှ ဝယ်သောက်၊ သွေးရဲကစိုက်ဆံနှင့် ရောင်း၏။ ဈေးတော့ နည်းနည်းလျှော့သည်။ ရောင်းရငွေကိုလည်း စုသည်။ သဘောက ဘာကျွေးကျွေး၊ ဖြစ်အောင်စားသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ ဘာမျှ ဝယ်မစား၊ ဝယ်မသုံး၊ ဆိပ်ကမ်းကပ်လျှင်တောင်၊ သွေးရဲ စကားက ...

“ငွေသုံးမိမှာလည်း ကြောက်တယ်၊ လူသုံးမိမှာလည်း ကြောက်တယ်” ... တဲ့။

ဆိပ်ကမ်းမှာ မဆင်း၊ သဘောပေါ်မှာပဲ ကြုံကြုံခံ၍ နေ၏။ အရင်သဘောတုန်းက ကပ္ပဝန်က မြန်မာမို့ သူငယ်ချင်းတွေက “ရွှေခွက်” ဟု ခေါ်တာကို “ရွှေပလား” ဟု အမွန်းတင်ပေးခဲ့သည်။ ယခုသဘောကပ္ပဝန်က မြန်မာမဟုတ်ပါ။ ပြင်သစ်လူမျိုးဖြစ်၏။ သဘောပေါ်ရှိ မြန်မာသဘောသားအချင်းချင်းက သွေးရဲကို ခင်လိုဖြစ်စေ၊ နှိမ်ချင်လိုဖြစ်စေ၊ သွေးရဲ ကုပ်ကပ် ကပ်စေးနည်းနေတာကို မျက်စိနောက်လိုဖြစ်စေ၊ ခင်လိုဖြစ်စေ မုန်းလိုဖြစ်စေ “ရွှေခွက်” ဟု ပြန်ခေါ်နေကြတာ “ရွှေခွက်” နာမည် ပြန်ရနေတာကို ရွှေပလားဟု ပြောင်းလဲအမွန်းတင်ပေးဖို့ မသိပါ။

“ဘယ်သူ့အတွက် ပိုက်ဆံ ဒီလောက်စုနေတာလဲ” တချို့က မေး၏။

“ကိုယ့်အတွက်ပဲ၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုယ့်အတွက်ဆိုရင် ကိုယ်က သက်စွန့်ပြီး ရှာဖွေစားရတာ တွေ အခွင့်ရတုန်း သုံးပေါ့၊ ကိုယ့်အတွက်သုံးတာပဲ”

“ဟင့်အင်း ... ခုနေသုံးရတာ ဘယ်ပျော်မလဲ၊ ရန်ကုန်ပြန် မယ်၊ အဲဒီကျမှ ဇိမ်နဲ့ နေမယ်၊ အဲဒီအခါကျမှ သုံးဖို့၊ အခု စုထားတာ၊ ရန်ကုန်မှာ သူငွေမင်းအဖြစ်နဲ့ ပြန်ဆုံတော့မှ မင်းတို့က တစ်လှည့် အနိုင်မကျင့်ကြနဲ့”

“မင်း မရယ်တတ်ဘူးလား”

သင်္ဘောပေါ်မှာက ကိုယ့်ဘာသာမှ ပျော်ပျော်မနေ လျှင် ဘာမျှ ပျော်စရာမရှိပါ။ သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူစုစုကွက်ကွက်က လေးပဲ သက်ရှိအဖြစ် မြင်ရသည်။ ကျန်တာကတော့ ရေပြင်ကြီးပဲ ဖြစ်၏။ အဲဒါကြောင့် မပျော်ပျော်အောင် ကိုယ့်အပျော်ကိုယ်ဖန်တီး ကြလျက် ဘဝလေးတွေကို စိုပြည်အောင် နေကြရသည်။ ဟာသရသ မမြောက်လည်း ရယ်ကြ၏။ တော်ရုံဟာသဆိုလျှင် မပြီးနိုင်အောင် ပြော၍ ရယ်ရ၏။ အပျော်ကို ဖန်တီးရာမှာ အရက်ကို နေရာတော် တော်များများမှာ သုံးရသည်။ ရယ်မောကြသည့်အထဲမှာ သွေးရဲက မပါသလောက် ရှားသည်။

“ဟင် ... မင်း မရယ်တတ်ဘူးလား”

“ရယ်တတ်ခဲ့တယ်လို့ ထင်ရအောင် အရယ်ကို မေ့သွားပြီ၊ ငါ့နေပုံထိုင်ပုံဟာ မင်းတို့အတွက် အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ဖြစ်ရင်ပြောပါ။ ငါ ပြင်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ဘာသာကတော့ ဒီတစ်သက်ဘယ်ကလိမ့်မလဲ၊ နိဗ္ဗာန်မရောက်မီစပ်ကြား သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ ကြင်လည်သရွေ့ ဘယ်ဘဝမှာမှ ပျော်မှာ

မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘဝဆက်တိုင်း အရယ်ပျောက်နေလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“နိဗ္ဗာန်မရောက်မီစပ်ကြားဆိုတော့၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ဖို့ကရော နီးစပ်လို့လား၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားကို ဘာလုပ်လဲ”

သင်္ဘောပေါ်မှာ ပါလာသော အသက်ငါးဆယ်ခန့်ဖို့ သူများထက် နည်းနည်းကြီးသူကမေး၏။ သူကတော့ ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်၊ သူနှင့်အတူ ယူလာခဲ့သော ပရိတ်ကြီးစာအုပ်ကို ရွတ် ဖတ်ခြင်း၊ နံနက် ညအချိန်ရသလောက် တရားထိုင်ခြင်းများ ပြုလုပ်၍ ငါးပါးသီလကို အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းသူဖြစ်၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ... မလုပ်မိသေးဘူး”

“ကျုပ်လည်း နိဗ္ဗာန်နဲ့ မနီးစပ်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခြေ တော့လှမ်းနေရတာပေါ့လေ။ အဲဒီလို ခြေလှမ်းကလေး စပါလား၊ မင်းက မဟုတ်တာ မမှန်တာလည်း မပြောဘူး မလုပ်ဘူး၊ အရက်လည်း မသောက်ဘူးဆိုတော့ ငါးပါးသီလ လုံခြုံဖို့ နီးစပ်နေပြီ။ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ အသက်သတ်ဖို့လည်း မလိုဘူး ...

“သူ့ဥစ္စာလည်း မနီးဘူး၊ ဘယ်သူ့အိမ်ရာ သား မယားလည်း ပြစ်မှားချင်ရင်တောင် ပြစ်မှားစရာ မရှိဘူး၊ မင်းလို ညာမပြော အရက်မသောက်တဲ့သူဟာ ငါးပါးသီလ လုံအောင် ထိန်းပျံ့မယ်လို့ ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပါလား၊ အထူး ကရုစိုက်ပြီး ထိန်းနေဖို့တောင် မလိုဘူး၊ အလိုလိုလုံပြီးသား လောက် ဖြစ်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး”

သင်္ဘောပေါ်မှာ ကိုယ့်ထက်တော်ရုံအသက်ကြီးလျှင် အစ်ကိုကြီးပဲ ခေါ်ကြသည်။ အန်ကယ်လ်တွေ ဦးတွေ မခေါ်ဖြစ် တာများ၏။

“ဘုရားမှန်မှန် ရှိခိုးရဲ့လား”

“မရှိခိုးဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ အမြဲရှိပါတယ်၊ ကြည့် ညိုလေးစားစိတ်က အမြဲရှိပါတယ်”

“ရင်ထဲရှိတာလည်း ရှိတာပေါ့၊ လက်တွေ့ဝပ်တွားဦးချ လိုက်တော့ ကာယကံမြောက်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော် ရှိခိုးပါ့မယ်”

“မင်း ... တော်တော်သည်းခံနိုင်တာကို တွေ့ရတယ်၊ တချို့က မင်းကို ရွေးခွက်လို့ ခေါ်တာ နှိမ်ပြီးခေါ်တာ”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“မင်း စိတ်မဆိုးဘဲ သည်းခံနိုင်တယ်”

“ကျွန်တော် ... ဟောဒီရင်ဘတ်ကြီး ပွင့်ထွက်သွားရမ လောက် ပေါက်ကွဲခဲ့ဘူးတဲ့ ဒေါသကို တစ်ပတ်လောက် လိုမိပိမိချုပ်တီးလိုက်ရပြီးကတည်းက၊ ဘယ်ဟာကိုမှ စိတ် ဆိုးဒေါသထွက်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး၊ ခေါင်းထဲကို မထည့် တော့တာ၊ ပြောချင်ရာပြော၊ ဂရုမစိုက်တော့တာမျိုးပါ။ ပါရမီရှင်မို့လို့ တော့မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာကြောင့်ပဲ သည်းခံသည်းခံ၊ သည်းခံတာ ကောင်းတာ ပေါ့၊ သည်းခံပြီးရင် သည်းခံနေရုံနဲ့ မရပ်ဆိုင်းလိုက်ရဘူး၊

ခွင့်လွှတ်ခြင်း ဆိုတာပါ တစ်ဆက်တည်း-လိုက်ရတယ်၊ လူတွေကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ရဲ့လား”

သွေးရဲ တွေခနဲ စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ ဤကမ္ဘာမြေ က သွေးရဲ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သူက တစ်ယောက်တည်း ရှိပါသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွင့်လွှတ်တယ် ခွင့်မလွှတ်ဘူးဆိုသည့် အဆင့်ထိ ရောက်အောင် ပတ်သက်မှုမရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်းမှာ ... ဘုရား၊ စကားချင်း၊ စိတ်ဓာတ်ချင်းလည်း ဘာမျှ ပတ်သက်စရာ မရှိပါဘဲ တန့်နဲ့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သူတစ်ဦးတော့ ရှိပါသည်။

“တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ် အစ်ကိုကြီး”

“ဘာကြောင့် ဒီလောက်နာကြည်းနေသလဲဆိုတဲ့ အကြောင်း ရင်းကို ကျုပ် မမေးတော့ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်ပဲနာနာ၊ သူ့ ဘက်က ကိုယ့်ကို စော်ကားလိုက်တယ်ပဲထားပါဦး၊ ဘယ်လို ပဲစော်ကားစော်ကား၊ သူ့ဘက်မှာ အဲဒီလို စော်ကားပစ်လိုက် ဖို့ သူ့အတွက်တော့ ခိုင်ခံ့တဲ့အကြောင်းရင်းရှိလို့ပဲ ဆိုပြီး သူ့ဘက်ကို စဉ်းစားပေးတဲ့စိတ်နဲ့ ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကြိုးစားကြည့် ပါလား ...

“ခွင့်မလွှတ်နိုင်သမျှ ဒေါသ၊ ဒေါသဆိုတာ အကုသိုလ်စိတ် ပဲ။ မင်း စက္ကန့်နဲ့အမျှ ငရဲကြီးနေသလို ဖြစ်နေတာ သဘောပေါက်ရဲ့လား၊ ကိုယ် မချစ်မနှစ်သက်သောသူ၊ ကိုယ့်ကို မချစ်မနှစ်သက်သောသူ ... ခွင့်မလွှတ်နိုင်လောက် အောင် ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတော့၊ မင်းနဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူတို့ဟာ အပြန်အလှန် မချစ်မနှစ်သက်သူတွေ ဖြစ်နေကြ တယ်လေ ...

“အဲဒီလို လူအတွက် ကိုယ်က ငရဲတွေယူပေးနေတာ တန်ရဲ့လား၊ ပြန်စဉ်းစား၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်နိုင်တဲ့တစ်ခုမှာ မင်းရဲ့ ရင်ဟာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားလိမ့်မယ်၊ တဲ့တစ်ခါတစ်ခါ တွေ့ရတဲ့ ပင်လယ်စင်ရော်တွေလိုပေါ့လေထဲမှာ ပျံနိုင်လုနီးပါးကို၊ ကိုယ့်စိတ်က ပေါ့ပါးလွတ်လပ်သွားမှာ ...

“အနှောင်အဖွဲ့ကို လူတွေ မုန်းကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တချို့က အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခုတည်းကို တိုးဝင်မိမှန်းမသိတိုးဝင်နေတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲ၊ ဒါကို မသိကြဘူးအခု ... ကျုပ် သိရသလောက် မင်းက လူတစ်ယောက်ကို စိတ်နာနေတယ်၊ ခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ စိတ်ဆိုးတယ်၊ ဒေါသထွက်တယ် ...

“အဲဒီ ဒေါသဆိုတဲ့ လောင်မီးထဲကို ဘယ်သူကမှ ထိုးသွင်းထားတယ် မထင်နဲ့၊ ကိုယ့်ဘာသာ တိုးဝင်နေတာ သေသေချာချာ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားရင် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကျုပ်က မင်းကို ငြိမ်းချမ်းစေချင်လို့ပါ။ အပြင်ပန်းမှာ မင်းဟာ အရမ်းတည်ငြိမ်တယ် ...

“ပျော်ဟယ်ပါးဟယ်၊ သွားလာလှုပ်ရှားဟယ် မရှိစွာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာနေတော့ သူများတွေက မင်းကို လူအေးလို့ မြင်ကြတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ မမြင်ဘူး၊ မင်းက လူပူ။ အထဲမှာ ပူပြင်းလောင်ကျွမ်းနေလို့ အပြင်မှာ အေးကျသွားသလို ဖြစ်နေတာ ...

“လူတကာက တည်ငြိမ်တယ်လို့ မြင်မဲ့ မင်းကို အထဲမှာ ဖြောင်းဆန်ပြီး ဟာရီကိန်းတိုက်သလို ခံစားနေရတာလို့ ကျုပ်က မြင်တယ်။ အေးချင်ရင် တကယ်အေးချမ်းမှုကို ရှာပါ။ ငြိမ်းချမ်းချင်ရင် တကယ်ငြိမ်အောင် လုပ်ပါ။ အပြင်တစ်မျိုး အတွင်းတစ်မျိုးဆိုလည်း အရမ်းခံရဆိုးပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော် ကြီးစားပါမယ်”

“ကျုပ်ကိုရော မင်း ဘယ်လိုမြင်သလဲ”

“အစ်ကိုကြီးလည်း လူပူပဲလား”

“ငြိမ်းနေတာ၊ ငြိမ်းလုနီးပါပြီ။ လုံးဝ အေးချမ်းမှုရလုနီးပါးဆိုပါတော့၊ ဒီတစ်ခါ သဘောဆင်းရင် အေးဆေးငြိမ်းချမ်းမှုတွေကို ပိုက်ပြီး ဆင်းသွားမယ်၊ မင်းရဲ့ အပူက ဘယ်လောက်ပြင်းသလဲဆိုတာ မမေးတော့ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ အပူကိုပဲ ပြောပြမယ်၊ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ဖို့ပါ ...

“ကျုပ်အဖေက အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်၊ ကျုပ်မှာ အဖေတူအမေကွဲ ညီကိုမောင်နှမတွေ ရှိတယ်ပေါ့၊ အမေချင်းက တစ်ချိမ်းချိမ်းသတ်တဲ့ ရန်ဘက်ဆိုတော့ဗျာ ... ညီကိုမောင်နှမချင်းကလည်း မတည့်ဘူး၊ သွေးသားချင်းနော်၊ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းစရာကောင်းလဲ ...

“အဖေကလဲည်း ပိုက်ဆံရှိတော့ ဧကငါးဖူးရှိတဲ့ ခြံကြီးကို အလယ်ကပိုင်းပြီး ဧကတစ်မတ်စီနဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးစီနဲ့ ထားတာ၊ ဟိုဘက်ခြံနဲ့ ဒီဘက်ခြံကို ကူးသန်း

တာ အဖေတစ်ယောက်တည်း၊ အဖေတူအမေကွဲ မောင်နှမ
တွေက မကူးသန်းဘူး၊ အပတ်အသက်မရှိဘူး ...

“သွေးသားတွေနော်၊ ခြံချင်းကပ်တွေနော်၊ ကျုပ်အစ်မ
က အိမ်ထောင်ကျပြီး အိမ်ခွဲသွားတော့ အိမ်မှာ ကျုပ်တစ်
ယောက်တည်း၊ ကျုပ်မိထွေးက မွေးတဲ့ ဟိုဘက်အုပ်စုက
ငါးယောက်၊ စုစုပေါင်း မောင်နှမခုနစ်ယောက်ဆိုပေမဲ့ ...

“အဖေက ခြံကို ပိုင်းပြီးသားဆိုတော့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့
မောင်နှမက မြေတစ်မတ်၊ နှစ်ယောက်တည်းရှိတော့ တစ်မူး
စီ၊ တစ်မူးဆိုတာ ပေးငါးဆယ် ပေတစ်ရာလောက်ရှိတော့
နေမယ်ဆို နေလောက်တယ်ဗျ၊ ကျယ်ကျယ်လွန့်လွန့်ရှိပါ
တယ်”

သွေးရဲက ဦးလေး ခြံကြီးကို ပြေးမြင်လိုက်၏။
မြေဧက သုံးမတ်တောင် ရှိခဲ့သည်။ ဟိုဘက်နားက တစ်မတ်ပိုင်
ရောင်းပြီး ဦးလေး အလုပ်ကိစ္စထဲ ငွေထည့်သည်ဆိုတာတောင်
မြေဧကငါးမူး၊ ငါးမူးဆိုတာ ပေတစ်ရာနှစ်ကွက်မို့ ပေတစ်ရာပေ
နှစ်ရာရှိသည်။ ဪ ... ယုန် မက်ရှာပေမပေါ့။

“ဟိုဘက်က တစ်မတ်ကျတော့ဗျာ၊ မောင်နှမက ငါးယောက်
ဆိုတော့ တစ်ယောက်တစ်ပဲတောင် မရဘူး။ သူတို့အုပ်စုက
လူများတော့ ခွဲတမ်းနည်းတယ်”

“ဒါတော့ ... နည်းတယ် များတယ် ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊
မိဘအမွေအနှစ်ဆိုတာ ကိုယ့်လုပ်စာလည်း မဟုတ်ဘူး။
မိဘပေးသလောက် ယူရမှာပေါ့။ ဒါ ... ဝေဖန်ရမဲ့ကိစ္စ
မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒီဘက်ကခွဲတမ်းကို မနာလိုဘူး။ ဒီဘက်က ပျက်စီးရာ
ပျက်စီးကြောင်းကို ဟိုဘက်က အမြဲကြံဆတယ်၊ ကျုပ်က
လည်း တစ်ဖက်သတ် မပြောပါဘူး။ ဟိုဘက်က ပျက်စီးရာ
ပျက်စီးကြောင်းကိုလည်း ဒီဘက်ခြံက ကြံဆတာပါပဲ။
ဒီဘက်မှာ တိုးတက်ရင် ဟိုဘက်က မနာလိုဘူး၊ ဟိုဘက်မှာ
တိုးတက်ရင် ဒီဘက်က မနာလိုဘူး၊ ဒီဘက်မှာ ဆုတ်ယုတ်
ရင် သူတို့ ဝမ်းသာတယ်”

“ကြားရတာ စိတ်မညစ်ပဲ ရယ်စရာကြီးတောင် ဖြစ်လာပြီ”
“အဲဒါကို ရယ်နိုင်အောင် ကျုပ် ကြိုးစားနေတာပါပဲ၊
နေဦး။ ကျုပ် ပြောဦးမယ်။ ကျုပ်ကလည်း အိမ်ထောင်ကျ
ရော။ ကျုပ် အိမ်ထောင်ကျတော့ အမေနဲ့ပဲ တူတူနေတယ်၊
ကျုပ်ပဲ ကျန်တာကိုး။ အစ်မက အိမ်ခွဲသွားတယ်၊ အစ်မက
ကံကောင်းတယ်ဗျ၊ သူဌေးသား၊ တစ်ဦးတည်းသောသားနဲ့
ရတော့၊ ဟိုဘက်က အမွေအနှစ် တော်တော်ရတယ် ...

“ဒီတော့ ကျုပ်နဲ့ လာပြီး ရှယ်ယာမခွဲတော့ဘူး၊
ဒီဘက်က အမွေကို စွန့်လွှတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ဘက်ခြမ်းက
မြေတစ်မတ်နဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်က ကျုပ်အမေ မရှိတော့ရင်
ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းပိုင်မယ်။ တိုတိုပြောရရင် ကျုပ်
မိန်းမရတယ်၊ တော်သေးတာက ကလေးမရဘူး”

“ကလေးမရတာ တော်တာလား အစ်ကိုကြီးရဲ့”
“တော်ပုံကို နားထောင်ဦး။ ကျုပ်က သင်္ဘောတက်တယ်၊
မိန်းမနဲ့ အမေနဲ့ ထားခဲ့တယ်၊ အဖေကတော့ ဟိုခြံဒီခြံ
နေတာပေါ့။ ဟိုဘက်ခြံထဲက ကျုပ်နဲ့ အဖေတူ အမေကွဲ

နှမအငယ်ဆုံးက ယောက်ျားရတယ်။ ယောက်ျားလေးက တော်တော်ငယ်တယ်ဗျ။ သူ့ထက် ခြောက်နှစ်လောက်ဆို လားငယ်တယ် ...

“အဲဒီ ကောင်လေးက အဖေတစ်ခုသားတစ်ခု၊ အိမ်ပိုင်ရာပိုင် မရှိ၊ အလုပ်အကိုင် မရှိ၊ ပညာမရှိ၊ ဘာမရှိ ညာမရှိဆိုတဲ့ အထဲက။ ဒီတော့ ... ကျုပ်နဲ့မက အိမ်ခွဲမဆင်း ဘူး၊ ယောက်ျားပေါက်စကို အိမ်ပေါ်တင်တော့ ယောက္ခထီး ခပ်ငယ်ငယ်လည်း ပါလာတာပေါ့။ ကျုပ် ပြောတာ ရှင်း ရဲ့လား။”

“ခုထိရှင်းတယ်”

“အဲဒီ လူဟာ ကျုပ်အဖေနဲ့ဆိုရင် ခမည်းခမက်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ထက် နည်းနည်းပဲ ပိုကြီးမယ်၊ ကြီးဆို ... ဆယ်နှစ် လောက်ဆိုပါတော့။ ဟိုဘက်မှာ အလုပ်အကိုင်မဲ့ ယောက်ျား ပေါက်စရတာ၊ ယောက္ခထီး မကြီးတကြီးကိုပါ အိမ်ပေါ် တင်ကျွေးရတာတွေ ဒီဘက်ခြံက၊ ကျုပ်အဖေနဲ့ ကျုပ်အစ်မ က ကဲ့ရဲ့လို့မဆုံး၊ ကျုပ်လည်း ပါတာပေါ့၊ ဟားတဲ့ထဲ မှာ”

အစ်ကိုကြီးက ရယ်၏။ ရယ်မောပစ်လိုက်တာဖြစ် သည်။ သူ့ရင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရသော ငရဲခန်းကို ဖွင့်ချလိုက်ရသည်မို့ သက်သာရာရရင်း ရယ်မောပစ်လိုက် တာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“လောကကြီးများ ပြောပါတယ် ... ရယ်ရတယ်ဗျာ၊ ရယ် ဖို့ပဲ ကောင်းပါတယ်၊ ကျုပ် သင်္ဘောတက်တုန်း၊ ကျုပ်မိန်းမ

က ဘယ်လို ဘယ်လို ကူးသန်းတယ် မသိဘူးဗျာ၊ ဟိုဘက်ခြံနဲ့ ခင်မင်သွားပြီး၊ နောက်ဆုံးမှာ မကြီးတကြီး ယောက္ခထီးနဲ့ ယူလိုက်ကြတော့တာပဲ”

“ခင်ဗျာ ...”

“နားရှုပ်သွားပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟိုဘက်ခြံက ကျုပ်ရဲ့ အဖေတူအမေကွဲ ညီမအငယ်ဆုံးရဲ့ ယောက္ခထီး မကြီးတကြီးနဲ့ ကျုပ်မိန်းမနဲ့ ရသဗျာ ...”

“ဪ ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

ထူးထွေတည့်အံ့ရာသော် အဖြစ်မျိုးပါလား။

“ဟိုယောက္ခထီးကြီးက အလုပ်မရှိဘူး၊ ကျုပ်မိန်းမဟောင်း က အဲဒီခြံပြောင်းသွားတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့အဖေတူအမေကွဲ ညီ အစ်ကိုမောင်နှမ၊ ကျန်လေးယောက်က ဒီညီမအငယ်ဆုံး ယောက်ျားညွှဲ ယူလာလို့ မကြည်ဖြူ၊ အဲဒီယောက္ခထီးက အလုပ်မရှိ ဝင်ငွေမရှိဘဲ မိန်းမထပ်ယူ၊ အဲဒီမိန်းမပါ ထပ် ကျွေးရတော့၊ ပိုလို့ ပိုလို့ မကြည်ဖြူ၊ အဲဒီမိန်းမဟာ ကျုပ်မိန်းမဖြစ်နေတဲ့အတွက် တစ်အိမ်သားလုံး ဝိုင်းနှိပ်စက် လိုက်ကြတာများနယ် ...

“ဆူပူမာန်မဲဆဲဆို၊ မဝရေစာစားရ၊ ကျွန်လုံးလုံးဖြစ်၊ လူတကာက ခိုင်းစေ။ အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်း၊ မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက်၊ ကျုပ် အဖေတူ အမေကွဲထဲက ညီမတွေ၊ ခယ်မ တွေ မရီးတွေရဲ့ အညစ်အကြေး ထဘီမှန်သမျှ လျှော်ရသတဲ့ ဗျ”

“တော်ပါတော့ အစ်ကိုကြီးရယ်”

သွေးရဲ ... သွေးမရဲနိုင်တော့ပါ။ နားထောင်စီ သွေးကြောင်သွားရပါပြီ။ နားထောင်ရသူတောင် သွေးကြောင်ပြီဆို တော့ ကာယကံရှင်မှာ မည်သို့ ရှိမည်နည်း။

“မင်းတောင် နားမထောင်ရက်တော့ရင်၊ ကျုပ် ဘယ်လို ခံစားရမလဲ၊ အမေပေးစားတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျုပ်ချစ်လို့ ယူထားတဲ့မိန်းမ။ အစတုန်းက၊ ကလေးမရှိလို့ တော်သေး တယ်လို့ ကျုပ်ပြောတာ သဘောပေါက်ပြီလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သူ ဟိုမှာ ဒုက္ခရောက်နေတာတွေ ကျုပ်အဖေက ကျုပ်ကို ပြန်ပြောပြတာ။ ကျုပ်အဖေကလည်း ဘယ်လိုဆွေမျိုးစပ် ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူးတဲ့။ ချွေးမဟောင်းက ခမည်း ခမက်ရဲ့ မိန်းမပြန်ဖြစ်နေတာ။ ကျုပ်ကို တရားချတယ်။ ဟိုမှာ ဒုက္ခရောက်လှပြီ၊ အဖေတောင် ကြားထဲက မမြင် ရက်ဘူး ...

“သူ့သားသမီးနဲ့ ချွေးမတွေလည်း မနိုင်ဘူး၊ မနိပ် စက်ကြပါနဲ့ ပြောလို့လည်း မရဘူး၊ အဖေကလည်း တစ်နေကုန် ထိုင်စောင့်ကြည့်နေနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဟိုမှာ နောင်တတွေလည်း ရနေပါပြီတဲ့။ ပြန်လက်ခံပါတဲ့။ သူ့ခမည်းခမက်က စွန့်လွှတ်ပေးဖို့ သူ့သမက်ကနေတစ် ဆင့် အမိန့်ပေးမယ်တဲ့ ...

“အကုန်လုံးက အဖေလုပ်စာ စားနေကြတာဆိုတော့၊ အဖေဩဇာကိုတော့ မလွန်ဆန်နိုင်ကြဘူး၊ အဖေ အမိန့်

ပေးရင် မငြင်းရဲကြဘူးတဲ့။ ပြန်ခေါ်ပါတဲ့ ကျုပ်ကိုလေ ... ဟား ဟား။”

သွေးရဲက အစ်ကိုကြီးကို ကြည့်မောနေမိတော့သည်။

“ပြန်ခေါ်ရမှာလားကွ၊ မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ နံပါတ် တစ်၊ ကျုပ် မသတိတော့ဘူး၊ နံပါတ်နှစ် ကျုပ် မုန်းသွား ပြီ။ နံပါတ်သုံး ... ပြန်ခေါ်ရင် ကျုပ်က နွားကြီးလုံးလုံး ဖြစ်ရတာကို ဟိုဘက်ခြံက လူတွေက ဖင်ဆောင့်ပြီး ရယ် ကြမယ်၊ ကျုပ် မခံနိုင်ဘူး ... ဟီး ဟီး။”

သူများဖင်ဆောင့်ရယ်မှာကို ပြောပြီး သူပါ ရောရယ် ၏။ ရယ်သံက တစ်မျိုးကြီးပေမဲ့ သနားမနေနိုင်တော့ဘဲ သွေးရဲပါ ရယ်မိတော့၏။ ပြီးတော့မှ အားနာသွားရသည်။

“အဖေကို ခွင့်တောင်းပြီး၊ အဲဒီခြံ ရောင်းတယ်၊ ကျုပ် အမေ ကျုပ်ခေါ်ပြီး တခြားမှာ ပြန်ဝယ်တယ်၊ ကျုပ်အစ်မ တို့ ဇနီးမောင်နှံက သူတို့အမွေရတဲ့ခြံနဲ့တိုက်ကို ငှားခဲ့တယ်။ ကျုပ်အမေနဲ့ လာပေါင်းနေတယ်၊ အမေကလည်း မြေးတွေ နဲ့ ပျော်လို့၊ ကျုပ် သင်္ဘောဆင်းရင် အဲဒီအိမ်တက်တယ်၊ မိသားစု ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပေါ့ဗျာ။ ယောက်ဖကလည်း သဘောကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ နောင်ရေးမှာ ကျုပ်အစ်မ က မွေးထားတဲ့ တူနဲ့တူမဟာ ကျုပ်သားနဲ့ ကျုပ်သမီးပဲပေါ့ ဗျာ ...

“သူတို့ကိုပဲအားကိုး၊ သူတို့ကိုပဲ အမွေပေးခဲ့ရတော့ မှာပဲ။ အိမ်ပြောင်းပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အမေက အဖေကို လုံးဝ လက်မခံတော့ဘူးဗျာ။ လာလည်ရင်တော့လည်း

သမီးနဲ့ မြေးနှစ်ယောက် ရှိတယ်လေ၊ ခဏနေ စားသောက် ချင်စားသောက်၊ ပြီးရင် ပြန်ပဲ ...

“စကားလည်း သိပ်မပြောတော့ဘူး၊ အမေကလည်း ဘုရားနဲ့ တရားနဲ့၊ ဒီတော့ ... ကျုပ်ရင်ထဲက မီးပုံကြီးကို ကျုပ်ဘာသာပဲ ငြိမ်းသတ်နေရတော့တာပဲ။ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ကမ္ဘာမီးလာလောင်တာမျိုး။ ကျုပ် လူသတ်ဦးမလို့၊ အမေက ငိုပြီးတားလို့။ မကောင်းတဲ့သူတွေအတွက် ထောင်ထဲဝင်ပေးဖို့ တန်သလားတဲ့ ...

“စိတ်ကို ထိန်းနည်းအမျိုးမျိုး၊ အမေ လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာ၊ ခုတော့လည်း ... ဒေါသတွေ အမှန်းတွေ၊ မခံမရပ် နိုင်ဖြစ်တာတွေ ကုန်လုနီးပါပြီ”

သူတောင် ကုန်လုနီးပါပြီဆိုတော့ သွေးရဲက ကုန်ဖို့ အတော်ကြီး ကြိုးစားချိန် ယူရပါဦးမည်။

“ဟိုဘက်ခြံက ဘာဆက်ဖြစ်သေးလဲ”

“ကျုပ်တို့ သတင်းနားမထောင်ဘူး၊ အဲဒီခြံက အကောင်းရော အဆိုးရော ဘာမှ လာမပြောပါနဲ့လို့ အဖေကိုပဲ အမေက တားပေးတယ်၊ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတွေလည်း တားထားလိုက်တော့တယ်၊ ကံစိမ်ရာ ခံကြတယ်ပဲ သဘောထားလိုက်တယ်”

“တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရရင် ဝင်ကြွေးပေါ့ အစ်ကိုကြီးရာ”

“ဝင်ကြွေးဆိုလည်း ဟုတ်ရဲ့၊ အဲဒီဝင်ကြွေးထဲကို ဘယ်သူကမှ ရိုက်မသွင်းဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ဝင်သွားတာပါ။ ဝင်သွားမိခြင်းကိုက ဝင်ကြွေးလို့ ပြန်ပြောရင်လည်း ရသပေါ့။

ဒီတော့ ... ကျုပ် ပြောမယ်၊ ကျုပ် ထင်ပါတယ်။ မင်းအဖြစ်က ကျုပ်လောက် ဆိုးနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီးနဲ့စာတော့ ... တော်ပါသေးတယ်”

“အဲဒီစိတ်မွေးပြီး ဖြေလိုက်ပါ။ သူများနဲ့စာတော့ ကိုယ်ကမှ ကံကောင်းနေသေးတယ်ဆိုတော့ မဖြေသာပေဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ငါးပါးသီလလုံခြုံတာတော့ ကြိုက်တယ်ဗျာ၊ ရင်ဘတ်ထဲ မီးပုံကြီးကို ရအောင်မငြိမ်းသေးရင် လူညံ့ဖြစ်သွားမယ်။ ငြိမ်း ... ငြိမ်း။ ဥပေက္ခာပါရမီလေ။ ကြားဖူးတယ်မှလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကဲ ... ကျုပ်လည်း တော်တော်မောသွားပြီ။ ဘုရားသွားရိုခိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သွေးရဲက အစ်ကိုကြီးကို ကြည့်၍ သနားလိုက်မိတာကိုယ်ဟာ ဘယ်မှာသနားစရာကောင်းတော့လို့လဲ။ အစ်ကိုကြီးကောင် လစ်လျူရှုနိုင်သေးတာ၊ ကိုယ်က ယုန်ကို ဘယ်မှာလစ်လျူရှုနိုင်စရာ ရှိပါတော့မလဲ။

သွေးရဲဆိုတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ကို၊ သွေးအေးကောင် ကြိုးစားရပါဦးမည်။

အချစ်ဆိုဟာ ...

လမ်းပေါ်မှာ ကြွေကျနေတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်မှ မဟုတ်တာ။
လမ်းပေါ်က ရော်ပွင့်ကြွေဆိုရင်တော့၊ သနားသဖြင့် ကောက်
ယူချင်လည်း ယူပါ။ နင်းချေ သွားလိုလည်း ပြစ်မှု
မမြောက်ပါဘူး။ အချစ်ကိုမှ ရိုက်ကြူချင်တယ် ဆိုရင်တော့
အပင်ပေါ်က လတ်ဆတ်ပွင့်ကို ဆွတ်ချူမှလေ။ ဆွတ်ချူ
ခွင့်ကို အရင်တောင်းပါ။ ပိုင်ရှင်ရဲ့ကြည်ဖြူခြင်းကို အရင်
ရယူပါ။ ပြီးတော့မှ ... ဆွတ်ချူ။ ရိုက်ကြူ။ အချစ်ရဲ့ ချိုမြိန်
ခြင်းများစွာကို ခံစားပါလေတော့ပေါ့နော်။

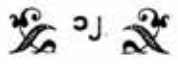
ကိုယ့်တိုက်ခန်းကလေးမှာ ကိုယ်ထမင်းချက်စားရင်း၊ အမေချက်ကျွေးသည့် ထမင်းကို တမ်းတရင်း၊ လာပို့သွားသည့် သတင်းစာကို ကောက်အဖတ်မှာ ဦးလေးရဲ့ နာရေးသတင်းကို တွေ့ရသည်။ ဒီတစ်ခေါက် ပြန်အလာမှာ ဦးလေးနှင့် သွားမတွေ့၊ ဖြစ်ရသေးတာကို နောင်တရ၏။ ဦးလေးနှင့် တစ်ကြိမ်တော့ ကတောက်ကဆဖြစ်ဖူးသည်။ သို့ပေမဲ့ ... ဦးလေးဟာ ပထွေးတွေ ထဲမှာ တော်တော်ကောင်းသည့် ပထွေးပါပဲ။ ဦးလေး ကျေးဇူးရှိ သည်။ ပြီးတော့ ... ဦးလေးဟာ မေမေခင်ပွန်းလည်း ဖြစ်ခဲ့သေး သည်ဆိုတော့ ... ဦးလေး၏ ဈာပနမှာ ကိုယ်ဟာ မျက်နှာလွဲနေ ရမည့်သူ မဟုတ်ပါ။

ဤခြံဝင်းကြီးထဲသို့ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ကိုယ်ပိုင်ကား ဖြင့် ဝင်လာနိုင်ခဲ့၏။

မျက်နှာကြီး သူငွေအသုဘမို့ သတင်းမေးသူတွေ စည်ကားပါသည်။ ခြံထဲမှာ ရပ်ထားသည့် ကားတွေကိုက ခပ် များများရယ်။ တချို့က လမ်းပေါ်မှာ။ သွေးရဲက သူ့ကားကို ခြံထဲထိ မောင်းဝင်လာခဲ့၏။ ဟင်းလင်းဖွင့်ထားသည့် တံခါးမှ ဝင်ခဲ့၏။

“ကိုကို”

ယုန်က ပြေးဖက်ရှာ၏။ ပြီးတော့ ... ငိုသည်။ ယုန်သည် ကိုကိုကို လက်မထပ်ဘူးဟု ငြင်းဆိုခဲ့သည်။ ကိုကို ကို မုန်းတယ် ... ဟုတောင် တစ်ကြိမ် ပြောခဲ့ဖူးသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ ... မောင်နှမအရာနှင့် နေပြီဆိုလျှင် အလွန်လိမ္မာကျိုး နှံ့သည့် ညီမလေးပါပဲ။

ဦးလေး၏ နာရေးသတင်းကို ဖတ်ရတာက ရန်ကုန် မှာပါပဲ။ သွေးရဲ့ ... သဘောက ဆင်းခဲ့ပြီး၊ ကိုယ့်တိုက်ခန်းကလေး မှာ ကိုယ်ပြန်နေဆဲ။ ပါလာသည့် ငွေရင်းငွေနှီးနှင့် စီးပွားရေးလုပ် ငန်းတစ်ခု လုပ်တော့ဖို့ပဲ စဉ်းစားမိသည်။ ကိုယ့်အမိမြေကို စွန့် ခွာလျက် ပင်လယ်ပြင်မှာ အမိပွားယံမဲ့စွာ အသက်စွန့်နေရသည့် အလုပ်ကို စိတ်ကုန်ခဲ့ပါပြီ။

“တစ်နေ့မှာ ထမင်းနှစ်နပ်ပါပဲကွာ၊ ဘယ်သူမှ ရွှေထမင်း တွေ ချက်ပြီး စိန်ဟင်းနဲ့ မစားကြပါဘူး”

သူငယ်ချင်းကလည်း အကြံပေး၏။

“အဲဒီလောက်ထိတော့ မရောင့်ရဲပါဘူး။ ရောင့်ရဲတယ်ဆို တာ ငြိမ်းချမ်းပေမဲ့ ရောင့်ရဲရင် မတိုးတက်ဘူး။ လောဘ ရှိတော့ တိုးတက်တယ်။ မျှမျှတတပေါ့”

“ကောင်းတယ် ... ချ”

“ကိုကို ပြန်လာတာလား”

“ရောက်နေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိပြီ”

“အဲဒါ သားကြီးလေ...” ဆိုသည့် စကားသံ တီးတီးသံကို ကြားရ၏။ သွေးရဲက ဘယ်သူ့ကိုမှ လှည့်ပတ်ကြည့်ခြင်း နှုတ်ဆက်ခြင်း မလုပ်တော့ဘဲ ထမင်းစားခန်းထဲကိ ရောက်ခဲ့သည်။

“သွေးရဲ ပြန်လာတာလား”

ကြီးကြီးနှင့် ထိပ်တိုက်တိုး၏။ ကြီးကြီးက ဘယ်တုန်းကမျှ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲ နှုတ်ဆက်သည်။

“လာမလို့ပဲ၊ မရောက်ဖြစ်သေးတာ၊ ကျွန်တော် ပြန်ရောက်တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီ”

“ရောက်ရောက်ချင်းများ လာရောပေါ့ကွယ်၊ မင်းကို တ၊ ဣတယ်။ ယုံနဲ့ကို စိတ်မချလိုတဲ့၊ မင်းကို မျှော်နေတာ”

“ဖြစ်တာကတော့ ချက်ချင်းကြီးပဲ ကိုကိုရဲ့။ ကိုကိုသာ ရောက်ရောက်ချင်းလာရင်၊ ဦးလေးနဲ့ ကောင်းကောင်း စကားပြောနိုင်တယ်။ ကောင်းတော့မကောင်းဘူးပေါ့လေ။ သွေးတိုးရော နှလုံးရောမှာ ဆီးချိုပါဝင်လာတော့၊ ဖောက်တော့ဖောက်တာပေါ့၊ အစားအသောက်ကလည်း သိပ်ဆင်ခြင်ရတော့ ...

“ပိန်တော့ တော်တော်ပိန်သွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ပြောနိုင်ဆိုနိုင်၊ အလုပ်တွေတောင် အိမ်ကနေ ထိုင်စီစဉ်နေနိုင်တာ။ လာခဲ့ရောပေါ့ ကိုကိုရယ်၊ လက်မတင်လေးလွဲသွားတယ်”

ယုန်က မျက်ရည်ကျ၍ ပြောရှာ၏။

“နေ့ညသူနာပြုဆရာမတော့ ရှိသလိုကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ ယုန်ကို မောင်ထွန်းက အလုပ်ထွက်ခိုင်းလို့ ထွက်လိုက်ရတယ်။ ကျောင်းတော့ ဆက်တက်တယ်။ မာစတာဆိုတာကလည်း မိုးလင်းကမိုးချုပ်သွားနေဖို့ မလိုတော့ ယုန်က သူ့ဦးလေးကို ပြုစုဖို့ အချိန်ရပါတယ်၊ ယုန် ပြုစုလိုက်ရတယ်”

ကြီးကြီးက ထမင်းစားပွဲဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ နောက်ဖေးမီးဖိုဘက်သို့လည်း လှည့်၍ စီမံနေ၏။ ဈာပနသို့ ညရေးညတာပါ လာရောက်ကူညီသူတွေ စားဖို့သောက်ဖို့ ကျွေးမွေးဖို့၊ လာသမျှဧည့်သည်တွေကို ကော်ဖီတိုက်ဖို့၊ နေကြာစေတို့ သကြားလုံးတို့ ချပေးဖို့၊ စီးကရက်ဘူး လိုက်ချဖို့တွေပါ မပြတ် စီစဉ်ရင်း စားပွဲဝိုင်းမှလည်း မထ၊ မောင်နှမစကားဝိုင်းထဲ ဝင်ပါနေ၏။

“ငါ ပိုက်ဆံယူလာတယ်၊ ဦးလေး ကိစ္စထဲမှာ ငါလည်း ကုသိုလ်ပါချင်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ဒါလည်း မိဘပဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ် ... မိဘပါပဲ၊ သူ့မှာလည်း သားထောက်သမီးခံ မရှိ၊ ဇနီးမရှိဆိုတော့ မင်းတို့ မောင်နှမကိုပဲ သားသမီးအဖြစ်နဲ့ ပူပူပင်ပင် စီစဉ်သွားရှာတာ”

“ကိုကို ကုသိုလ်လိုချင်လို့ ထည့်ချင်ရင်တော့ ထည့်ပါ။ ပိုက်ဆံတော့ မလိုပါဘူး။ ကုမ္ပဏီငွေထဲကတောင် မဟုတ်ဘူး၊ ယုန်ကို လစဉ်သုံးနဲ့ ဦးလေး ဆေးဖိုးဝါးခသုံးဖို့ဆိုပြီး ထုတ်ပေးထားတဲ့ထဲကကို လောက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ...

ယုန် စုထားတဲ့ ယုန်လခတွေထဲကလည်း ဦးလေးအတွက် ယုန်လည်း ကုန်ချင်သေးတယ်”

“အေးလေ ... ကြီးကြီးက အစ်မတစ်ယောက်မို့ လိုရင်ဖြော လို့ ယုန်ကို မေးသေးတယ်။ ယုန်က မလိုဘူးဆိုလို့သာ”

သွေးရဲက သူ့ပိုက်ဆံထုပ်ကို၊ ယုန်လက်ထဲသို့ ထည့်၏။ ယုန်ခမျာ အေးဆေးစွာ မနေရပါ။ ဟိုလူက ပိုက်ဆံ လာတောင်း၊ ဒီလူက ပိုက်ဆံလာတောင်း၊ လာတောင်းတိုင်း ထုတ်ပေးနေရ၏။ သွေးရဲ ငွေထုပ် သူ့လက်ထဲရောက်လာတော့ အဲဒီငွေထုပ်ထဲကပဲ ဖောက်ပေးလိုက်သည်။ ကြီးကြီးက စိတ်ပိုက် ပြစ်၍ ငွေလိုတော့ ယုန်လဲ တောင်း၏။

“အင်း ... ကိစ္စအရှုပ်သားနော်”

“ရှုပ်ပါတယ် ကိုကိုရယ် ... ကုမ္ပဏီက ဦးလေးတပည့် တွေကလည်း ဝေယျာဝစ္စ ဝိုင်းကူကြပါတယ်”

ယုန်က ဘယ်ကုန်းကမျှ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့သလို ဟိုတုန်းကအတိုင်း ဆက်ဆံပြောဆို၏။

“ကိုကို ရောက်လာတာ ယုန် အားရှိလိုက်တာ”

“မနက်ဖြန် ချမှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

အဲသည်နေ့မှစ၍ သွေးရဲ အဲသည်အိမ်မှာပဲ အိပ်၊ စားသည်။ ရက်မလည်ခင်မှာတော့ လူတွေက စုရုံးဖုရုံး၊ အလုပ်တွေ ကလည်း ရှုပ်ယှက်ခတ်၊ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးခြင်း၊ တရားနာခြင်း၊ ဈာပနကိစ္စများ အားလုံးပြီးစီးသွားချိန်မှာ အိမ်သည် တိတ်ဆိတ် ခြောက်ကပ်လျက် ကျန်ရစ်လေ၏။ ဦးလေး၏ နေ့ညသူနာပြုဆရာ

မတွေ့လည်း မရှိတော့။ ဧည့်သည်တွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟ(ကြီးကြီး မှလွဲ၍) တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့။ အိမ်ရှိ အလုပ်သမားတွေကလည်း မီးဖိုချောင်မှာ ခြံထဲမှာ စသည်စသည် ကိုယ့်လုပ်ငန်းခွင် ရှိရာ ကိုယ်စီ ရောက်သွားကြပြီမို့၊ အိမ်ကြီးသည် လုံးဝကို တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့သွားပါတော့သည်။

ကြီးကြီးက ယခုတိုင်ရှိဆဲ ဆိုပေမဲ့၊ နေ့တိုင်းမှာ မနက်လာ ညပြန်လုပ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး ညမအိပ်ပါ။ ကိစ္စဝိစ္စအား လုံး ပြီးသွားပြီမို့ ကြီးကြီးလည်း ပြန်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

“သွေးရဲနဲ့ ယုန်နဲ့ လာကြဦး၊ ကြီးကြီး တိုင်ပင်စရာရှိ လို့”

ကြီးကြီးသည် ဦးလေး၏ အစ်မကြီးမို့ သွေးရဲနှင့် ယုန်တို့က လေးစားရမည့်သူပါ။ သူက ရန်သူလို မဆက်ဆံဘဲ အေးဆေးစွာ ဆက်ဆံသည့်အခါမှာ သွေးရဲတို့က လူကြီးသူမအဖြစ် ရိုသေကြရပါသည်။ သုံးယောက်သား ... ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ဖြစ်၏။

“ကြီးကြီး ပြန်ပြောပြမဲ့ ကိစ္စတချို့ကို ယုန်ကတော့ သိပြီး သားပဲ၊ သွေးရဲကသာ ကင်းကွာနေလို့ မသိသေးတာတွေ ရှိတော့ ပြောပြမလို့၊ ယုန်ကလည်း ပြောတော့ပြောမှာပါပဲ။ ကြီးကြီးက လူကြီးသူမအဖြစ် ပြောမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ကြီးကြီး”

“မောင်ထွန်းရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ကြီးကြီးရှယ်ယာ တစ်ဝက်နီးပါး ပါတာ မင်း သိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ သိပါတယ်”

“မောင်ထွန်းက ကြီးကြီး ရှယ်ယာကို လက်ခံထားတယ်ဆို

တာက၊ သူ့ငွေနဲ့သူ့ မလောက်လို့ ရှယ်ယာခေါ်တယ်ဆိုတာ ထက်၊ ကြီးကြီး အမြတ်အစွန်း သုံးရပါစေတော့ ဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ လက်ခံထားတာ၊ တကယ်တော့ မောင်ထွန်းက ကြီးကြီးထက် အများကြီး ပိုချမ်းသာတယ်”

“ဪ”

“ပြောရရင်၊ မောင်နှမ အမွေရစဉ်က တူတူပေါ့လေ၊ ကြီးကြီးခင်ပွန်းက လူလတ်တန်းစားလောက်ရှိတယ်၊ ပညာတော့ ပြည့်စုံတယ်၊ မောင်ထွန်း အရင်မိန်းမက ပညာလေးကတော့ ဆယ်တန်းပဲ အရမ်းချမ်းသာတယ်၊ ဒီတော့ ... တိုတိုပြောရရင် မောင်နှမရင်းဆိုပေမဲ့ မောင်ထွန်းက ပိုချမ်းသာတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်ထွန်းဟာ မင်းတို့မောင်နှမကို မယားပါသားနဲ့ မယားပါသမီးဆိုပေမဲ့ မင်းတို့မိခင်ကိုလည်း တော်တော် မေတ္တာရှိတာရယ်၊ လူကလည်း လူကောင်းဖြစ်တာရယ်ဆိုတော့၊ နောက်ပြီး သူ့သမီးလေးကလည်း မရှိရှာတော့ဘူးလေ၊ မင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တာကို သားသမီးရင်းချာတွေလိုပဲ သူ ချစ်ခင်ရှာတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါကို ကျွန်တော်တို့ ယုံပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဖခင်နဲ့မခြားပါပဲ”

“အေး ... ဝမ်းသာစရာပေါ့ကွယ်၊ သူ့ မမာတော့၊ သူက ယုံအတွက်၊ မင်းအတွက်ပေါ့လေ ပူတယ်၊ ကြီးကြီးကို ပြောင်ပြောင်ပဲ ဖွင့်ပြောတယ်”

ကြီးကြီးက ခုချိန်ထိ စကားပြောရာတွင် ဆွေမျိုးသားများ စီးပွားရေးကိစ္စ တိုင်ပင်သလို လူကြီးသူမစကားတွေပဲ ပြောဆိုသည်မို့ သွေးရဲနှင့်ယုန်တို့က တလေးတစား နားထောင်ရပါသည်။

“သူ့ကုမ္ပဏီထဲမှာ ကြီးကြီး ရှယ်ယာပါနေတော့၊ သူ့ မရှိတော့တဲ့အခါမှာ ကုမ္ပဏီမှာ ယုန်နဲ့ ကြီးကြီးအကြား မလိုလားအပ်တဲ့ ပြဿနာတက်နိုင်တယ်တဲ့၊ ယုန်နဲ့လို့ ပြောရတာက မင်းမှ မရှိတာ၊ မင်းက ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ယုန်က နားထောင်သမားသက်သက် ဖြစ်နေ၏။ “ဒီတော့ ... အရှည်မှာ အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းပွယ်ဖြစ်မဲ့အစား၊ ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုသလို၊ သူ့လုပ်ခိုင်တုန်းမှာ ရှင်းပေးခဲ့ချင်ပါတယ်တဲ့။ ကုမ္ပဏီကို ယုန်တစ်ဦးတည်းပိုင်ဖြစ်ပါစေတဲ့။ ကြီးကြီးရဲ့ ရှယ်ယာတွေကို ပြန်ထုတ်ယူပါတဲ့။ ကုမ္ပဏီက အောင်မြင်တဲ့အတွက်၊ ရှယ်ယာတန်ဖိုးလည်း တက်နေပါပြီတဲ့။ တက်ဈေးနဲ့ ပြန်ရှင်းပေးပါ့မယ်တဲ့”

“ဪ”

ဦးလေးစေတနာက အံ့မခန်းပါပဲ။ ဒါကြောင့် ... ဒီယုန်မဟာ ဒီဦးလေးရဲ့ ကျေးဇူးကို ယုန်တစ်သက် ဦးလေးတစ်သက် ဆပ်တော့မယ်လို့ ပြောခဲ့တာဖြစ်မှာ။

“ရှေ့နေရှေ့ရပ်နဲ့ ရှင်းတယ်ပေါ့ကွယ်။ တရားမျှမျှတတပါ။ ဒါတွေ ယုန် သိပါတယ်။ အမှန်တော့ ကြီးကြီးက မထွက်ချင်ဘူး၊ ပြောရရင် တို့ကုမ္ပဏီက သေးတယ်၊ မောင်ထွန်းလောက်လည်း မအောင်မြင်ဘူး၊ မောင်ထွန်းလောက်လည်း

အကျိုးခံစားခွင့် မရဘူး။ မထွက်ဘူးလို့ ကြီးကြီး စွတ်ငြင်းရင် ဥပဒေကြောင်းအရ လုပ်လို့မရပါဘူး ...

“ခုဟာက ကြီးကြီး ရှယ်ယာကို မောင်ထွန်းက ပြန်ဝယ်တဲ့ သဘောလေ။ အကျိုးအမြတ်ရနေတဲ့ ကိုယ့် ရှယ်ယာကို ရောင်းချင်မှ ရောင်းမှာပေါ့၊ သူစိမ်းဆိုရင်တော့ မရောင်းဘူးလို့ ကြီးကြီး ငြင်းမယ်။ ကိုယ့်မောင်အရင်းမို့ နေထိုင်မကောင်းကလည်း ဖြစ်နေလို့၊ သူ့ကိုယ်သူလည်း စိတ်လျှော့ ထားချိန်ဖြစ်နေလို့ ...

“အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့်ပေါ့လေ။ သူ စိတ် ချမ်းသာပါစေ၊ စိတ်ဖြောင့်ပါစေဆိုတဲ့ စေတနာတစ်ခုတည်း နဲ့ ကြီးကြီး အနစ်နာခံလိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

စင်စစ်မှာ ... ရှယ်ယာတွေ တန်ဖိုးတက်တာလည်း မှန်၏။ ပေါက်ဈေးက မူလတန်ဖိုးထက် ခေါက်ချိုးနီးပါး ဖြစ် နေတာ လူတကာအသိ ဖြစ်၏။ အဲဒါကို ဦးထွန်းမြတ်က အစ်မလည်း မနစ်နာရအောင်ဆိုပြီး နှစ်ဆတိတိ တန်ဖိုးဖြတ်ပေး လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါကို ယုန် သိပါ၏။ ကြီးကြီးက ဒီအထိ အနစ်နာမပြောတော့ပါ။

“ဒီတော့ ... ကုမ္ပဏီဟာ ယုန်တစ်ဦးတည်းပိုင် ဖြစ်သွား တယ်။ ယုန်နာမည်တွေနဲ့လည်း လွှဲတာကိုး၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ်နဲ့ လွှဲတာ ... တရားဝင်။ ဒါကိုတော့ သွေးရဲကလည်း ကျေနပ်ပါ။ မင်းက ဘယ်ရောက်နေမှန်း မသိတော့၊ ယုန် ကလည်း လိမ္မာတယ်လေ၊ ယုန်နာမည်ဖြစ်သွားတာ”

“ဟာ ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားပါဘူး ကြီး ကြီးရဲ့၊ ဘာမကျေနပ်စရာရှိလဲ”

“ဘဏ်အပ်ငွေသားနဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတော့ ယုန်ကို ဒီတိုင်းပဲ လွှဲပေးမှာပေါ့။ ခင်လေးအမေ လက်ထက်က ပစ္စည်းတွေ၊ မင်းတို့အမေကို ဆင်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ဒါတွေတော့ ရှေ့နေရှေ့ရပ်နဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ လုပ်စရာလည်း မလိုဘူး၊ ရောအင့်ဆို ပေးလိုက်လို့ရတဲ့ ဟာတွေလေ ...

“လူသိနတ်ကြားဖြစ်တဲ့၊ ကုမ္ပဏီတို့ ခြံတို့တိုက်တို့၊ ကားတို့ပေါ့ကွာ၊ အဲဒါတွေအားလုံးကို ယုန်က တရားဝင် ပိုင်ဆိုင်သွားပြီ။ ယုန်ကို အလုပ်က ထွက်ခိုင်းတယ်။ မာစတာတော့ ဆက်တက်ခိုင်းတယ်၊ ယုန်က ပညာရေးလို လားတာကိုး။ ကုမ္ပဏီကို ယုန် ဦးစီးရတယ်၊ ယုန်က သိပ်တော့ နားမလည်သေးဘူးပေါ့ ...

“အလုပ်တွေကလည်း များတာကိုး။ ဂါးမင့်ဖက်က ထရီ Garment Factory ဆိုရင်တော့ ယုန်နဲ့ နီးစပ်တယ်။ နိုင်ငံခြားက ပို့ပေးတဲ့ အထည်အလိပ်တွေကို ဒီကနေ လက်ခစားနဲ့ ချုပ်ပြီး ပြန်ပို့ရတဲ့ လုပ်ငန်းရှိတယ်။ အဲဒါတွေကို Made in Myanmar နာမည်မတပ်ဘူး၊ သူတို့နိုင်ငံနာမည် ပေါ့၊ ကိုရီးယားများတယ် ...

“တချို့ကျတော့ အထည်စပိတ်စ ကိုယ်က သွင်းယူ တာ၊ ကိုယ့်ဘာသာချုပ်တာ၊ Made in Myanmar ပေါ့၊ ကိုယ့်နာမည်နဲ့ Export လုပ်တာ၊ ဒါတင်ကရီးလား၊

ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေ ရှိသေးတယ်။ အဲဒါတွေကျ ...
ယုန်နဲ့ မနီးစပ်ဘူး။ လောလောဆယ် မန်နေဂျာက ကောင်းပါ
တယ် ...

“ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်နှနှစ်ကောင်းနေမလဲ။ ဘယ်
လောက်ထိ သစ္စာရှိနေမလဲ။ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ။
နောက်ပြီး ... မောင်ထွန်းက စီးပွားရေးမျက်စိ သိပ်ရှိတာ။
နိုင်ငံတော်က ခွင့်ပြုထားသမျှ ပို့လို့ရတာ အကုန်ပို့တယ်။
သွင်းလို့ရတာ အကုန်သွင်းတယ်။ ဒီလုပ်ငန်းကလေးကတော့
သေးလို့ အကျိုးအမြတ်နည်းလို့ရယ်လို့ ချန်ရစ်တာ မရှိဘူး ...

“လုပ်လို့ရသမျှ အကုန်ကိုလုပ်တာ။ သားရေထည်နဲ့
အလှကုန်သွင်းတဲ့ လုပ်ငန်းဆို တော်တော်ကြီးတယ်။ အဲဒါ
အတွက် ပို့ကုန်နဲ့ နိုင်ငံခြားငွေ ရှာရတာလေ။ ဘာတွေပို့
တယ်မှတ်လဲ။ ကြီးကြီးချိတ်တွေလည်း ပို့တယ်။ လွယ်အိတ်
တွေပါတယ်။ ပန်းချီကားတွေ ပို့တယ် ...”

“ဪ”

ဦးလေး လုပ်ငန်းတွေ ဒီလောက်များမှန်း အစက
မသိခဲ့ပါ။ ကိုယ်နှင့် မဆိုင်ဟု သတ်မှတ်ထားသည့်မို့ လုံးဝကို
မပေးမြန်းမစပ်စုခဲ့တာပါ။

“ကြီးကြီးက ဒါတွေကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြနေတာက
လုပ်ငန်း ဘယ်လောက်ကြီးကျယ်တယ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်း
က ဘယ်လောက် ဘရန်ချ် Branch တွေ ခွဲလုပ်နေရတယ်ဆို
တာ သိစေချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါတွေ တစ်ယောက်တည်း ယုန် မနိုင်ဘူး။ လူလိမ်လူညာ
ခံရနိုင်ဖို့ရှိတယ်။ ယုန်က ငယ်တယ်။ မိန်းမသားဖြစ်တယ်။
မနိုင်ရင် လူလိမ်လူညာခံရတော့မှ မဆုံးရှုံးသင့်တာတွေ
ဆုံးရှုံးနစ်နာကုန်ခဲ့သော် အင်မတန်မှ နှမြောစရာကောင်း
တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းက သင်္ဘော ပြန်တက်ဦးမှာလား။ သင်္ဘောလိုက်နေ
တယ်ဆို”

“မတက်တော့ပါဘူး။ အပြီးဆင်းခဲ့တာပါ။ ဒါ ဦးလေးဆုံး
မှန်းသိလို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ လိုရင်တိုရှင်း ပြောရရင်
တော့ ကြီးကြီးရယ် ... ရေထဲမှာ မနေနိုင်တော့လို့ပါပဲ”

“ဒီတော့ ... ဒီကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်မှာလား”

“မလုပ်ပါဘူး”

“လုပ်မှာပေါ့”

ဝါကျနှစ်ကြောင်းက ပြိုင်တူ ထွက်လေ၏။ သွေးရဲက
လုပ်ပါဘူးဟု ပြော၍ ယုန်က လုပ်မှာပေါ့ ... ဟုဆို၏။

“အေးလေ ... ဒါတော့ မောင်နှမ တိုင်ပင်။ ဒါ ... ကြီးကြီး
ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ကြီးကြီးကိစ္စကို ပြောမယ်။ ရှယ်ယာတွေ
ကို မူလတန်ဖိုးနဲ့ ပြန်ဝင်ချင်တယ်။ ထွက်တုန်းက ကိုယ့်
မောင် စိတ်ချမ်းသာမှုတစ်ခုတည်းကို ကြည့်ပြီး ထွက်ပေးခဲ့
ရတာ။ ကြီးကြီးမှာ အများကြီး နစ်နာတယ်။ ခု မောင်ထွန်း
မရှိတော့ဘူး ...

“သူလည်း စိတ်မချမ်းသာဖြစ်ဖို့ မရှိတော့ဘူး၊ ကိုယ်ရတဲ့ အခွင့်အရေး ကိုယ်ပြန်ယူတာပဲမို့ ကြီးကြီးဘက်က တရားတယ်လို့လည်း ထင်တယ်၊ ယုန်ကိုလည်း ဝိုင်းကူ နိုင်တယ်၊ ကြီးကြီးပေး၊ ကြီးကြီးခင်ပွန်းပါ ဝင်ပါနိုင် တယ် ...

“လိုအပ်ရင် ... ကြီးကြီးသား အငယ်ကိုတောင် ခိုင်းသုံးလို့ရသေးတယ်။ ကိုယ့်ဆွေမျိုးအုပ်စု တောင်းတင်း တော့ သူစိမ်းက ညာချင်ရင်တောင် မညာရဲတော့ဘူး၊ ညာလို့မရတော့ဘူး၊ အဲဒါ ... ဘယ်နှယ့်လဲ၊ အဲဒါ ပြော ချင်တာ၊ ကြီးကြီး မတရားတောင်းဆိုတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်းတို့ သဘောပေါက်ကြရဲ့လား”

“သွေးရဲက ဟုတ်ကဲ့ ... ဟု ရမ်းမပြောရဲတော့ပါ။ ဒီကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ သူနားမလည်။ ယုန်လည်း နားလည်မည် မထင်။ မှားသွားမှာစိုးသည်။ ရှေ့နေရှေ့ရပ်ရှိလျှင် တိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်ချင်၏။

“ယုန်ကတော့ ဘယ်လိုသဘောရမယ် မသိဘူး၊ ကျွန်တော် ကတော့ ရှေ့နေဘာညာနဲ့ နည်းနည်းပါးပါး တိုင်ပင်ပြီးမှ လုပ်ချင်ပါတယ် ကြီးကြီး”

“တကယ်တော့ ... မင်းဆန္ဒက သိပ်တော့အရေးမပါတော့ ဘူးကွယ့်၊ ယုန်တစ်သဘောတည်းပဲ။ ပိုင်ရှင်က ယုန်။ မင်းက ယုန်အစ်ကို မဟုတ်ပေမဲ့ အစ်ကိုနေရာမှာ ရှိခဲ့ ဘူးလို့ နေရာထားပြီး တိုင်ပင်တာ၊ ကပျက်ယဖျက်လုပ် ရင်တော့၊ ခုချိန်မှာ ကြီးကြီးနဲ့ယုန်နဲ့က သွေးစည်းနေပြီ။

ယုန်ကို မောင်ထွန်းက အမွေစားအမွေခံ မွေးစားပစ်လိုက် တော့၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် ယုန်သည်သာလျှင် ကြီးကြီးတူမ၊ မင်းက သူစိမ်း”

ကြီးကြီးမျက်နှာက ထန်သည့်ဘက်သို့ ချက်ချင်း ကူးသည်။ စောစောက ဆောင်းထားသော မင်းသမီးခေါင်းဆောင်း ချက်ချင်း ကွာသည်။ လေသံ ချက်ချင်းမာ၏။ သွေးခွဲစကားကို လက်ငင်းဆို၏။

“ယုန်သဘောက ကိုကိုသဘောပါပဲ ကြီးကြီး၊ ယုန်က ကိုကိုပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မှာပါ။ ယုန်သဘောသီးသန့် မရှိပါဘူး”

“အေးလေ ... တိုင်ပင်ကြဦးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... သူစိမ်း ကသူစိမ်း၊ ဆွေမျိုးကဆွေမျိုးပဲ၊ တူကိုမတူဘူး၊ အရေးကြီး ရင် သွေးနီးမှတဲ့။ ဒါပဲ ... ငါ ပြန်မယ်”

“ကြီးကြီး”ဟုတောင် မသုံးနိုင်တော့ပါ။ ငါ ပြန် မယ်တဲ့။ ကြီးကြီး ကားမောင်း ထွက်သွားပြီးသည်နှင့် ယုန်က ခြံတံခါးကို သော့မခတ်သည့်တိုင် ဂျက်ထိုးပိတ်ထားလိုက်ဖို့ အမိန့်ပေးသည်မို့ ယုန်မ၏ ဤအိမ်မှာ ကျရောက်နိုင်သည့် အမိန့်ဩဇာနှင့် အနေအထားကို၊ သွေးရဲ သဘောပေါက်လိုက်ရ တော့သည်။

“ကြီးကြီး ပြောတာတွေ အကုန်မမှန်ဘူး ကိုကို၊ တချို့ မှားတယ်”

“ငါလည်း ထင်ပါတယ်၊ ငါက ရှေ့နေနဲ့ တိုင်ပင်မယ်ဆို တာလည်း နင့်အတွက်ပြောတာပါ။ နင့်မှာ အကြံဉာဏ်ပေး

ဖို့ လူတစ်ယောက်လိုတယ်ဆိုရင် ငါက လုပ်ပေးချင်လို့”
“အကြံဉာဏ်ပေးရမဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရယ်၊ ယုန်က ကိုကိုကို အားကိုးတာပါ”

“ပြောပါဦး၊ တချို့မှားတယ်ဆိုတာ”

“ရှယ်ယာတွေ ထုတ်တာတော့ ဦးလေးက ထုတ်ခိုင်းတာ မှန်တယ်၊ ကြီးကြီးရှယ်ယာကို ဦးလေးက ပြန်ဝယ်တယ်ပေါ့၊ ဦးလေးက ယုန်ကို ရှင်းပြခဲ့ပါတယ်။ ဥပမာ ကိုကိုရယ် ... မူလရှယ်ယာဝင်ခဲ့စဉ်က ရှယ်ယာတစ်ခုကို ၁၀၀/-ဆိုပါတော့။ ကုမ္ပဏီအောင်မြင်တော့ ၁၀၀/-တန်ရှယ်ယာကို ၁၅၀/-လောက် ဈေးပေါက်တယ်။”

“အင်း ... သဘောပေါက်တယ်”

“၁၀၀/-ရှယ်ယာ၊ ၁၅၀/-လောက် ဈေးပေါက်တဲ့အချိန်မှာ ဦးလေးက ၃၀၀/-ပေးပြီး ဝယ်လိုက်တာ ကိုကို သဘောပေါက်လား”

“ပေါက်တယ်”

“ကြီးကြီးတို့ တအားမြတ်သွားတာ၊ မောင်နှမချင်းလည်း ဖြစ်လို့ ဦးလေးက ကြီးကြီးလည်း စိတ်ချမ်းသာပါစေဆိုပြီး၊ တအားပေးလိုက်တာ၊ အခု ကြီးကြီးက ၁၀၀/-တန်ရှယ်ယာကို ၃၀၀/-နဲ့ ပြန်ဝင်မှာ”

“နင်က မဝင်စေချင်ဘူးပေါ့”

“ယုန်က ကိုကိုသဘောပါ”

“သိပ်တော့ နားမလည်သေးဘူးကွ၊ ရှေ့နေနဲ့တော့ တိုင်ပင်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့ သဘောကတော့ ဒီကြီးကြီးနဲ့

မပတ်သက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ခုပဲ ဖြစ်သွားပုံကြည့်လေ။ နင့်ကို နိုင်စားမှာ သူပဲ။ သူစိမ်းအလုပ်သမားကမှ ကလိန်ကျရင် ထုတ်ပစ်လို့ရသေးတယ်၊ ကြီးကြီးနဲ့တော့ခက်တယ်”
“ဟုတ်တယ်”

“ပြီးတော့ ...”

ပြောမလိုဖြစ်ပြီးမှ ပါးစပ်ကို ကမန်းကတန်း ပြန်ပိတ်ခိုက်ရတော့သည်။ ပြောချင်တာက ...

ကြီးကြီးက သူစိမ်းတွေ ဆွေမျိုးတွေ သွေးခွဲပြောဆိုသွားသည် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ...

“ဦးလေးက နင့်ကို မွေးစားလိုက်ရုံနဲ့၊ နင်နဲ့ကြီးကြီးက ဆွေမျိုးဖြစ်သွားရောလား၊ ကြီးကြီးနဲ့ နင်နဲ့ ဘာတော်တာမှတ်လို့”
“ဘုရား”

သို့ပေမဲ့ ... တစ်ကြိမ်ပြောခဲ့ဖူးပြီ။

“ဦးလေးနဲ့ နင်နဲ့ သူစိမ်း” ... ဆိုတော့၊ “ကိုကိုနဲ့ ကျတော့ရော သူစိမ်းမဟုတ်လို့လား” ... ဆိုသော သွေးကွဲစကားနှင့် ပြန်ပက်တာ ခံခဲ့ရဖူးပြီ။ ကြီးကြီးနှင့်က သူစိမ်းဆိုတော့ ကိုကိုနှင့်ကျတော့ရော ဆွေမျိုးတော်လို့လား ... ဟု ပြောခဲ့သော် ဒေါသ ထွက်ရဦးမည်။

ငြိမ်သက်ခဲ့ပြီဟု ထင်ရပါသော၊ ငြိမ်သက်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပြီဖြစ်သော ခံစားမှုတွေက ရင်ထဲမှာ ပြန်လည်လှိုင်းထန်၏။ ယုန်ကို တစ်မိမိမိမိငေးရင်း ချစ်စိတ်တွေက ပြန်လည်ရှင်သန်၏။ ကလေးဘဝကတည်းက တရှိုက်မက်မက် ချစ်ခဲ့ရသော ညီမလေးကို ခနာက်တော့ တစ်မျိုးတိုးလို့ ချစ်ခဲ့ရတာ၊ ချစ်စိတ်တွေ တရစ်ရစ်

တို့နဲ့ရတာ ကိုယ့်ခံစားမှုကို ကိုယ်ပဲ နားလည်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ... ကိုယ်က တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့သည်။ ကိုယ်သာ အတ္တကြီးခဲ့၏။ မာနသမားစစ်စစ်ဖြစ်၏။ ယုန်ကို အငယ်လေးရယ်လို့ ကိုယ်က အကြီးနေရာမှာ ညှာတာရမည့်အစား၊ ဗိုလ်ကျခဲ့သည် အနိုင်ကျင့်ခဲ့သည်။ ယုန်က တစ်ဖက်သတ် သည်းခံသမား ဖြစ်ခဲ့၏။ “ကိုယ်က ချစ်လျှင် ယုန် ပြန်ချစ်ပြီးသား ဖြစ်နေရမည်” ... ဆိုတာ အတ္တကြီးလှသော ကိုယ့်မိုက်မဲမှုဖြစ်၏။

ကိုယ်က ချစ်ပေမဲ့ ပြန်ချစ်ခွင့်ဆိုတာ ယုန်ပိုင်အခွင့်အရေးဖြစ်၏။ တစ်သက်လုံးမှာ ကိုယ့်ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်တည်ခဲ့သော ယုန်က ကိုယ့်ကို တစ်သက်မှာတစ်ခါတော့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးကို ဆန့်ကျင်ဆန္ဒပြခဲ့၏။ ကိုယ်က လက်ထပ်မည်ဟု ပြောလိုက်ချိန်မှာ ယုန်ဟာ လက်ထပ်ဖို့အတွက် အဆင်သင့် ငဲ့လင့်ပြီးသား ဖြစ်နေရမည်ဟု အပိုင်တွက်ခဲ့သော ကိုယ့်ကို ယုန်က ဆန့်ကျင်ပစ်လိုက်ပုံများ ...

“ကိုကိုကို လက်မထပ်ဘူး” ... တဲ့။

ဒါကို ခိုင်မာစွာ ပြောခဲ့သည်။ ဒါဟာ ... ဘာကြောင့်လဲ။ ယုန်က ကိုယ့်ကို မုန်းနေလို့လား၊ ယုန်ပုံစံဟာ ကိုယ့်ကို မုန်းနေသည့်ပုံစံ တစ်စက်ကလေးမျှ မပေါ်၊ ချစ်ခင်အားကိုးနေသည့်ပုံစံပဲဖြစ်နေ၏။ ကိုကိုကို လက်မထပ်ဘူး ... ဟု အော်ဟစ်ငြင်းဆိုခဲ့တာကလွဲလျှင်ပေါ့လေ။ ယုန်ကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ၊ လွမ်းမောစွာ ငေးရင်း ယုန်နှင့် နီးလိုစိတ်၊ ယုန်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုသောစိတ်၊ ယုန်ထံပါးမှာ ပေးဆပ်နေလိုသောစိတ်တွေ ပေါင်းစပ်ရောထွေး ဖြစ်ထွန်းရတော့သည်။ ယုန်ကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်ဖို့ နှစ်နှင့်ချီ၍ ကြိုးစားခဲ့သော်

လည်း ဘယ်မှာ ပြုနိုင်သေးလို့လဲ။ ယုန်ကို ငေးရင်း ယုန်နားမှာ ထိုင်နေရင်းကကိုပဲ ဝေးကွာစိမ်းသက်လှသလို ခံစားလာရသည်။ လူပြက်တွေ ပြောစကားကို ယူသုံးရလျှင် ...

“ဟင်းချိုခပ်သောက်ရင်း ဇွန်းကွယ်သွားတာကို လွမ်းတယ်လို့ ခုနစ်ရက်ဆက်ငိုပါတယ်ကွာ” ... ဆိုတာမျိုးပါ။ ယုန်နားမှာထိုင်ပြီး ယုန်ကို လွမ်းလာ၏။ ယုန်ကို အတိုင်းမသိ ချစ်ရလွန်းပါသည်။ ဤကမ္ဘာမှာ ယုန်လောက် ချစ်စရာကောင်းသူ ဘယ်မှာရှိလို့လဲ။ ချစ်လွန်းတော့လည်းလှ၏။ ယုန်လောက်လှသူ မရှိဟု ထင်ရပြန်သည်။ ချစ်သည့်စိတ်က ရင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်ဟုလည်းမရှိ၊ လျော့နည်းသွားသည်ဟုရှုလည်းမရှိ၊ ဒီရေတိုးသကဲ့သို့ တလိပ်လိပ်သာ ပွားများတော့သည်။ ယုန်ကို မေ့ထားခဲ့ပေမဲ့၊ မေ့နိုင်ခဲ့ပြီထင်ခဲ့တာ ဘယ်မှာ ဟုတ်လို့လဲ။ ချစ်တယ် ယုန်ရယ်။

သွေးရဲ၏ အကြည့်စူးကြောင့် ယုန်က မျက်လွှာချ၏။ ရင်ထဲမှာ လှိုင်းထန်၏။ ရင်တွင်းမှာ ရှိသမျှ အူအသည်းနှင့် ကလီစာတွေ ဆောင့်ရုန်းကြသလား ထင်မိသည်။ ဤကိုကိုသည် ယုန် အသည်းအသက်နှင်း၍ ချစ်ရသော ကိုကိုဖြစ်သည်။ ဤကမ္ဘာမှာ ကိုကိုလောက် ချစ်ရသည့်သူ အရင်ကလည်းမရှိခဲ့၊ ခုလည်းမရှိ၊ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ ရှိမည်မဟုတ်ပါ။ ကိုကို ဗိုလ်ကျတာလည်း ယုန် စိတ်မဆိုးပါ။ အနိုင်ကျင့်လည်း ယုန်က အပြုံးမပျက်ပါ။ ရိုက်နှက်ထုထောင်းပါဦး ကိုကို၊ ယုန်က ကိုကိုရိုက်ရင် နာမည့်သူ မဟုတ်ပါ။ ပြီးတော့ ... ကိုကိုက ချစ်ရင်ချစ်၊ မချစ်ရင်နေ၊ ကိုကိုအချစ်ကို ရလျှင်လည်းရ မရလျှင်လည်းနေ။

ယုန်ဘာသာ၊ တစ်ဖက်သတ်၊ ယုန်နှလုံးသားအိမ်မှာ ကိုကိုအတွက် အချစ်တစ်ခုကို သိမ်းဆည်းသိုဝှက်ပြီး ချစ်နေနိုင်တဲ့သူလည်း ဖြစ်နေပါသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကို ... ယုန်ဆီက အချစ်ကို ကိုကို မက်မောတန်ဖိုးထားတယ် ဆိုရင်တော့ ညက်ညောစွာ သိမ်မွေ့စွာ၊ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းစွာ တောင်းခံယူပါ ကိုကိုရယ်။ ဒါဟာ ... မိန်းမသားမာနပါ။ မိန်းမသားမို့ ကိုယ်ကစလို့ ကိုယ့် အချစ်ကို စတင်ပေးဆက်ခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ပါဘူး၊ ငါချစ်လို့ နင့်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတဲ့ ... တောင်းဆိုခြင်းကင်းတဲ့ အတ္တချစ် ကိုလည်း ယုန် လက်မခံနိုင်ပါဘူး။ ကိုကိုရယ် ... အချစ်ဆိုတာ ဖန်ဆင်းရှင်ပါ။ ဖန်ဆင်းရှင်ကို မေ့ပျောက်ချန်ထားခဲ့ပြီး၊ သူ့အခန်း ကဏ္ဍကို ပယ်ဖျက်ပစ်ခဲ့ပြီး၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်ဖို့ ယုန် မကြည်ဖြူနိုင်ပါဘူး ကိုကိုရယ် ...။

ကိုကိုမျက်ဝန်းမှာ အချစ်တွေ ယုန် တွေ့မြင်နေရပါတယ်။ ယုန် ခံစားနေရပါတယ်။ ယုန်ကို ချစ်တဲ့နှလုံးသားကိုလည်း ယုန် နားလည်နေမိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုရယ် ... ယုန်နဲ့ ကိုကို၊ ဖန်းဆင်းရှင်ရဲ့ထံပါးမှာ ဝပ်တွားပါရစေလားရှင်။

ယုန်က ရှေးဦးစွာ ခေါင်းကို ငဲ့လေ၏။

“ယုန်မ”

သွေးရဲက တိုးတိုးခေါ်၏။ ယုန် ... ထူးဆန်းအံ့ဩ သွားရသည်။ ကိုကိုက ယုန်ကို ယုန်မ၊ ယုန်မည်း၊ ယုန်ညစ်၊ ယုန်စုတ်၊ ယုန်ပုပ်ဟု ခေါ်ခဲ့သမျှသော အသံတွေထဲမှာ၊ ဒီတစ် ကြိမ်ခေါ်သံထဲမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ် ကာရန်ဝင်ယူထားသလို၊ ဂီတသံ စဉ်တစ်ခု ကပ်ငြိတွယ်ကပ်၍ ပါလာသလို၊ ယုန်နားထဲသို့ ပျား

ရည်မြစ်တစ်စင်း ဖြတ်စီးသွားသလို အချို့ဆုံး ခံစားလိုက်ရသည်။ ကိုကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ။ ကိုကိုရင်ထဲ အသည်းထဲက ထွက်လာတဲ့ အသံလား ကိုကိုရယ်။

“ယုန်မ”

“ရှင်”

“ရည်းစားတွေဘာတွေ ရနေပြီလား”

ယုန်က ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်၏။

“ဟိုအရင်တုန်းက ဖြေခဲ့ဖူးသလိုပါပဲ ကိုကို။ မူးရင်တောင် ရှူစရာမရှိသေးပါဘူး”

သွေးရဲက ရယ်လိုက်ပြန်၏။

“ကိုကို သင်ဘောပေါ်မှာ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံခဲ့ တယ်သိလား”

ကိုကိုစကားသံက ချို၏။ ကိုကိုအပြုံးက ကြည်၏။

ကိုကိုမျက်ဝန်းမှာ ချစ်ရည်တို့ဖြင့် စိုရွန်းတောက်လက်နေ၏။ ဒါကို ယုန်က ရင်ခုန်စွာ ခံစားရင်း ခြေဖျားလက်ဖျားတွေလည်း အေးစက်ရပါသည်။ မျက်နှာကို ခပ်ငဲ့ငဲ့ထား၍ ကိုကိုကို မကြည့်ဘဲ နေလိုက်တာတောင် ကိုကိုပုံရိပ်က မပျောက်နိုင်စွာ မြင်ဆဲဖြစ် ၏။

“သူက မိန်းမတွေအကြောင်း သိကောင်းစရာတဲ့၊ ကိုကို ကို သင်ပေးလိုက်တယ်”

“ဒါနဲ့ ကိုကိုက ပွေ့ခဲ့ရင်ပဲရောလား”

ယုန်က မျက်စောင်းထိုး၍ မေးလိုက်သည်။ သွေးရဲ

က ရယ်၏။ အစ်ကိုကြီး ပြောပြလိုက်သည့် မိန်းမတို့အကြောင်း

သိကောင်းစရာဆိုတာ၊ လူကြားလိုတော့ သိပ်မကောင်းပါ။ အထူးသဖြင့် မိန်းမထုတစ်ရပ်လုံး ကြားဖို့မသင့်တော်ပါ။ စိတ်ဆိုးကြပါလိမ့်မည်။ အဲဒါကြောင့် ယုန်ကိုလည်း ပြောပြလို့ မဖြစ်ပါ။

“မိန်းမဆိုတာကွာ ... ချွဲတဲချွဲတဲ ပြောရင် တယ်ကြိုက်ကြတာပဲ။ ကျုပ်တို့လိုကောင်မျိုးက မိန်းမကုန်းရုန်းရှာဖွေကျွေးမယ်၊ ချွဲတဲချွဲတဲ မပြောတတ်ဘူး၊ ဟိုအလုပ်မရှိအကိုင်မရှိကောင်ကတော့ သူ့မှာ အချိန်တွေက အရမ်းပိုနေတယ်လေ။ ကြာကူလီရိုက်တဲ့အလုပ်က လွဲပြီး ဘာအလုပ်မှ မရှိတော့ ကျုပ်မိန်းမဆိုတဲ့ ဟာမကို ကောင်းကောင်းကြီး ချွဲနိုင်ပေမေ့၊ ...

“အဲဒါနဲ့ ပါရောဗျာ။ မိန်းမတွေများ နှာခေါင်းမပါရင် မစင်စားမယ်လို့ ပြောကြတယ်နော်။ မျက်စိပါနေသေးတာပဲဗျာ၊ မစင်လားဘာလား မမြင်ဘူးလား၊ သူတို့ဟာလေ တစ်ချိန်ချိန်မှာ တစ်ခုခုကို မွန်ပြီဆိုရင် ဘာကိုမှ မမြင်တော့ဘူးတဲ့” ... တဲ့။

“အစ်ကိုကြီးရယ် ... မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်ကုန်တဲ့ ယောက်ျားတွေလည်း ရှိပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးပြောသလိုပါပဲ၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ တစ်ခုခုကို မွန်ပြီဆိုရင်၊ ကိုယ့်အသက်အရွယ်၊ ပညာအရည်အချင်း၊ ရာထူးဌာနန္တရတွေ ဘာကိုမှ မထဲကွက်နိုင်တော့ဘဲ ရေစုန်မှာ မျောကြတဲ့ ယောက်ျားတွေလည်း ရှိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာ ပိုပြီး သဘာဝကျတယ်။ ဟုတ်တယ် ...၊ တွေ့ဖူးတယ်။ မင်း မှန်တယ်။

ဒါပေမဲ့ မင်းသိအောင် တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ် သိလား၊ မင်းရဲ့အမှားကို”

အစ်ကိုကြီး ထောက်ပြခဲ့သည့်အမှားကတော့၊ ယုန်ထံမှာ ဒူးထောက်ချစ်ရေးမဆိုခြင်းပါပဲ ... တဲ့။

အစ်ကိုကြီးက သူ့အကြောင်းတွေ ရင်ဖွင့်တော့ သွေးရဲကလည်း ရင်ဖွင့်၏။ အစ်ကိုကြီးက ရယ်သည်။

“မင်းတို့က ခက်စရာမရှိခက်၊ ရှုပ်စရာမရှိရှုပ်နေကြတာ။ မင်းရဲ့ ဗျူဟာက မှားတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ချင်ရင် ချစ်တဲ့အကြောင်း အရင်ပြော၊ ချစ်ရေးဆို၊ အချစ်ကို အရင်တောင်းရတယ်ဗျာ ...။ ဒူးထောက်သင့်ရင် ထောက်လိုက်ဦး၊ ဟိုက ပြန်ချစ်ပါပြီဆိုမှ လက်ထပ်ခွင့်ကိုတောင်း။ မိန်းမတွေကလည်း မာနနဲ့ဗျ။ အဆင့်ကျော်ရင် မကြိုက်ဘူး၊ ကိုရင် လုပ်ပုံလုပ်နည်း အင်မတန်မှားခဲ့တာပဲ” ... ဟု ပြောပြောရယ်၏။

“ကျုပ်လည်း ကျုပ်မိန်းမကို ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောစဉ်က ဒူးထောက်ပြီး တောင်းခဲ့တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... အလုပ်မရှိအကိုင်မရှိကောင်နဲ့ကျတော့၊ ဟိုကရိုခိုးပြီးများ တောင်းသွားသလားမှ မသိတာ၊ ကျုပ် ရုံးကျန်ရစ်တာသာကြည့်တော့” ... တဲ့။

သွေးရဲက ပြုံးလိုက်၏။

“ယုန်မှာ ... ရည်းစားဆိုလို့ မူးရင်တောင် ရှုစရာမရှိဘူးဆိုတော့၊ ယုန် မမူးမမော်ရအောင်၊ ကိုကိုက ယုန်ရည်းစားဖြစ်ချင်တယ်”

ကြည့် ...။ ပြောပုံက ဝှက်ပြန်ပြီ။ ကိုကို ဘယ်လိုပြောပြော၊ ဒီတစ်ကြိမ်မှာ ထုရိုက်ဆွဲဆိတ်ပြီး လက်ခံလိုက်ဖို့စိတ်ကူးနှင့် ကိုကို့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်၏။ ကိုကို့ကိုလည်း နည်းနည်းတော့ ပြန်လည်နှိပ်စက်လိုက်ဦးမည်။ ယုန် ခံစားရတာမျိုးလေးကို အမြည်းသဘောတော့ စမ်းသပ်ခံစားကြည့်ဦးပေါ့ ကိုကိုဟု ကျိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

“ယုန်နဲ့ ကိုကိုနဲ့ မောင်နှမအရာမှာ နေခဲ့ဖူးတော့ ပြောရတာ အားနာသလိုပဲ။ ကိုကို ယုန်ကိုချစ်တယ်။ ငယ်ငယ်လေးတုန်းက ငယ်ချစ်၊ ကြီးလာတော့ ကြီးချစ်၊ တစ်မျိုးစီပေါ့ ယုန်ရယ်၊ ကိုကိုက ဒါမျိုးပြောရတာ ရှက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... မပြောဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ယုန်ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ယုန်နဲ့လည်း မခွဲနိုင်တော့ဘူး ...

“ဒီတော့ ... ပထမဆုံး တောင်းပန်ချင်တာက ကိုကို့ကို ပြန်ချစ်ပါ။ ဒုတိယ ... လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ။ ယုန်နဲ့ တစ်သက်လုံး တူတူနေချင်ပြီ ယုန်ရယ်”

ယုန်က ခေါင်းကို ငုံ့သည်ထက်ငုံ့လိုက်၏။

“ယုန်က စဉ်းစားချိန်ယူချင်သေးတယ်ဆိုရင်လည်း ယူပါ။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုကိုက မစောင့်နိုင်ဘူး၊ ယုန် ပြန်ချစ်ပါလို့ တောင်းပန်တဲ့အခါမှာ၊ ယုန်ရှေ့မှာ ကိုကို ခူးထောက်ပြီး တောင်းရမလားဟင်၊ ယုန် စိတ်ညစ်ရအောင် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ ကိုကို ... ယုန်လက်ခုပ်ထဲက ရေတစ်စက်ဖြစ်တော့မယ် ယုန်”

ယုန်က မျက်နှာလေးမောလာ၏။ ကိုကို နှိပ်စက်ခဲ့ဖူးသမျှ ယုန် ခံစားရတာပဲဟာ။ တစ်ချိန်လေးတော့ ပြန်နှိပ်စက်လိုက်ပါဦးမည်။

“လက်ထပ်ခွင့်မတောင်းလည်း ... ချစ်တယ်လို့ မပြောလည်း၊ ဦးလေးပေးခဲ့တဲ့ အမွေတွေ၊ ကိုကို့ကိုပဲ အကုန်လုံး ယုန်က လွှဲပေးမှာပါ”

“ဘာ ...”

သွေးရဲ့ ဝုန်းခနဲ ထရပ်၏။

“ကျကျနနကြီး စော်ကားလိုက်တာပဲ ယုန်။ ယုန် ... နင့်ကို ငါ တကယ်ကြောက်သွားပြီ။ သိပ်ကိုကြောက်သွားပြီ။ ငါ ရှုံးတယ်။ ငါက အကြိမ်ကြိမ်ရှုံးပါတယ်”

သွေးရဲ့က အိမ်ထဲမှ ထွက်လိုက်၏။ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်၏။ ယုန်က လိုက်ကြည့်တော့ အပ်ချည်လုံးတစ်လုံး။ မူလက အဖြူရောင်ဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့၊ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာမြင့်မှုဖြင့် ခုတော့ ချေးရောင်ညစ်လို့ နေပါပြီ။

“ဒါ ... ငါ အမြတ်နိုးဆုံး၊ ငါတစ်ဦးတည်းပိုင်၊ ငါပိုင်ပစ္စည်းကလေးပဲ။ ဘာလေးလဲ သိလား။ ဖေဖေက ငါ့အတွက် စွန့်လွှတ်ဖို့ရစ်လုံးနဲ့ မှန်စာတိုက်ဖို့ အပ်ချည်လုံး သွားအဝယ်မှာ ကားတိုက်ပြီး ဆုံးတာ၊ ရစ်လုံးကတော့ ကားပဲတက်ကြိုတံသလား၊ သူများကောက်သွားလား မသိဘူး၊ ငါ မရလိုက်ဘူး ...

“ဒီအပ်ချည်လုံးကလေးကတော့ ဆေးရုံထိပါလာတယ်။ ဖေဖေတိုက်ပုံအင်္ကျီထဲမှာ၊ ဒါပေမဲ့ သွေးမစွန်းဘူး၊

အဲဒါလေးဟာ ငါအပိုင်၊ ဖေဖေအမွေစစ်စစ်၊ ငါ အမြတ်
နိုးဆုံးပစ္စည်းလေးပဲ၊ သိန်းတစ်ရာနဲ့လည်း မလဲနိုင်ဘူး၊
သိန်းတစ်ထောင်နဲ့လည်း မလဲနိုင်ဘူး ...

“ငါက နင့်ကို ချစ်စနိုးနဲ့ စ၊မလို့ ဒါကို ယူလာတာ၊
နင့်ကို ငါ အမြတ်နိုးဆုံး ပစ္စည်းနဲ့ တင်တောင်းမယ်လို့၊
နင်က ကြည့်လိုက်တော့ အပ်ချည်လုံးလေးဖြစ်နေမှာ၊ နင်
ရယ်ရင်တောင် ငါက ကြည်ကြည်နူးနူး ရှင်းပြမလို့၊
ခုတော့ ... ငါ့မျှော်လင့်ချက်တွေ ဒုတိယအကြိမ် ပြိုကျရပြန်
ပြီ။ ဒီတစ်ခါ တော့ နောက်ဆုံးပျက်စီးခြင်းပါပဲ။ ဒီဟာလေး
ငါ့ဆီမှာ ရှိနေခြင်းဟာ ...

“ငါ့အတွက်တော့ သံယောဇဉ်ကြီးနဲ့ ချည်နှောင်ခြင်း
အဓိပ္ပာယ်ပေါ့၊ ကဗျာဆန်လှချည်ရဲ့လို့ နင် ရယ်ချင်လည်း
ရယ်တော့၊ အခုအချိန်မှာ ... ငါ့ရဲ့ သံယောဇဉ်လက်ကျန်
ဟာလည်း အပိုင်းပိုင်းပြတ်တောက်သွားခဲ့ပြီ၊ ဒီအပ်ချည်လုံး
လေးဟာလည်း ငါ့အတွက်တော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူး”

အိပ်ချည်လုံးကို အဖျားစမှ ကိုင်၍ ဆွဲခါပစ်လိုက်
တော့ အပ်ချည်လုံးကလေး ပြေကျသည်။ တစ်စချင်းကို ဆွဲ၍ဆွဲ၍
ဖြေကာပစ်ပေါက်လိုက်ပြီး ကားပေါ်တက်တော့ အပ်ချည်ထွေး
တစ်ဝက်တစ်ပျက်က ကား၏ နောက်ဘက်မှာ အလှတပ်ထားသည့်
မီးတိုင်လေးနှင့် သွားငြိတင်၏။ သွေးရဲက လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ
ကားကို မောင်းထွက်သည်။ ခြံတံခါးက ပိတ်ထားသည်မို့ တီ ...
ဆိုသော ဟွန်းသံရှည်ကြီးပေး၏။ ယုန်ခြံစောင့်က ပြေးဖွင့်ပေး
ရသည်။

ယုန်က ပြုံးလိုက်၏။ နောက်ထပ်ကားတစ်စီးပေါ်
တက်သည်။ ဦးလေး ကျေးဇူးဖြင့် ယုန် ကားမောင်းတတ်နေတာ
ကိုကို မသိသေးပါ။ ယုန်က ကားတစ်စီးဖြင့် လိုက်၏။ ရှေ့ဆင့်
နောက်ဆင့် သိပ်မကွာသည်မို့၊ သွေးရဲက တံခါးဖွင့်တာကို
စောင့်နေရပြီး ယုန်က မစောင့်ရသည်မို့ သွေးရဲ၏ ကားကို
ယုန်တို့လမ်းထဲမှာပင် မိသည်။ အိမ်နှင့် သိပ်မဝေးသေးပါ။
ယုန်က တီ ... ဟု ဟွန်းသံရှည်ကြီးပေး၊ ကျော်တက်ကာ သွေးရဲ
ကားရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်လေ၏။ ပြီးတော့ ... ကားပေါ်မှ ဆင်း
လာတော့၊ သွေးရဲက သူ့ကားပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ၊ ဘာလဲ ...
ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် လှမ်းကြည့်၏။ ယုန်က သွေးရဲ၏ကား
တံခါးကို ဆွဲဖွင့်သည်။

“ဆင်းပါဦး ကိုကို”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဆင်းပါဆို ... ကိုကိုကလည်း”

ယုန်စကားက မူနဲ့သံကလေး မထင်မှတ်ဘဲ စွက်
သွား၏။ သွေးရဲ ကားပေါ်ကဆင်း၏။ ယုန်နှင့် ယှဉ်၍ရပ်မိ
သည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ရိုက်မလို့၊ ထုမလို့၊ ကိုကိုကို ဆွဲဆိတ်မလို့”

ယုန်က ပြောလည်းပြော၏။ တကယ်ရိုက်၏။
တကယ်ထု၏။ တကယ်ဆိတ်၏။ ငိုလည်းငို၏။ စကားသံဗလုံး
ဗထွေးများက ငိုသံနှင့် ရောလေ၏။

“အစကလေးတောင် မခံဘူး၊ သူ့အလှည့်ကျတော့ နာတတ် လိုက်တာ၊ ယုန်ကို လက်ထပ်မယ်ဆိုတုန်းက၊ ဒီနေ့လို ချစ်ခွင့်တောင်းဖို့ ကိုကို သတိရခဲ့လို့လား၊ ယုန်မာနကို တစ်ချက်ကလေးထည့်တွက်ခဲ့လို့လား၊ ယုန်ဘက်က နည်း နည်းကလေး ပြန်စတာ။ သူ့ကျတော့ နာတတ်လိုက်တာ၊ ယုန် နာခဲ့လိမ့်မယ်ဆိုတာ မတွေးမိဘူးလား။”

စကားအဆုံးမှာ ကိုကိုခါးကို ဖက်၏။ ကိုကိုရင်ခွင် မှာ မျက်နှာအပ်၏။ အီးခနဲကြီး ... လမ်းမလယ်ခေါင် အော်ငိုပစ် လိုက်တော့သည်။

သွေးရဲ မျက်နှာက ဝင်းခနဲလက်သည်။ အပြုံးချိုကြီး ဖိတ်ကျသည်။ ယုန်ကို ပြန်ဖက်ရာမှာ အရှိန်ပြင်းလျှင်တောင်၊ ဒီလောက် ဖက်ရသလားဟု ယုန် စိတ်ဆိုးမှာစိုးစိတ်နှင့် ဖွဖွလေး ဖက်ရသည်။

“ကိုကိုကို ချစ်လား”

“ဟင့်အင်း ... မုန်းလိုက်တာ၊ အရမ်းမုန်းတာပဲ။ အဲဒီလို မုန်းဖို့ ငိုပြီးစောင့်ခဲ့ရတာ နှစ်တွေချိခဲ့ပြီ ကိုကိုရဲ့။ လူစိမ်း ကားကြီးရဲ့၊ ရက်စက်ဦး”

ယုန်က ရင်ခွင်မှ ခွာလျက် ပြန်ထုပြန်၏။ ရိုက်ပြန် ၏။ နေရာအနှံ့ ဆွဲဆိတ်ပြန်၏။ သွေးရဲက ရယ်မောကာ လက် တဏှာကာနှင့် ရှောင်ရ၏။ ထိသည့်အချက်တွေလည်း ထိကုန်၏။ သို့ပေမဲ့ မနာပါ။ အထု အရိုက် အဆိတ် အဆွဲတွေမှာ ပျော်ဝင် လျက်ရှိသည့် အချစ်တို့က နာကျင်မှုကို အကာအကွယ်ပေးလျက် ရှိတော့သည်။

လမ်းသွားလမ်းလာများက၊ လမ်းလယ်ကောင် ကား နှစ်စီး ကန့်လန့်ရပ်ကာ ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့နေသည့် စုံတွဲ၏ ရန်ပွဲကို ရယ်မောသွားကြတော့သည်။

“ဟိုမှာ ရယ်ကုန်ပြီ၊ ကားပေါ်တက်။ ပြန်မယ်”

“မတက်ပါဘူး”

“ယုန်ကားပေါ် တက်ရမှာလား”

“မတက်ပါဘူး”

“ဘာလုပ်မှာလဲ”

“ကိုကို ချီပေါ့၊ အိမ်ထိထမ်းသွား၊ ငယ်ငယ်တုန်းကဆို၊ ယုန်က တွေ့ကရာနေရာ အိပ်ပျော်နေရင်၊ ကိုကိုက ချီပြီး အိပ်ရာပေါ် သွားချပေးခဲ့တာပဲ”

“စိတ်ချ”

သွေးရဲက ကောက်ပွေ့မလို လုပ်မှ ယုန်က “မလုပ်နဲ့” ဟု ပြောကာ ကွေ့၍ရှောင်၏။ သွေးရဲ၏ကားနောက်ပိုင်းသို့ ရောက်တော့ ကားနောက်ဖုံး၊ အလှတပ်မီးတိုင်ရှည်လေးမှာ ငြိနေ သော အပ်ချည်ထွေးကို တွေ့တော့၊ ဘာရယ်မဟုတ် လက်ညှိုးထိုး ကာ ရယ်မောမိရပြန်တော့သည်။

ကားနှစ်စင်းလုံး ထားခဲ့၏။ ယုန်နှင့်ကိုကို လက်ချင်း ချိတ်လျက်၊ ခြံထဲသို့ အိမ်ထဲသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ အချစ်ဖြင့် လက်တွဲလျှောက်လှမ်းကြသည့် အခါမှာ ကားမလိုဖြစ် လေ။

မင်းဟာ ငါဆိုနေကျ သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ပါ။

ဒီသီချင်းလေးကို ဆိုတိုင်း၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ အေးငြိမ်း ချမ်းမြေ့
သွားတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ... ပူလောင်လာတယ်။ ငါဟာ မီးရှို့ခံရ
သလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ ... ဝေဒနာလည်း မခံ စားရဘူးလား။ ဒါဒါ အချစ်ပဲ
ဖြစ်မယ်လို့ မင်း မထင်ဘူးလား။

အချစ်ဆိုတာ ဗန်ဆင်းရှင်။

ငါ လျှောက်နေကျ လမ်းပေါ်က ဆွေ့ကလေးတွေဟာ အချစ်ရဲ့
ကိုယ်စားလှယ်လေးတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုရင်၊ ငါ ချော်လဲသွားတဲ့ အခါမှာ
မင်း လာမထူလို့ပါလိမ့်။ ဗန်ဆင်းရှင်ရဲ့ ရင်ခွင်မှာ ထာဝရရှင်သန်ခွင့်ကို
ငါ ရချင်ပါတယ်။

စာချစ်သူတိုင်းကိုချစ်တဲ့

နန္ဒယ်လင်မြိုင်